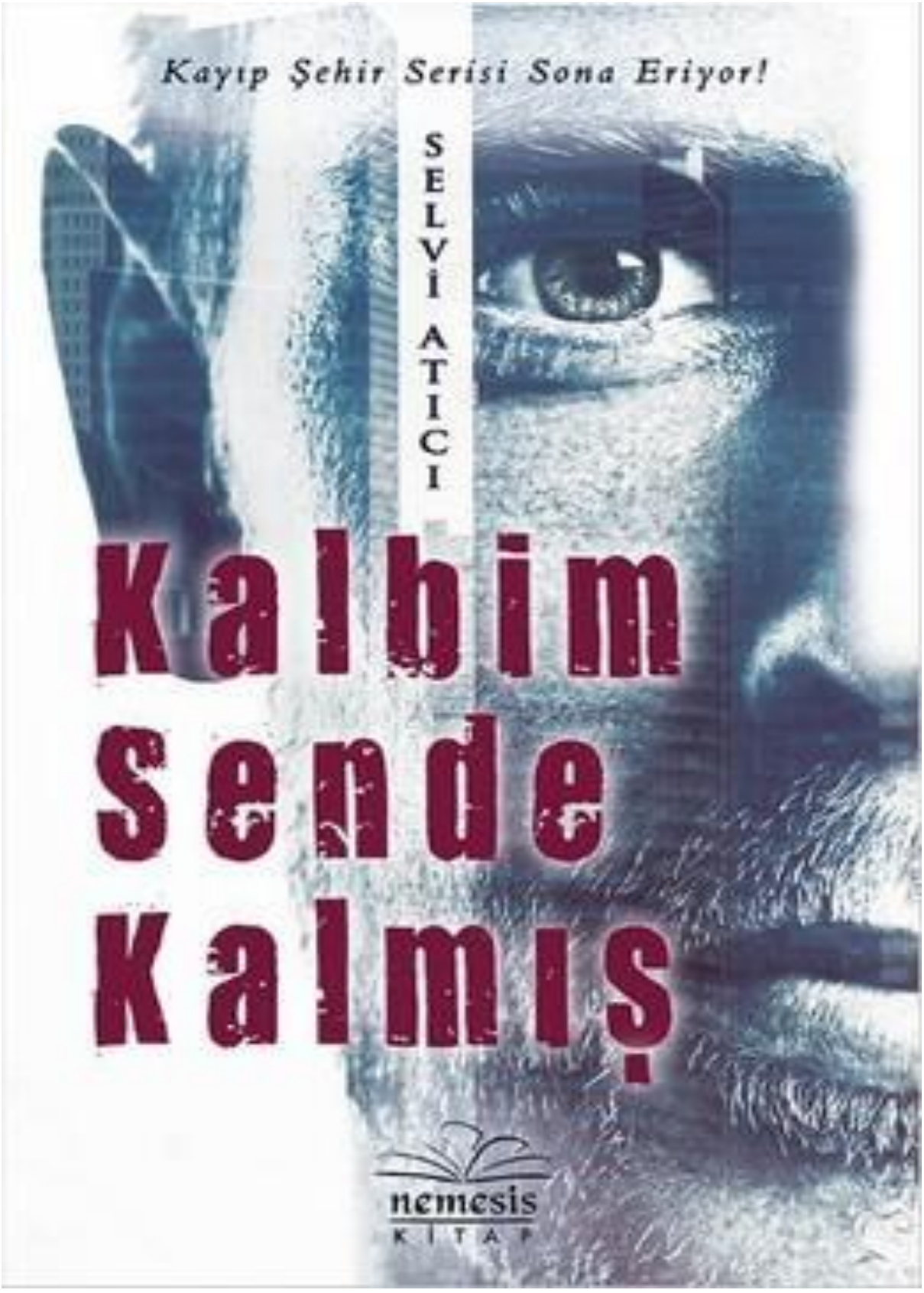

Kayıp Şehir Serisi Sona Eriyor!
SELVİ ATICI
Kalbim Sende Kalmış
nemesis
KİTAP

Kalbim Sende Kalmış
Selvi Atıcı

Giriş

Küçük çocuk, bir ayağını hafifçe diğerinin önüne attı. Omuzlarını kaldırarak, sırtını dikleştirdi ve ellerini beline koydu. Başını hafifçe öne doğru uzatıp, sağ tarafa çevirdi. Karşısındaki figürle duruşunu karşılaştırdı. Neredeyse aynıydı ama bir şeylerin eksik olduğunu biliyordu. Kaşlarını çatarak bir milim bile kıpırdamadan öylece figürün yüz hatlarını inceledi ve çenesini hafifçe yukarı kaldırarak, kibirli bir ifade ekledi yüzüne. Gözlerini kısarak, tıpkı karşısındakine göz dağı veriyor gibi görünüyordu. Eh, babası da öyle görünüyordu zaten.

Karşısındaki pecereden yansımasını izleyen ve dudaklarını gülmemek için yerinde tutmaya çalışan babasının onu izlediğinden bir haber olarak, onun hareketlerini tekrarlamaya devam etti. Babası burnunun ucunu kaşıdı, o da kaşıdı. Babası elini saçlarının arasından geçirdi. O da geçirdi. Tıpkı babası gibi havalı bir edayla. Babası göbeğini kaşıdı. Ali, buna tek kaşını kaldırdı-ki tıpkı babası gibi kalrıyordu kaşını- ama babası yapıyorsa o da yapacaktı.

Sonra babasının işaret parmağı bir anda burnuna gitti ve karşısında duran yazıhane çalışanlarından bir elemanın, şaşkın bakışları karşısında burnunu karıştırmaya başladı. Ali, her ne kadar parmağın deliğin içine girip girmediğini göremiyorsa da bunu yapıyor gibi görünüyordu. Ali, yüzünü buruşturdu. Babası burnunu karıştırmazdı ki! Yüzü tiksintiyle giderek daha da buruştu. Ama yine de işaret parmağı hafifçe burnuna doğru uzandı. Tekrar aşağıya indirdi. Ve tekrar burnuna uzandı. Eğer gözlerini kaparsa… Tanrım! Yapamayacaktı! Kahretsin!

Sonra gök gürlemesi gibi bir kahkaha duydu. Başını kaldırıp, hızla babasına baktı ve onun ellerini dizlerine koyup, belini bükerek

güldüğünü gördü. Ali'nin kaşlarının ortası birleşti. Babasının ona güldüğüne dair bir şüphe oluşmuştu içinde. Sonra babası, bir anda ona doğru ilerledi. Tam dibinde durdu ve onu belinden kavrayarak omuzlarına aldı.
Adem, omuzlarında taşıdığı minik bedenin ayak bileklerini tutarak, ofisin çıkışına doğru ilerledi. Hala hafifçe gülüyordu.
Ali, babasının ona şaka yaptığını anlamış ve içinde büyük bir ferahlama olmuştu. Derin bir iç çektiğinde, babasının omuzları gülerken sarsıldı ve kendisi de bu akıma kapıldı. Ali, bu adamı seviyordu!
Hayatının bir bölümü ona benzemeye çalışmakla geçmişti. Eşit derecede onu mutlu etmek adına da derslerine çalışarak, sorumluluklarını yerine getirerek geçirmişti. Arada bir raydan çıktığı-pekala, biraz daha sık- zamanlar da olmuştu ama babası bunu hiçbir zaman sorun etmemişti. Her zaman onun yanında olmuştu. Sokakta kavga ederken, okul arkadaşlarından birinin burnuna yumruk attığında, okuldan kaçtığında ve kız arkadaşlarından birini ağlatan bir öğretmeni tehdit ettiğinde…
Babası her yaptığına bir bahane bularak onu temize çıkarmayı başarmış, annesi eve gittiği anda bağırırken, ikisi de kulaklarını pamuklarla tıkamışlardı. Ama öğretmeni tehdit etmesinde hiçbir suçu yoktu, çünkü babası annesine her zaman şefkatli ve nazik davranmıştı. Ve bir erkeğin kadınlara kesinlikle iyi davranması gerektiğini öğretmişti. O da aynen söylediği gibi yapmıştı. Yani suç kendisinde değildi. Arkadaşına kötü davranıp, kulağını çeken öğretmenindeydi.
Ve sonra hayatına bir baş belası dahil olmuştu. ARYA. Ali'nin hayatını önce cehenneme sonra da karmaşık bir yumağa döndüren zümrüt gözlü varlık. Babasının yakın arkadaşları Deryal ve Ömer Amcasının çocuklarıyla aynı okula gidiyordu. Tunç'u yakalamak imkansızdı- çünkü tam bir zeka küpüydü- sınıf atlayıp duruyordu ve onlardan çok önce mezun olmuştu. Ali, Arya'nın iki üst sınıfındaydı ve ona emanet edilmişti.

O, ilk okul üçüncü sınıfa giderken Arya, birinci sınıfa başlamıştı. Tanrım! Tam bir baş belasıydı. Ali, daha önce onun kadar yaramaz bir kız görmemişti. Her olayın altından Arya çıkıyordu ve kesinlikle cazgırın tekiydi. Babası Arya'dan böyle bahsetmesinin çok ayıp olduğunu söylüyordu ama Ali, bunu söylemekte hiç bir sakınca görmüyordu.
Sonunda Ali, onunla nasıl başa çıkacağını bulmuştu. Ona tıpkı kendisinin insanlara davrandığı gibi davranarak, küçük kızı çıldırtıyordu. Bu ilerleyen yaşlarında aralarında bir rekabet, bir oyun, bir eğlenceye dönüşmüştü. Arya, onun kız arkadaşlarının ceplerine çiğnediği sakızları koyuyor, erkek arkadaşlarına Ali hakkında asılsız haberler verip duruyordu. Ali'de bu konuda elinden geleni yapıyor, onu ağlatana kadar uğraşıyordu. Sonunda Arya, büyüdü ve yaramaz bir kız olmaktan vazgeçerek uslu ve ağır başlı bir kız olmaya karar verdi. Elbette, muzırlığı hiçbir zaman kaybolmamıştı ama bunu insanların gözüne sokmaktansa sinsi bir şekilde yapıyordu. Ali, onu iyi tanıyordu.
Ama Ali'yle aralarındaki açık savaş, rekabet ve didişme asla bitmek bilmedi. Ali, artık onunla uğraşmaktan aldığı keyfi başka hiçbir şeyden alamıyordu. Aileleri sürekli olarak birlikte olduğu için kendileri de neredeyse her gün birliktelerdi. Ve aileleri de onların bu durumlarından bıkıp, usanmışlardı.
Arya, orta okula geçtiğinde ve Ali, orta okulun son senesini okurken, genç kız, erkekler tarafından fark edilmeye başladı. Arya, ona emanet olduğu için bu konuda hiç kimseye taviz vermemeye kararlıydı ve yanına yaklaşan erkek sineğe dahi acımıyordu. Arya'da erkek arkadaşlarına yaptığı bu davranışların karşılığında onun kız arkadaşlarıyla uğraşıyordu. Tanrım! Bir arkadaşının eteğinin arkasını boydan boya kesmiş- Ali, hala bunu nasıl yaptığını anlayamamıştı- ve kızı tüm okula rezil etmişti.
Ali, liseye başladığında da onu sabahları okula götürüyor, çıkışlarında alıp, eve bırakıyordu. Ali, onun yanında olmak istiyordu. Onu bırakıp, eve gittiği anlarda içinde onu görme arzusu

bazen dayanılmayacak bir noktaya geliyordu. Sabahları çıkış saatleri her geçen gün bir öncekinden bir dakika daha çalıyordu. Onu görebilmek için ne kadar erken çıkabilirse o kadar erken çıkıyordu ve bunu kendisine bile itiraf edemiyordu. Onunla uğraşmaya doyamıyor, her hareketi sanki kafasının içine kazınıyor ve Ali, ondan ayrı olduğu her anda kendisini onu düşünürken yakalıyordu. Beraber çalıştıkları ders saatlerini artırıyor, o kitaba gömülmüş, bir şeyler okurken, problem çözerken o, Arya'yı izliyordu. Ve bundan inanılmaz bir keyif alıyordu. Neden? Ali, önceleri buna bir anlam veremiyordu. Diğer kızlarla da iyi anlaşıyordu ama Arya… Başkaydı. Bambaşka. Aynı sene Ali, büyük bir şokla ona aşık olduğunu fark etmişti. Bu, kendisi için büyük bir sorundu sorun olmasına ama hiç kimseye fark ettirmemeye kararlıydı. Aşkı, onu Arya'yla daha çok uğraşmaya itiyor, genç kızı çileden çıkarıyordu.
Ali, lisedeki popüler gençler arasındaydı. Geniş bir arkadaş çevresi vardı ve yaşı ilerledikçe yüz hatları yumuşak çizgilerini kaybediyor ve sert hatlara sahip oluyordu. Kendine güveni, duruşu, yüzü, zekası ve umursamazlığı genç kızları onun çevresine topluyordu. Ali, her kıza karşı nazik bir yaklaşım sergiliyor ama mesafesini de koruyordu. Tanrım! Tacize bile uğruyordu ve bunu söylemekten gerçekten utanıyordu. Arkadaşları onunla bu konuda her zaman alay ederlerdi ama Ali, bunu kesinlikle umursamıyordu.
O sadece Arya'yla ilgileniyordu ve Arya, ortaokulu bitirip, genç kızın itirazlarına rağmen onunla aynı okulda eğitim görmeye başlamıştı. Ali, onun gözünün önünde olmasından memnundu. Ama Arya yüzünden başı her gün belaya giriyordu. Parlak bir öğrenciydi, öğretmenleri onun başarılarından oldukça memnundu ama Arya'nın her gün güzelleşen yüzüne ve cazibesine kapılanların bedenlerinde oluşturduğu çürükler yüzünden okul yönetimi yüzünden fena halde başı ağrıyordu.

Ve babası yüzünü dağıttığı öğrencilerin aileleriyle büyük sıkıntılar yaşıyordu. En azından öyle bir izlenim veriyordu. Her karmaşık günün sonunda Ali, başını eğip, onun haklı olarak bağırıp çağırmasını bekliyordu ama babası her seferinde oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. Hatta ona kendi bildiklerini öğretmekten sakınmayıp, onun bir süre dövüş sanatları eğitimi almasına da ön ayak olmuştu ama Ali, daha çok futbolla ilgilendiği için derslere çok fazla iştirak edememişti. İçinde nereden geldiğini bilmediği bir enerji vardı ve bunu bir şekilde dışarı atması gerekiyordu. Ve futbol bunun için kesinlikle en iyi araçtı. Saatlerce koşmak, bir rekabetin içinde olmak ve kazanmaya odaklı oyun stratejileri üzerinde kafa yormak onun hem beynen hem bedenen rahatlamasını sağlıyordu. Hiperaktivite onu tanımlamıyor olsa da neredeyse ona yakın bir hareketlilik halinde oluyordu. Ama kesinlikle dikkat konusunda bir porblem yaşamıyordu. O, sadece aşırı hareketliydi.

Babası onun Arya'ya olan aşkını fark etmiş ama onunla bu konuda yüz göz olmamıştı ve Arya ne zaman bir yere gidecek olsa onu, Ali'nin götürmesini sağlayıp, Ali'nin hareketlerinin üzerini örtmüştü. Ali de kız arkadaşlarıyla mümkün olduğunca birlikte olmuş, kimsenin kalbini ezmeden, nazikçe her ilişkisine bir süre sonra nokta koymuştu. Ve zaten Arya'da asla onun uzun süreli bir arkadaşlık yaşamasına izin vermemişti. Arkadaşlarını kaçırıp duruyordu. Ali, içten içe onun bu yaptıklarıyla eğleniyordu çünkü onun arkadaşlıkları sadece aşkını kamufle etmek için birer oyundan ibaretti. Ali, üniversiteye başladığında Arya, hala lisede eğitim görüyordu. Ve sonunda liseyi bitirdiğinde Ali, ansızın onun Amerika'ya gitme kararı aldığını öğrendi. Gideceği günden bir gün önce! Ali, ona hiçbir zaman açılmamıştı. Öncelikle, Ömer Amcası gibi korumacı birinin tepkisinden çekinmiş ve babalarının aralarında bir sorun olmaması için suskun kalmıştı ama Ali, Arya'nın ona karşı tepkisizliğinden de endişeliydi. Arya, ona karşı arkadaşlıktan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Bu, Ali'nin canını

çok fazla sıkmıyordu, çünkü istediğini almak konusunda hırçın bir yapısı vardı. Sadece ikisinin de biraz büyümelerini, olgunlaşmalarını bekliyordu. Ve bir de açılarak onu uzaklaştırmak yerine, yanında kalıp onu yaşamayı seçmişti.
Sonunda Arya, ülkeyi ve Ali'yi terk ettiğinde Ali, kısa bir süre yaşadığı bocalamanın ardından hayatın renkleriyle tanışmaya karar verdi. Çünkü kendisini eve kapattıkça her gün biraz daha delirmeye başlıyordu. Tabii burada babasının yardımını asla unutmayacaktı. Arya'ya olan sarsılmaz aşkı, kalbindeki yerini her gün daha da sağlamlaştırırken Ali, hayatı gerçekten yaşamaya başladı.
Eğlenceyi, arkadaş ortamlarını seviyordu ama üniversite eğitimini asla hafife almıyordu. Aldığı karardan bir sene sonra ortamların aranılan adamı olmuştu. Özlemini ve aşkını, kendisine eklediği, kibir, ukalalık ve kaliteye olan düşkünlüğüyle kapatıyordu. Kendi alanını belli eden bir havası vardı- ve bu alan kesinlikle sadece o istediğinde daralıyordu- zerafeti kibarlıktan uzak, daha çok vahşi görünüyordu, küçümsemeye her zaman hazır, kalın dudakları, sert hatlı, keskin bir yüzü ve hiçbir şey anlaşılmayan, siyaha yakın kahverengi gözleri vardı. Ve bu gözler, en neşeli anlarında bal rengini alarak, büyülü bir değişim gösteriyordu.
Espriliydi ve her zaman alaycıydı. Uzun boyluydu ve yaptığı sporlarla atletik bir vücuda sahipti. Eğlencenin yanı sıra bırakamadığı futbol, yaşamında önemli bir yer tutuyordu. Ve içinden taşan enerjisi sanki çevresindeki insanlar tarafından fark ediliyormuşçasına onun alanını asla işgal etmiyorlardı. Saçları her zaman çok kısaydı. Ne düşündüğünü asla bilemeyeceğiniz poker yüzü, genellikle kayıtsız bir ifade sergilerdi.Ve bu, sadece kadınların değil, erkekleri de ondan hem çekinmesine hem de onun merak edilmesine neden oluyordu.
Giydiği bir şeyi bir daha asla giymiyor ve ardından moda olmasını engelleyemiyordu. Gömleğinden ayakkabılarına, kullandığı her obje, araç; kaliteliyim diye bağırıyordu. Bu, Ali'nin kendi iç

dünyasındaki karmaşaya karşı geliştirdiği bir oyundu sadece. Ve her geçen gün Arya'ya olan aşkı, onun karakterine bir yenilik daha ekleyerek onu o aşık ve çaresiz çocuktan uzaklaştırıyordu. Yanında görülen her kadınla adı bir süre anılıyor- ki Ali, onlarla bir süre takılıyordu- ve Ali, her zaman ne istediğini bilen kadınlarla birlikte oluyor ama asla sınırı geçmelerine izin vermiyordu. Onlara karşı kibar, şefkatli ve iyi bir aşık oluyordu ama sadece bir süreliğine ve takıldığı her kadın günün birinde onunla yollarının ayrılacağını bilerek onun yanında kalıyorlardı. Ali'nin çevresi her zaman çok kalabalıktı ama her nasılsa herkesle arasına mesafe koyan Tunç, tek dostuydu. Ve ne yaşarsa yaşasın arkasında duruyordu. Genç adam, dışarıda geçirdiği anlar boyunca fark etti ki insanların eğlenceye merakı, onun geleceğe dair planlarını şekillendiriyordu. İktisat okuyordu ama lisans ve doktora yapmakla zaman kaybetmeyip direkt iş hayatına atılmak istiyordu. Çünkü akedemisyen olamayacak kadar hareketli bir yaşam tarzı vardı ve eğlenceden uzak bir yaşam ona göre değildi. Sadece eğlenmek değil, insanları nasıl kendinden geçireceğini de iyi biliyordu. Okulunu bitirdiğinde hala babalarının işlettiği kulübün işletimini eline aldı ve kıvrak zekasıyla kulüp için bir çok yeniliğe imza attı. Her ne kadar babası ve Deryal Amca'sıyla karşı karşıya gelse de Tunç'un da desteğiyle fikirlerini onlara kabul ettirmeyi başarmıştı. Onlar, eski usül yönetimlerine devam etmekte ısrarcıydı ve yukarıdan aşağıya bir tülün içinde dans eden kadınlar onlara göre kesinlikle iyi bir fikir değildi. Ali, bunu denedi ve haftanın bir gecesinde yaptıkları bu aktivite kulübün tıklım tıklım dolmasına neden oldu. Ali, bu iş için en iyi, profosyonel dansçıları seçmişti ve kızları onun etrafında pervane oluyorlardı, çünkü hepsine karşı oldukça kibar bir yaklaşım sergiliyordu.

Her hafta bir gece, farklı bir ünlüyle anlaşıp, devasa ücretler ödeyip kulübün kalitesini artırıyordu. Yurt dışından gelen sanatçıları avlamak konusunda bir uzman olmuştu ve konser veya

turne için gelen her sanatçı kendisini her nasılsa bir gece kulüpte sahne alırken buluyordu. Ali'nin kendine güveni ve kelimelere olan hakimiyeti insanların onu geri çevirmesini güçleştiriyordu. Ali, asla işini başkalarının kollarına ve aklına emanet etmezdi ve titizlikle her şeyle kendisi ilgileniyordu. Kulübün kapasitesini üç bin kişiye çıkarmak için ek bir mekan tasarlamak zorunda kalmıştı ve insanlara en azından yarı mahremiyet sağlamak için bazı masalar, gözlerden ırak ve tamamen kişisel bir alana hitap ediyordu. İnsanlar kulübe gelirken akıllarında ' Acaba bu akşam hangi sürpsiz bizi bekliyor?' sorusu oluşuyordu çünkü asla ne ile karşılaşacaklarını bilemiyorlardı.
Bazı geceleri adı hiç duyulmamış ve hırslı genç gruplarla anlaşıyordu ve onların başarı zirvelerini tırmanmalarında ön ayak oluyordu. İstanbul'a turne için gelen dünyaca ünlü bir Dj'in de yakasına yapışmış ve adam kendisini birkaç ay sonra Ali'nin mekanının demirbaşı olarak bulmuştu. Ali'nin kendi arkadaş çevresine sanat dünyasından isimleri ve iş adamlarının isimleri de hızla eklenmiş ve genç adam insanların akıllarında neredeyse ilk sıraya yerleşmişti.
Kulübü işletmeye başladığı andan itibaren kalabalıklaşan çevresi yüzünden, ailesinin evinden ayrıldı ve kulübe yakın bir yerde gösterişli, tribleks bir villada yaşamaya başladı.
Ali, daha başka girişimlerde de bulunarak kulübü İstanbul'un bir numaralı kulübü olmaya kadar taşıdı ve sonunda babasının ve Deryal Amca'sının takdirini kazandı. Attığı her adımı önceden onlarca kere düşünerek hareket ediyordu ve kendisine asla hata payı bırakmıyordu. Anadolu yakasında bir kulüp daha açmak için kolları sıvamıştı. Çok zaman isteyen bir işti, başı bir sürü derde girmişti ama sonunda kulübün inşaatının yapılacağı, Beykoz'da ki arsayı elde etmeyi başarmıştı. Arsayı onunla birlikte iki büyük firma daha istiyordu ve Ali, bu iş için aldığı tehditlere kulak asmamıştı. Karşı karşıya geldikleri tek seferde gücünü ve içinde barındırdığı tehlikeli ve acımasız yanı ortaya koymaktan

çekinmemişti. Beyninin gerilerinde bir yerde, yaptığı her şeyin, attığı her adımın Arya'yla olmasını istediği geleceğe dair olduğunu biliyordu.
Arya, tatil için Türkiye'ye her gelişinde işi gücü bırakmış ve onunla olmuş, Arya'da ailesinden çok onunla birlikte kalmıştı, çünkü ikisi de artık büyümüş, her ne kadar sürekli ağız dalaşına tutuşuyor olsalar da kimsenin anlaşamayacağı kadar iyi anlaşıyorlardı. Ve zaten sürekli telefonla ya da internet üzerinden görüşüyorlardı. Ali, o okulunu bitirene kadar aşkını içinde tutmaya kararlıydı. Ve tabii bir de yüksek lisans ve doktorasını bitirmesi gerekiyordu. Ali, yıllarca sabretmişti ve biraz daha bekleyebilirdi. Onu beklerken beraber yaşayacakları zamanlar için büyük birikimler yapıyordu ve yaşadığı evi, Arya'nın zevkine göre döşüyor, değiştiriyor ve her şeyin en kalitelisi olmasına özen gösteriyordu. Çünkü onun Arya'sı her şeyin en iyisini hak ediyordu…

Bölüm 1

Aniden çalan telefondan yayılan melodi, karanlık yatak odasını sardı. Büyük bir el, uyku ve uyanıklık arasında sese doğru ilerledi. Genç adam, gözlerini açmadan telefonu komidinin üzerinde el yordamıyla aradı, buldu.
Ve gecenin münasebetsiz saatinde arayanın kim olduğunu öğrenmek için zorlukla tek gözünü aralayarak, ekranını yüzüne yakın tuttuğu telefonuna baktı.
'Arya'
Ekranda yazan isim, ona soğuk su etkisi yarattı. Gözleri faltaşı kadar açıldı, bedeni bir anda uyanarak, oturur posizyona geçti. Sanki ani bir etki yaratan enerji içeceği içmiş gibi…
Melodi, üçüncü tekrarını yaparken telefonu açtı. ''Gecenin bu saatinde başka hangi münasebetsiz olabilir diye düşünmedim bile.''yataktan kalktı. Komidinin üzerinde duran kumadayı eline

aldı ve önce ışıkları yakmak için bir düğmesine dokundu. Bir düğmeye daha dokunarak müzik sistemini açtı ve hafif bir müzik, tüm odayı sardı. Sesi her ne kadar kayıtsız çıkmışsa da bir endişe yüreğini sıkıştırmıştı.
Banyo havlularının bulunduğu dolabına doğru ilerledi.
''Sen, düşünebiliyor mudun?'' Arya'nın kahkası içini ısıttı. Ve endişelebileceği bir şey olmadığını kavradığında derin bir nefes aldı. ''Ayrıca burada henüz saat dokuz.''
''Ne hoş.''Ali, esnedi.'' Çok önemli bir şey olduğunu söyle yoksa ilk görüştüğümüzde saçlarını keseceğim.''
'' Bilemiyorum ne kadar önemli,''Derin bir iç çekti,''Yarın sabah, oradayım.''Kısa bir sessizlik,''Dönüyorum!''
''Hım.'' Ali'nin eli, dolap kapağına henüz yaklaşmıştı ki durdu. Boğazına kadar tırmanan neşeli bir gülüşü bastırdı ve yutkundu. Tanrım! Onu özlemişti. Çılgın gibi. İçinde çırpınan duygularını sesine yansıtmamak için hafifçe öksürdü. ''Yine servis şoförlüğü yapacağım anlaşılan.'' Bir adım yana kaydı ve dolabının başka bir bölmesinin kapağını açtı, ''Kaçta buradasın?''
''Bir dakika bekleyebilir misin?''
Ali,''Elbette,''derken, genç kızın telefonu elinden bıraktığını belli eden bir patırtı oldu.
Ali, birbiriyle alakası olmayan eşyalarla dolu raflardan birine uzandı ve eline ilk çarpan şeyi- bir güneş gözlüğü- aldı. Baş parmağı gözlüğün kanarında hafifçe dolandı ve yerine bıraktı. Başka bir şeye- bir şal- uzandı. Parmakları arasından büzüşen kumaşı yüzüne yakın tuttu ve hafifçe gülümsedi. Pembe ve lila karışımı renkli bir şeydi ve başka hiç kimseye Arya'ya yakıştığı gibi yakışmazdı. Raflardan kayıp, düşecek gibi görünen ve Arya'nın bir önceki gelişinde onda kaldığında giydiği ipek pijama takımını eliyle hafifçe ittirdi. Yardımcılarından hiç biri bu dolaba elini süremiyordu çünkü Ali, yasaklamıştı. Yıllarıdır, Arya'nın unuttuğu eşyalarla dolu olan bu dolabı Ali, bazen- özellikle onun özlemine dayanamadığı anlarda- boşaltır, temizler ve tekrar bir

düzene koyarak yerine yerleştirirdi. Ve görünüşe göre bir tane daha unutulmuş eşyalar dolabına ihtiyacı vardı.
Arya, kaybolan eşyalarını ona her zaman sorar ve o da,''Hiç görmedim!'' diye, cevap verirdi. Şalı yerine bıraktı ve en alt rafta olan, Arya'nın haberi olmadan çekilmiş yüzlerce fotoğrafının bulunduğu albümlerden birini eline aldı. Aynı anda beynine biri çekiçle vurmuş gibi albümü tekrar rafa bırakarak, sırtını dikleştirdi. 'Dönüyorum!' genç kızın sesi bir anda beyninde yankılandı.
''Ali?''diye, sordu genç kız aynı anda.
''Buradayım!'' kaşlarını çattı ve dudağını yaladı.''Sen, biraz önce dönüyorum mu dedin?'' Umudun küçük bir kırıntısı bile kalbinin yerinden çıkmak istiyormuş gibi atmasına yetti.
''Kesinlikle! Bizimkilerin haberi yok. Sürpriz yapmak istiyorum. Yarın 06:00'da uçağım inmiş olacak.'' ''Bir daha Amerika'ya gitmeyeceksin?''
''Aynen!'' Arya, bir kahkaha attı ve sesi genç adamın kulaklarında çınladı.''Tanrım! Bu kadar üzülmene gerek yok. Artık büyük bir kız oldum ve sana söz veriyorum sen uyurken, yüzünü gözünü boyamayacağım!''
Ali'nin dudaklarından yumuşak bir gülüş fırladı. ''Başımın belası!'' Kısa bir sessizlik anından sonra genç kız boğazını temizledi.'' Size bir sürprizim var!''
''Öyle mi?'' Ali, kaslarını gevşetmek için omuzlarını oynattı. ''Şimdi gelişinin nedenini daha çok merak ettim.''
''Geldiğimde anlayacaksın!''
***
Ali, derin bir iç çekişle saatine baktı. Gece neredeyse hiç uyumamıştı ve gergin bir bekleyiş içinde olan bedeni, aralıksız kasılıp duruyordu. On beş dakika vardı. Dönüyordu! Sonunda hiç beklemediği bir anda gittiği gibi yine beklemediği bir anda dönüyordu. Tanrım! Kendisiyle oynamasına izin veriyordu resmen ama onunla ilgili her şey gibi Ali, bunun da keyifli bir

yanını buluyordu. Gözü dakikada iki kez saatine kayıyordu. Daha yarım saati vardı ve daha kahvesini bile içmemişti. Ani bir kararla ayaklandı ve kafelerden birine gidip, kahve içmeye ve biraz gevşemeye karar verdi. Döneceğini ondan başka sadece Tunç ve Hayat, biliyordu. Onları kahvaltıya davet etmişlerdi ama Arya, önce ailesini görmek istediği için daha sonra görüşmek üzere karar almışlardı.
Ali, Arya'nın sürprizini merak ediyordu. Onu o kadar iyi tanıyordu ki neşeli tonunun ardına saklamaya çalıştığı gergin tınıyı yakalaması zor olmamıştı. Ve uçarı Arya'nın başına ne işler aldığını ancak Tanrı bilirdi. Ali, onu o kadar iyi tanımasına rağmen bu konuda bir tahmin yürütemiyordu.
Dakikalar ilerledikçe sabırsızlığı onu boğazlıyormuş gibi hissediyordu. Ve hala bir tek bedenin onu nasıl parmağında oynattığına şaşırıyordu. Bir iç çekişi bastırdı ve kahvesinden bir yudum alıp, arkasına yaslandı. Bir ayağı dizinin üzerinde, kollarını göğsünde kavuşturdu ve onu gönderdiği gün zihninde kare kare dolanmaya başladı. Ali, o günkü toy çocuk değildi ama ona karşı hisleri aynı şekilde, sapasağlam yerini koruyordu. Gidişine öyle öfkelenmişti ki gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Haline hafifçe güldü genç adam ve Arya'nın davranışlarından sonra nasıl olup da onun hislerinden şüphelenmediğine şaşırdı.
***
8 yıl önce…
Otoyolun kenarında, emniyet şeridinde park halinde durmuş araba, yanlarından hızla geçen arabaların dikkatini çekiyordu. Ama bu, arabanın içindeki iki gencin umurunda değildi.
''Neden böyle bir şey yaptın?'' Arya'nın kısık sesinde öfkenin yanında açık bir merak tınısı yatıyordu. Ali, sadece omuz silkti. Genç kız, onun direksiyonu sıkıca kavramış parmaklarına baktı. Boğumları beyazlaşmış parmaklara yayınlan kızarıklık, dişlerini sıkmasına neden oldu. Kim bilir canı nasıl yanıyordu,''Tanrım! Onlarla kavga etmek zorunda mıydın?''

Ali, kısık gözlerini ona çevirdi. ‘’Evet’’dedi, kayıtsız bir tonla. Arya, onun bu hallerine sinir oluyordu. Ne zaman bir problem olsa Ali, ifadesiz yüzünün ardında saklıyordu tüm hislerini ve düşüncelerini.
‘’Neden?’’
Ali, sinirle direksiyona vurdu ,‘’Ne istiyorsun, Arya?’’ dişlerini sıktı ve genç kız, ondan ilk defa böyle sert bir tepki gördüğü için yutkunmak zorunda kaldı ama sabit duruşunu bozmadı.
‘’Neden o adamlarla kavga ettiğini öğrenmek istiyorum. Bunun için resmen kaşındın!’’ Arya, yeşil gözlerini genç adamın kararmış gözlerine dikti. Gözlerinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Genç adam, uzun bir süre onun bakışlarından ayırmadı gözlerini. ‘Gidiyorsun!’ dedi içinden şiddetli bir isyanla. ‘Gidiyorsun! Başka hangi lanet olası nedene ihtiyacım var ki?’ dişlerini sıktı kapalı dudakları ardında ve gözlerini kapayıp, başını arkaya yasladı derin bir iç çekişle.
Arya’nın Amerika’ya gideceğini öğrendiği andan itibaren pimi çekilmiş bir bomba gibiydi. Ne yapacaktı?
Tanrım! O, olmadan nasıl dayanacaktı? Arya, onu gerçekten göremiyor muydu? Bu kadar kör müydü? Yoksa ona olan bu saplantılı hisleri satır aralarında mı saklanmıştı? Acıyla gülmek istedi ama yutkunarak bunu geçiştirmeye çalıştı.
Belki de gerçekten öyleydi. Ona ne zaman iki kelimeyi bir araya getirip hislerinden bahsetmişti ki? Ya kavga ediyorlar ya da…
Kavga ediyorlardı. Ama Ali, onu öfkelendirmeye bayılıyordu. O öfkelendiğinde gözlerinin koyulaşmasına, yanaklarına tırmanan kana, minik yumruklarını sıkmasına… Eliyle, ipeksi saçlarını sertçe arkaya savurmasına. Ali, onun her her şeyine bayılıyordu. Yüzündeki her bir çizgiye, bedenine, saçlarına, duruşuna. Hüzünlendiğinde buğulanan bakışlarına. Gülümsediğinde dudaklarının kenarındaki kırışıklığa ve gözlerinde ki o içinde kaybolmak istediği tarifsiz bakışlara… Kaşının hemen üzerindeki minik bene- Arya, o bene sinir oluyordu. Minicik burnuna ve kimi

zaman o burnu kibirle, kimi zaman da inatçı bir direnişle havaya kaldırmasına. Kararlılığının izlerini taşıyan köşeli çenesine… Ali, onu her şeyiyle seviyordu. Her satırını, her kelimesini, sesinin hangi tınıyla süslenirse süslensin berraklığını…
'' Canımı sıktılar! '' dedi düz, boş bir sesle. '' Bizi sıkıştırmaya çalışıyorlardı!''İçinden taşıp, dışarı dökülmek isteyen kelimelerini ve duygularını zorlukla zapt altına almaya çalıştı.
''Tanrım! Arabayı onların üzerine süren sendin!'' Arya, sinirle saçlarını geriye attı. Ve bir eli saçlarının arasında öylece kaldı.
''Geç kalıyoruz!'' diye fısıldadı. Genç kız, Ali'nin kavga ettiğini ilk defa görmüş ve yüreği ağzına gelmişti. Sanki tüm hayatı boyunca biriktirdiği tüm öfkeyle saldırmıştı üç adamın üzerine . Genç kız, her saniyede onun canını yakacak olmalarından büyük bir endişe içine düşüp ve hiçbir şey yapamadan öylece durup gözlerini sımsıkı yumsa da- Ali, onu arabanın içine kilitlemişti- gözlerini tekrar açtığında adamlar, arabalarının içine resmen can havliyle atlamışlardı kendilerini. Ve Arya, kelimenin tam anlamıyla şok olmuştu.
Ali, seri bir hareketle motoru çalıştırıp, arabayı vitese aldı ve gazı kökleyerek genç kızın koltuğa yapışmasına neden oldu. ''Ne oluyor sana bugün böyle?''dedi genç kız, hiddetle.
'Gidiyorsun!' dedi, genç adam içinden yine, 'Daha ne olsun!' birileriyle daha kavga etmeye hazırdı.
Birkaç dakika daha geç gitse, bir saat, bir gün… Ali, onun yanında olduğu zamandan ne kadar çalabilirse çalmanın peşindeydi ama yine de sonunda gidecekti. Genç adamın içi düşünceyle ve gerçekliğiyle kavruldu. Ve kalbi bir arabanın altında kalmış gibi ezilip, parçalara bölündü. Damarlarındaki kanın akışı sanki ağırlaşmış, yoğun bir kıvam almış gibiydi ve genç adam, aslında yürüyecek takati bile kendinde nasıl bulduğunu bilemiyordu. Uyuşmuş gibi hissediyordu. Yıllardır onunla olmaya o kadar alışmıştı ki şimdi bu ayrılık onu serseme çevirmişti. Acı,

yakıyordu. Ve onu küle çevirene kadar da yakmaya devam edecek gibi görünüyordu.
Kendisini bildi bileli ona aşıktı. Tek taraflı olsa da yanında olduğu sürece sorun yoktu. Sahi? Ona ilk ne zaman aşık olmuştu. Tabi ya. Ali'nin dudakları hatırasının zihnine düşmesiyle birlikte yukarı kıvrıldı hafifçe… ***

''Nerede o?'' Ali, alt dudağını ısırdı ve dudakları biraz sonra yaşabileceklerinin ihtimali üzerine yanlara doğru gerildi. ''Yine ne yaptı?''
Genç adam, annesinin endişeli ve öfke barındıran sesi üzerine yüzünü buruşturdu. Merdivenlerden çıkan ve sanki başının üzerinde tepiniliyormuş hissi veren sert adımları duydu ve kalbi olduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Genç adam, yüzünü ifadesizleştirdi, önünde açık duran test kitabına eğdi başını. Kalem elinde ders çalışıyormuş ve kitabın içine düşmüş gibi görünmek için çaba sarf etmek zorunda kalmadı.

Odasının kapısı gümbürtüyle açıldı. Kapı, şiddetle geriye savruldu, koyu mavi duvara çarptı ve boya çatlayarak, duvardan ayrılan küçük kırıntılar yere savruldu.
Ali, bir anda omuzlarını oynatarak sıçramış gibi yaptı. Ve hızla başını Arya'ya çevirdi. ''Seni öldüreceğim!''dedi, genç kız dişleri arasından. Bedeni öfkeyle titriyordu ve yaprak gibi sallanıyordu. ''Seni, bu defa öldüreceğim.''
Ali, masum bir bakış yerleştirdi gözlerine ve göz kapakları birkaç kez kırpıştı. ''Yine ne yaptım?''diye sordu bariz bir merakla ve masumca.
Genç kız, bir elinde öfkeyle buruşturduğu büyük resim kağıdını havada salladı. '' Beni rezil ettin! Senin yüzünden rezil oldum.''
Aralık duran ayaklarından birini kıpırdattı ve bir adım öne attı zorlukla genç kız.

‘’Tanrım!’’diye araya girdi Şirin. Arya’nın arkasından koşarken nefes nefese kalmıştı. Bir eli göğsünde kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmış, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Arya, bu defa gerçekten oldukça öfkeli görünüyordu. ‘’ Bir gün de birbirinizle uğraşmadan duramayacak mısınız?’’ Arya, omzunun üzerinden ateş saçan gözlerle baktı Şirin’e ve genç kadının dudakları büzüştü. ‘’Bu defa karışmıyorsunuz, Şirin Teyze!’’ genç kızın dudaklarından sinirli bir gülüş fırladı.’’ Ve bu defa oğlunu gerçekten öldüreceğim! Şimdiden yasını tutsan iyi olur ama inan hiç pişman olmayacağım!’’ Şirin, gülüşünü bastırdı ve ellerini havaya kaldırdı teslim olmuş gib,’’Ne haliniz varsa görün!’’ ve arkasını dönüp, gitti.
‘’ İnan neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!’’ Ali, omuz silkti kayıtsızca Arya, tekrar ona döndüğünde.
‘’Bal gibi de biliyorsun.’’ Genç kız, bir anda öne atıldı ve yumruk olmuş ellerini Ali’nin bedeniyle buluşturdu. Ali, onu kollarından yakalamaya çalıştı ama attığı şiddetli kahkahalar buna engel oluyordu. ‘’Deli misin, kızım?’’ Arya’nın delice savurduğu yumruklardan biri midesine isabet etti ve genç adam, gerçekten olduğu yerde kıvrandı. Arya, onu öldürmek hakkındaki sözlerinde samimi görünüyordu. Genç kızın bileklerini sıkıca kavradı ve onun bedeninin arkasına doğru götürerek, orada tuttu. ‘’ Ne yaptım?’’diye sordu, gülüşünü bastırarak. Genç kızın, şiddetle ve öfkeyle aldığı soluklar onun yüzünü süpürüp geçiyordu. Arya, ellerini ondan kurtarmak için ısrarla mücadele ederken Ali’nin kolları bir milim bile kıpırdamıyor, onu önünde, sabit tutmaya zorluyordu.
‘’Biliyorsun!’’dedi, ağlamamak için kendisini zor tutan ve anında dudaklarını bastırıp, gözlerini kırpıştıran genç kız. Ve artık onun elinden kurtulmak için çırpınmaktan vazgeçti. Nasılsa bir faydası olmuyordu. ‘’Bilmiyorum!’’dedi Ali, çok iyi bilmesine rağmen.
‘’Yarışmaya göndereceğim resmin üzerine ‘Şişman’ yazmışsın!’’çenesi titredi ve dudakları büzüştü. ‘’senin yüzünden

rezil oldum! Resim öğretmenim bana'Dalga geçmek ve eğlenmek için' başka uğraşlar edinmemi söyledi! Ve bir daha hiçbir yarışmaya katılamayacağımı söyledi'' genç kızın zümrüt yeşili gözleri, akıtmamak için uğraştığı göz yaşlarıyla buğulandığında Ali'nin içinde bir yer sızım sızım sızladı ve yaptığına anında pişman oldu.
''Berbat bir resimdi! Zaten kazanamayacaktın!'' dedi, Ali kaşlarını düşürerek. ''İtiraf et! Buna yeteneğin yok! Neden hala zorluyorsun?''
''İyi de bundan sana ne?''
''Ben senin daha çok rezil olmaman için uğraşıyordum!''
''Yalancı! Eğer kazanırsam Antalya'ya gidecektim ve sen bunu kıskandın!'' öfke parıltılarıyla dolu yeşil gözler kendi gözlerine sabitlenmişti.
Ali, onu neyin böyle bir şey yapmaya ittiğini tam olarak bilemese de onun Antalya'ya gideceğini duyduğunda genç kızın resim klasörünü bulmuş ve hiç düşünmeden sulu boyalarıyla resmin üzerine 'şişman' yazmıştı.
Bir an sonra genç kız, alnını onun göğsüne dayadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. ''En azından dereceye girebilirdim!'' dedi, hıçkırıklarının arasından. Ali, onun bileklerini bıraktı. Tanrım! Kendisinden o anda nefret etmişti. Yüzü, onun kendisinin sebep olduğu hıçkırıklarının nedeniyle gerildi ve kollarını ona doladı sıkıca.
''Bu kadar üzüleceğini tahmin etmemiştim!''diye fısıldadı.''Özür dilerim!'' genç kızın omuzlarından tuttu ve hafifçe geriye doğru ittirip, başını eğerek göz yaşlarıyla dolu gözlerini yakalamaya çalıştı. ''Özür dilerim. Tamam mı? Ağlama artık. Lütfen!''
Arya, başını kaldırdı ve siyaha çalmış gözlerini onun gözlerine dikti. Burnunu çekti. Bir koluna havaya kaldırarak, artık nazik bir kız olmayı bırakıp, akan burnunu koluna sildi ve çenesini havaya kaldırdı. Aynı anda işaret parmağı sertçe Ali'nin göğsünü buldu.''
Bunun hesabını sana ödeteceğim! Sana gününü göstereceğim!''

Ali, onun sözlerinin ardından bir kahkaha patlattı. Ve tekrar Arya'nın yumruklarına hedef oldu. Arya, çok küçükken, Ali'nin yaptığı her muzırlıktan sonra minik işaret parmağını kaldırıp, ona doğrultur ve 'Sana 'Dününü' göstereceğim!' derdi.
''Göster bana 'dünümü!'' Ali'nin kahkahalarının arasında söylenen sözcükler genç kızın, daha da hiddetlenmesine neden oldu ve Ali'nin bedeninde minik morluklara neden olacak yumruklarının ardı arkası kesilmedi.
Arya, ona 'dününü' göstermişti. Ali'nin onlarda kaldığı bir gece- Ali, ailelerinin de bu planın bir parçası olduğunu düşünüyordu- Arya, onu gafil avlamış, uyku ilacı içirmiş- bunu neyin içine yerleştirdiğini Ali, hiçbir zaman öğrenemedi- ve tüm gece yüzüne makyaj yapıp, fotoğraflarını çekmişti. Ali, bir sonraki gün internette ve kendi sanal hesaplarında uyurken çekilmiş makyajlı resimlerini gördüğünde kahkahaları yeri göğü inletmiş ve o anda Arya'ya aşık olduğunu anlamıştı. Arya, ona 'dününü' fena halde gösterip, Ali'yi kendisine mahkum etmişti.
***
''Gel buraya cadı!'' Ali, onun alt dudağını kemirip durmasına bir son vermek için, baş parmağıyla dudağını dişleri arasından çekti. Arya, bakışlarını kaldırdı ve bir şey parıldayıp kayboldu o bakışlarda. Genç kız, gergin olduğu her anda yaptığı gibi elini saçlarının arasından geçirdi ve kolları hızla Ali'nin boynuna dolandı.
''Seni hiç özlemeyeceğim,''Arya'nın titrek sesi, boynundaki deriye değdi ve omurgasında bir sarsıntıya yol açtı.
''Sanki ben, seni özleyecekmişim gibi…'' öyle gerilmişti ki sesinin istediği tonda çıkması uzun saniyelerini almıştı. Arya, Ali'yi yalnız hissettirerek geri çekildi. Ona baktı, yine dudağını ısırdı ve tekrar kollarını ona doladı. Ali, kıkırdayarak başını iki yana salladı. Yatıştırıcı bir yumuşaklıkla eli, sırtında daireler çiziyordu. ''Çok başarılı ol. '' Diye fısıldadı. Gittiğine her ne kadar öfkeleniyor olsa da onun kendi başarısı için mücadelesini yakınen görmüştü ve

Arya, bunu hak ediyordu. Ali, mankafanın biri değildi. Niye gittiğini biliyordu ve aslında içten içe onu destekliyordu. Sadece… Sadece ondan uzak kalma fikrine katlanamıyordu.
Ona söyleyebilirdi. Bunu milyon kere aklından geçirmişti. Ama ne kadar yakın olurlarsa olsunlar bir o kadar da uzaklardı. Ve aralarında sözlerle küçük gibi görünen ama aşılması güç barikatlar vardı. Arya'nın eğitimi vardı- ve elbette kendi eğitimi- babalarının sıkı dostlukları vardı ve kendi saplantısı yüzünden bu dostluğun bozulmasını istemiyordu. Ömer Amca, iyi bir insan olabilirdi ama o da herkes gibi bir kız babasıydı ve oğlu gibi gördüğü insanın kızına göz koymasını ne kadar olgunlukla karşılayabilirdi, emin değildi. Ve tabii Arya'nın ona sadece bir arkadaş gibi davranması vardı. Ali, her şeyi yıkıp geçebilirdi. Onun için… Ama Arya'nın reddedişini ve ondan uzak kalmayı göze alamazdı. Ve Tanrı aşkına! Arya, henüz ondokuzuna yeni basmıştı ve kendisi sadece yirmi yaşındaydı.
O, hisleriyle boğuşurken, Arya, geri çekilerek onu tekrar yalnız bıraktı. Derin bir nefes alışla, göğsü şişti ve Ali, tek kaşını kaldırarak baktı ona,''Vaz geçmiş gibi görünüyorsun?''
"Sınırındayım" Ali'nin kalbi, olduğu yerde parende attı. Zihni kendi iyiliği için onu ikna etmek adına yüzlerce kelimeyi arka arkaya sıralamaya başladı. Ve Ali, gözlerini kapama isteğine karşı koyarak kelimelerine ve kalbine 'dur!' dedi. Söyleceği kelimeleri dikkatle seçmek için bir süre düşündü," Daha şimdiden bir ödlek olduğunu ilan mı edeceksin?" ve kendi kelimelerine lanet okudu.
Arya'nın kaşlarının ortası birleşirken, gözlerinde hırçın bir ifade belirdi,"Tabii ki, hayır!'' sesindeki kararlılık Ali'yi gülümsetti. Arya, her zaman meydan okumaya açıktı.
''Melek Abla, orada seni bekliyor olacak. Yalnızlık hissetmeyeceksin!'' Ali, gülümseyen dudaklarının arkasında dişlerini sıktı. 'Ama ben hissedeceğim!'
Arya'nın parmakları kıvrıldı, minik elleri yumruk oldu ve biri Ali'nin göğsünde sertçe yer buldu,"Benden kurtulmayı bu kadar

istediğini bilmiyordum.” Genç kız, hayal kırıklığı yaşıyor gibi göründü bir an için ve sonra dudaklarını gererek gülümsedi.
‘’Hayatımın fırsatı!” Ali, bilinçsizce ellerini onun yüzüne uzattı, elleri yanaklarında şekillendi ve başını kendisine çekip, alnına dudaklarını değdirdi. Bir süre orada tuttu. “ Senden sonunda kurtuluyorum. Kız arkadaşlarımın ceplerine çiğnediğin sakızları koyamayacaksın!’’ onu, sıkıca göğsüne bastırırken sertçe verdiği nefes, saçlarını hareketlendirdi. “Onlara kendi iyilikleri için benim,’ Çok gizli bir psikiyatri tedavisi’ gördüğümü söyleyemeyeceksin.” Arya’nın omuzları kıkırtılarıyla sarsılmaya başlamıştı.
Burnunu çekti ve başını geriye çekerek, yeşil ve Ali’nin kalbine saplanan gözlerini onun gözlerine dikti.
“Hak etmişlerdi,”genç kız, umarsızca omuz silkti.
Ali, güldü ve sonunda ellerini onun üzerinden çekti. ‘’Seninle bunu tartışmayacağım,”
Arya’nın uçuşu anons edilirken Ali, dişlerini tekrar sıktı ve aynı anda gülümsemeye çalıştı. “Git bakalım, başımın belası,”
Arya’nın yumuşak gülüşü kulaklarında ona dair kalan son şeydi ve bu ses, Ali’nin yakasını uzun süre bırakmayacaktı. Arya, ondan tamamen ayrılmadan önce ona tekrar ve sıkıca sarıldı ve sonunda, genç adamın kalbini cebine koyup, omzunun üzerinden baka baka uzaklaşıp, gözden kayboldu. Ali, gözlerini kapayıp, bulduğu en sivri yere kafasını vurma isteğine karşı koydu. Topukları üzerinde geriye döndü. Hava alanından ayrıldı. Arabasına atlayıp, arkadaşlarının onu beklediği bara doğru süratle ilerledi. Bara varmadan ve kafayı bulmadan hemen önce, Ömer Amca’sını aradı ve Arya’nın uçağına bindiğini haber verdi. Arya, onları hava alanında istememişti çünkü ayrılması çok daha zor olacaktı. Ali, bunu anlayabiliyordu.
Günler, alışmaya çalışmak ve isyan etmenin sınırında geçerken Ali, kendisini toplamakta ve mücadele etmekte zorlanıyordu. Derslerine odaklanması gerekirken harfleri Arya, sayıları Arya,

resimleri Arya olarak görüyordu ve durumu gittikçe vahim bir hal alıyordu.
Sonunda bir gün, odasının kapısı açıldı ve babası o'Dünya yansa umurumda değil' duruşuyla, ellerini göğsünde kavuşturup, kapının kirişine dayandı.
''Nasılsın evlat?" diye sordu. Ali, sorusunu genel bir soru olarak da algılayabilir ve omuz silkip, geçiştirebilirdi ama babasının ne sormak istediğini biliyordu. Bu adam neden her şeyi bilmek zorundaydı?
'' Sence?'' diye karşı soru sordu ve yanaklarını şişirip, dışarıya sert bir nefes verdi.
''Bok gibi," tek kaşını kaldırarak sorarcasına baktı Ali'ye. Ali, gözlerini devirdi ve güldü.
"Her zaman haklı olmak gibi bir zorunluluğun mu var?"
Adem, derin bir nefes alışla, kollarını çözerek kapıdan ayrıldı. Ağır ağır oğlunun yanına yaklaştı. Odada bulunan sandalyelerden birini çekti ve kitap okuyormuş gibi görünen Ali'nin tam önüne koyup, oturdu.
Kitabı elinden aldı ve çalışma masasına fırlattı. Kitap, masada kayıp, diğer kitaplara çarptı ve durdu. ''Nasılsa okuduğundan bir şey anlamıyorsun." Ali, onun sözlerinin ardından başını iki yana salladı. Derin bir iç çekişle onun söylevine hazırladı kendisini ama babası ne zaman gerçekten ona nutuk çekmişti ki? O, her zaman farklı olmak zorundaydı. Ali, onu bir babadan çok; bir arkadaş, en sıkı dost olarak görmekten kendini alamıyordu.
Adem, derin bir iç çekti. Bir ayağını dizinin üzerine attı ve kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu. Söyleyeceği kelimeleri düşünmek için bile vakit kaybetmeden doğrudan söze girdi,"Unut, demiyorum ama biraz ara vermen gerekiyor."
"Keşke nasıl yapıldığını da söyleyebilseydin!" Ali, artık onun sözlerini anlamıyormuş gibi yapmıyordu. "Annene aylarca yanık gezerken ve bu aşkı, ona çaktırmamak için kıçımı yırtarken onu bir tarafta ve hayatı başka bir tarafta tutuyordum. Normal bir

erkek olarak yaptığım hiçbir şeyden geri kalmadım ama ona olan sevgim de hiçbir zaman tükenmedi, aksine daha da arttı."
Dudakları, anılarını hatırlamış gibi hafifçe yanlara doğru kaydı ve sonunda gülerek başını iki yana salladı,"Ona olan hislerimi çoğu zaman başka şeylerle kapatıyordum ve bu, yaşamam için bana alan tanıyordu. Büyümeniz ve olgunlaşmanız için kendine ve ona zaman tanımalısın. Bırak, hayatını yaşasın ve gerçekten biraz büyüsün. Sonra hislerinden ve ondan gerçekten emin olduğun anda-" Ali, burada bir kaş çatışla onun sözlerini yarıda kesti ve Adem, gürültüyle bir kahkaha attı," Çocuk! Senin hislerinde yanıldığını söylemek istemedim. Sadece hayatı tecrübe etmeni istiyorum. Onu beklerken herşeyden soyutlanmanı değil, bu ona kavuştuğunda- eğer böyle bir şey olursa- kendini kapattığın anlar için onu suçlamana neden olur. İstesen de istemesen de…" susup, dudaklarını yaladı," Umarım ne hakkında konuşup durduğumu anlayabiliyorsundur?"
Ali, onun sözlerini kafasında ölçüp, tartarken son sözlerine gözlerini devirdi. "Ve ayrıca onun seni düşünüp dururken her şeyden geri kaldığını da tahmin etmiyorum!" sözleri Ali'nin ruhuna ve mantığına aynı anda darbe yaptı.
***
Uçağın inişi anons edildiğinde genç adam, gözlerini kırpıştırarak, anıların onu çektiği derin çukurdan yukarı tırmandı. Kalbi de aynı anda yukarıya tırmanıyormuş gibi her bir salisede atışının şiddetini artırıyordu. Ama garip bir şekilde hareketlerinde aceleciklik yerine bir durgunluk, dinginlik hali vardı.
Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak, ağır adımlarla onu karşılayacağı yöne doğru ilerledi.
Eğer o anda aynaya bakıyor olsaydı, yüzündeki ışıltının nedenini tepedeki parlak ışıklara yükleyebilirdi.
Gerçek; içindeki durdurulamaz, coşkun sevinç ve mutluluğun tüm yüz çizgilerine yayılmasıydı. Engelleyemiyormuş gibi dudağının kenarı hafifçe yukarı tırmanmış, enerjisi sanki çevresindeki

insanlara değiyordu. Kendisi fark etmiyor olsa da yanından geçen kadınlar, her nedense kızararak bir kez daha ona bakma isteğiyle doluyorlardı.
Kalabalığın içine karıştı ve omuzlarını kaldırarak, ellerini ceplerinden çıkarmadan gelen yolcuları karşılayanların içinde ön sıralara yerleşti. Yolcular teker teker çıkmaya başladığında gözlerini belki bir kez bile kırpmamıştı. Bir eli cebinden çıktı ve saçlarının arasından geçti. İçine derin bir nefes çekip, yanaklarını şişirdi ve sertçe dışarı koyuverdi. Diğer eli de cebinden çıktı ve göğsünün üzerinde birbirine dolandı. Hala çıkmamıştı. Ellerini tekrar ceplerine yerleştirdi. Sonunda Arya'nın araştıran yeşil gözleri çevredeki insanların üzerinde gezinirken Ali'nin gözleriyle karşılaştı.
Ali, olduğu yerden bir milim bile kıpırdamadı. Ona sadece baktı. Onu gördüğünde genç kızın yüzünde oluşan her kas hareketini, her ifadeyi keyifle izledi. Her gelişinde olduğu gibi onun kendisine gelmesini bekledi. Ve bu anda içinde dalgalanan duygularını kontrol altına almaya çalıştı.
Genç kızın gözlerinin kenarlarındaki çizgiler, dudaklarına ve yüzüne yayılan geniş gülümsemeyle hafifçe kırıştı. Gözlerinde ışıltılar dolaştı ve adımları hızlandı. Ali'nin yanına gelene kadar başka hiçbir yere bakmadı. Gözleri gittikçe birbirine yaklaşıyor ve Ali, sadece bekliyor, yüzünü izlemenin nasıl bir keyif olduğunu hatırlıyordu. Sonunda genç kız, heyecanlı gözlerini irice açarak bir adım önünde durdu ve Ali'nin uzun boyundan dolayı başını geriye atarak ona baktı.
''Hergele!'' dedi, tarazlı bir sesle.
''Tavşan surat!'' diye karşılık verdi Ali, tek kaşını kaldırarak.
Arya'nın kaşları onun sözleriyle çatıldı, yüzü ekşi bir şey yemiş gibi buruştu ve sonra başını geriye atarak bir kahkaha attı. Genç kızın bedeni öne atılırken, kolları havalandı ve Ali'nin boynunda yer buldu. Ali'nin elleri sonunda kendinden bağımsızca cebinden çıkıp, genç kızın beline uzandı ve ince beline sıkıca dolandı.

Gözlerini kapayarak burnunu gömdüğü saçlarının kokusunu hafifçe içine çekti.'Uzun zaman oldu' dedi, iç sesi özlemle.
Arya, başını geriye çekip, ona dikkatle baktı. Ardından yüzünü buruşturarak Ali'nin yüz hatlarında gezdirdi bakışlarını ve sonra Ali'yi yine yalnızlık hissiyle baş başa bırakarak tamamen geri çekildi. Genç kız, onu tepeden tırnağa süzerken Ali, sadece gözlerine bakıyordu.
''Tanrım! Her gördüğümde biraz daha karizma oluyorsun. Kızlardan başını nasıl kurtarıyorsun?'' gerçek bir merakla genç adamın gözlerinin içine baktı.
''Kurtulmak isteyen kim?"Ali, omzunu silkti. Ve yüzünü kibirli bir ifade kapladı.
"Tanrım! Bazı şeyler hiç değişmiyor. Tam bir ukalasın," Arya'nın sesi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi çıktı ve başını iki yana salladı. Sonra bir anda gözleri irice açıldı . Başını hızla arkaya çevirdiğinde, tam arkasında duran uzun boylu, yuvarlak yüzlü ve suratında geniş bir gülümseme bulunan gence baktı. Genç adamın, gözleri ikisinin üzerinde gidip geliyordu. Başında siyah bir bere, haki renk bol bir pantolon ve fermuarını boğazına kadar çektiği, siyah bir mont vardı. Bir anda Ali'nin ensesi karıncalandı ve bedeni sanki bir tehlike sezmiş gibi gerildi.
'' Daniel. Seni unuttum. Üzgünüm," Arya, ingilizce olarak sözlerine devam ederken Ali'nin yüzünde hiçbir değişiklik olmamasına karşın gözlerindeki bakış, çelik kadar sertleşti. Buz gibi bakışlarını gencin soluk mavi gözlerine dikti.
Arya, Daniel'ın eline uzanıp, parmaklarını parmakları arasından geçirdi. Görüntü, hareketler ve anlamı Ali'nin beynine ulaşıp, onlara bir anlam yüklemeden de içinde bir şeyler çekildi, yer değiştirdi… Ve Ali, ruhuna aldığı bu darbeyle etrafa saçılan parçaların şiddetini kendi kulaklarında bir uğultu olarak duydu. İçinde büyük bir deprem, benzersiz bir sarsılma oldu. Yıllardır edindiği deneyim bile tokat yemiş gibi irkilmesine engel

olamamıştı. Arya, tekrar kendisine dönene kadar öz kontrolünü zorlukla kazandı ve yüzüne kayıtsız bir ifade yerleştirdi.
“ Ali, bu Daniel,” Sert ve heyecanlı bir soluk aldı. Gülümseyerek Daniel’e baktı ve tekrar Ali’ye döndü ışıl ışıl parlayan gözlerle,” Sanırım nişanlım oluyor…”

Bölüm 2

Arya’nın kalbi gümbürdüyordu ve atışının şiddeti kulaklarında zonkluyordu. Sertçe aldığı nefeslerle göğsü hızla inip, kalkıyordu. Heyecanlıydı. Meraklıydı. Ve endişeliydi. Bakışlarını, karşısında koyu renk kotu üzerine, fermuarı göğsüne kadar açık olan deri bir ceket giymiş adamın siyah gömleğinin yakasına odakladı bir süre. Her zaman ki gibi şık ve yakışıklı görünüyordu. Başında eski tip bir kasket vardı ve Arya, başka hiç kimseye böyle yakışmayacağından emindi. Çevresine hakim olan enerjisi sanki genç kızı içine çekerdi çoğu zaman ama o anda patlayacak bir yağmur bulutu gibi huzursuz hissettirmişti. Gözlerini kaldırdı ağır ağır ve yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmayan genç adamın, siyah gibi görünen gözlerinin içine baktı. Bir his, tenini karıncalandırdı ve içinde bir şeyler yer değiştirdi. Bakışlarında yakaladığı, buz parçaları mıydı?
Arya, ailesinin tepkisinden çekiniyordu çekinmesine ama Ali, onun için çok önemliydi. Onun onayı sanki her şeyi yerli yerine koyacakmış ve her şey yolunda gidecekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.
“Neyin?” Ali’nin sesindeki kuru ton, dişlerini sıkmasına neden oldu. Beklediği tepki böylesine bir kayıtsızlık değildi. Öfke? Evet. Hırçınlık? Evet. Ya da Arya adına mutluluk? Evet. Ama bu değildi.
“Nişanlım,”dedi, genç kız dişleri arasından. Ali’nin tembel bakışları ondan uzağa, Daniel’e doğru ilerledi. Yukarıdan aşağıya genç adamı ağır ağır süzdü ve tek kaşını kaldırarak, buz gibi bakışlarını Arya’nın üzerine dikti tekrar.

“Şebeğe benziyor,”
“Biraz ciddi ol!”Arya’nın sıkılı dişleri üzerinde gerilen dudakları, geriye doğru çekildi ve gülümsemeye benzer bir şey yaptı. İnsanlar yanlarından geçip giderken, bulundukları alan yavaş yavaş tenhalaşıyordu. “Gayet ciddiyim,”dedi genç adam. Ve soğuk bakışları, yüzünde artık tedirgin bir ifade, gözlerinde durumu anlamaya çalışan bakışlar olan Daniel’a kaydı. Arya, sonunda onun göründüğü kadar kayıtsız olmadığını anladı. Genç adamın gözlerinde yine anlaşılmaz ifadeler dolanıyor olsa da maskesinde çatlaklar oluştu ve çenesi kasılarak yana kaydı.
“Eğer onu geri postalamama izin vermeyeceksen, şu lanet olası yerden çıkalım.”Ali, sözlerini alçak ve tehditkar bir tonla sıralarken, bakışları sadece Daniel’ın üzerinde kalmıştı.
Daniel, Arya’ya doğru hafifçe eğildi. Dudakları iki yanından serbestçe salınmış bal rengi, parlak saçlarının arasından bir yol buldu ve neredeyse kulağına yapışarak sordu,”Sorun ne?”
“Ayrıca gerzek,” diye mırıldandı Ali, yakıcı bir alay tonuyla. Arya, ona uyaran ve tedirgin bakışlar fırlattı çünkü bir adımı sanki ondan bağımsızmış gibi tehditkar bir şekilde Daniel’a doğru atılmış, genç adam son anda buna engel olmuştu. Ve sonunda Ali’nin elleri yumruk olarak ceplerine doğru yol alarak, kayboldu.
Arya, zoraki bir gülümseme gönderdi Daniel’a,”Hiçbir şey,” diye ekledi onu rahatlatmak adına ama yüz ifadesine bakılırsa pek başarılı olamamıştı. Ali, başka hiçbir şey söylemeden topukları üzerinde dönüp, ilerledi.
Arya, onun sırtına baktı ve gözlerinden bir hüzün gölgesi geçip, gitti.
Ali, böyle tepki veriyorsa, ailesini düşünmek bile istemiyordu. Sonuçta Ali’yle sürekli bir ağız dalaşı içinde olsalar da en iyi arkadaşıydı. Annesi belki ılımlı ve anlayışlı bir yaklaşım sergileyebilirdi ama babası kesinlikle kıyameti koparacaktı.

Ali, adım adım uzaklaşırken ve genç kızın gözleri onun sırtına yapışıp kalmışken, Daniel'in kolunu omzunda hissetti. Parmakları, genç kızın kolunu destek vermek istercesine hafifçe ovaladı,"Biraz zaman tanımalıyız. Herkes için çok beklenmedik bir durum. Şoku atlatmalarını beklemeliyiz," kısık sesinde rahatlatıcı bir tını vardı. Bu kadar anlayışlı olduğu ve gözünün şimdiden korkmadığı için şükrediyordu. Arya, başını salladı onaylarcasına. Ve sonra kendilerine dönüp, bir kez daha bakmayan Ali'nin peşinden bir adım attı. Bavulları Daniel taşıyordu ve Arya, yardım etmek istese de bunu tek başına yapmaya kararlıydı.

Arya, kesin dönüş yapmıştı. Ama yanında neredeyse hiçbir şey getirmemişti. Sadece gerekli olduğunu düşündüğü birkaç şey ve kıyafetlerini tek bir bavula sığdırmıştı. Daniel'in bile iki bavulu vardı ve Türkiye'de onunla birlikte kalmaya kesin kararlıydı.

Arya, Daniel hayatına dahil olana kadar kimseye ilgi göstermemişti. Ama Daniel'in yılmaz bir sabrı ve ısrarcı bir yapısı vardı. Espriliydi, yakışıklıydı, anlayışlıydı ve sabırlıydı. Genç kız, onu defalarca reddettiği halde her seferinde karşısına başka bir sevimlilikle çıkıyor ve onu kabul etmesi için elinden geleni yapıyordu. Bir aylık bir mücadelenin sonunda genç kız, onun teklifini kabul ederek bu çabalarına son vermişti. Ama Daniel, onu mutlu etmek için hala çırpınıyordu. Arya, kimseye açmadığı kalbini ona da açamamıştı ama en azından onunla bir hayat sürebileceğinin farkına varmıştı. Ve sırf bu yüzden Daneil'in evlenme teklifini kabul etmişti. Umutsuz bir vakaydı ve Daniel, onu kesinlikle anlayışla karşılıyordu. Ve genç kız, kelimenin tam anlamıyla ondan oldukça hoşlanıyordu.

Ali'nin peşinden arabasına kadar ilerlediler. Genç kız, arabanın arkasına yaslanıp, geniş kollarını göğsünde birleştirmiş olan Ali'ye şaşkınlıkla baktı. Araba gümüş renkli, spor bir arabaydı ve 'İki' kişilikti. Arkasında bir taksi bulunuyordu ve her haliyle onlar için beklediği belli oluyordu.

“Sanırım yeni?”diye sordu genç kız, eliyle arabayı işaret ederek. Yüzünde gizlemediği bir hoşnutsuzluk vardı.
Ali, başını salladı.
“O, taksiyle bizi takip edecek. Neydi adı? Damien,” kollarını çözerek, iki yanına saldı ve Arya’ya doğru ilerledi. ‘’Daniel!”diye düzeltti onu çabucak,” O zaman ben de onunla birlikte gidiyorum,” Arya, burnundan sert bir nefes çekti içine ve taksiye çevirdi bedenini. Arya’nın bedeni Ali’nin kolunu kavramasıyla bir anda ve sertçe durmak zorunda kaldı.
“Sen benimle geliyorsun, tavşan surat,”Ali’nin sesinde ve gözlerinde geri adım atmayacağını belirten bir ifade vardı ve Arya, bundan vazgeçmeyeceğine adı gibi emindi.”Konuşmamız gerekiyor,” diye ekledi genç adam keskin bir tonla. Arya, onun sesindeki sertlikten hiç hoşlanmasa da omuzları kabullenmişle çöktü ve başını salladı. Konuşmaları gerektiğini biliyordu. Ali, bu güne kadar her sorunda onun yanında olmuş ve elinden tutmuştu. En azından bu kadarını ona borçluydu. Hem onun desteğine ihtiyacı da vardı.
Hemen yanlarında duran ve olan biteni anlamaya çalışan Daniel’in yüzüne çevirdi bakışlarını,”Taksiyle gitmen sorun olur mu?” diye sordu. Sesinde özür dileyen bir ton vardı.
Daniel, geniş bir gülümsemeyle ve anlayış dolu gözlerle genç kıza baktı. Eli, yanağına uzandı ve hafifçe okşadı parmakları tenini,”Sanırım buna ihtiyacınız var. O kızgın boğayı sakinleştireceğini umuyorum.” Arya, Ali daha atılmadan önce, onu durdurabilmek için sırtını sertçe Ali’nin göğsüne yapıştırdı.
“Lütfen?”dedi, alçak sesle. Daniel’in gözleri irice açıldı ve bir adım geri attı.
“Dilimizi biliyor mu?” diye sordu, tarazlı bir sesle. Sesindeki şaşkınlık ve ürkeklik Arya’nın gülmek istemesine neden oldu.

“Biliyorum,”diye cevap verdi Ali. Sesi her ne kadar sakin çıksa da o seste bariz bir tehdit vardı. Kelimenin sonunda alayla dudaklarını öne doğru uzatmıştı ve gözleri ateş gibi parlıyordu.
Arya, derin bir iç çekişle sırtını Ali’nin sert ve gergin göğsünden ayırıp, ikisine de bakmadan Ali’nin arabasına ilerledi. Kapıyı açtı, oturdu ve sertçe kapadı.
Ali, Daniel’i yok sayarak şoförün yanına ilerledi. Gidecekleri adresi söyledi. Ve yolcunun hassas midesinden de nazikçe bahsetmeyi ihmal etmedi. Ne kadar yavaş giderse o kadar iyiydi. Topukları üzerinde dönerek, kendi arabasına doğru ilerledi. Kapıyı açtı ve daha oturur oturmaz araba öne atılarak hereket etti.
Daniel, gözlerini, önünde uzayıp giden yolda gittiçe küçülerek nokta halini alan gümüş renkli araca dikmişti. Sonunda araba tamamen gözden kayboldu. Daniel, derin bir iç çekişle, gözlerini kapadı ve başını koltuğun arkalığına dayadı. Evet. Sonunda Arya’nın dilinden düşmeyen Ali’yle tanışma şerefine erişmişti. ‘Ne şeref ama!’ dedi, içinden alayla.
Genç adam, önündeki engelin Arya’nın ailesi olacağını düşünmüştü ama büyük sorunu atlamış gibi görünüyordu.
Arya’nın Ali’si ile onun kısacık anda tanıdığı Ali, tamamen farklı kişiliklerdi. Kaşlarının ortası istemsizce birleşti. Bu zor olacaktı. Bunu anlaması için kahin olmasına gerek yoktu. Ali, karşılaştıkları anda teninde gerilime yol açmaya yetecek kadar gizemli bir adamdı. İstediğinde acımasız ve tehlikeli olabilecek biri gibi görünüyordu. Ve Daniel, hayatı boyunca çok fazla tehlikeli adamla tanışmıştı. Eğer Arya, yanlarında olmasaydı, Ali’nin gerçek tepkisini merak ediyordu. Çünkü gözlerindeki karanlık ve buzun arkasını görmek oldukça zordu. Listesine, güzel yüzü ve muazzam bedenini de eklemek zorunda kaldı. Taksi şoförünün bir kaplumbağa hızında gittiğine bakılırsa, ayrıca kıvrak bir zekaya sahipti. Dolambaçsız, basit ama keskin. Ali’nin tepkisinin şiddetini anlaması için de kahin olmasına gerek yoktu.

Arya, ona sıkı iki dost, kardeş olduklarını söylemişti. Görünüşe göre Ali, Arya kadar masum şeyler düşünmüyordu. Ve genç kız bundan bihaberdi. Arya, daha Ali'yi karşısında görür görmez Daniel'in varlığını bile unutmuştu. Bu kafasındaki soru işaretlerine bir yenisini daha ekledi. Ve kendisini kısa yoldan çözüme kavuşturdu. Uzun zamandır görüşmemişlerdi. Tepkisi normaldi. Kabul edildiği kadar…

Ve şimdi nişanlısı öndeki arabada giderken o, bilmediği bu ülkede onların arkasında yalnız kalmıştı. Sorun değildi. Daniel, Ali ile testesteron yarışına girmeyecekti. Eğer girerse kaybederdi. Ali'nin ona sorun çıkaracağı belliydi ama Arya, Daniel'i sabrı ve anlayışı için kabul etmişti. Eğer Ali'nin istediğini verirse Arya, kaçardı. Ve hiç şüphesiz Daniel, sonunda avucunda tutacakları yerine, kıçını avuçlardı. Arya'nın ve ailesinin güvenini kazanmak zorundaydı. Ve sonunda kendi kazanacaklarını düşündükçe bunun için hayıflanmaması gerektiğini biliyordu.

Ama daha doğru düzgün öpemediği-çünkü Arya, oldukça çekingen bir kızdı. Tanrım! Yirmi altı yaşındaydı ve hala bakireydi- nişanlısı bile ona tam olarak güvenmiyordu. Ali'yle karşı karşıya geldiklerinde izlemek zorunda kaldığı manzaraya bakılırsa; Arya'nın çekingenliği sadece Ali'nin karşısında ortadan kayboluyordu. Temkinli olmak zorundaydı ve adımlarını sağlam, ileriye dönük atmalıydı. Zaman azdı ama o, çok az zamanlarda büyük işler başarabilen bir adamdı.

**

İki genç, yola çıktıkları andan itibaren tek kelime konuşmamışlardı. Genellikle bir araya geldiklerinde sürekli bir gevezelik halinde oldukları için durum, Arya'yı rahatsız ediyordu. Ali, daha önce ona ne kadar kızarsa kızsın böyle bir suskunluğa gömülmemişti. Teni karıncalanıyor, ellerini ne yana koyacağını bilemiyordu. Derin bir iç çekti. Ali'nin tepkisi ailesi için daha çok endişelenmesine neden oluyordu. Neden sadece yanında

olmuyordu? Ali'ye güveneceğini düşünmüştü. Aslında bir bakıma onun, kendi adına sevineceğini bile düşünmüştü. Farkında olmadan başını iki yana salladı. Bir süre arabanın içini dolduran, yumuşak ve alçak sesli müziğe odaklanmaya çalıştı ama hiçbir faydası olmadı. Yanındaki adamın, arabanın ön camına yansıyan sülietinin de bir faydası olmuyordu. Görünüşte her zaman ki kayıtsız Ali'ydi ama eğer o Ali olsaydı şimdi onunla uğraşıp duruyor olurdu. Konuştuğunda ya da gözlerinin içine baktığında ezici hiddetini görebileceğini biliyordu.

Ellerini kısa, mürdüm rengi ceketinin ceplerine soktu. Uçaktan indikten hemen sonra başını ağrıtan lastik toka parmaklarına değdi. Sırf bir şey yapıyor olmak için-ellerini meşgul etmeye ihtiyacı vardı- çıkardı. Dikkatini lastiğin üzerinde kıpırdayıp duran ellerine verdi. Ağaçlar, binalar, arabalar yanlarından hızla geçip giderken hala konuşmamışlardı.

''Seninle neredeyse her gün konuştuk!'' Ali'nin alçak ama bastırdığı hiddetle dolu sesi, müziğin üzerine tırmandı. Ve Arya, aniden onun sesini duyduğunda irkilmemek için güç bir mücadele verdi.

''Biliyorum,''dedi genç kız. Ve alaycılığının işe yaramasını diledi,''Ben de oradaydım.''

Ali'nin dudakları kıpırdandı ama Arya, söylediklerinden hiçbir şey anlamadı. Sonunda genç adam başını iki yana salladı ve fısıltıyla konuştu,''Söyleyebilirdin,''

Arya'nın omuzları çöktü. Buna verecek bir cevabının olmadığını fark etmesi uzun sürmedi. Sahi? Niye anlatmaktan kaçınmıştı? Bunu birkaç kez denemiş, ama her seferinde kendi cesaretsizliğine öfkelenerek dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri yutmuştu. ''Ne kadar süredir birliktesiniz?''

Arya, yanaklarını nefesle doldurdu ve sertçe dışarı verdi,'' Yaklaşık olarak üç aydır birbirimizi tanıyoruz. Ama iki aydır birlikteyiz.''

Arya, ansızın başını ona çevirdi. Ali'nin göz kapakları gözlerinin üzerine örtüldü kısa bir an ve hızla tekrar açıp, yola dikti gözlerini. Arya, bunun ne anlama geldiğini düşünmek için bile kafa yormadı. Ali'ye dair her şey bir gizemdi ne de olsa…
Ali, başını ona çevirdi. Dikkatle onun bedenine- aslında daha çok göbek bölgesine- baktı. Arya, bir an hazır yiyeceklerle- genellikle pizza, hamburger ve büyük boy patates kızartması- şişkinleşmiş göbeğini kapama isteğiyle doldu.
Ali, yutkundu ve yüzünde ki maske biraz daha çatladı,''Hamile misin?''
Arya, beklemediği bu soru karşısında gözlerini fal taşı kadar açtı. Soru, beynine ulaştı, içeriğini algıladı ama şaşkınlık ve öfke, kısa bir an tutukluk yaşamasına neden oldu. Başını öfkeyle ve hızla ona çevirdi,''Tanrım! Tabii ki, hayır.'' Ali'nin bedeni gözle görünür bir şekilde gevşerken Arya, başını iki yana salladı,''Bunu sorduğuna inanamıyorum.''diye patladı genç kız.
''Ne bekliyorsun, Arya?'' Ali'nin direksiyonu tutan parmakları, biraz daha kıvrıldı ve boğumları beyazladı,'' Daha üç aydır tanıdığın- aslında gerçekten tanımadığın- bir adamla çıkıp geliyorsun. Ve evleneceğinden söz ediyorsun.''Durdu. Burnundan sertçe bir nefes aldı. Burnunu işaret parmağı ve baş parmağı arasına sıkıştırarak,
bir süre suskunluğa gömüldü. Arya, onun artık konuşmayacağını düşünmeye başladığı anda sakince konuştu,''Bunun saçma mantığını çözmeye, anlamaya çalışıyorum.''
Arya'nın dudaklarından alaylı bir gülüş fırladı ve Ali, ona keskin bir bakış attı. Genç kız, onun bakışını umursamadan aynı alayla konuştu,'' Aşkta mantık yoktur. Hiç duymadın mı?''
Ali, konuşmaya ara verdiğinde, arabanın içini uğursuz bir sessizlik kapladı. Yanındaki o güzel ve farklı kokulu adam bir anda yok olmuştu sanki. Sessizlik uzadı, uzadı, uzadı… Ve sonunda Arya'nın bedeninin gittikçe daha çok gerilmesiyle genç kızın derisi önce

karıncalanmaya, sonra kaşınmaya başladı. Arya, bundan nefret ediyordu.
Ne zaman stres halinde olsa kaşınmaya başlıyordu ve asla durmuyordu.
Elindeki tokayı serbest bıraktı. Parmakları, önce boynunu sonra bileklerini tırmalamaya başladı. Tanrım! Deli gibi kaşınıyordu.
Kendi parmakları üzerine kapanan büyük ve nazik el, irkilmesine neden oldu.
''Kes şunu!'' Ali'nin sesi Daniel'i gördüğü andan beri ilk defa yumuşak çıkıyordu. Arya'nın parmakları yumruk oldu. Sonra zorlukla açılarak tekrar bileğini kaşımaya devam etti.
''Lütfen,''diye mırıldandı genç adam,''Yara yapacaksın yine!''
Arya, başını kaldırıp, ona baktı ve gözleri buluştu. Ali, başını yana eğerek tekrar, sessiz bir ricada bulundu. Arya, usulca başını salladı ve Ali, elini geri çektiğinde ellerini ceplerine soktu.
''Yirmi altı yaşındayım.'' Arya, alt dudağunu ısırdı. Ve sesinin istediği tonda çıkması için bir süre konuşmasına ara verdi.'' Kendi kararlarımı, kendim verebilecek yaştayım. Ne yaptığımı biliyorum. Onu size kabul ettirmek için değil, sadece tanımanız için getirdim."derin bir nefes aldı,''Onunla evleneceğim." Bir eli, cebinden çıktı ve yüzünün üzerine düşen saçları geriye attı sinirli bir hareketle.
"Gerçekten tanımadığın bir adamla?"Ali'nin sesindeki hiddetin yok olması Arya'nın biraz olsun ferahlamasına neden oldu.
'' Neden sürekli azarlanması gereken, küçük kız kardeşmişim gibi hissetmeme neden oluyorsun?" "Çünkü her zaman başına bir bela açıyorsun!"Ali, vitesi küçülttü ve sağ şeride geçti.
'' Benden bu kadar sıkıldığını bilmiyordum.''dedi genç kız, gücenmiş bir sesle.
'' Sorunlarından sıkıldım!''
Arya, tüm bedenini ona çevirdi. Ve dişleri arasından neredeyse tıslayarak konuştu,''Ufak bir ayrıntı; Bu, sıradan bir sorun değil.

Aslında sorun bile değil, hayatımdaki en önemli kararlardan biri…”
“Bende ondan bahsediyorum ya! Hayatındaki en önemli kararı sadece üç aydır tanıdığın bir adamla veriyorsun.
Ve ben bunu anlamakta güçlük çekiyorum.”
Ali, cevap vermeden önce arabayı park etti. Arya, şaşkınlıkla eve geldiklerini fark etti. Huzursuzluğu ve gerginliği bir anda daha da arttı. Başını çevirip, Ali’ye baktı. Bir eli, direksiyonda diğeri vitesin üzerinde, gözlerini karşıya dikmişti. Arya, onun motoru durdurmadığını fark etti. Bu, telaşlanmasına neden oldu. Onu ikna edememişti bile. Dudaklarını yalayıp, konuşmak için derin bir nefes aldı.
‘’ Onu tandığımı sanıyorum. İyi bir insan, bana değer veriyor, yakışıklı, komik, espirili, iyi bir mesleği var.”Ali’nin yüzünde bir değişim, bir yumuşama, bir anlayış aradı ama her zaman ki Ali, yine orada, maskenin ardında duruyordu.’’Sadece onu gerçekten önemsediğimi anlamaya çalışsan ve yanımda olsan, olmaz mı?’’
Ali, başını çevirip ona baktı. Siyaha çalan gözlerinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi ama Arya, karanlık bir parıltının geçip, gittiğini gördü. Ve genç adam, başını iki yana salladı,”Bu defa, yalnızsın!”
Arya, dişlerini sıktı,’’Pekala, seni neden ikna etmeye çalışıyorum ki zaten?” burnundan öfkeyle bir soluk aldı,” Bu,benim hayatım!”
Ali’nin bir cevap vermesini beklemeden kapıyı açtı, indi ve sertçe kapadı. Daha o, gözlerini kırpmaya bile vakit bulamadan hemen arkasında, lastiklerden çıkan çığlık sesiyle yerinden sıçradı. Arkasını döndüğünde Ali, çoktan sokağın köşesini dönüyordu. Hızı, endişelenmesine neden oldu. Ama sokağa yeni giren bir taksi, kendi adına duyduğu endişesini daha baskın çıkardı. Omzunun üzerinden arkaya, ailesinin evine bir bakış attı. İç çekti ve savaşa hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi. Artık olan olmuştu. ***

Zihninin içindeki kakafoni, ona bir pazar yerini anımsatıyordu. Kelimeler resmen havada uçuşuyordu. Kimisi yakalayamadığı bir hızla, yüksek perdenden, kimisi bir fısıltıyı andırıyordu. Biri bir yerden bağırıyordu, biri diğer taraftan… Ali'nin masum kelimeleri, hislerini taşıyan harfleri bu cazgır ve çığırtkan sözlerin arasında sıkışıp, kalmıştı.
'Onunla evleneceğim!'Dişlerini sıktı.
'Aşkta mantık yoktur!' İşte bu, gerçekten acıtmıştı.
'Onu önemsediğimi anlamaya çalışsan!' Ben, ne olacağım?
Ağız dolusu bir küfür fırladı dudaklarından. Sonunun nereye gittiğini bilmediği yol boyunca amaçsızca sürmeye devam etti. Art arda yutkunurken, sert ve kesik kesik hale gelen nefes alışlarını kontrol altına almaya çalışıyordu. Direksiyonun üzerindeki parmakları, uçlarına değen maddeyle kaynaşmış ve sonsuza kadar orada kalacakmış gibiydi. Bileklerinde ki ince, mavi yollar gibi görünen damarları gittikçe daha çok belirginleşiyordu. Ağzına kadar gelen safra tadına yüzünü buruşturarak cevap verdi. Başındaki kasketi çıkarıp, yolcu koltuğuna fırlattı. Şapka, bir objenin üzerine hızla örtülürken genç adamın gözleri parlak renge takıldı. Tekrar kaskete uzanıp, kaldırdı. Ve Arya'nın basit, yeşil, lastik tokası ona alay edercesine göz kırptı. Ali'nin dudaklarından sinirli bir gülüş fırladı. Başını iki yana salladı ve kendisine engel olamayarak tokaya uzanıp, aldı. Sıktığı yumruğunun içinde kaybolan tokayı derin bir nefes alışla birlikte çabucak cebine attı. Ancak, tokayı cebine koyduktan sonra ilerlediği yola bakmak aklına geldi. Şaşkınlıkla, Tunç ve Hayat'ın yeni taşındığı evlerinin tenha yoluna saptığını fark etti. Bir an geri dönmeyi düşündü ama sonunda vazgeçerek, arabayı kenara çekip, motoru susturdu.
Bir eli direksiyonda, diğer elinin parmakları şakağını hafifçe ovarken gözlerini kapatıp, başını arkaya yasladı. Sürpriz… Ne sürpriz ama! Ali, onun sürprizi için onlarca şey düşünmüştü ama bu, aklının köşesinden dahi geçmemişti. Ne bekliyordu ki?

Yıllarca onun kimseyle olmayacağını mı düşünmüştü? Gençti, güzeldiortalamanın üzerinde bir güzellik!- akıllıydı, iyi eğitimliydi, epsriliydi ve Allah aşkına daha lisedeyken bile okulun erkeklerinin yarısı ona aşıktı! Bu aptal koyun sürüsünün içine kendisi de dahildi tabi. Ali'nin güvendiği şey neydi? Gittiği ilk zamanlarda Ali'nin bu durum karşısında ödü kopuyordu. Her konuştuğunda onun ağzını arıyor ve hala kimseye gönlünü kaptırmamış olduğunu anladığında, telefonu kapattıktan sonra derin iç çekişlerle baş başa kalıyordu. Sonra Ali, onun kimseyi istemediğine, tüm gayretini geleceğini şekillendirmekle meşgul olmasına güvenmişti. Tam sekiz yıl! Dokuz koskoca sekiz yıl boyunca hayatında gerçek bir ilişki olmamıştı ve kesin dönüşüne üç ay kala şebeğin biriyle çıkıp geliyor, evleneceğini söylüyordu.

Ali, boğazına kadar çıkar yumruyu yutkunarak göndermeye çalıştı ama bir faydası olmadı. Yumru sanki tonlarca ağırlığı varmış gibi midesine oturdu. Ve tam oraya, midesinin üzerine sert bir darbe almış gibi hissediyordu. Darbe sertti, evet. Ama hedefi sadece midesi değildi. Ali'yi bütünüyle afallatıp, sersemleten ve yere sere bir darbeydi. Ağırdı. Sancılıydı.

Nefes almak gittikçe güçleşirken, düşüncelerinin ve öfkesinin onu dibe çekmesine izin verdiğini fark etti. Aniden gözleri açıldı. Arabanın içindeki oksijen sanki gittikçe azalıyor ve Ali'ye nefes alacak kadar bile alan kalmıyordu. Birileriyle olmaya ihtiyacı vardı. Yalnızken dağılıp, parçalanacakmış gibi hissetmekten nefret ediyordu. Herkesi kandırabilirdi ama kendisini asla. Ve o herkesle tam o anda olmaya ihtiyacı vardı. Maskesini yüzüne taktığında tıpkı maskedeki adam gibi olmaya ihtiyacı vardı. Hayır. Zayıf bir adam değildi. Asla. Zayıflıktan nefret ederdi. Ama darbe ansızın ve ağır gelmişti. Tıpkı yıllar önce ansızın onun gideceğini öğrendiği gün gibi…

Kararlılığından dönmeden önce motoru çalıştırdı. Hızla yolun sonundaki büyük evin garajına doğru ilerledi. Kanatları iki yana

açılan, demir kapının önünde durduğunda uzanarak, kendisine ait olan kumandayı torpidodan çıkardı. Düğmesine bastı. Kapı iki yana açılırken Ali, neşesizce gülümsedi. Onları o kadar sık ziyaret ediyordu ki Tunç, sonunda ona bir anahtar yaptırmıştı.
Ali, onları seviyordu. Her ikisini de… Hayat, dürüst ve samimi bir kızdı. Sıcaklığı, dingin sesi ve Tunç'u çıldırtmak için Ali'ye her zaman ayak uydurması hoşuna gidiyordu. Ve ikisi de kelimenin tam anlamıyla birbirine deli gibi aşıktı. Tunç'un birine aşık olması ve birine böyle bağlanabilmesi Ali için çok şaşırtıcı olmuştu. Özellikle de karısını evliliğinin ilk zamanlarında ciddi ciddi boğmayı düşünüyorken… Onu hayatı boyunca yalnız olarak kabul etmişti çünkü Tunç, etrafında sevebileceği kimseyi bırakmamaya yeminli bir adamdı. Ve Ali, onun karısının etrafında dönüp durmasını izlemekten de onu, Hayat'ın üzerinden çıldırtmaktan da oldukça keyif alıyordu. Tunç! Allah aşkına… Eh. Hayat, hiçbir zaman kolay olmamıştı zaten. Ve o şişman melekler oku atarken 'Bu nasıl? Senin için uygun mudur?' diye sormuyordu. Oku direkt kıçından saplıyordu ve sen farkına varmadan aşık ve aptal bir adam oluyordun.
Ali, kimi zaman onların yanında olduğu anlarda bir özlem duygusunun onu ensesinden sıkıca kavramasına engel olamıyordu. Bir aileye duyduğu özlem, bir çocuğa duyduğu özlem… Düşüncelerinin yine Arya'ya kaydığını fark ettiğinde dişlerini sıktı. Başını silkeleyerek ondan ve nişanlanmış olduğu gerçeğinden kurtulmak istedi. Ama göğsündeki ağrıdan, ancak o şebeğin alnına silahını dayayıp, tetiğini çekmesiyle kurtulacağını biliyordu. Ve bedeni, beyninin bu karşıkoyulmaz, cazip fikri yerine getirme dürtüsüne teslim olmadan arabadan inmesi gerekiyordu.
Ali, saatine baktı. 08:15. Tanrım! En azından gecenin bir yarısında da gelmiş olsa onu samimiyetle karşılayacakları biliyordu. Kendi ailesine bile bu saatte ziyarette bulunmazdı. Ama onlarla arasında garip bir bağ vardı. ***

Hayat'ın dudakları aralandı, kocaman açıldı ve esneyerek merdivenleri indi. Her iki basamakta bir dudakları ayrılacakmış gibi esniyordu. Resmen ayaklarını sürüyordu. Gözlerini kaparsa düşer miydi? Uykusuzluktan ölüyordu. Mirza'da en az onun kadar uykusuzdu ama Hayat'ın aksine canlı ve ışıl ışıldı. Pislik. O, takım elbisesini giyerken genç kız, kahvesini içmek için odadan ayrılmıştı. Her zaman yaptığı gibi genç kızın kalkmasına gerek olmadığını söylemiş ve onu yatağa hapsetmeye çalışmıştı ama Hayat, o giderken uyuyor olmak istemiyordu.
Mutfağa girdi. Gözleri kapalı halde. En azından bunu başarabilmişti. Üzerinde krem rengi, saten pijamaları vardı ve her hareketinde kumaş onu okşayarak, yatağa davet ediyordu. Bir tıkırtı ve ardından kıkırtı duydu.
''Sana da günaydın," dedi karga gaklaması gibi bir sesle.
"Günaydın," Feride'nin canlı ve neşeli sesi üzerine homurdandı. Tek gözünü açtı ve onun kendisine kahve hazırlamaya başladığını görünce genişçe gülümsedi,"Seni seviyorum."dedi iki gözünü birden açarak. Mutfaktaki büyük, ahşap masanın etrafını çevreleyen sandalyelerden birine külçe gibi yığıldı.
"Yastık?"diye sordu Feride, alayla. Hayat, ona kötücül bir bakış attı. Ama Feride'nin umurunda olmadı. Aksine yüzünde ki gülümseme biraz daha genişledi. Yanına gelip, Hayat'ın kahvesini tam önüne bıraktı. Hayat, kahve kokusunu içine çekerken, gözleri kapandı. Bu bile iyi gelmişti.
Dolunay'ın doğumuna yakın zamanlarda evlerine gelen ailesi, Feride'yi de yanlarında getirmişlerdi. Feride, kendi ailesinin çalışanlarından bir çiftin kızıydı. Uzun, kapkara saçlara, esmer bir tene, kocaman yeşil gözlere ve kesinle mükemmel bir fiziğe sahipti. Açık öğretimde okuyordu ve o da ailesi gibi çiftlikte çalışıyordu. Annesi ve babası Adana'ya dönerken, Feride, bariz bir şekilde kalmak istediğini belirtircesine somurtarak gezinmişti ortalıkta. Valizini bile hazırlamamıştı. Sonunda Hayat, onun ailesi

ile görüşmüş ve yanlarında kalması için izinlerini almak zorunda kalmıştı. Haberi ona ulaştırdığında Hayat'ın boynuna atılmış ve neredeyse devrilmesine neden olmuştu.
Hayat, sıcak sıvıdan bir yudum aldı. Ve dudaklarından çıkan mırıltıya engel olamadı.
''Yine mi uyumadı?''diye sordu Feride. Hünerli elleri kahvaltı masasını hazırlıyordu.
Hayat, onaylayarak başını salladı. Sonra,"Ne istiyor, anlamıyorum."diye homurdandı. "Doktora-"
Hayat, onun sözlerini kesmek için hiç vakit kaybetmedi,"Hayır."dedi, kararlı ve sert bir sesle,"Günde iki kere o adamın kapısını tıklamayacağım, artık."Feride, kıkırdayınca Hayat, gözlerini devirdi.
''Tunç Bey'de seninle aynı fikirde mi?" Feride'nin sesinde ki çekingen tona gülümsedi genç kadın. Kendisiyle arkadaş gibi olmasını anlıyordu, çünkü çocukluk zamanlarında birlikteydiler. Ama Tunç'tan bu kadar çekinmesini anlayamıyordu.
"Olmak zorunda!" dedi Hayat, bıkkın bir sesle,"Burnu aksa doktora koşturuyoruz."
Zil çaldı. Hayat'ın kaşları merakla havalanırken, Feride, çoktan mutfaktan çıkmak için harekete geçmişti bile. Hayat, üzerindeki gece kıyafetlerine, ayağındaki kabarık tüylü terliklere ve kuş yuvasına dönmüş saçlarına aldırmadan merak içinde ayaklandı. Feride'nin arkasından ilerlerken zihinin tamamen uyandığını fark etti yüzünü buruşturarak. Mirza gittikten sonra yatağa gömülme hayalleri suya düştü.
Henüz salonu yarılamıştı ki giriş kapısında Feride'nin başını gülümsemesiyle döndüren Ali'yi göründe şaşkınlıkla dudakları büküldü. Ali, her zaman sürpriz yapardı ama sabahın erken saatlerinde görmek Hayat'ın da şaşırmasına neden oldu.
"Ali?" Ali, ceketini çıkarıp, Feride'ye uzatırken başını çevirip, ona baktı ve genişçe gülümsedi. Hayat, salonun ortasında, ayağında

çirkin bir köpek figürü olan pofuduk terlikleri, darmadağınık saçlarıyla sevimli görünüyordu.
Beğeniyle, onu baştan ayağa süzdü.
“O, sıkıcı kocanın çok şanslı bir herif olduğunu söylemiş miydim?”
Hayat’ın gülümsemesi genişlerken, tek kaşı muzipçe havalandı,”Birkaç yüz kere…”
Ali, önünde ki üç basamaklı, kısa merdiveni indi. Onun yanına geldi, eğilip, yanaklarını öptü. Geri çekildiğinde yüzünde haylaz bir sırıtış vardı.”Başka hangi kadın sabahın bu saatinde bu kadar şahane görünebilirdi acaba?” Hayat’ın kaşları bir an için birleşip, eski halini aldı. Genç adamın bedeninden yayılan gerginlik ve negatiflik
Hayat’a çarpmıştı sanki. Afallayarak ve dikkatle geri çekilen adamın yüzüne baktı ama her zamanki kayıtsız Ali’yi gördü. Yanlış değerlendirdiğini düşünerek güldü ve onun koluna vurdu,”Eğer alay ediyor olduğunu bilmeseydim, sana teşekkür ederdim.”
Ali, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle elini kalbine götürdü,”Şimdi beni yaraladın, işte!”gözleri etrafı inceledi,”Sıkıcı kocan, nerede?”
Hayat, yukarı tırmanan merdivenlere bir bakış attı,”Neredeyse gelir,”
Ali’nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve genç kadın, inanamazlıkla başını iki yana salladı. Ali, Mirza’yı kızdırma fırsatını hiç kaçırmıyordu. Özellikle de Hayat’ın üzerinden.
‘’Gerçekten de o adamdan bıkmadın mı?”Ali’nin sihaya çalan gözlerinde kahkahalar oynaşıyordu,”Yemek teklifim hala geçerli, tatlım.”
“Bir…”yukarıdan Mirza’nın gür sesi yankılandı ve genç adam merdivenlerin başında göründü. Hayat, alışması gerektiğini biliyordu ama kendisi alışsa bile kalbi hala onu gördüğünde gümbürdediğine göre
alışamamıştı,”…Ona ‘tatlım’ demekten vaz geçmezsen, övünüp durduğun ve güzel sandığın yüzünü, bir güzel benzeteceğim. İki;

onu yemeğe filan çıkarmıyorsun,"elinde tuttuğu ceketi koluna astı ve basamakları inmeye başladı"üç; komplimanlarını başkalarına sakla. Belki lazım olur.'
Hayat, 'kompliman' kelimesini duyduğunda Ali'nin sahte irkilişini gördü ve kıkırdadı. "Tanrım!"dedi, Ali, gözlerini irice açarak. Mirza'yı yok sayıp, direkt Hayat'a bakmaya devam etti,"Sana söylüyorum. Bu herif, çağın gerisinde kalmış!"yüzünü buruşturdu hoşnutsuzlukla,"Bildiğin düz. Gizem yok. Renk yok. İniş-çıkış yok." Hayat'ın kolunu dostça ve şefkatle ovaladı,"Senin adına çok üzülüyorum."
Mirza, Hayat'ın yanında durdu. Öfkesini dindirmeye çalışır gibi bir nefes aldı ve Ali'ye sert bir bakış attı. Sabrı taşıyor gibi görünse de bu, Ali'nin umurunda olmadı. Mirza, Hayat'ı şaşkına çevirerek, eğilip dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken sırıtarak Ali'ye baktı,"Ama o, beni böyle seviyor,"
Ali, kıkırdadı, "Ve utanmaz!"diye ekledi Mirza, için oluşturduğu o sonu gelmez karalama listesine.
Hayat, sert bir nefes koyuverdi,"İşte buna katılıyorum,"ve arkasını dönüp, mutfağa ilerledi. Mutfağa girdiğinde arkasından gelen gürültülü kahkaha seslerine, gözlerini devirdi. Aynı anda kıkırdayan Feride'ye sert bir bakış attı ve sandalyesine çöktü. Hallerinden oldukça memnun görünen iki adam da arkasından mutfağa girdi. Hayat'ın gözleri kısılarak, onların üzerinde, saçlarında ve kıyafetlerinde gezindi. Kaşları çatılırken, bakışları Ali'ye odaklandı.
"Dün gece kulüpte miydin?"sesi suçlarcasına sert bir tonda çıkmıştı. Soruyla şaşıran genç adamın kaşları havalandı.
"Elbette,"diye cevap verdi. Hayat, bir ona bir Mirza'ya baktı ve homurdandı. Karşısındaki sandalyelere otururken, iki adam da birbirlerine baktılar ve Mirza, omuz silkti.
"Yani, gece uykusuz kalan ve mezardan çıkan bir hortlak gibi görünen sadece ben, miyim?" kahvesinden bir yudum aldı ve iç

çekti,"en azından sizin de biraz yorgun görünmeniz gerekiyordu. Uykunuzu tamamen almış gibi muhteşem görünmeniz değil!" Pekala, biraz abartıyor olabilirdi ama durum, oldukça sinir bozcuydu ve bu hakkı kendisinde görüyordu.
Ali ve Mirza, hafifçe kıkırdadılar. Ardından Mirza, tek kaşını kaldırdı,"Muhteşem olan benim Hayat'ım," başıyla Ali'yi işaret etti,"O, sadece iyi giyiniyor."
Ali, yumuşak ve alaylı bir gülüşle karşılık verdi,"İşte bu, kompleksli bir adamın, acınası çıpınışları!"
"Ben, aynaya bakıyorum!"Mirza, burnunu çekti,"Sen de bir tane alsan iyi edersin."
Ali, kaşlarını kaldırarak Hayat'a baktı," Ne yapıyorsun?"diye, sordu şüpheyle gözlerini kısarak,"Zavallı adamın duygularını incitiyorsun! O, seksi aktörün resmini aynaya yapıştırmaktan vazgeç! Herif, kendisini sanıyor!" Mirza'ya döndü,"Gerçekler bazen acıtıyor!" Mirza, çayını püskürttü ve Hayat, elini dudaklarına götürerek bir kahkaha attı.
"Birileri, çok eğleniyor,"diye mırıldandı, Mirza,"Zeki bir karım var!"
"Aynı fikirdeyim."diye ona katıldı Ali," Sanırım, ona kötü örnek olduğumu kabul etmem gerekiyor. Bizi oltaya getirdi."

Bölüm 3

Feride, Ali için yeni bir servis açarken, genç adam, dönüp ona baktı ve gülümsedi,"Teşekkür ederim," dedi, ses tonu gayet nazik ve derinden geliyordu. Feride, çay dolu porselen fincanı servis tabağının yanına koyarken neredeyse elinden düşürüyordu. Ve Ali, gözleri irice açılarak, hafifçe geriye kaydı. "Üzgünüm,"diye mırıldandı Feride, telaşla. Hızla masayı gözden geçirdi ve gergince gülümsedi,"Sanırım bu kadar," Arkasını dönüp mutfaktan çıkarken, Mirza'nın gür sesiyle olduğu yerde kaldı.
"Sen, kahvaltı yapmıyor musun?"

Feride, hafif bir gülümsemeyle arkasını döndü,"Ben yapmıştım, teşekkür ederim." Ve hızla oradan ayrıldı.
"Bu kız, bir yarasa gibi hiç uyumuyor!" Ve sonra, Ali'ye çevirdi sert bakışlarını,"Çalışanlarımı etkileyip, kafalarını karıştırmak, senin için alışkanlık oldu!"
Ali, kızarmış ekmeklere uzanırken ona masum bir şaşkınlıkla baktı. Ama hangi açıdan bakılırsa bakılsın sahteydi,"Ne?''diye, sordu yüz ifadesi kadar sahte bir masumlukla,"Sadece teşekkür ettim." Omuz silkti," Hem bu kadar dayanılmaz olmak, kesinlikle benim suçum değil. Tamamen Tanrı'nın bir hediyesi," Ali, Hayat'a göz kırptı ve Mirza, homurdanarak kahvaltısına başladı.
Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Mirza, kayıtsız bir tavırla Ali'ye çevirdi bakışlarını. Kızarmış ekmeğine tereyağı sürmekle öyle meşgul görünüyordu ki, Mirza, bir şeylerin ters gittiğini anladı. Hayır. Ali'nin davranışlarından ya da yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. Her zaman ki Ali'ydi işte. Sadece iki farkla. Bir; Onun, o anda Arya'nın yanında olması lazımdı. Eğer değilse ya Arya, gelmemişti. Ya da yine kavga etmişlerdi. İki ve en dikkat çekici ayrıntı; Ali, ekmeğinin üzerine tereyağı sürüyordu. Mirza'nın, Ali'nin aklının başka yerde olduğunu fark etmesine neden olan küçük bir ayrıntı. Ali, tereyağı sevmezdi.
''Sabahın erken saatlerinde ki ziyaretini neye borçluyuz?" Ali, başını kaldırdı ve hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu. Bakışları, Hayat'a odaklanırken Mirza, gözlerini ondan ayırmadı.
"Sana bu adamın kaba olduğunu söylemiş miydim?"
"Kesinlikle!" dedi Hayat ve kahvesinden bir yudum aldı. Mirza'nın gözlerini, Ali'den çekip Hayat'a dikmesine neden olan da bu hareket oldu. Reçel sürdüğü ekmeğini Hayat'ın dudaklarına doğru uzattığında Ali, iç çekerek konuştu,"Hım… O zaman aklına kazıman için tekrar söylüyorum; Bu adam, kaba. Gerçekten!"
Hayat, güldü. Ve Mirza'nın içinde yaşayan ve onu asla terk etmeyen suçlu adam, bu fırsatı değerlendirerek, onun aralık dudaklarından içeri bir lokma daha tıkıştırdı. Bunu uzun yıllar

boyunca bırakamayacağından da emindi. Aylarca karısını aç yaşamaya mahkum etmişti ve mezarda bile bunun için huzursuz olacaktı.
“Mirza!” diye homurdandı Hayat ve ona sinirli bir bakış attı.
“Ye!”dedi, genç adam emir veren bir tonda ve bakışı tekrar Ali’ye odaklandı,”Evet?” Mirza, başka birisi olsa alınacağını biliyordu ama Ali, alınmazdı. “Kahvaltıya davet etmiştiniz,”Ali, omuz silkti.
Hayat, Mirza’nın ayağına masanın altından bir tekme attı. Mirza, irkilerek ona döndü tekrar,”O pofuduk terliklerle bileğimi kırmayı neredeyse başarıyordun!”homurdanması üzerine Hayat, ağzındaki lokmayı gürültüyle yuttu ve söylenerek başını masaya dayadığı kolunun üzerine gömdü.
“Seni uyarmak için tekmeledim. Ona belli etmen için değil!”
Hayat’ın omuzları sarsılıyordu ve sesi boğuk geliyordu. Mirza, onun delicesine güldüğü için mi yoksa kafasını gömdüğü için mi sesinin böyle olduğunu anlayamadı. Belki her ikisi de…
Ali, başını arkaya atıp, kahkahalara boğlurken genç adam homurdandı,” bugünün şebeği ben miyim?” başını iki yana salladı ve köpek balığı gibi kan kokusuna ilerledi tekrar,”Seni Arya’yla birlikte davet etmiştik,” başını çevirip etrafına bakındı,”Arya’yı göremiyorum!”Mirza, ısrarcı olduğunu biliyordu ama Ali, tereyağı yemeye devam ettikçe kendisini durduramıyordu.
Ali, hala gülerken, biraz önce şeker attığı çayına biraz daha şeker attı ve karıştırmaya başladı,”O, ailesiyle birlikte.”çayından bir yudum aldı. Ama fazla şekerli çayının farkında değilmiş gibi yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Sesi de oldukça kuruydu.
Tanrım! Mirza, onun omuzlarından tutup sarsmak istiyordu. Ne zaman onu çözmeye çalışsa bütün enerjisi tükeniyordu.
“Sen, niye buradasın o zaman?” diye sordu sonunda bariz olanı ortaya sererek. Ali, omuz silkti. Çayını yerine bıraktı, bir tane daha kızarmış ekmek aldı ve yine ‘tereyağı’ sürmeye başladı. Mirza, o ağır ağır ekmeğiyle oyalanırken sabırsızlandığını hissetti. Bir şey olmuştu.

“Nişanlısını ailesine tanıştırırken onlara mahremiyet tanımak istedim.”Ali, omuz silkti.
Mirza, öksürmeye başladı. Hayat, lokmasını çiğnemeyi bıraktı.
Mirza, onun cevap vermeden önce tüm
o hazırlıklarının yine de işe yaramadığını düşündü. Kuru sesi, kelimelerinin sonlarına doğru dalgalanmıştı. Ve genç adam, hala kahvaltısına devam ediyordu. Bolca tereyağıyla.
Mirza, ister istemez dişlerini sıktı. O anda ne diyeceğini bilemiyor olabilirdi. Aslında ne diyeceğini biliyordu. İçinden küfür etmek geliyordu ve Arya’yı tutup bir güzel sarsmak istiyordu. Ama bu konuda Ali’nin de hatalı olduğunu düşünüyordu. Bu zamana kadar açılmak için neyi bekliyordu? Ona yüzlerce kere söylediğini hatırlıyordu. Yerinde başkası olsa öfkeli bir aslan gibi nereye dişlerini geçireceğini şaşırır, ortalığı ayağa kaldırır, birkaç kişiyi nedensiz yere yumruklar… Bir şeyler yapardı. Ama o, Ali idi işte. Sakin sakin sevmediği tereyağını yiyordu ve onlarla neşeleniyordu. Ya da sadece –mış gibi yapıyordu.
Ali’nin, Arya’ya ne zaman aşık olduğunu tam olarak bilmiyordu ama uzun yıllar önce olduğunu biliyordu. Mirza ve Ali’nin yakın arkadaşlık kurmalarının üzerinden uzun yıllar geçmişti ve Ali’yi bildi bileli Arya’ya aşıktı.
Mirza, hayatında iki kere çok sarhoş olmuştu. İlki; Ali’yle arkadaşlıklarını ilerletmişti. İkincisi; Hayat’la evlenmesine neden olmuştu. Ali’yle içtikleri gece Ali de en az kendisi kadar sarhoş olmuştu. Yine de Mirza, konuştukları her kelimeyi net olarak hatırlıyordu.
Bir yandan kulüpte imzalaması gereken evraklar için Ali’ye söylenirken, bir yandan kağıtlar dolusu imza atıyordu. Ali de onun karşısına geçmiş, sırıtıyordu. Mirza, onun çenesini dağıtmakla ona küfür etmeye devam etmek arasında kararsızlık yaşarken, ofisin kapısı hızla açılmış ve geriye doğru savrulup, duvara çarpmıştı. Mirza, omzunun üzerinden arkaya baktığında esmer bir bomba- çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı- içeri öfkeyle

girmişti. Adımları yeri delmek istercesine sert basıyordu zemine ve Mirza, tüm o tıngırtılar kafasının üzerinde tepiniyormuş gibi hissetmişti.
Genç kadın, Mirza'yı şoka sokacak açıklamalarını sert ve kindar bir sesle yaparken, Mirza'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. Ali'yi onunla sevişecekmiş gibi yapıp, sevişmediği için ve kadınları sadece aksesuar olarak kullandığı için suçluyordu. Ve Mirza, genç kadının öfkesinin ateşi ofisi yakıp kül etmediği için memnun olmuştu.
İkisinin de çenesi aşağıya düşmüş ve burnunu mağrur bir edayla kaldırıp, topukları üzerinde dönerek ofisten geldiği gibi hışımla çıkan kadının arkasından uzun saniyeler boş kapıya bakmışlardı. Ali, tek kelime bile edememişti. Sonra masanın üzerinden gözleri buluşmuş ve karınlarına ağrılar girene kadar gülmüşlerdi.
O gece Mirza'da sevgilisini ekmiş ve Ali'yle şişelerin dibini görmüşlerdi. Ama Mirza'nın aklında hala kadının söyledikleri kalmıştı ve ne kadar sarhoş olursa olsun gözlerini dikip çözemediği ve çözemeyeceğine inandığı genç adamı dikkatle izlemeye başlamıştı. ''Ne?''diye, sormuştu Ali onun bakışını yakaladığında.
"Ne, ne?"
"Niye gözlerini dikip bakıyorsun?" ikisinin de sesi peltek ve ağırdı.
"Kadınları aksesuar olarak mı kullanıyorsun?"Mirza, çok ciddi sormuştu ve aldığı karşılık ağız dolusu bir kahkaha olmuştu. Mirza'nın aklından olasılıklar geçerken Ali, onun düşüncelerini yakalamış gibi gözlerini irice açarak ve gülerek karşılık vermişti.
"Tanrım, hayır! Eşcinsel filan değilim." Mirza, sözlerinin doğruluğunu gördüğünde rahat bir nefes almıştı. Ve bu Ali'yi gülme krizine sokmuştu resmen.
"O zaman aşıksın!"dedi, Mirza pat diye. Aşk konusunda bir şeyler bilmiyor olsa da bir adam neden kadınlarla çıkar ama onlarla bir ilişkiye girmezdi ki? Ve bu adam, kadınları gülümsemesiyle bile eritebilen, çapkın denildiğinde ilk akıllara gelen adamdı. Sadece

iki nedeni olabilirdi ve Ali, onun aksesuar suçlamasını yalanlamamıştı. Ali, omuz silktiğinde Mirza, bunu kabullenme olarak algıladı. Aynı anda Ali'nin telefonunun melodisi aralarında yükseldi. Genç adam, gözlerini irice açarak, uzun uğraşlar sonucunda cebinden çıkardığı telefonunun ekranına dikkatle baktı. İstemsizce başını Mirza'ya çevirdi ve gülümsedi,"İyi insan…"diye mırıldandı ve telefona cevap verdi,"Arya?" İyi insan lafının üzerine ararmış.
Pekala, gelirmiş gibi bir şeydi ama Mirza için doğru kelime o anda önemli değildi.
Mirza, hafif bir şokla onun Arya'ya aşık olduğunu anlamıştı. Telefonu kapattıktan sonra da tahminini doğrulatmak için Ali'yi sıkıştırmıştı. Ali'nin bir keşiş gibi oruç tutmadığını da öğrenmesi uzun sürmemişti. Ama koluna taktığı her kadınla da birlikte olmuyordu. Mirza, onun iradesine hayran kalmıştı. O gece, o kadar çok konuşmuş ve o kadar çok sır ortaya dökmüşlerdi ki, ertesi gün sanki anlaşmışlardı ve gece hiç konuşmamışlar gibi davranmışlardı. Ve ikisi de o andan sonra çok nadir sarhoş olacak kadar içiyorlardı.
"Ne yapmayı düşünüyorsun?"diye sordu Mirza, uzayıp giden sessizliği yararak,"Onu, bırakacak mısın?" Ali, gözlerini kaldırıp, ona baktı. Siyah gözlerindeki tehlikeli parıltı, onu bile huzursuz etmişti. Ali, ilk defa açık bir kitap gibi karşısında durmuş, yoğun düşüncelerini ortaya sermişti ve Mirza, normalde bunu yapmadığı için memnun olmak zorunda kalmıştı.
"Asla!"dedi, genç adam ürkütücü bir sakinlikle ve Mirza, Arya'nın nişanlısı her kimse onun için cılız bir acıma duygusu hissetti. ***

''Nişanlısıymış!'' Ömer'in işaret parmağı havalandı ve gözlüklerini burnunun ucunda geriye doğru itti,''Biri bana, bir kabusun içinde olduğumu söylesin, lütfen.'' Ve artık gözlükleri itip durmaktan vazgeçip, gözlüğe tekrar uzandı, parmaklarıyla sıkıca kavradı ve nereye gittiğini umursamadan fırlattı.

Arya, yutkundu. Gazel, irkildi.
Ömer'in aklı almıyordu. Kızını uzun bir aradan sonra ilk defa görüyordu ve daha özlemini bile dinderemeden onu çıldırtmayı başarabilmişti. Neden, bu kadar zor olmak zorundaydı? Tanrım! Bir de karşısına geçmiş, çok doğalmış gibi nişanlandığını söylüyordu. Zamane çocukları! Bir kere herifin tipinde meymenet yoktu. Daha kızının bir erkek arkadaşı olduğundan bile haberi yokken kızı, nişanlısıyla çıkıp geliyordu. Derin bir iç çekti ve öfkesi nefesinin boğazında tıkanmasına neden oldu. Bedeni içeriden, dışına taşan bir titreme nöbetine girmişti ve durdurulması için mucize gerekiyordu sanki. Ağzını açtı, kapadı, sonra tekrar açtı ve çıt çıkmayan odada gürleyen sesi, karısını da Arya'yı da sıçratmayı başardı,''Ne söylediğini duyuyor musun?''Ömer'in yeşil gözlerinde öfkeli parıltılar dolanıyordu ve her zaman sakinliğini korumayı başaran Gazel bile bu defa karmakarışık görünüyordu.
Arya, titrememek için bedenine hakim olmaya çalışıyordu. Evet. Tepki bekliyordu.Ve evet, haklılardı ama böylesine bir fırtınayı da beklemiyordu. Babasının hiddetinden parlamış ve kenarları kızarmış gözleri, Arya'nın ondan başka her yere bakmak istemesine neden oluyordu. Eğer, gözleri bir insanı öldürebilseydi Arya, o an kesinlikle mefta olurdu. Birini boğmak istiyormuş gibi sıkılmış yumrukları da genç kızı rahatlatmıyordu. Muhtemelen boğmak istediği ilk kişi Arya'ydı. Ya da Daniel! Fark etmezdi. Sonuçta babası birilerini öldürebilecek kadar haşin ve gaddar görünüyordu.
''Allah'ım!''babası, bir kez daha ayağa kalktı. Arya, onun ne yaptığını bilmediğini düşünüyordu. Babasının elleri başının iki yanında sabitlendi ve avuçlarıyla şakaklarını ovmaya başladı. '' Sanırım katil olmamı ve ömrümün geri kalanını senin uçarı ve mantıktan yoksun davranışların yüzünden hapishanede geçirmemi istiyorsun!'' bakışıyla öldüren gözleri tekrar kızının gözlerini buldu. Arya'nın dudakları titreyerek aralandı ve babası elinin tek hareketiyle onu susturdu.

“Söyleyeceğin her hangi bir şey, yaptığın hatanın ne özrü ne de açıklaması olabilir,”gittikçe kızaran gözleri irice açıldı ve Arya, geri adım atma isteğiyle dolup taştı,”Ne düşünüyordun, Allah aşkına! Bunu gerçekten öylece kabul edeceğimizi ve tanımadığımız bir adamla seni gerçekten evlendirebileceğimizi mi? Her şeyi geçtim, bir kez bile, tek bir kez bile bize bundan bahsetmedin! Düşüncelerimize ve sana verdiğimiz değere karşılık bize o kadar değer veriyorsun ki-“
‘’Lütfen, biraz sakin olmayı dener misin?’’diye çıkıştı annesi sonunda. O da en az babası kadar kırgın ve kızmış görünüyordu.
‘’Denedim! İnan, her saniye deniyorum. Ama Allah aşkına, aylar sonra ilk defa kızımızı görüyoruz, piçin biriyle çıkageliyor ve o şebek için ‘nişanlım’ diyor!’’
“Ömer!”
“Ne?”
“Sözlerine dikkat et!”
Babasından gürültülü bir homurtu yükseldi. Arya, ne söylediğini anlamamıştı ama yakaladığı kelimelerin hiç biri günlük hayatta insanlar tarafındna kullanılan kelimeler değildi. Daha çok bir bar kavgasında havaya savrulan küfürlerin karışımına benziyordu. Babasını daha önce küfür ederken gördüğünü hatırlamıyordu. Ve Arya, seyiren dudaklarını saklamak için başını eğdi. Zaten batmış durumdaydı ve güldüğünü gördüğünde babasının vereceği tepkiyi ne merak ediyor, ne de yaşamak istiyordu. Farklı cümlelerin içinde olsalar da kelimeleri Ali’nin kelimeleriyle birebir aynıydı. Anlamadığı; Daniel kadar güzel bir yüze sahip birini neden bir şebeğe benzettikleriydi. Ya da tamamen güzelliğinden kaynaklanıyordu. Babası bir oturup, bir kalktığı koltuğa tekrar oturdu. Annesinin ‘Çok amaçlı’ diye adlandırdığı geniş odada oturuyorlardı. Aslında annesi ve babası oturuyordu. O, karşılarında ceza almayı bekleyen suçlu bir çocuk gibi dikiliyordu. Daniel ise, kapının dışına atılmış, verandada oturuyordu. Aslında karşılama gayet sıcak ve neşeli geçmişti. Onu gördükleri anda

ailesinin gözlerindeki özlemi fark etmemek imkansızdı. Babası onu öyle bir kucaklamıştı ki. Onun o farklı kokusu burun deliklerinden içeri yayılıp, ciğerlerine tanıdık bir hava gönderdiğinde Arya'nın burnu sızlamıştı. Kendi özleminin yoğunluğunu da ancak o zaman fark etmişti.
Bunu kendisine ve onlara neden yaptığını bilmiyordu. Ya da biliyordu ama itiraf etmesi zordu. Gerçekten zordu. Bazen insanın kendisinin bile köşe bucak kaçtığı gerçekleri vardı ve bir yerde seni yakalayıp, boğazını sıkıyorlardı işte.
Gürültülü sevinç gösterisinin ardından ve ona sarılıp durmaktan vazgeçtikleri andan sonra Daniel'ın varlığını ancak fark edebilmişlerdi. Onu nezaketle karşılamışlar ve Arya'nın bir arkadaşı olduğunu düşünerek misafirlerine kahve ya da kahvaltı ikram etmişlerdi.
Daniel, yine hiçbir heyecan belirtisi göstermeden,''Bir kahve, şahane olur!''demişti. Müzeye gitmek için tamamen hazır olan annesi- baştan ayağı muhteşem görünüyordu- kahvelerini yapmış ve onları konuk odasına yönlendirmişti.
Babası da, başhekimliğini yaptığı hastaneye gitmek için hazırlanmış görünüyordu. Ama Arya, emin olamadı, çünkü babası her zaman şık giyinirdi. İzin günlerinde bile! Ve sonra Arya, bombasını patlatmış, babasının içtiği kahve boğazında kalarak onun öksürük krizine tutulmasını sağlamış, annesi donup kalmış ve ardından kızılca kıyamet kopmuştu.
Babası,''Bu konuyu yalnız görüşelim!''demişti ağır ağır ayağa kalkıp. Sesi öyle kısık çıkmıştı ve yüzünde öylesine hiddetli bir ifade vardı ki, Daniel bile huzursuz olmuş ve yayıldığı koltukta dikleşmişti. Sonuçta babası onu her an öldürecekmiş gibi gözlerini ona dikmiş ve yumruklarını sıkmıştı. Ve sonra Daniel, dışarı atılmış, Arya ve annesi de kudurmuş bir kaplan gibi ortalıkta dolanan babasının peşinden gidip, çok amaçlı odada yolculuklarına son vermişlerdi.

Arya, babasını seviyordu. Annesini de… Ama meydan okumaya hevesli ve açık bir ruhu vardı. Ayrıca kendi kararlarını kendisi verecek yaşı geçeli de çok oluyordu. Çenesi öfkeden kasılmış olan babasının yüzüne kaldırdı bakışlarını. Ve onun sert bakışları karşısında sinmemek için güç bir mücadeleye girişti.
Bu defa onu gerçekten kızdırmayı başarmıştı ama geri adım da atmadı.
''Onunla evleneceğim!''dedi, kararlı bir tonla. Babasının gözlerinin içine, gözlerini kırpmadan bakabilmek bir başarıysa bunu yapabilmişti. Yine de sesinde ki titrek tonu duyduğunda yüzünü buruşturmaktan son anda aldı kendisini.
Annesi iç çekti ve babası başını iki yana salladı,''Bu güne kadar aldığın her kararın arkasında durduk ve saygı gösterdik. Ama duymak istediğim bir şey var; Sence bunu böyle damdan düşer gibi öğrenmemiz bize saygısızlık ve haksızlık olmuyor mu?''Babasının öfkeyle dalgalanan sesi, Arya'nın yutkunmasına neden oldu. İç sesi bangır bangır onların haklı olduğunu ve yaptığının hata olduğunu bağırıyordu ama… Söyleyememişti işte!
Ömer Yıldırım, ailesine karşı her zaman korumacı ve kıskanç bir tutum sergilemişti. Arya, eğer Ali, onunla birlikte gelmiyorsa şehir dışına çıkamıyordu- geceleri bile çıkamıyordu- ve Arya, bunun altında, derinlerde bir yerde yatan bir neden olduğuna emindi ama asla sorgulamamıştı. Amerika'ya gitmek istediğini söylediğinde de tıpkı böyle bir kaos yaşanmış ve annesi sayesinde babası zorlukla kabul etmişti. Erkek arkadaşlarını da bir yere kadar kabul edebiliyordu- sadece gerçekten arkadaş olduklarında. Ama Arya, gerçek bir ilişki yaşamaya niyetli olmadığı için bu da bir sorun olmamıştı. Bir iç çekişi bastırdı genç kız. Ve zaten babasının bu konuda da bir endişe etmesine gerek yoktu çünkü Ali, cehennem zebanisi gibi tepesindeydi.
Ama Arya, bu defa kararlıydı. Türkiye'ye dönecekse- ki dönmek istiyordu. Hem de fazlasıyla- evlenmek zorundaydı. Kapalı kalbine girecek kimse yoktu. Bu konuda kesinlikle özürlüydü. Mükemmel

bir direniş göstererek kalbinde ki arızanın tamirini asla başaramamıştı. Ama Daniel, kalbini aşamasa da genç kızın duvarlarını yıkmayı başarmıştı. Duvarlarını önce çatlatıp, sonra yıkmasının en büyük sebebi ise; anlayışıydı. Arya'nın da her şeyden çok anlayışa ihtiyacı vardı. Onu boğmayacak, onu sorgulamayacak birine. Sonsuz gibi görünen ve yılmayan bir sabra sahip olan Daneil, Arya için kesinlikle doğru kişiydi. Arya'nın ihtiyacı olduğu şeyler onun bünyesinde toplanmıştı. Belki bir gün kalbinde ki yerini de alabilirdi. Kim bilir… Arya, ona bu konuda güvenmek istiyordu.
''Böyle düşünmemiştim…''diye mırıldandı özür dilercesine uzun bir sessizliğin ardından,''Sizi kırmak, yapmak isteyeceğim en son şey!''Babasına ve annesine baktı''Ama bu, düşüncesizce atılan bir adım değil. Bunu bilmenizi istiyorum. Çünkü doğru insan olduğuna eminim.''
''Ne kadar zamandır 'nişanlısınız'?'' Babasının keskin tonuna karşı, dişlerini sıktı genç kız. Son kelimenin üzerine basarak ve yakıcı bir alaycılıkla vurgulamıştı kelimeyi. Babasının kelimeler üzerindeki hakimiyetine her zaman hayranlık duymuştu Arya, basit bir kelimeyi bile sesiyle törpüler, vurgular ve tüm her şeyi bu kelimeye sığdırabilirdi. Ama bu defa, bu özelliği Arya'nın hiç hoşuna gitmemişti.
Cevabının da babasının hoşuna gitmeyeceğinden emindi.
''İki aydır,''babasının dehşetle açılan gözlerini gördüğünde, aceleyle ekledi,'' Ama üç ay önce tanıştık!'' elbette babasının üzerinde bir etkisi olmadı.
"Siktir!"dedi babası bir anda ve annesinin gözleri yuvalarındna fırlayacakmış gibi açılarak, babasına dehşetle baktı. Ömer Yıldırım, sadece omuz silkti,''Sonsuzluk kadar uzun…''dedi, alayla. Ve Arya, gözlerini devirmemek için zor tuttu kendisini.
''Tanrım!'' işte bu çıkış, beklenmedikti. Annesine şaşkın bir bakış attı. O da şaşkın ve oldukça endişeli görünüyordu. Ailesinin tuhaf bakışları onu baştan aşağı süzdüğünde, 'ototrof' ya da 'hetotrof'

mu olduğuna karar vermeye çalışılan mikroskop altındaki bir bakteriye benzetti kendisini. Ya da hamile olup, olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Arya'nın çenesi aşağıya düştü.
''Allah'ım!''dedi, o da elini alnına götürerek,''Bu soruya bugün, ikinci kere katlanamayacağım! Hayır. Hamile filan değilim.''
Çıkışının ardından uzayan sessizlik, onu huzursuz etti. Babası- söyleyeceklerini asla asla esirgemeyen adam- utanmış görünüyordu.
''Sana böyle mahrem bir soru yöneltebileceğimize gerçekten inanıyor musun?''babası, annesine göz ucuyla bir bakış attı,''en azından benim…'' inanamazmış gibi başını iki yana salladı.
Arya'nın yüzü utançla alev alırken, kalbinin ritmi hızlandı. Gözleri zeminde olmayan delikleri arıyor, belki çok dikkatli bakarsa deliği kendisi yaratabileceğine inanıyordu. Böylelikle açtığı deliğin içine girebilir ve orada saklanabilirdi.
''İkici kere mi?''annesinin meraklı sesi, sessizliği yararak odada çınladı. Kavisli kaşları havaya kalkmış, gözlerinde şüpheli bakışlar vardı.
Arya, gözlerini kapayıp, derin bir iç çekti,''Bu, bugün benim yaptığım; İkinci Nişan muharebesi!''soğuk esprisine kimse gülmedi. O da zaten gülmelerini beklemiyordu. Elini havaya kaldırdı,''Ali,''dedi, kısaca bunun her şeyi açılayacağını düşünerek.
Arya, cesaretini toplayıp, bakışlarını babasının yüzüne kaldırdığında bir endişe gölgesinin hızla yüzünden geçtiğini gördü. Yakalayamadığı bir hızdı ama gördüğü şeyden emindi.
Sonra bir şey oldu. Babasının gözlerinde ki hiddet ve parlaklık giderek yumuşamaya, gerginliğini durduğu yerden hissedebildiği bedeni, gözle görülür bir şekilde gevşemeye başladı. Sırtına sopa yapıştırmışlar gibi dik ve katı omuzları, biraz daha çökerek daha rahat ve anlayışlı bir görünüm sergilemişti. Babası daha sakin ve ılımlı görünüyordu,''Üç ay; birini tanıyabilmek için oldukça kısa bir süre.''susup, kuruyan dudaklarını yaladı. Sesi de daha sakin ve yumuşak çıkıyordu. Annesine bakmamıştı ama onun, onaylayarak

kafa sallamasını da fark etmişti. Arya, şaşkınlığını sabit yüz ifadesini bozmadan saklamayı başarabilmişti. Sanki babasının üzerinde bir düğme vardı ve birisi o düğmeye basmış gibi öfkesi kırılmış, daha bir rahatlamış görünüyordu. Arya, bu düğmenin nasıl işlediğini merak etti. Arada basması gerekebilirdi. Hele de Daniel ile evlenmeye böyle kesin kararlıyken… Ama içten içe biraz düşünürse bunun nedenini anlayabileceğini biliyordu. Annesine kaçamak bir bakış attı ve belirsiz bir omuz silkme cevabını aldı.
''Yaşını öne sürüp, duruyorsun ama inan, kırk yaşında da olsan benim, umurumda değil! Tek istediğim; yanlış bir adım atmadan önce etraflıca düşünmen. Söylediğim gibi… Mutluluk senin de hakkın ve bu, senin hayatın. Ama seni bu hayata ben getirdim ve korumak benim görevim. Bazen, insanlar gözlerinin önündeki gerçekleri görmekte oldukça zorlanırlar. Ve senden ricam; göremediğin bir şey varsa diye, bu zamanı iyi değerlendirmen. Kim olduğunu bilmediğim bir adamla öylece evlenmene izin veremem!'' Susup, annesine Arya'nın asla anlayamayacağı bir bakış attı. Ve kısa bir süre ikisinin gözleri birbirine kilitlendi. Arya, bunun, onların arasındaki sessiz konuşmalardan biri olduğunu fark etti. Nasıl yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ama onlar, konuşmadan da anlaşabiliyorlardı. Ve sonunda babasının gözleri Arya'ya çevrildiğinde, cevap istercesine kaşları havaya kalktı. Ve genç kız, hiç tereddütsüz başını salladı.
''Güzel. Kesin kararını vermeden önce, onu tanımak için süreye ihtiyacımız var.'' Ona dikkatle baktı ve gözlerinde uyaran bir ifade belirdi,''hepimizin!''diye ekledi. Burnunu çekerek ayağa kalktı ve yüzünde kendinden memnun bir ifade belirdi,''Burada kalamaz!'' gözleri Arya'ya meydan okurcasına bakıyordu çünkü Arya'nın isteğinin bu olmadığına emindi.
Ve Arya'da onun düşüncelerini onaylar gibi çıkışını yaptı,''Baba! Burada bir-iki arkadaşı var ama gerçketen onların şu an İstanbul'da olup olmadıklarından emin değil. Bilmediği bir yerde onu yalnız bırakamam.''

''Ben bırakırım,''dedi, Ömer gayet tatlı bir dille. Sonra, yüz ifadesi ciddileşti,''O, küçük bir köpek yavrusu değil. Burada kalamaz. O kadar. İnan o piç, başının çaresine bakabilir. Şimdi hastaneye gitmeden önce, onunla birlikte bir otel arayacağız ve onu yerleştirdiğimde senin gönül rahatlığın için sana haber vereceğim.''
''Anne?''diye sordu Arya, çaresizce annesine bakarak.
Babasının hemen yanına gelen annesi ellerini havaya kaldırdı,'' Patron kim, biliyorsun.''Yüzünü buruşturdu ve şefkatle kızına baktı,'' Ama ben de onunla aynı fikirdeyim. Müzenin en yoğun zamanı. Önümüzdeki çalışma programını yetiştirip, bakanlığa göndermem lazım. Ve ayrıca tapınak eserlerinin ifşası var. Yani evde yok denecek kadar az kalıyorum.''babasına özür diler bir bakış attı ve uzanıp, surat asan babasının burnunun ucuna bir öpücük kondurdu,''Ayrıca baban da her zaman ki kadar yoğun!''
''Sen yoksun diye,''diye homurdandı babası. Arya'nın dudakları onların bu tatlı, sevgi dolu atışmaları karşısında yukarı kıvrıldı.
''Pekala, anladım.''diye araya girdi genç kız. Daniel, soğuktan donmuş olmalıydı. Ve Arya,zaten hata yaptığını biliyorken onların üzerine daha fazla gidip, zorluk çıkarmak istemiyordu. Annesi, kollarını ona dolayarak, sıkıca sarıldı ve,''üzgünüm, bebeğim.'' Diye fısıldadı kulağına. Ve kolunu okşayarak geri çekildi.
Arya, babasından da bir sevgi gösterisi bekliyordu ama bu olmadı. Yüz ifadesi hala katılığını koruyordu ama en azından bakışlarında ki soğukluk ve sertlik yumuşamıştı.
"Onunla konuşmalıyım,"dedi, derin bir iç çekişin ardından. Annesi, koluna girdiğinde babası, çoktan odayı arşınlayıp, kapıdan çıkmıştı.
Verandaya çıktığında Daniel'i babasının sert bakışları karşısında dimdik dururken gördü. Cesaret isteyen bir şeydi ve Arya'nın bunu takdir etmesi gerekiyordu. Tabii her an kaçacakmış gibi bahçe kapısına bakıp durmasaydı.

“Biraz konuşabilir miyiz?”diye sordu mahcup bir mırıldanmayla.
Daniel’in kaşları bir an için çatılıp, eski yerlerini aldılar.
“Elbette,”diye cevap verdi ölçülü bir tonla. Gözlerinde sanki hesap yapar gibi bir ifade vardı. Arya, göz ucuyla babasının göz kapaklarının, gözlerinin üzerine örtüldüğünü ve aynı anda derin bir iç çektiğini gördü. Arya, arkasını dönüp, tekrar eve girdiğinde, onun botlarından gelen ses, kendisini takip etti.
Genç kız, holün ortasında durup, ona döndü.
Soluk mavi gözleri, temkinli ve sakin bakıyordu. Arya, onun yüzüne her bakışında olduğu gibi o anda da bir şaşkınlık yaşadı. Dünya üzerinde ki en güzel yüzlerden birine sahip olan Daniel, ona gerçekten bu kadar bağlanmış mıydı? Güneş yanığı, bronz bir tene sahipti. Açık kahverengi saçları, dolgun ve kiremit rengi dudakları, düz bir burnu, köşeli ve karakteristik bir çenesi vardı ama ona en çok yakışan, yüzünün iki yanına dökülen saçlarının ön kısımlarındaki açık renkti. Arya, bunu her zaman cazip bulmuştu. Ve o anda dışarıda esen sert rüzgarın onunla oynar gibi saçlarını karıştırması da cabasıydı. Soğukta kalmaktan yanakları ve burnunun ucu kızarmıştı. Oldukça… Güzel görünüyordu. Arya, bir iç çekişi bastırdı. Keşke gözüne hitap ettiği kadar kalbine de hitabp etseydi. Genç kız, yüzünde hoşnutsuz, şikayet eden bir ifade aradı ama tabii ki bulamadı.
“Babam, evde kalmanın…”susup, kaşlarını çatarak bir süre nasıl açıklaması gerektiğini düşündü,”uygun,”dedi, çekingen bir sesle,”uygun olmadığını düşünüyor. Otelde kalmanın daha doğru olacağını söyledi.”işte, bu kadar. Söylemişti. Derin bir nefes koyuverdi.
Arya, onun her zaman yaptığı gibi anlayışla karşılayacağını biliyordu ama saniye bile sayılmayacak bir anda gözlerinden geçen karanlık gölgeyi yakalamıştı.
“Neden?”diye, sordu genç adam, merakla. Gözleri, genç kızın omzunun üzerinden arkaya, merdivenlere bir bakış attı ve çabucak Arya’nın endişeli gözlerine döndü.

“Çalışıyorlar. Ve evde yalnız kalmamızı istemiyorlar.”Arya, aslında nedeninin oldukça ortada olduğunu düşünüyordu ama tabii onun görüşleri tamamen farklıydı.
“Ama…”Daniel, sıkıntılı bir nefes çekti içine,”Biz, evleneceğiz!” genç kız, onun diretmesini ve ısrarını beklemiyordu ama onu bir şekilde anlayabiliyordu.
“Bunu yüksek sesle söyleme. Onlara haber vermemem, bir hataydı!”
“Sana söylemiştim!”
Arya’nın omuzları çöktü, gözleri göz kapaklarının üzerini örttü bıkkınlıkla,”Biliyorum. Biliyorum.”
Çaresizce ona baktı,”Üstüme gelmesen?”
Daniel’ın yüzündeki inatçı ifade yerini yumuşak bir gülümsemeye ve anlayışa bıraktı. Yine! Kolları genç kızın bedenine dolandı ve onu sıkıca sardı,”Tamam, bebeğim.” Dedi, yumuşak bir sesle,”Sadece seninle kalmak istedim.” Arya, bunu anlıyordu, çünkü Türkiye’ye gelirken de onunla birlikte gelmek için ısrar etmişti. Arya’dan uzak kalmak istemediğini söylemişti.
“Lütfen, kırılma. Seni tanımak için zamana ihtiyaçları var.”
“Elbette,”genç kızın saçlarını öptü, geriye çekilirken,” Seni özleyeceğim.”diye ekledi sonra fısıltıyla.
“Ben de…”
Daniel’ın gözlerine ürkek bakışlar yerleşti ama Arya, bunun sahte olduğunu anlamak için vakit kaybetmedi. Genç adam, omzunun üzerinden arkaya, verandaya bir bakış attı,”Yani beni o adamla yalnız bırakacaksın! Eğer akşama kadar benden haber alamazsan bil ki katilim; baban!” Arya, başını iki yana sallayarak kıkırdadı.”Seni arayacağım!” diye ekledi genç adam ve eğilip, alnına bir öpücük kondurdu.
Verandadan gelen sabırsız homurtu, onları harekete geçirdi. Daniel, önce gözlerini devirdi ve ardından derin bir iç çekişle, arkasını dönüp ilerledi.

Dakikalar sonra Arya, garajdan arka arkaya çıkan arabaların içindekilere el salladı. Şiddetli rüzgar, asfaltın üzerindeki çerçöpü döndüre döndüre taşıyor, uğultulu sesiyle hareket ederken, genç kıza bir treni andırıyordu. Arabaların arka arkaya köşeyi dönmesiyle, çıplak kalan yola amaçsızca baktı bir süre.
İçeriye girmek yerine derin bir iç çekişle, kollarını kendisine doladı ve hazır sandalyelerden birine çöktü. Kış ayı olmasına rağmen hava olması gerektiği kadar soğuk değildi. Yine de geldiğinde üzerinden attığı ceketini tekrar alarak, üzerine geçirdi ve sıkıca sarındı. Soğuk hakkında yanılıyordu belki de çünkü bir anda içi titremişti.
Gözlerini kapayıp, başını arkaya attığında aklına ilk gelen şey; Ali'nin sert tepkisi ve ifadesiz yüzüydü.
Hayır. Kayıtsız değildi. Arya, içerlenerek, onun olması gerekenden çok daha öfkeli olduğunu düşündü. Onun arkadaşlığını kaybetmek istemiyordu. Bir çok şeye göğüs gerebilirdi ama Ali tarafından yalnız bırakılmak, onun canını gerçekten yakardı. Ali, yanından ayrılmadan önce,"bu defa yalnızsın!" demişti. Arya, o anda gururuna yedirip, itiraf edememişti ama onun tarafından yalnız kaldığında canının yanacağını da öyle anlamıştı. Ailesinin önünde ceza almayı bekleyen küçük bir kız gibi dikilirken, aklının Ali'ye adanmış daimi köşesinde çanlar çalıyordu resmen. Eli, cebindeki telefona uzandı, çıkardı ve ekran kilidini açtı. Rehberine girip, Ali'nin kayıtlı numarasını buldu ve son anda öfkeyle telefonu masaya fırlattı.
Kendisi haftada bir sevgili değiştirirken, Arya'nın hayatına karşı nasıl bu kadar saygısız ve ölçüsüz bir öfkeyle karışabiliyordu? Onun adına mutlu olmak ve yanında olmak yerine neden her seferinde sorun çıkarıyordu? Arya, keşke ona anlatabilseydi. Neden gerçekten evlenmek zorunda olduğunu açıklayabilseydi. Ama ayaklarından tavana asılacak bile olsa bunu yapmayacağını biliyordu. İstanbul'u, karmaşasını, gecelerini, tepelerini, gürültüsünü, denizini, ailesini… Her şeyi özlemişti ve artık

ülkesinden ayrı kalmak istemiyordu. Ama burada kalacaksa evlenmesi gerekiyordu. Bu gerçeği kendisinden başka kimsenin anlamasına imkan yoktu.
"Pislik!"diye, fısıldadı öfkeyle ve sert esen rüzgar anında fısıltısını uzaklara taşıdı. Eğer onunla konuşmayacaksa kendi bilirdi. Zaten Arya, uzak kalmaya alışmıştı. Sonunda yalnız kalmayı, tek başına ayakta durmayı öğrenmişti. Tüm herşeye rağmen… Ama önce Daniel'i ailesine kabul ettirmesi lazımdı. Öfkeyle hayatının kontrolünü hala kendi ellerinde tutamadığını fark etti. Onca yalnızlığına rağmen… Sonra bir işe girmeye ihtiyacı vardı. Çalışmak ve kendisini meşgul etmek istiyordu. Amerika'da bir iş teklifini hiç düşünmeden elinin tersiyle itmişti. Çevresindeki arkadaşları ona aklını kaçırmış biri gibi bakmışlar ve ısrarlarıyla onu bunaltmışlardı. Ama genç kız, aklının bir köşesinde geriye döneceğini her zaman biliyordu.
Hayatına orada devam edemezdi. Hem de hayatına değen her şey tam burada, İstanbul'un karmaşasının ortasındayken. Dakikalar sonra düşüncelerinin tutarsızlaştığını ve uykunun kendisini karanlığa doğru sinsice çektiğini fark etti. Zorlukla gözlerini araladı ve uykuya tamamen hazır bedenini hareket ettirdi. Eve girmeden önce masanın üzerindeki telefonu kavradı.
Duş alması gerekiyordu ama odasındaki yatak öyle cazip geliyordu ki üzerini bile değiştirmeden kendisini yatağın üzerine bıraktı. Ve saniyeler içinde uykuya daldı. Aklında kalan son yüzün şaşkınlığa hafifçe gülümsedi farkında olmadan…
Ali, ceketini çıkarıp, astı. Ve kasketini rastgele fırlattı fortmantoya. Kulübe gitmek ve canı çıkana kadar çalışmak istiyordu. Kafasının içindeki öfkeli gürültüyü bastırmak için her hangi bir şey yapmaya ihtiyacı vardı. İnşaatı henüz bitmiş ve iç mimarisi yapılacak olan yeni kulübe gitmesi bir işe yaramamış, oradaki işlerini çabucak bitirmişti. Ve kendisini bir şeylerle oyalanmak için çaresiz bir istek içinde bulmuştu. Geniş holde ilerlerken, ayakkbılarından çıkan ses havada çınlıyor, kulaklarını dolduruyor ve Ali, bu sesten

bile inanılmaz huzursuz oluyor, kulakları deliniyordu sanki. Kafasının içinde bir balon vardı ve gittikçe daha da büyüyüp, genç adamın beynindeki baskıyı artırıyordu.
Ali'nin adımları bir anda durdu. Başını çevirip, yanında durduğu canlı, ışıl ışıl parlayan objeye baktı. Karmaşık hissetmeye alışkın değildi ama tam o anda içindeki duygular, fazlasıyla karışıktı. Umutsuzluk, mutsuzluk ve karamsarlığın üzerine zorlukla bir çizgi çekmişti, çünkü bu duygular onun için fazlasıyla yabancıydı. Ve bünyesinden atması gereken bir zehir gibiydi.
Ama öfkesi için elinden gelen bir şey yoktu. Öfkeliydi. Çok fazla öfkeliydi. Ve hala objeye bakıyordu. Onunla dalga geçiyor gibi pırıl pırıl parıldıyor ve gözlerini alıyordu. Boğazından çıkan sert hırlamayla, elleri havalandı ve saniyeler içinde ağır, büyük heykel, önce havaya uçtu, ardından parlak zemine şiddetle çarparak tuzla buz oldu. Genç adamın gözleri her yere dağılan ve renk cümbüşü içinde parıldayan parçaların üzerinde gezinirken, içinde bir nokta nabız gibi atıp, zonklamaya başladı. İşaret parmağı ve baş parmağı burun kemerine uzandı ve hafifçe sıktı. Ali, başını geriye atmış, gözlerini kapamışken onun hole geliş nedenini düşünüyordu.
***
Arya, onu otuz kere- rakam netti, çünkü saymıştı- arayıp, onu 'cam fuarına' gitmeye ikna ettiğinde, Ali'nin öyle çok işi vardı ki. Bir grubu gece sahne alması için ayarlamış ve grup üyeleri yedikleri bir şeyden zehirlendiği ve Ali'nin yedek bir programı olmadığı için, o gece ki açığı kapamaya çalışarak başka bir grupla anlaşma yapmanın eşiğindeydi. Arya'nın Amerika'da tatil için geldiği günlerden biriydi…
Ali, sonunda grupla görüşmeyi erteleyip, onları sahneye çıkarma işinin suya düşmesini göze alarak, genç kızı fuara götürmüştü.
"Ne kadar şımarık, inatçı ve arsız olduğun hakkında bir fikrin var mı?"
"Aman Tanrım! Sen bunu daha yeni mi öğreniyorsun?"genç kız, sahte bir masumiyet ifadesiyle gözlerini kırpıştırdı," üzülme, çok

kısa zamanda atlatır ve bana alışmaya çalışırsın.” Ali’nin dudakları gülüşünü bastırmak için seyirirken gözlerini devirdi.
“Cadının tekisin! Baş belasısın!”
Arya’nın gözleri hayretle açıldı ve bir eli, kalbinin üzerinde sabitlendi,”En azından senin gibi ukala, kibirli, kendini beğenmiş, bencil bir çapkın olmadığım için her gece dua ediyorum!” Ali, durdu ve hayretle açılmış gözlerini ona dikti.
“Bencil mi? Bencil?” başını inanamazlıkla iki yana salladı.
“Yani diğerlerini kabul ediyorsun?”
Ali, omuz silkti,”İlk söyleyen sen değilsin,”
“O zaman bencillik senin için yeni bir şey olmalı.” Arya’nın gözleri çevrelerinde parıldayan sergilerin üzerinde gezinirken, Ali, hazır cevaplılığına güldü.
“Yakamı kurtaramadığım baş belam, bugün sayende peşinde koştuğum bir grupla anlaşma şansını kaybettim. Tanrım! Ne kadar da bencilim!”
Arya, gözlerini kırpıştırarak ona döndü,”Neden söylemedin?”
Ali, dişlerini sıktı,”Şimdi bana masumu oynamayı bırak! İnan kanmıyorum. Umrunda bile değil” Genç kız, gülüşünü saklamak için arkasını dönüp, ilerlediğinde Ali, inanamazca başını iki yana salladı. Arsız!
“Aman Allah’ım!” Arya’nın yüksek perdeden sesi, Ali’nin iki adımda onun yanında bitmesine ve endişeyle gözlerinin etrafı taramsına neden oldu. Kalbinde küçük bir ritim artışı olduğunu görmezden geldi çünkü artık bu, alıştığı bir durumdu. Arya, ne zaman etrafta olsa her hangi bir nedenden Ali’nin kalbi atışını şaşırıyordu. Kaçınılmaz son! Ali, zevk almaya bakıyordu.
“Ne?”diye sordu genç adam, ortalıkta onun endişe etmesine neden olan şey göremediğinde.
“Şuna bakar mısın? Çok güzel,”Arya’nın hülyalı sesine ve yıldızlar yerleşmiş gözlerinde takılı kaldı genç adam.
Genç kız, büyülenmiş gibi bal kabağından at arabasına bakıyordu. Ve Ali, onun büyülenmiş yüzünün güzelliğinde kayboluyordu.

Silkinip, ona yakalanmadan bakışını takip etti. Ali, manzaranın güzelliğini kabul etmek zorundaydı. Spot ışıklarının yanında, eserlerin daha göz alıcı görünmesini sağlamak amacıyla çeşitli renklerle, tam olması gereken yerlere konuşlandırılmış ışıklandırmalar, bal kabağından arabanın üzerine çarpıyor ve masalsı, büyülü bir göz ziyafeti sunuyordu.
Işıklar kimi yerde sert, kimi yerde yumuşak kırılmalarla arabanın etrafını ve keskin hatlarını sarmış Ali'nin gözlerini alırken, genç kız hayranlıkla etrafında iki tur atmıştı. Ali, arabayı satın aldı. Hüç düşünmeden.
Evrak işlerini halettikten hemen sonra, tekrar eserlerin arasında gezintiye çıkmışlardı. Arya, derin bir iç
çekti ve yüzünü buruşturdu,"Ben, onu nereye koyacağım? Boşuna aldın."
"Sana aldığımı kim söyledi?" Ali, genç kıza yandan bir bakış attı tek kaşını havaya kaldırarak. " Tabii ki bana aldın!" genç kızın sesi kendinden emin çıkıyordu.
"Ne yüzsüzsün! Biraz alçak gönüllü olmayı denesen ve sürprizimin içine etmesen olmaz mı?"
"Gerçek ortadayken neden anlamamış gibi yapayım?"
"İnanılmazsın!"
"Nereye koyacağım?" Arya, yine kendi derdine düşüp, yüzünü buruşturmuştu.
"Bak ne yapalım? Bunu benim evime götürelim. Sen evlenip de kendi evine sahip olana kadar ben ona gözüm gibi bakayım. O zaman da bu, sana hediyem olur?" Ali, kaşlarını kaldırıp, ona sorarcasına bakarken Arya'nın gözlerinden geçen anlık gölgeyi, ona hemen sahip olamayacağına yormuştu. Arya, onun evine her geldiğinde ' Arabama iyi bak!' diye, takılıyordu.

Bölüm 4

Gürültü üzerine yüreği ağzına gelen Güneş Hanım, şaşkınlıkla irileşmiş gözlerini önce tüm zemine yayılan cam kırıklarına, ardından Ali'ye bakmıştı.
"İyi misiniz, Ali Bey?" sesindeki titeklik üzerine Ali, hafifçe gülümsedi.
"Oldukça!" dedi, kuru bir sesle,"Sakarlığım üzerimde bugün…" kendisi de en az onun kadar şaşkındı. Ama bunu açık etmesi için dut gibi sarhoş olması lazımdı. Ali, kimseye katlanamayacaktı. Hala eli ağzında hayretle açılmış gözlerle cam kırıklarını izleyen Güneş Hanım'a baktı,"Neden bugün kızını ziyaret etmiyorsun?"diye sordu tatlı bir dille,"Dışarıda mükemmel bir hava var. Ve sen de bu fırsatı değerlendirmelisin."
Güneş Hanım, Ali'yle yıllardır çalışıyordu ve genç adamın az çok tanımayı başarmıştı,"Çok güzel olur,"dedi, onu kışkışlamasına karşın,"Çok naziksiniz."
"Her zaman öyleyimdir!" Ali'nin bir dudağının kenarı hafifçe yana kaydı. Güneş Hanım, onun sözleri üzerine gülümsedi. Ama arkasını döndüğünde derin bir nefes aldı kendisine gelebilmek için. Çok iyi çocuktu Ali, ama arada bir tir tir titretiyordu Güneş'i… Gerçekten kızıyor muydu, gerçekten neşeli miydi belli olmuyordu. Ama öyle tatlı dilliydi, öyle gülen gözlerle bakıyordu ki, Güneş, beyninin bir tarafında heykelin onun tarafından parçalandığını biliyor olsa da onun sakarlığına inanmak zorunda kaldı. İşte Ali Bey, kendisi nasıl olmasını istiyorsa, insanları öyle olduğuna inandırabilen bir etkiye sahipti. Sanki kadının aklıyla oynuyordu ve bu, Güneş'i her zaman huzursuz ediyordu. Ali'nin bir kez daha söylemesine gerek kalmadan ve 'yanlışlıkla' başka şeylerin kırılıp dökülmesine kalbi dayanmayacağı için arar acele evden dışarı attı kendisini.
Ali, yardımcısının ardından kapanan kapının sesini duydu ve gözlerini kapadı. Beyni o anda yaptığı zararı değil, nerdeyse birkaç saat önce eşiğinden döndüğü, daha büyük bir zararı tekrar tekrar başa sarıp, onu huzursuz ediyordu. Hayat'la neredeyse kavga

edeceklerdi. Ve Tunç, sert bir şekilde araya girmiş olmasaydı bu, kesinlikle olacaktı. Hayat, Ali'nin tutumunu yanlış buluyordu ve ona yakışır biçimde, kalbini kırmamaya çalışarak ama acımasız bir dürüstlükle görüşlerini dile getirmişti.
"Arya'nın hayatı,"demişti, o sakin sesiyle karşı çıkarak,"Olgun bir kadın ve ne yaptığını bilen bir insan.
Senin duyguların kadar onun duygularına da değer vermeli ve önemsemelisin! Bencillik ediyorsun." Ali, ona bakmış ve uzun bir süre de bakmaya devam etmişti,"Sana benim iyi bir adam olduğumu söyleyen kim? Ben böyle bir şey iddia etmedim. Eğer yapmak istediğim şeyi yapacak olmam beni; ahlak yoksunu ve bencil biri yapıyorsa, o zaman öyleyim. Ona engel olmak için yapabileceklerimin sınırı yok!"
Hayat, bir an için titreyen dudaklarını yalamış,"Hala onun arkasından iş çevirmenin yanlış olduğunu düşünüyorum!" demişti.
"Dediğim gibi, doğruların canı cehenneme!" Ali'nin onun gözlerine kilitlenmiş sabit bakışları genç kızın susması için yeter de artardı bile ama Hayat, her zaman olduğu gibi gereksiz bir şekilde dürüsttü.
İnatçı bir yüz ifadesi ile konuşmak için dudakları aralandı ama Tunç, ondan önce davrandı.
"Yeter! Bu da Ali'nin kararı… Sen söylemen gerekeni söyledin!" Hayat, sadece başını inanamazlıkla iki yana sallamıştı. Ama diğer kadınlar gibi afra-tafra girdabına kapılarak yanlarından ayrılmamış ve de Ali'ye surat asmamıştı.
Ali, bedeninde ki aşırı gerilimi atmak zorundaydı yoksa attığı her adımda tökezleyebilirdi. Topukları üzerinde döndü ve hızlı adımları onu merdivenlere götürdü. Aynı hızla basamakları da inerek, kendisini bir kat aşağıda buldu. Daha havuzun bulunduğu alana gelmeden üzerindekileri çıkarmıştı bile. Derin bir nefes alışın ardından kendisini havuzun serin suyunun içinde buldu. İlk kulaçtan sonrasını hatırlamıyordu. Düşüncelerinin onu

götürdüğü yolun ne kadar tehlikeli olduğunu, her dalışın ardından kafasını nefes almak için suyun üstüne çıkardığında anlıyordu. Ellerindeki sızlama her seferinde biraz daha azalıyor, beynindeki baskı hafifliyordu. Eğer öfkeyle hareket edecek olsaydı, Daniel denen manken suratlı piçin kafasını çıplak elleriyle ezer, beynini patlatır, tüm sorunlarından da kurtulmuş olurdu ve hasardan aldığı keyfin üzerine de bir kadeh içerdi. Bunun için hiç zorluk çekmeyeceğini biliyordu. Sadece bir saat! Sadece altmış dakika… İçindeki yakıcı istek öyle yoğundu ki beyninin içinde şekillenen kareler, içindeki zevk noktasına dokunuyor ve görüntüleri farklı farklı şekiller ve açılardan ona sunuyor, her saniye cazibesini artırıyordu. Ve bunu yaparsa Arya'yı sonsuza kadar kaybederdi.

Yüzmek iyiydi!

Ne kadar yüzdü bilmiyordu ama ciğerleri yanmaya, kolları ağrımaya başladığında havuzun kenarına doğru ilerledi ve güçsüz kalan kollarıyla kendisini yukarıya çekip, oturdu. Bir kaç, sakinleştirici nefes alışın ardından, bir havlu alıp, bedenini kurularken alanda bulunan tek masanın etrafını çevrelemiş hasır sandalyelerden birine çöktü.

Ve sürekli bir gevezelik halinde olan zihnini boşlatmak için gözlerini sabit bir noktaya dikip, hiçbir şey düşünmeden, öylece oturdu. Nefes alışlarına odaklandı. Beyninde hiç çaba sarfetmeden şekillenen planı için tutarlı düşünmeye ihtiyacı vardı. Ve bunun için tamamen normale dönmesi gerekiyordu. Zordu. Ama imkansız değildi. Sandalyesinde arkaya yaslanıp, dalgın dalgın saçlarının nemini alırken, bakışının odağını fark etti. Tam olarak neresi olduğunu biliyordu, havuzun hemen ortalarında olmasa da oralarda bir yerdeydi. Ali, hafifçe gülümsedi. Arya'nın iki sene önce onu şoka sokan ve iliklerine kadar titretip, onu bir budalaya çeviren görüntüsü tıpkı o günkü gibi karşısında duruyordu. Ve Ali, yine ister istemez hazırdı.

***

2 Yıl önce…
Ali'nin telefonunun Arya'nın hattına ait olan melodisi geniş alanda yankılandı. Genç adam, henüz havuzdan çıkmış, nefesini düzene sokmaya ve saçlarını kurulamaya çalışıyordu. Yaz mevsiminin ortası ve İstanbul'un en sıcak günlerinden biriydi… Dışarısı alev alev yanar ve insanları çılgın bir sıcaklıkla kavururken genç adam, bunaltıcı sıcağa dayanamayıp, kendisini havuzda bulmuştu.
Telefon ikinci tekrarını yaparken, düzenleyici bir soluk daha aldı ve masanın üzerine uzanarak telefonu kavradı ve hızla açtı,"Ben de ne zaman arayıp, huzurumu kaçıracaksın diye merak ediyordum."
"Umarım, çok bekletmemişimdir?" Arya'nın cıvıl cıvıl, neşeli sesi üzerine Ali'nin dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı.
"Zamanlamana her zaman hayran kalmışımdır,"
"Neredesin?"
"Evde,"
"Evde, nerede?"
Ali'nin kaşları derinleşti,"Havuzda. Neden?"
Arya'nın sesi hem telefondan, hem de tam arkasından geldiğinde genç adam, hafifçe güldü. "Çünkü gösteriş budalasının tekisin ve bu kocaman evde seni bulmak, Amerika'yı yeniden keşfetmekten daha zor!" Ali, ona bakmadı. Telefonu kapayıp, masaya fırlattı ve başını eğerek saçlarını kurulamaya devam etti. Eğer, bakıyor olsaydı gözlerindeki ışıltıyı yakalamasından korkuyordu. En sevdiği şey; Arya'nın yaptığı ani ziyaretlerdi. Genç kızın adımları, usul usul ona yaklaşıyordu. Arya, yanında geçerken göz ucuyla uçuk mavi sandaletlerini gördü.
"Lüks yaşamı sevmenin neresi kötü?"diye sordu başını eğmiş halde alayla.
"Lüks yaşamla, gösteriş budalalığı tamamen farklı şeyler, Bay Kalite!" Arya, onu geçip gitti ve daha Ali, ona cevap veremeden genç kızın yazlık, mavi elbisesi sandalerinin üzerinde yer buldu. Ali, başını akldırıp baktığında Arya, çoktan havuza dalmıştı bile.

“Sonuçta, lüks yaşamımdan dilediğin gibi faydalanıyorsun!”dedi, genç adam sesinde suçlayıcı bir ton vardı. Arya, suyun içinde bir oyana bir buyana giderken, arkasına yaslanıp, keyifle onu izlemeye başladı. Sadece kafası görünüyordu ve genç kızın yüzünde kendinden memnun, keyifli bir ifade vardı. Arya, hazuvun diğer tarafından, Ali’nin tam karşısından çıkmak için hareket etti. Genç adamın gözleri bir kez bile kırpılmadan onu takip ediyordu.
Ve sonra Ali’nin nefesi boğazında tıkandı. Siktir! Kalbi durdu ve bir daha atmaya niyeti yokmuş gibi uzun bir süre de öylece kaldı. Ali’nin kendisini buna hazırlaması gerekiyordu ama keyifle gevşeyen yüzünü seyre öyle bir dalmıştı ki tamamen unutmuştu. Genç adam, bir anda inledi. Gerçekten, göğsünden gelen yüksek perdeli bir inlemeydi. Ama Arya, bunu duymamıştı. Eğer duysaydı bu sese kayıtsız kalamazdı. Ali’nin damarlarındaki kan akışını hızlandırır, genç adamın kulaklarından bile duman çıkarken-Ali, kesinlikle çıktığını düşünüyordu- Arya, üzerine bir havlu sardı. Çok geç! Ali, görmemesi gereken her şeyi görmüştü. Siktir! Bu kız, sonu olacaktı. Bu ani uyarılmalara alışması geekiyordu ama alışamamıştı. Bu ilk değildi ve Ali, biliyordu ki son da olmayacaktı. Kalbi davul tokmağı gibi göğsünü delerken nesef alma ihtiyacıyla yanıp, tutuştuğunda hala nefesini tuttuğunu fark etti. Yanaklarını şişirerek, Arya ona dönmeden önce nefesini dışarı koyuverdi ve hızla bir nefes daha aldı. ‘’Yemin ediyorum…”Arya, öfkeli tiradına başlamıştı ama Ali, onu duymuyordu. Gözlerinin önünde Arya’nın havuzdan çıkan görüntüsü dolanıyordu hala. Sırtına yapışan ıslaklıkla koyulaşmış saçları, dik ve düz sırtı, kendisini yukarı çekmek için omuzları yukarı çıktığında içe doğru çukurlaşan, keskin çizgisi, yuvarlak ve diri kalçasını kapatmış gibi görünmeye çalışan avuç içi kadar bikinisi, uzun ve biçimli bacakları… Allah, Ali’nin yardımcısı olsun. Ve o günü de sağ sağlim atlatabilsin.
“Babamın, güven sorunu var…”Arya, hala öfkeli ve kırgın sözlerine devam ediyordu. Ali, gözlerini kapayıp, başını arkaya yasladı.

Hayalindeki kollar çırpınarak görüntüyü yok etmeye çalışıyordu ama gitmiyordu. Lanet olsun! Gitmiyordu. Siktir! Evet. Bu kız, sonu olacaktı ve onu öldürecek ve cesedinin üzerinde tepinecekti. Ali, sakinleşemiyordu. Hayır. Kendisine gelmesi, iki arabayı üst üste koyup, tek parmağıyla kaldırması kadar uzak bir hayaldi. Ayağa kalktı ve yapması gereken en son şeyi yaparak, ona bakma hatasına düştü. Of! Biliyordu. Mükemmel hatlara sahipti. Ama böyle göz önünde ve ıslak… Ali, yatıştırıcı bir nefes daha aldı ya da almaya çalıştı. Ama soluk borusundan içeri hava girişini engelleyen bir sorun vardı.
İki seçeneği vardı. Kaçarcasına oradan uzaklaşmak ve havuza atlamak. Arya, hala konuşurken Ali, seçeneklerini tarttı. İlk seçeneğini yaparsa Arya, peşinden gelir, onu ne hale soktuğunu görür ve ürküp, kaçardı. İkincisini yaparsa… Belki- küçük bir ihtimal- atlatırdı. Ve orada aptal gibi durmaya devam ederse Arya, yanına geldiğinde de iyi şeyler olmazdı. Çünkü Ali, böyle şiddetli bir arzuyla onu isterken Arya'nın yakınında olması hiç iyi olmazdı. Tanrım! Onu istiyordu. Altında, üstünde… Hiç fark etmezdi. Nefes kadar gerekli bir ihtiyaçla onu istiyordu. Ali, hiç vakit kaybetmeden suya atladı. Havuzun dibinde bir oyana bir buyana giderken aklına havuz problemlerini getirdi. Havuz problemlerinden de havuzdaki problemlerden de nefret ediyordu. ' Üç özdeş musluk, bir havuzu birlikte 12 saatte doldurmaktadır…' Ali, hafızasında yarattığı sorunun cevabını düşündü ve saniyeler içinde buldu. Bir soru daha sordu. Cevabını verdi. İyi. İşe yarıyordu. Aklına havuz problemlerinden başka soru gelmiyordu. Sonuçta havuzdaydı ve büyük bir problemi vardı. Ciğerleri yanmaya başladı. Bu da iyi gelmişti.
Havuzdan çıkmayı göze alamayarak sadece kafasını çıkardı ve aynı anda nefesini sertçe dışarı verdi. Evet. Bu kız, sonu olacak ve onu öldürecekti. Her hangi bir şekilde! Genç adam, gözlerini açtığında ve gözlerinden akıp giden su, bulanıklaşan görüşünü yerine getirdiğinde Ali, ikinci bir inlemenin eşiğinden döndü.

Arya, bir elini beline koymuş,-Lanet olsun bikinili Arya'ya- tuhaf bakışlarla onu süzüyordu.
"Ne?" diye sordu nefes nefese.
"Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye karşı soru sordu genç kız, tek kaşını kaldırıp, başını yana eğdi.
"Evet," dedi genç adam gergin bir tonla.
Arya, kıkırdadı, "Üzülme. Bak iyi günümdesin ve yaz mevsiminin ortasında ne kadar yoğun çalıştığını bildiğim için bunu senden istemeyeceğim," kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları.
"Ne?" Ali, onun sözlerinden hiçbir şey anlamadı. Neden bahsediyordu bu kız?
Arya'nın yeşil gözleri kapanıp, açıldı ve öfke dolu parıltılar anında yerini aldı. Genç kızın diğer eli de dövüşe hazırlanıyor gibi beline yerleşti.
"Beni dinlemiyordun bile, değil mi?" dudakları sinirle büzüştü ve havlusunu Ali'nin kafasına fırlattı. Ali, gülerek başını yana eğdi ve havlu, suyun üzerinde önce hafifçe yüzdü ve suyun ağırlığını çektikçe dibe çökmeye başladı. "Dinliyordum!"
"Ne anlattım?" Ali, genç kızın gözlerinde ki alay parıltılarını fark edemedi ve düşünmeden cevap verdi. "Havuz problemi?" Ve verdiği cevaba kıkırdarken Arya'da başını iki yana sallayarak güldü. "Hayatımın neredeyse özetini geçiyordum," Arya, başını iki yana sallayarak gülümsedi. Ama gözlerindeki hayal kırıklığı Ali'yi kendisine getirdi. Her şekilde. Hızla havuzdan çıktı ve havuzun kenarına tünemiş genç kızın yanınadaki yerini aldı.
"Sorun ne?" diye sordu merakla ve hafif bir endişeyle. Arya, ona bir bakış attı ve omuz silkti.
"Tamamen sendeyim!" diye ısrar etti Ali.
"Buradaki tüm arkadaşlarım, Bodrum'a gidiyor. Beni de davet ettiler ama ben, her zaman ki gibi gidemiyorum. Babamın kesinlikle Bodrum fobisi var!" Ali, bundan emindi. Arya, ne zaman Bodrum'a babaannesinin yanına gitse Ömer Amcası bir şekilde

onunla gitmek için zaman bulabiliyordu. Ya da işi tamamen Ali'ye havale ediyordu. Ve Ali, kas ağrıları için mucizevi bir merhem dileyip, duruyordu.
Çünkü Arya'yla Bodrum'da bir hafta geçirmek Ali için işkencelerin en büyüğüydü.
Arya, ona yandan bir bakış attı, "Bu defa bencillik yapıp, senden de istemeyeceğim. İşlerinin en yoğun zamanı olduğunu biliyorum."
Ali, onun isteğini her ne kadar yerine getirmek istiyor olsa da Arya, kesinlikle haklıydı. Başını kaşıyacak vakti yoktu. Ali, ona baktı. Tam olarak başının tepesine. Bunu geliştirmişti. Ne zaman onun için böyle yoğun bir arzu duysa ve ne zaman o böyle yarı çıplak etrafında dolansa Ali, onun başının tepesine bakıyordu.
"Ne?" diye sordu genç kız, bakışını yakalayarak,"Saçımda bir şey mi var?"
"Hım" Ali, güldü," Minik bir böcek!" Arya, başka her hangi bir kızın yapacağı gibi çığlık atmadı, onun yerine tek kaşını kaldırdı ve hızlı davranarak Ali'yi havuza itti. Ve ardından hayatının hatasını yaparak yanına atladı.
O, Ali'yi küçük bir vur kaç oyununa sürüklerken Ali'nin kafasında havuz problemleri geziniyordu. Sonunda genç kız dayanamadı ve ona dirsek atıp, kaçmaya çalışırken, "Aklında koca popolu çirkin sevgilin var, değil mi?" diye sordu.
Ali, onu yakalamaktan vaz geçti, sözlerinin ardından bir kahkaha attı, "Koca popolu filan değil ve ayrıca gayet güzel bir kadın."
"Bir doktora gittin mi? Gözlerinde problem var, biliyorsun!" Arya, havuzdan çıkarken Ali, hala gülüyordu ve sonra yine ıslak Arya'nın görüntüsü gülüşünü boğup, onu öksürük krizine tuttu.
Ali, anladı. Yine onu kırmak ve göndermek zorundaydı. Derin bir iç çekişle, havuzdan çıktı ve onu kıracak olmaktan nefret ederek, onun evin içinde ilerleyen ıslak ayak izlerini takip etti.
Sonunda amacına ulaşmış ve kafasına yediği bir tabak domates soslu makarnayla onun öfkeli çıkışının ardından, öylece kalakalmıştı.

***

Genç adam, daracık otel odasının içinde, buz gibi bakışlarla etrafı inceliyordu. Kısa başlığı duvara dayanmış olan dar ve rahatsız gibi görünen yatağın üzerinde, rengi solmuş, mavi bir yatak örtüsü vardı. Bir zamanlar onunla aynı renk gibi görünen, ama o anda beyaz ve mavi karışımı- aralara tatsız sarılar da karışmıştı- bir renk karmaşası yaşayan perdeler, parlak olması gereken ama matlatmış, yüzeyinde yer yer kabarmalar oluşan etajer, muhtemelen banyoya açılan bir kapı- ki Daniel, banyoyu görmek bile istemiyordu- çalışacağından şüphelendiği bir televizyon ve eşyalarını sığdıramayacağı dar, basık bir dolap…
Müstakbel gelininin babası onun bu otelde kalmasını uygun görmüştü. Sorun değildi. Daniel, daha kötülerinde de kalmıştı. Ve Arya'nın babası sinir bozucu piçin tekiydi. Onun yanında dişlerini sıkmaktan çene kasları ağrıyordu. Onunla konuşmaya bile tenezzül etmemesine rağmen kendi dilinde homurdanıp durmuştu. Daniel, eğer dillerini biliyor olsaydı muhtemelen onun küfürlerini anlayabilirdi. Ki küfür ettiğinden şüphesi yoktu.
Daniel'in bir dudağının kenarı sıkıntıyla yana kaydı. Başındaki bereyi çıkarmak için kolunu hareket ettirdiğinde, kumaşın birbirine sürten sesi bile o anda sinir bozucuydu. Bereyi fırlattı. Nereye fırlattığını önemsemeden. Daha önemli sorunları vardı ve elini çabul tutması gerekiyordu. Bavullardından birini yatağın üzerine koydu ve fermuarını açtı. Başı çatlıyordu. Sıkılı dişlerini aralaması gerektiğini biliyordu ama bunu bir türlü aşaramıyordu. Damarlarındaki kan, yoğun bir hal almış, akışı gittikçe yavaşlayıp, sanki balçıklaşıyordu. Beyninin içinde küçük çekiçler vardı ve her biri diğerinin ardından beynine minik oyuklar açmak için hevesle bekliyordu. Genç adamın sabırsız elleri, kıyafet yığınının içinde arayışa geçti. Aradığı kutu bavulun derinliklerindeydi. Kutuyu buldu ve telaşla açtı. İç yüzeyi aleminyumla kaplanmış olan kutunun içindeki kol düğmelerini, gümüşleri ve deri bilekliklerin arasından istediği küçük, beyaz yuvarlaklara ulaştı. İki tanesi

avucunda yer aldığında soluk gözleri odayı inceledi. Elbette biz buzdolabı yoktu. Ne bekliyordu ki? Dişlerinin arasından tıslayarak el çantasını diğer bavulun üzerinden aldı ve içindeki küçük şişe suyu aldı. Yuvarlakların ardından hızlı birkaç yudumda suyu bitirdi. Daha çok su almalıydı.
Agresif ruh hali ve gerginliğinden bir an önce kurtulup, yumuşak davranışlarına kavuşmak için onlara ihtiyacı vardı. Kendisini dört tarafından da hırlayan canavarlarla çevrilmiş gibi hissediyordu. Gözlerini kapayarak bedenini yatağın üzerine, bavulun hemen yanına bıraktı. Arya, başlı başına bir gizemken, onun kalbine kazık saplamak istiyormui gibi görünen Ali ve kendisinden toz zerresi kadar hoşlanmadığına emin olduğu babası vardı. Daniel'da ondan hoşlanmamıştı. Onu Arya'nın arkadaşı olarak algıladıklarında her şey berrak, yumuşak ve nazikti. Ve sonra onun evleneceği adam olduğunu öğrendiklerinde kum saati tersine dönmüştü.
Ama Daniel, bunların hiç birini umursamıyordu. Onu rahatsız eden kızın babası yanından ayrıldıktan hemen sonra- ki Daniel, ondan kaydını yaptırma inceliğini de beklemiyordu- yaptığı telefon görüşmesiydi. Zamanlama mükemmel bir tesadüf gibi görünse de Daniel, tesadüflere inanmazdı.
Sadece bir tanesine; Arya'yla karşılaştığı o şanslı gün.
Tek taraflı, sert ve duygusuz bir konuşmaydı ve talimatlar oldukça netti. Dört haftası vardı. İyi değerlendirmesi lazımdı yoksa Mr. Brando,- soy adını bile bilmiyordu- onun etinden parça parça koparıp, akşam yemeğinde ziyafet çekecekti. En azından ona böyle söylenmişti ki kardeşi kesinlikle bunu yapabileceğinden emin olduğunu söylüyordu.
Daniel'in onu tanımasına da gerek yoktu. Adamlarındna biriyle tanışmış ve gözlerinde ki hastalıklı bakışı görmüştü. Siktir! Mr. Brando- bunun takma adı olduğuna emindi, herif çince yaşıyordu- yemese bile o adam kesin yerdi. Siktir! Daniel, sırıttı. Beyninin bir köşesi Mr. Brando'nun keyifle lokmalarını yuttuğunu- adamın yüzünü beyninde iki kafalı bir şeytan olarak canladrıyordu-

hayaline sırıtırken, bir diğer köşesi bu gülümsemenin ardında içtiği kimyasalın olduğunu biliyordu.
Düşünceleri ışık hızında değişirken beynindeki tüm kelimeler ve görüntüler, tek bir noktaya toplanıp,Daniel onların yer değiştirdiğini görüyordu- karmaşık düşüncelerin yerini tek bir beden alıyordu. O evde, yanınd olmak zorunda olduğu kadın. Daniel, yine sırıttı. Zor bir kadın. Daniel, kendisinin Arya'ya ne ifade ettiğini tam olarak biliyordu.
Sırf onu eğlendirsin diye hayatına dahil edeceği küçük bir 'pappilon' cinsi köpek! Ona aşık olmayacak, tutkuyla yaklaşmayacak ama sırf onu eğlendirip, her isteiğini yapıyor ve gülümsetiyor diye ömür boyu tasmasıyla dolaştıracak… İşte Arya'nın onun hakkında ki hayali de buydu. Saflığı sadece baktığını görmesini sağlıyordu. Ama Daniel, kendi hakkını yemek istemedi. Sadece önünde diz çöküp, dilini dışarı çıkararak ve ellerini havaya kaldırarak 'Beni sev! Beni sev!' demediği kalmıştı. Geri kalan her şeyi yapmıştı. Onun kendisini kabul etmesi lazımdı ve sonunda bunu başarabilmişti.
Güzeldi Arya. Tanrının kendisi gibi yaratırken ayrıcalıklı davrandığı varlıklardandı. Ve tam o anda olduğu gibi Daniel'ın onu şiddetle istediği anlar vardı. Külçe gibi yığılan koluna ani bir enerji geldi. Eli havalandı ve aletinin üzerine gitti. Yanıyor olduğunu düşündüğü, sertleşmiş organını hafifçe ovaladı. Zonklayan uzvunun rahata kavuşması için Arya'ya ihtiyacı vardı ama imkansızlık engeline takılmıştı. Ondan önce istediği her kadınla aynı gün içinde birlikte olurdu. Israr etmesine, fazla kur yapmasına bile gerek kalmazdı. Bonkör davranılmış bir yüze sahipti. Arya'yı etkileyen bir başka özellikten biri… Bu kız ne istiyordu? Gerçekten, istediği neydi? Daniel, iç çekti. Beyni daha ayaklanmayı düşünmemişti ama ayaklarının üzerinde duruyordu. Çantasından cüzdanını aldı. Parasını ve kredi kartlarını kontrol etti. Biriyle içine girmeye ihtiyacı vardı. Mümkünse Arya'nın! Ama

o, o anda imkansızdı. Ama Daniel, bir gün yapacaktı. Mutlaka Arya'ya sahip olacaktı.
Otel odasındna hızla çıktı. Nereye gideceğini biliyordu. Sabahın erken saatlerinde biraz garip karşılanabilirdi ama insan ihtiyaçlarının ne zaman tavan yapacağını bilemiyordu, değil mi? Kardeşi ülkede çalıştığında onu birkaç kere ziyarete gelmişti. Ve onu dolaştırdığında aradığı tüm her şeyi nerelerde bulabileceğini öğretmişti.
Daniel, kadınlar için ücret ödemeye alışkın değildi. Buna ihtiyacı olmazdı. Ama zamanı yoktu. Ayrıca, kurlar ve nazik davranışlara da tahammülü yoktu. Sabırsızdı. Birini becermeye ihtiyacı vardı. Sertçe!
***
Kalabalık, uğultu, yüksek müzik, kahkahalar… Hepsi birbirinin içine geçmiş, beyninde birer çekiç halini almış, farklı renkler ve seslere sahip olsalar da beyninde aynı deliklere yol açıyorlardı. Geniş görüş alanındaki tüm insanların yüzlerini tek tek inceledi. Yüzler ne kadar birbirlerinden farklı görünseler deyuvarlak, uzun, ince- aslında hepsi birbirine benziyorlardı. Aynı çılgın ritime tutulmuş, titriyor, salınıyor, kahkaha atıyorlar, aslında sadece… eğleniyorlardı.
Genç adam, oturduğu yüksek taburenin üzerinden tüm insanları sık sık izlerdi. Onların yüksek enerjilerini izlemek onu yormazdı. Aksine onları yavaş yavaş ve farkında olmadan tüketen tüm enerjiyi içine bir sünger gibi çeker ve kendisini daha zinde, daha hareketli ve daha…enerji dolu hissederdi. O akşam değil! O akşam şarjı tükenmek üzere olan bir pil gibiydi. Kolunu kaldırırken bile tembel tembel hareket ediyor, uyuşuyordu sanki.
Beyninizde tüm alanı bir kişiye adadığınızda, onun kapladığı alanın dışına çıkmak ve algılayıp, anlamaya çalışmak insanı oldukça yoruyordu. Ali, yorulmuştu. İzlemekten, dinlemekten ve konuşmaktan yorulmuştu. Kulüp işletmek sadece müzik ve içki servisi verip, onları bir camın arkasından seyretmek değildi.

Babası öyle söylemişti. Genellikle Deryal Amcası bunu yapardı ama onun olmadığı zamanlarda babası da insanlarla ilgilenmişti ve Ali'ye, en azından gözleri boyamanın önemli olduğunu söylerdi. Ali, onların bu en temel- İnsanlara kendilerini özel hissettir- kuralını kafasına yazmıştı. Onların lügatında 'işin Rajonu' buydu. Ali, bu iki yaşlı ama hala delikanlı gibi görünen adamlar aklına geldiğinde başını iki yana salladı.
İç çekti. Gözleri tekrar etrafı taradı. Özel ilgi bekleyen misafirlerini ağırlamış ve onları eğlencenin göbeğinde bırakmıştı. Ofisine gitmek için şiddetli bir istek duyuyordu. Tabureden atladı. Yer ayağının altında sallanıyormuş gibi hissetti. Hayır. Bu kendi yorgunluğundan kaynaklanmıyordu. Genelde hareketin tavan yaptığı böyle gecelerde yer ayağının altında titrerdi ama o akşam, resmen sallanıyordu.
Müzik sustu, insanlar alkışladı. Ali, ofise giden adımlarını hızlandırırken gözü sahnedeki gence takıldı.
Sahnedeki gencin ışıltısı, müziğe olan tutkusu ve yükselme hırsı bu geceki hareketliliğin tek sebebiydi. Ve Ali, yine hedefi on ikiden vurmuş olduğu için kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarında yerini aldı.
Kalabalığı farklı mizah anlayışıyla kahkaya boğan gence tekrar baktı ve hafifçe gülümsedi. 'Yolun açık olsun' dedi, iç sesi. Onda ışık görmüştü. Gerçekten geleceğe dair bir ümit görmediği sanatçı adayı ya da adaylarını asla sahneye çıkarmazdı. Bu, hem kendi ilkelerine hem de kulübü zirveye taşıyan imajına ters düşerdi. Marjinal guruplardan daha çok kendi başına sivrilmeye çalışan gençlere öncelik tanıyordu.
Onların tırmanmak için ter döktükleri yolda, bir basamak yaratmayı seviyordu.
Kimileri onun bir menajerden farksız olduğunu söylüyordu. Ama Ali, öyle olduğunu düşünmüyordu. O, sadece hiçbir şirketin ya da sanatçının dikkatini çekmeyi başaramamış ama cevheri gözlerinde parıldayan gençlere, haftada bir gece ile şans

veriyordu. Ki artık adım başı müzik şirketlerinin adamlarına ve bir de keskin koku alan burunları olan menajerlere rastlıyordu. Ali, hayıflanarak iç çekti. Bu girişimleri elbette, sülük gibi yapışan ve yakasını kurtarmaya çalıştığı yeteneksizleri de peşine takıyordu. Hele kadınlar! Ali, bazen boğmak istediği bir sürü gurur yoksunu kadınla karşılaşmıştı. Bazen sırf onlar yüzünden bu işe bir son vermesi gerektiğini düşünüyordu. Binaya bitişik olan ama tamamen başka bir bina olan, garaj ve ofisinin bulunduğu kısma geçişini sağlayan çift kanatlı kapılara doğru ilerlerdi. İstemsizce başını çevirdi ve adımları durdu. Tanıdık bir yüz, birkaç masa ötesinde bir kadına doğru eğilmiş,- sanki fiziksel olmasa da bir baskı uygular gibikulağına bir şeyler söylüyordu. Demir, hiçbir zaman özel ilgi bekleyen biri olmamıştı. Ama Ali ve Tunç'un ona çok şey borçlu oldukları da bir gerçekti. Ne kadar yorgun olursa olsun, bir 'merhaba' demek zorunda olduğunu biliyordu. Adımları yön değiştirdi. Rahatsız etmek ve hoşnut etmek arasında çok ince bir çizgi vardı. Bu düşünce onun yanında ki kadınla tartışıyor gibi göründüğünü fark ettiğinde beyninde çınladı. Kararsız bir adım daha attı. Ve sonra geri dönmeye karar verdi. Demir'i daha sonra arayabilirdi.

Tekrar arkasını dönemeden Demir, ona baktı ve gülümsedi. Ali, hayıflanarak iç çekti. Çok geçti. Ne bekliyordu ki? Adamda köpek gibi koku alan bir burun ve geniş görüş açısına sahip bir dikkat kabiliyeti vardı. Ali, onun tek bir yere baktığının ama bir çok masaya hakim olduğundan bile emindi. Bu, Ali'ye göre bir yetenekti.

Ali, gözlerden ırak masalarına yaklaşırken, Demir, ayağa kalktı ve kolundan hafifçe tuttuğu kadını da beraberinde kaldırdı. Buna gerek yoktu ve Ali'nin bu hareketle kaşları bir an için derinleşti ve eski yerlerini aldı. Genç kadın, Ali'nin bakışıyla kesiştiğinde yüzüne yayılan kindar ve öfkeli ifade bir anda yumuşadı. Dudakları gülümsemeye benzer bir şeyle kıvrıldı ve sertçe

dirseğini Demir'in kıskacından kurtardı. Ali, havadaki gerginliği resmen teninde hissetti.
'' Seni buraya hangi rüzgar savurdu diye, klişe bir soru sormak zorundayım!" Ali, onun elini sıkıp, güçlü bir tutuşla selamlarken Demir'in yüzünde kelimenin tam anlamıyla'piç' bir sırıtma vardı. Yandan kadına bir bakış attı. Ali de aynı anda genç kadının elini kavramış ve beklediğinden güçlü bir tutuşla karşılaştığında hafif bir şaşkınlık yaşamıştı.
"Gereklilik diyelim," Demir'in aheste bir havayla çıkan kelimeleri kadının koyu renk gözlerinde bir ışıltının yanıp sönmesine neden oldu.
Ali, elini çektikten hemen sonra genç kadına gülümsedi, "Mekanımı şereflendirdiniz." genç adamın nazik sözlerinin ardından hafifçe gülümsedi, ama Ali, onun gerilen dudaklarının arkasında saklanan sıkılmış dişleri de fark etti. Ali, Demir'e bir bakış attı kadını tanıştırması gerektiğini düşünerek. Demir, otururken- aynı anda kadını yine dirseğinden tutup, oturmaya zorlamıştı-,"Sü," dedi, kuru bir sesle. Ali'yi de eliyle işaret etti."Aliş, mekânın sahibi."
Ali ve Sü- Ne garip bir isim- aynı anda dişlerini sıkıp, gözlerini devirdiler. Ali'de onların karşılarında taburesine yerleşirken genç kadın, Demir'e sinirli bir gülüşle baktı ve zorlukla dudakları aralandı. Tuhaf bir tanışma olmuştu, tuhaf bir ortam vardı ve tuhaf bir ikiliyle karşı karşıyaydı.
"Kalın kafalı olduğunuzu biliyordum ama bu kadarı beni bile şaşırttı, Demir Bey!" genç kadının yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. Gözleri de gülüşü kadar soğuk ve küstah bakıyorlardı, "İsmim; Sü-hey-la! İsterseniz bir kalemle avucunuza yazalım ve ilk heceden sonra zayıf hafızanızda tutamadığınız diğer heceleri bakıp, söyleyebilin," öfkeyle, keskin bir soluk çekti, "İsmimi bir bütün olarak seviyorum. Tüm harfleriyle!"
Ali, Demir'i tanıyordu. Dışarıda kolay kolay boy göstermez,- hele ki bir kadınla!- ininin sakinliğini severdi. Bir kadına, özellikle fazla

konuşanlarından olanlara hiç tahammülü yoktu. Demir'in onu terslemesini bekliyordu- çünkü adam kaba ve nezaketten oldukça uzaktı- ve Demir, tembel bir gülüşle ona baktığında da doğal olarak şaşırdı.
"Çok uzun," diye mırıldandı, "Süheyla" dedi kelimeleri yayarak, tok bir tonla, "Bak! Nefes nefese kaldım. Söylerken yoruluyorum," Ali, gülüşünü bastırdı. Kadının yüzünde çileden çıkmış bir ifade hızla belirip, kayboldu.
"Sanırım sizi öldürürsem, dünya bir gereksizden kurtulduğu için ceza almam?"
"Kaç kişiyle, yavrum?"
"Sözlerinize dikkat edin!"
"Öyle mi? Hangisini beğenmedin?"
"Aslında beğendiğim tek şey sizsiniz, Demir Bey! Her şeyinizle!"
"Çok yazık!"
"Pi-"
"Yavaş gel!"
Ali, ifadesini daha ne kadar sabit tutabilirdi bilmiyordu. Boğazını temizledi ve firar eden gülüşünü çabuk yakalayarak bir öksürükle boğdu. İki genç de sanki onu orada ilk defa görüyorlarmış gibi kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla baktılar . Ali, ayaklandı, " Nasıl gittiğini sormaya gelmiştim ama siz şahane vakit geçiriyorsunuz" alaylı sözleri üzerine Demir, sırıttı. Genç kadının yüzü düştü.
Ali, Demir'e baktı, " Bir şeye ihtiyacınız olursa, nerede olacağımı biliyorsun."
"Teşekkürler," dedi, Demir kadına kullandığından daha nazik bir tonlamayla. İçinde ince bir alay gizliydi ve Ali, kadının bunu anladığını biliyordu.
"Teşekkürler Ali Bey," genç kadın araya girdiğinde Ali, gitmek üzereydi. İkisi de ışıldayan bir gülümsemeyle Ali'nin gözlerinin içine bakan Sühayla'ya bakıyordu. Kadının, yüz hatları dikkat çekecek kadar farklıydı. Alt dudağı üst dudağından daha kalındı ve sürekli somurtmak isteyen bebekleri andırıyordu. Kalın, kavisli

kaşları saçlarının renginden bir ton daha açıktı. Burnunda hafif bir kemer vardı ve kanatları çok dardı.
Kızıl-kahve saçları, cetvelle çizilmiş düzgün hatlar gibi omuzlarına paralel olarak iniyordu. Kadının koyu renk gözlerinde tehlikeli parıltılar dolanıyordu. Ali'nin daha önce karşılaşmış olduğu kadınlara pek benzemiyordu. Gülüşü, yüzünün tüm sert hatlarını yumuşatıyordu ve Demir'i, Ali'yi etkilendiğinden daha çok etkilemiş gibi görünüyordu.
"Rica ederim," Ali, kaşlarını kaldırdı,"Görüşürüz…"
"Umarım!" Ali ve Demir'in gözleri masanın üzerinden buluştu. Ali, başını eğdi ve arkasını döndü.
Kahkası Demir'in aksi suratını ve uyaran bakışlarını fark ettiğinde boğazına tırmanmıştı. Ali, gülerse Demir'le kavga edeceklerini biliyordu. Kadın, onu yemlemişti ve Demir'de tuzağına balıklama dalmıştı. Demir, onun sevgilisi ya da her hangi bir şeyi olmasa bile yanında ki kadının- nefret ettiği bile olsabaşka birine kur yapmasını asla kaldıramazdı.
Merdivenleri çıkarken aklında genç kadının gözlerine ulaşmayan soğuk gülüşü ve tekinsiz gözleri kalmıştı. Ali'nin tek kaşı havaya kalktı. Eğer insanları biraz olsun tanımışsa kadında hoşlanmadığı bir şey vardı. Riyakâr, yanlış ve gizemli bir şey… Ali, iç çekti. Buna uzun zaman kafa yorup, kendisini meşgul edebilirdi ama zaten kafasını meşgul eden yeterince problem vardı.
Masasının arkasındaki koltuğuna geçmeden bara ilerledi. Kendisine bir martini kadehi aldı. Sıvı ağır ağır kadehi doldururken, gözlerinin önünden bir anı belirip kayboldu. Çok hızlıydı ama genç adamın dudaklarının geriye kıvrılmasına yetmişti. Bir kürdanı yeşil zeytinlerden birine sapladı ve kadehin içine bıraktı.
Arabadan indirdikten ve ona aynadan son bir bakış attıktan sonra bir daha görüşmemişlerdi. Üç gün! Geniş arkalıklı deri koltuğuna yayıldı. İçkisinden bir yudum aldı. Buruk tat, boğazından aşağıya yumuşak bir iniş yaparken, sağa sola dönmeye başladı.

Ne yapıyordu? Aklındaki hayaller ve görüntüler Ali'yi çileden çıkarmaya yetiyordu. Evine gidip, artık hiç kimseyi umursamadan- gerekirse saçından sürüyerek- onu almak istiyordu. Ve o piçi duvar kağıdı olarak evin duvarına yapıştırmak istiyordu.
Üç gün! Elini ne kadar sık tutuyordu? Onu öpüyor muydu? Daha Ali, ona dokunamamışken… elbette öpüyordu. Daha fazlası…
Kadeh, parmaklarının arasında önce tiz bir ses çıkararak çatladı ve ardından keskin kenarları derisini yırtıp, etine battı. Kan ve martini aynı anda kotunun üzerine aktı ve hızla yayıldı. Soğuk ve sıcak sıvılar birbirine karıştı.
"Lanet olsun!"Ali'nin sesi bir tıslamadan farksızdı. Elinde kalan parçaları masanın altındaki çöp kovasına attı. Tekrar bara gidip, bir kaç peçete aldı ve yerine döndü. Avucundaki cam parçalarını temizlerken dişlerini sıktı ama canı yandığı için değildi. Acıyı hissetmiyordu. Daha çok acıtan şeyler vardı. Ali, hiçbir şey olmamış gibi hayatına kaldığı yerden devam edebilirdi. Ama içindeki herif, izbe bir bar köşesinde, kuytu masalardan birine oturmuş, şişelerin dibini görüyor, küfürler yağdırıyor ve aklına gelen her düşünceyle potansiyel bir katil olma yolunda ilerliyordu.
Bu üç gün içinde, özel telefonu hep beklemediği kişiler tarafından çalmıştı.
Mirza, iki kere.
Annesi, bir kere. Akıllı kadın.
Hayat, üç kere. Bu şaşırtıcı olandı!
Ve babası direkt eve gelmişti. Sabaha karşı olmasını umursuyor gibi görünmüyordu. Kulüpten eve dönmüş, eşikten geçmiş ve sürpriz… İçindeki yıkımı dışarıya yansıtmayan adamdan herkes memnundu. Ama babasını kandırmayı asla başaramazdı. Denemedi bile. Babası onu iyi tanıyordu. Yanından ayrılırken,"Ömer, küplere binmiş durumda…" demişti.
Bunu neden söylediğini biliyordu. Adem Tekin, mücadeleci ve yılmayan bir adamdı. Ama Ali, ona gösterdiği aşırı tepkiden

hemen sonra Arya'yı aradığında, genç kızın bir şeyler çevirdiğini anlamasını istemiyordu.
Derin bir iç çekişle ve bastırdığı özlem hissinin bünyesini sarmasına izin vererek, telefonunu cebinden çıkardı. Saatine bir göz attı ve genç kızın numarasını tuşladı.
***
Yamaçtan aşağıya inerken, ayağının altında ki toprak zemin sarsıldı. Dengesini kaybettiği anda, kendisini kıç üstü otururken buldu. Elleri, yumuşak toprağın içine geçmiş, sızlıyordu. Başını telaşla kaldırıp, karşıya baktı. Gidiyordu. Nefes nefese kalması onu yakalamak için harcadığı çabadan değildi. Onu yakalayamamktan korkuyordu. Tekrar ayaklandı. Yuvarlanacak olsa bile umurunda değildi. Ona bu defa çok yaklaşmıştı. Elini uzatsa tutabilecekti. Eğer düşmeseydi! Ciğerleri daha önce hiç tatmadığı bir acıyla yanıyordu. Nefes almayı bırakmış deli gibi koşarken, rüyada olduğunu biliyordu.
Ciğerlerindeki yanma ona gerçekmiş gelebilirdi ama bir şekilde nefes almadan yaşayamayacağından emindi.
Telefon çaldı. Renkler, şekiller ve nesneler yamuldu. Telefon tekrar çaldı. Zihni uyandı ama rüyaya geri dönmek için çabaladı. Telefon tekrar çaldı. Sonunda gözlerini açmadan, bir eli yastığın altına uzanıp, sinir bozucu bir sesle ötüp duran telefonu kavradı. Daniel olmalıydı. Sık sık aramayı huy edinmişti.
Gözleri kapalı halde telefonu açtı.
"Uyumaya çalışıyorum!" ingilizce olarak dudaklarından çıkan kelimeler ve çatalaşmış sesi karşılığında yumuşak, boğuk bir kıkırtı duydu. Ses, kalbine bin woltluk bir elektirik akımı gönderdi, titredi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Kafasını da telefonu gibi yastığın altından çıkardı ve hızla doğruldu,"Ali?" sordu telaşla.
Kahretsin!
"Hadi, göm kafanı yine yastığının altına." Ali, yumuşak bir nefes aldı,"Ben daha sonra ararım." yumuşak ve ilgili ton, artık her nereden gelip, ona ulaşıyorsa genç kızı okşamış gibi gözleri usulca

kapandı. Silkinerek toparlanmaya, akıllı birkaç şey söylemeye zorladı kendisini.
“Önce uykumu katlet, daha sonra tekrar uyumamı bekle!” sesinin istediği gibi suçlayıcı bir tonla çıkmış olduğunu umdu.
“Tavuklara özendiğini nereden bilebilirdim?”
Arya, gülüşünü bastıramadı, ” Haklısın,” diye mırıldandı.
Üç gün! Üç gün boyunca onu hiç aramamıştı. Arya, telefonu her çaldığında koşturmuş, o olduğunu düşünüp olmadığını anladığında hayal kırıklığı yaşamış ve onunla bir daha konuşmayacağını düşünmüştü. Ve düşünce, canını yakmıştı. Ali, onu her gün arardı. Ya da Arya, onu arardı. Hatta bazen günde iki kere! Ve böyle büyük bir boşluğa düşeceği aklının ucundan bile geçmemişti. Denemeye bile gerek olmadığını bilmeliydi!
“Telefon numaramı rehberinden sildiğini düşünmeye başlamıştım.” Yine suçlayıcı bir ton ve bu defa gerçekti.
“Çok beklersin,” dedi, Ali gülerek.
“Ne? Artık sen mi ‘Baş belası’ oldun?”
“Belki…” Arya, onun omuz silktiğini görür gibi oldu ve gülümsedi.
Ali, iç çekti, ”Nasılsın?”
“İyi gibi bir şey,”Arya’nın alçak sesi istemeden boğuk çıktı. Ali bunu nasıl yapıyor bilemiyordu ama o, onun gerçekten nasıl olduğunu soruyordu ve Arya, öyle kötü bir ruh hali içindeydiki bunu örtmeye çalışsa da başarılı olamıyordu. Ve Arya, ona surat asmak istiyordu. Hatta yanında olsa ona tekme tokat saldırmak istiyordu. Herşey onun suçuydu!
“O nasıl bir şey?”
“Bir gün, herkes sana sırt çevirdiğinde anlarsın. Özellikle de en yakınların!” Arya, sızlayan burnunu iki parmağı arasında sıkıştırdı ve batan gözlerini kırpıştırdı. Ali’nin hiçbir şey yapmadan sadece sesiyle kendisini böyle açmasından nefret ediyordu.
“Sen, ağlıyor musun?”
“Hayır,” dedi Arya, soluğunu dışarı verirken çabucak.

“Arya, ne oldu?” Arya, bu ısrarcı tonu öyle iyi biliyordu ki cevap vermesi gerekiyordu ama kalp kırıklığı buna engel oluyordu.
“Bir şey yok!” Ali’nin iç çekişinin ardından verdiği sert soluğu neredeyse teninde hissetmişti. “Sana sırt çevirmedim.” dedi Ali, yumuşak ama ona inanmasını istediği baskıcı bir tonla,”Sadece seni anlamak ve kızgınlığımın geçmesi için zamana ihtiyacım vardı.”
Arya’nın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Vaktini öyle iyi değerlenmişti ki Ali’nin kızgınlığının geçmemesi mümkün değildi. Genç kızın gözlerinin önüne bir gece önce izlemek zorunda olduğu kareler belirdi. Gece yarısından sonra, magazin haberlerinde onu yine yanında boya fıçısına dönmüş bir kadınla görmüştü.
“Zamanını ne kadar iyi değerlendirdiğinin farkındayım!” Arya, düşünmeden söyledikleri üzerine gözlerini sıkıca kapadı ve elinin dudaklarının üzerine bastırdı. Kahretsin! Kahretsin!
“Bana gerçekten ne söylemek istediğini açıkla!” Ali’nin sert tonuna karşı yüzünü buruşturdu.
“Hiçbir şey!”Arya, o göremese de omuz silkti.
“Arya?”
“Ne?”
“Bekliyorum!”
“İyi, beklemeye devam et…”
Arya, telefonu onun yüzüne kapattı. Daha telefonu yastığın atlına koymadan, telefon tekrar çaldı. Onun ekrandaki adına ve yüzüne baktı. Lanet olsun! Biliyordu. Çocuk gibi davranıyordu ama daha önce bu kadar yalnız kalmamıştı. Ve ona gerçekten ne demek istediğini açıklayacağına ölürdü daha iyi. Kendisi iki günde bir sevgili değiştirirken sırf o nişanlandı diye surat asıyordu. Ne bekliyordu? Ömrünün sonuna kadar bekar kalacağını mı? Artık biraz abartmıyor muydu? Gerçek kardeşler bile bu kadar abartmazlardı! Arya, telefona uzun uzun baktı ama açmadı. Telefonu susup, ardından yine çalmaya devam ederken, önce meşgula aldı ardından kapatıp, yastığının altına koydu.

Arya, sesini duyana kadar ona bu derece öfkelendiğinin farkında değildi ama öfkelenmişti işte. İçindeki duyguları su yüzüne çıkarmaya ölesiye korkuyordu ve onları bir sandığa kilitleyip üzerine bir sürü çelik halat sarıp, kilit takmıştı ama bazen, böyle göz kırpmalarına engel olamıyordu işte. Arya, ayaklarını yataktan sarkıttı. Ve duş almak için banyoya doğru ilerledi.
Evdeki sessizliğe bakılırsa annesi ve babası hala gelmemişlerdi. Babasının çoğu zaman gece gelmediği oluyordu ama annesi genelde tam zamanında evde olurdu. Belli ki aylar süren bir kazı çalışmasının ardından, ortaya çıkardıkları ve müzede ifşa edilecek tapınak eserleri sergilenip, depolara koyulmadan annesi de uzun bir süre evde olamayacaktı.
Annesine hayrandı. Genç yaşında okuyup, bir şeyler başaramamış olması bir yerlere gelmesine engel olamamıştı. Sıkı bir disiplin ve babasının da yardımıyla kamu yönetimi okumuş, on iki yıl memurluk yapmış ve ardından müze müdürlüğü yapmaya başlamıştı.
Genç kız, banyo kapısını açıp, sertçe kapadı. Gözlerini kapayıp, bir eliyle yüzüne dağılmış saçlarını arkaya savurdu. Lanet olsun! Davranışlarını kontrol altına almazsa ortalığı karıştıracaktı. Her zaman ki gibi… Her şey onun suçu değildi. Bunu kimse bilmiyor olsa da bazı şeylerin bir nedeni vardı ve Arya, yaptığı veya yapmak zorunda olduğu şeylerin açıklamasını kendi zihninde tartarken bile utanç duyuyordu ama elinden gelen başka bir şey yoktu.
Babası onunla konuşmuyordu. Göz temasından bile kaçınıyordu. Arya, mutfağa giriyorsa o, yemeğinin yarısında bile olsa mutfaktan çıkıyordu. Bağırıp, çağırsa bu kadar kötü hissetmezdi. Bu, genç kızın canını öyle bir yakıyordu ki kalbinde dolduramadığı boşluğun yanında bir delik daha açılmıştı. Uzaklığı, genç kızın içini oyuyordu. Babasını severdi. Çoğu zaman iki arkadaş gibi olmuşlardı ve babası da onu çok severdi. Ve belki de bu yüzden

onları yok sayması böylesine öfkelenmesine, kırılmasına neden olmuştu.
Arya, niyetinin onu yok saymak olmadığını yüzlerce kere anlatma girişiminde bulunmuş ama çelik bir duvarla karşılaşıp, durmuştu. Annesi, onu avutmaya çalışıp, zaman geçtikçe yumuşayacağını söylese de Arya, buna pek ihtimal vermiyordu. Dahası annesi de onunla konuşuyor, anlayışla yaklaşıyor olabilirdi ama bu, gözlerinde ki kırgınlığı saklamaya yetmiyordu. Gazel Yıldırım, duygularını gözlerinin arkasına saklamayı başarabilen bir kadındı- tıpkı kendisi gibi- ama bu defa değil…
Ve Ali, resmen ona sırt çevirmişti. Arya, kızgınlıklarını, kırgınlıklarını anlıyordu, haklı olduklarını biliyordu ama Arya, buna mecburdu. Daniel, bir hayat kurabileceği tek insandı ve bu şansını kaçırmak istemiyordu.
Saçlarını köpüklerinden arındırırken, başını iki yana salladı. Daniel'da bir farklılık vardı. Ne olduğunu daha çözememiş olsa da bunu hissediyordu. İlk gecenin sabahında oteli terk edip, eşyalı küçük bir daire kiralamıştı ve hala Arya'nın yanında kalmak istediğini söyleyip duruyordu. Onun yaşadığı, doğup büyüdüğü yeri merak ettiğini söylüyor, evi gezmek ve anı toplamak istediğini söylüyordu ve bu konuda hiç olmadığı kadar ısrarcı davranıyordu.
Zil çaldı. Arya'nın musluğa uzanan eli, yarı yolda şaşkınlıkla durdu. Annesi veya babası zile basma ihtiyacı duymazlardı.
Daniel... Belki?
Onun olmasını hem istiyor, hem de istemiyordu. Sıkıntıdan patlamak üzereydi ama babası onu evde görürse bu defa üzerine atlamakta hiç vakit kaybetmezdi. Neden ondan hoşlanmamıştı? Arya, anlayamıyordu.
Saçlarını telaşla bir havluya sardı ve aynı aceleyle bedenine bir havlu dolayıp, odasına koşturdu. Zil tekrar çalarken genç kız, ıslak bedeni üzerine birbiriyle alakasız kıyafetler geçirdi. Kırmızı, oldukça eski bir eşofman altı, yeşil, uzun kollu bir tişört… İğrenç göründüğünü biliyordu ama zamanı yoktu.

Merdivenleri koşar adım inerken, başından düşecek gibi olan havluyu, bir elinin yardımıyla sabitledi.
Giriş kapısına ulaşıp, hiç düşünmeden kapıyı ardına kadar açtı. Ve donup, kaldı. 'Ali?' diye sordu iç sesi. Konuşamamıştı çünkü karşısındaki adamın öfkesi ona resmen çarpmıştı. Yutkundu. Elleri, bedenine oturan ceketinin ceplerinde, omzunu kapı çerçevesine dayamış, bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı ama gözlerindeki bakış, tüm bu kayıtsız duruşun üzerine koca bir çarpı işareti çizmişti. "Bir. Daha. O. Telefonu. Yüzüme. Kapatma." İpeksi, tekditkar sesi doğrudan kanına işledi.
Gençliklerinin ilk yıllarında Ali'nin ona karşı öfkesi kontrol altına alınamayacak bir hal alıyordu bazen ve Ali'nin akıl almaz değişimiyle bu durum ortadan kalmıştı. Ama belki de o kadar uzak kalmışlardı ki Arya, öyle olduğunu sanmıştı.

Bölüm 5

Genç kız elini, başının üzerinde sabit durmaya zorladığı havludan çekti. Ona karşı gelememişti, çünkü şaşkındı. Ali'nin gelmesini beklemiyordu- Yalancı Arya! Ve dahası onun bakışları buna engel oluyordu. Başındaki havlu, açılmasa da yana kaydı. Ali'nin bakışı bu hareketi yakaladı, yüzü ani bir değişimle yumuşadı. Ellerini ceplerinden çıkarırken ona doğru bir adım attı. Boğuk bir gülüşle genç kızın başındaki havluyu yerine yerleştirip, sabitledi. O, başındaki havluyla ilgilenirken Arya'nın kalbi mehter marşını çalıyordu. İki ileri bir geri…
Görüş alanında genç adamın geniş göğsü, burnunun ucunda buram buram egzotik kokusu vardı. Teniyle harmanlaşmış kokusunda sandal ağacı ve hasır kokusu baskın çıkıyordu ve hoş kokulu karışımı genç kızın gözlerini kapayıp, derin bir nefes almak istemesine neden oluyordu. Ali, yıllardır aynı parfümü kullanan erkeklerdendi. Yapma bunu!

Ali ellerini havludan aşağıya doğru indirdi ve yüzünün iki yanında sabitledi. Başını eğerek, genç kızın gözlerinin içine derin bakışlarla baktı ve beş yaşında ki bir çocuğa laf anlatmaya çalışan otoriter bir sesle konuşmaya başladı. Ağır ve usul usul,"Kapının üzerinde bir mercek var!" biraz daha eğdi başını,"İnsanlar beklenmedik misafirleriyle ve tehlikeli bir durumla karşılaşma ihtimaline karşı, bu mercekten bakarak kendilerini korumaya alırlar," dudaklarını yalayıp, daha ağır ve alaylı bir tonla devam etti,"Ya da sadece,'kim o?'diye sorarlar!" Ellerini, hızla geriye çekti ve genç kızın yanında geçip gitti.
"Çokbilmiş," diye mırıldandı Arya, kapıyı kapatırken. Bir anda daha önce algılaması gereken ama şaşkınlığıyla bunu göz ardı eden bir resim, gözlerinin önüne geldi.
"Eline ne oldu?" diye sordu endişeyle, genç adamın adımlarını mutfağa doğru takip ederken. Ali,- her zaman ki Ali!- omuz silkti, "Önemli bir şey değil," dedi, kuru bir sesle. Arya, merak ediyordu ama ısrar etmedi. Elinde yara bandı olsa önemli değildi ama koca bir sargı vardı, "Öyle diyorsan…" Ali ceketini çıkarıp, kanepelerden birinin üzerine attı. Koyu renk ketenden spor gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. Arya, onun soluk renk ve düşük bel kot pantololuna baktı ve kaşlarını hafifçe kaldırdı. Sanki kotu aceleyle giymiş gibi uyumsuz görünüyordu. Ali için olağan dışı bir durum. Arya kollarını göğsünde birleştirdi ve omzunu kapı çerçevesine dayayıp, onu izlemeye başladı. Genç adam, ona hiç bakmadan yanına kadar geldi ve buzdolabının kapağını açıp, bir bira çıkardı. Kendi evinde olduğu kadar rahat hareketlerle çekmecelerden birine gitti ve bir açacak alıp, birasını açtı. Ve sonunda bakışlarını Arya'ya çevirdi. Onu, baştan ayağa süzdü ve kaşlarını kaldırdı.
"Berbat!"dedi, alaylı bir tonla,"Gözlerin kapalı mı giyindin?" yüzünü ekşitti genç adam. Arya, neredeyse yılladır giymediği kıyafetlerine bir bakış attı ve öfkeli gözlerini genç adama dikti. "Duş alıyordum ve birilerinin gelmesini beklemiyordum."

Ali, rahatça kanepelerden birine yayıldı. O ne zaman bir alana girse, alan sanki olduğundan daha küçük görünüyor ve daralıyordu. Havaya hâkim olan varlığı Arya'nın boğulur gibi hissetmesine neden oluyordu. Ondan korkmaması gerektiğini biliyordu, çünkü o, Ali idi. Yıllardır kendisini koruyan, onu kanatlarının altında tutan, seçilmiş bir 'ağabey' veya 'kardeşti' – kendisi de öyle söylememiş miydi- ve buna rağmen kapının önünde onu gördüğü anda iliklerine kadar titremişti. Ve Arya, herkesten çok ondan ürküyordu. Neden? Nasıl? Bilmiyordu ama bu histen hiçbir zaman kurtulamamıştı.
Ali, birasından bir yudum alıp şişeyi masanın üzerine bıraktı. Dirseklerini masaya koyup, çapraz olarak ellerini dirseklerine koydu ve Arya, onun gerginliğini kolunun açıkta kalan yerlerindeki kasların şişkinliğinden anladı.
Ali, onun arkasına doğru kuşkulu bir bakış attı. Bu, Arya'nın gülmek istemesine neden oldu, "Boşuna arama. Daniel, burada kalmıyor!" Onun karşısına geçmek için kollarını çözüp, harekete geçti, "Babam eve girmesine izin vermiyor." onun gözlerinin yıldızlar gibi parıltılarla dolmaya başladığını gördüğünde, başını inanamazca iki yana salladı," Yani onunla kavga etme fırsatını kaçırdın." Tek kaşını kaldırarak, genç adamın yumuşayan yüz hatlarına baktı.
Ali sırıttı ve rahatça arkasına yaslandı. "Kavga etmek istediğimi kim söyledi? Belki de tanışmak istiyorumdur. İlk seferinde başarısız olmuştuk." Arya, dikkatle onun yüz hatlarını inceledi, gözlerine baktı ve sesinin tonundan bir şeyler anlamaya çalıştı ama hiçbir şey ele vermiyordu. Tabii ki! Ciddi miydi? Gözleri şüpheyle kısıldı ve ona doğru hafifçe eğildi,"Ciddi misin?"
"Eğer sen evlenmek konusunda ciddi isen, ben de onu tanımak konusunda ciddiyim." Arya, biliyordu. Sevinmesi, neşelenmesi gerekiyordu ama ona gönderdiği minnet gülümsemesi cılız ve hala kuşku doluydu, "Bunun altından ne çıkacak?"diye sordu genç kız, pat diye.

Ali'nin yumuşak gülüşü alanı usulca sardı ve genç kızın bedeninin üzerinde gezindi, "En fazla şapkanın altından tavşan çıkar."
"Çok komik!" Arya'nın homurdanmasının ardından genç adamın yüzü ciddi bir hal aldı.
"Bana ne zaman güveneceksin? Bunu istediğimi söylemiyorum. Senin için yapabileceğimi söylüyorum.
Seni hak etmediğine inanırsam onu hayalarından bağlayıp, duvara çakmaktan bahsediyorum!" sakin sesiyle sarf ettiği sözcükler genç kızın gözlerinin fal taşı gibi açılmasıan neden oldu. "Ali!"diye ciyakladı dehşetle.
"Ne?"
"Bazen gerçekten-"
"Dayanılmaz oluyorum," diye kesti Ali onun sözlerini ve omuz silkti,"Biliyorum." "Daha fazlası!"
"Her neyse,"diye geçiştirdi Ali, onun suçlamalarını,"Telefonu neden yüzüme kapattın?" Arya, yüzünü buruşturmak istedi. Bazen o kadar geveze oluyordu ki kendi dudaklarını dikmek istiyordu,"Kızıyordum ve o sırada patlayacağım bir tek sen vardın."
"Stres topuna mı benziyorum, Arya? Beni telaşlandırıp, buraya kadar getirtiyorsun-" "Sen kendin geldin," onun sözlerini yarıda kesti genç kız hafif bir sinirle.
Ali, ona sadece baktı. Ve Arya'da bakışlarına meydan okuyarak karşılık verdi. Ona gelmesini söylememişti. Bu tamamen kendi iradesiyle yaptığı bir eylemdi. Böyle bir şeyin düşüncesi bile aklında yoktu. Ali, hala ona bakmaya devam ediyordu. Arya gözlerini kaçırmak istememişti ama onun bakışlarına dayanamadı ve gözlerini masaya dikti. Pekâlâ, küçük, ufacık bir parçası bunu yapabileceğini tahmin ediyordu. Ona bakma hatasına düştü. Ali, kaşlarını kaldırdı. Of. Tamam. Geleceğinden adı gibi emindi. Arya, suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi huysuzca omuz silkti. Ve Ali, başını geriye atarak boğuk bir kahkaha attı. Anlamlı, derin gülüşü

Arya'nın tepeden tırnağa kızarmasına neden oldu,"Lanet olsun!"dedi, alçak ve öfkeli bir tonla.
Ali, inanamazlıkla başını iki yana sallayıp, birasından bir yudum aldı. İşaret parmağı havaya kalktı ve genç kızı buldu. Yüzünde alaylı bir ifade vardı, "Sen bu küçük oyunlarını Daimen'a sakla!" Ali'nin sesi ağzında ekşi bir şey varmış gibi tatsız çıkmıştı.
"Daniel!" diye, düzeltti genç kız hızla. Ali, gözlerini devirdi.
''Her ne si…" Dudaklarını sertçe bastırdı," Her neyse işte, o şebeğe sakla!" dedi kısa bir duraklamanın ardından.
"Gözlerinde bir sorun olduğunu biliyordum." diye homurdandı genç kız ve Ali, onun sözlerini umursamadığını anlatmak ister gibi tembelce birasından bir yudum aldı. Gözleri masaya kilitlenmişti ve uzun bir süre hiç konuşmadı. Ardından gözlerini kaldırıp, genç kıza baktı anlayış dolu gözlerle. "Anlat," dedi yumuşak ve alçak sesle. Arya, o ne zaman böyle ilgili olsa dağılacakmış gibi oluyordu. Dikkatli gözleri Arya'nın yüzünde, gözlerinde dolanıyordu bir şeyler arar gibi. Arya, yüzünü astı. Nasılsa anlatacaktı. Vakit harcamaya gerek yoktu.
"Babam benimle konuşmuyor," sesindeki acı ton, Ali'nin yüzünü buruşturmasına neden oldu," Yüzüme bile bakmıyor. Annem her ne kadar beni avutmaya çalışsa da, o da en az babam kadar kırgın. Amerika'dayken bile böylesine uzak hissetmemiştim." Sırf elleri bir şeylerle oyalansın diye, saçındaki havluyu çıkarıp, nemli saçlarını elleriyle taramaya başladı.
"Ben de seni avutmak için birkaç kelime sarf edebilirim ama ikimiz de neyin ne olduğunu biliyoruz. Onları suçlayabilir misin? Haksız olduklarını söyleyebilir misin?" acımasız gerçekliği genç kızın kalbine oklar sapladı," Her işte olduğu gibi bunda da bir usulü var! Çıtlatırsın, tanıştırırsın, alışmaları için zaman tanırsın. Ardından izin istemesen bile fikirlerini sorarsın. Onların görüşlerine duyduğun saygıyı sözlerle dile getirmeden anlatmanın başka bir yoludur bu! Sen ezip geçtin, tavşanım." Ali, susup onun gözlerinin içine baktı ve bir cevap bekledi. Arya, haklı olduğunu

biliyordu ve söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Kabullenmişlikle bedeni çöktü. Ali, derince bir iç çekti,"En azından bana söyleyebilirdin,"
"Ve sen de hiç düşünmeden atlayıp, Amerika'ya gelirdin!"
"Elbette gelirdim." Arya, ona baktı. Babasıyla benzerlikleri karşısında bir an için şaşırıp, kaldı.
"Ne?" diye sordu genç adam, onun tuhaf ve anlamaya çalışan bakışlarını fark ettiğinde.
"Babamla ne kadar benzediğinizi düşünüyordum," diye mırıldandı genç kız. Nemli havlunun köşesini büküp, duruyordu.
Ali neşesizce güldü,"Bizde olan şey benzerlik değil. Sadece doğru düzgün çalışan, sağlıklı bir beyine sahibiz."
"Bana hakaret ettin!" diye,çıkıştı genç kız ve havluyu onun yüzüne fırlattı.
Ali başını eğerek, havludan kaçmayı başardı. Ve Havluyu alıp, tekrar onun şaşkın suratına fırlattı, "Etmedim!" dedi gülerek.
Genç kız, yüzüne çarpan havluyu eline aldı sinirle,"Beyinsiz dedin!"
"Direkt olarak değil,"
Arya, ağzını açıp, ona sert bir şeyler söylemek üzereydi ki yatak odasından gelen telefonun sesi üzerine aralanan dudaklarını kapadı. Ali'ye bir bakış atıp, ayaklandı ve mutfaktan hızla çıkıp, merdivenleri tırmandı.
O, yetişemeden telefonun melodisi yarıda kesildi. Arya telefonu alıp, tekrar mutfağa indiğinde Ali'yi, ayağa kalkmış pencereden dışarı bakarken buldu.
Genç adam, ona omzunun üzerinden bir bakış attı,"Kim?" diye sordu ve ardından saatine baktı.
"Daniel!" Ali'nin bedeninin gerilmesini göremedi, çünkü Daniel'a geri arama yapıyordu.
" Selam," dedi Daniel, telefonu açtığında.
"Selam, güzelim. Seni özledim." Arya'nın gözleri, Ali'nin ona doğru ilerleyen bedenine takıldı. "Ben de,"dedi genç kız kısık

sesle,”Nasıl gidiyor?” Ali, bira şişesini çöpe attı ve su ısıtıcısına su koyup, makineyi yerine yerleştirdi.
“İyi, eşyalarımı yerleştirmeye çalışıyorum.” Arya, Daniel’ın sesinde son zamanlarda rastladığı huzursuz tona takılıp kalınca dikkatini ona verdi.
“ İyi misin?” diye sordu ilgili bir tonla.
“Merak etme. Dediğim gibi, seni özlüyorum.” hayıflanır gibi iç çekti,”Ne yapıyorsun?”
Arya, Daniel’a karşılık veremeden, “Kahve istiyor musun?” diye sordu Ali, yüksek sesle. Hattın ucundan sert bir nefes alış sesi duydu ve yüzünü asıp, Ali’ye öfkeli bir bakış attı. Fakat, bir işe yaramadı çünkü Ali, hala kendisine kahve hazırlamakla meşguldü. Bunu bilerek yapıp yapmadığına emin olamasa da ihtimali yüksekti.
“O, kim?” Daniel’ın sert sesi, genç kızın gözlerini devirmesine neden oldu.
“Ali,”
Uzun bir sessizliğin ardından Daniel, ilk defa onunla sert bir tonda konuşmaya başladı, ”Yani o, senin evine istediği anda girebiliyor ama ben, yani seninle evlenecek olan adam, kapının dışında kalıyorum! ” neredeyse tıslayarak konuşmuştu ve Arya, böyle bir çıkış beklemediği için donup kalmıştı. ” Cevap ver!” diye kükredi genç adam, Arya’nın kulaklarını tırmalayarak.
Arya, daha kelimeleri anlamlandırıp, cevap veremeden telefonu usulca elinden alındı. Ali’nin gözlerinin içine bakarak telefonu sıkıca kavradı ama genç adamın gözlerindeki vahşi bakış, onu durdurmaya yetti.
Ali, telefonu kulağına götürdü ve kahvesini hazırlama işine geri döndü,” Eğer bir kez daha ona sesini yükseltirsen, buradan ayaklarının üzerinde değil, bir tabutta keyifle uzanarak döneceksin!”
Ali’nin ipeksi sesi Arya’nın kanının donmasına neden oldu ve Daniel’ın da aynı tepkiyi verdiğine emindi. “Orası bizi

ilgilendirir,"diye devam etti Ali, sözlerine. Arya, Daniel'ın çıkışının şokunu atamamış olabilirdi ama Ali'nin tonunda ki ukala ve kendini beğenmiş tınıyı kaçırması imkânsızdı.
Ali, kendi kahvesini koydu ve Arya'ya döndü,"Kahve istiyor musun?" Arya, başını salladı. Hala şaşkındı. Ve vermesi gereken tepkileri veremediğini biliyordu. Daniel, ona ilk defa böyle öfkelenmiş ve bağırmıştı. Bu, kafasının içini şüphe ve soru işaretleriyle doldurmuştu. Yine de saniyeler sonra Ali, onun için hazırladığı kahveyi, sopa yutmuş gibi dik ve gergin duran genç kızın önüne koyduğunda, içine bir endişe tohumu ekildi.
Ali'nin bakışlarından, bastırdığı dudaklarının kenarındaki sert çizgilerden, parmakları açıkta kalacak şekilde, sadece avucu sargıda olan elinin telefonu sıkı tutuşundan beslenen endişesi içinde hızla büyümeye başladı. Ali, henüz sadece birkaç dakika önce yanında olmaya karar vermişken onların gergin olmalarını istemiyordu.
"O da tamamen senin sorunun!" dedi genç adam, karşısındakine ve çenesi yana kaydı. Hala genç kızın tepesinde dikiliyordu ve Arya, müdahale etmezse her şeyin daha da beter bir hal alacağını biliyordu. Eğer evlenmek istiyorsa Daniel, Ali'yi kızdırıp kendini öldürtmese iyi olurdu. Bir anda irkilerek bunu gerçekten yapabileceğini içten içe bildiği fark etti. Ve silkinerek şaşkınlığını üzerinden atıp, telefonu alabilmek için elini Ali'ye uzattı. Genç adam, onun konuşmak için aralanan dudaklarının üzerine işaret parmağını koydu.
Ve Arya'nın sinir uçlarından biri beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı. Daha Ali, elini geri çekemeden parmağını dişlerinin arasına aldı, dişlerini sıktı. Ali'nin yüzü şoktan, acıyla büzüşmeye doğru hızlı bir geçiş yaparken genç kızın dudakları sinirle büzüldü. Ali, hep bunu yapıyordu. O ne zaman etraftaysa kimse bir şey söylemek zorunda kalmıyordu çünkü adam da kontrol manyaklığı vardı ve her şeyi kendi kontrolünde tutmayı deli gibi seviyordu.

Arya'nın hislerini bile kendisinin daha iyi bildiğini sanan aptalın tekiydi!
"Ne yapıyorsun, Arya?" Ali'nin sesi gülmek ve öfkelenmek arasında sıkışıp kalmış gibiydi. Kasıtlı olarak İngilizce konuşuyordu. Gözlerinde tehlikeli bir bakış patlak verirken, dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı," Tatlım, eminin parmağımdan daha lezzetli şeyler vardı?" Arya, Daniel'ın yüksek perdeden sesini duyuyordu duymasına ama Ali'nin yaptığına inanamadığı için onu düşünemeyecek kadar aklı karışmıştı. Ali'nin boğuk sesi sayısız ima ile doluydu ve Arya'nın çenesi aşağıya düşüp, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı.
" Isırmak için kendine başka şeyler bul! Parmağım bana lazım oluyor," diye ekledi genç adam keyifli bir tonla. Harika! Arya, Ali'yi öldürecekti. Genç kızın gözleri kapandı.
Ali,"Evet," diye duyamadığı bir soruya cevap verirken, Arya, ayağa kalmak istedi ama yarı yolda omzundaki büyük elin baskısıyla tekrar oturmaya zorlandı. Arya'nın bedeninin üst kısmı bir 'küt' sesiyle masaya yığılırken, genç adamın ayakkabılarından çıkan ses ve boğuk gülüşü- adam eğleniyordu!gittikçe ondan uzaklaşıyordu. Arya, Daniel'a ne açıklama yapacağını bilemiyordu. Kendisini düşünmeye zorladı ama bunu açıklayabilmenin hiçbir yolu yoktu. Beynindeki düşünce balonları patlamış, kelimeleri etrafa dağılmış ve ondan uzaklaşmıştı. Arya, masaya yapışmış olan başını çevirip, mutfak kapısına baktı. Ali, çoktan gitmişti. Başını iki yana sallayarak ve Ali'ye yaptığının hesabını ödetmek için çok fena planlar yapması gerektiğini düşünerek arkasından ilerledi.
Ne kadar süre orada öylece yatıp kaldığını bilmiyordu ama Ali'nin alçak sesini takip ederken, kaşlarının arası kuşkuyla derinleşti. Ne konuşuyorlardı? Meraktan ölüyordu. Bir omzundan sarkan saçlarını, geriye savurdu. Sırtına hızla çarpan saçlarının ucunda birken ıslaklık, genç kızın ince tişörtünden tenine ulaşınca ürperdi.

Çok amaçlı odanın kapısında durdu ve içeriye bir bakış attı. Odanın ışıkları açılmamıştı ve Ali, sıkı sıkı kapanmış perdelerin arasına elini geçirmiş, kendisine dışarıya bakabilecek kadar bir açıklık yaratmış, karanlık geceyi izliyordu.
"Birbirimizi anladığımızı sanıyorum,"Arya'nın kuşkuları daha da artarken,"Harika!"dedi, Ali. Ne Arya'nın beklediği gibi onu tehdit ediyor ne de sesiyle her zaman yaptığı gibi,' Bir adım daha atmak senin için iyi olmaz!'uyarısını veriyordu. Arya, kalbine sızan ağrıyı görmezden gelerek, şaşkınlığına tutundu. Ali'den beklediği tepkiler bunlar değildi. Elbette bu, işine geliyordu ama…
Ali, telefonu kapayıp, bedenini ona çevirdi. Arya, öyle şaşkındı ki onun karanlığın içinde kendisine doğru geldiğini göremedi. Bir gölgeden ibaret olan bedeni, genç kızın arkasından ona uzanan ışıkla bir anda Arya'nın karşısında belirince, irkildi. Ve tüm hislerini bastıran bir hareketle ellerini beline koydu,"Neydi bu şimdi?"
"Ne, neydi?"Ali, yanından geçerken genç kızın burnunun ucuna işaret parmağıyla dokundu. Ve hiç duraksamadan yoluna devam etti. Yüzünde öyle masum bir ifade, gözlerinde öyle masum bakışlar vardı ki neredeyse inanacaktı. Başını iki yana sallayıp, genç adamın bedenini holde takip etti, ona yetişti ve elleri gömleğinin arkasını sıkıca kavrayıp, onu durmaya ve kendisine çevirmeye zorladı.
Ayaklarından birinin zemine aralıksız vurduğunun farkında değildi.
Ali, arkasını döndü. Siyaha çalan gözleri önce onun gözleriyle buluştu. Şaşkın görünüyordu. Onu baştan ayağa süzdü ve terliğinden çıkan rahatsız edici 'pıt pıt' sesini çıkaran ayağını fark ettiğinde hafifçe gülüp, ayakkabısının ucuyla terliğinin ucuna bastırdı. Oyuncu Ali?
"Ne konuştunuz?"ısrarcı sorusu, genç adamın dikkatini tekrar onun gözlerine çekti. Ali, derin ve bıkkın bir iç çekti.

“Tamamen erkeklerin anlayacağı dilden gayet olumlu şeyler konuştuk.”Ali’nin kendini beğenmiş ifadesini eliyle karıştırıp, bozmak istedi.
“Ona parmağını ısırdığımı neden söyledin?”
“Parmağımı neden ısırdın?”diye karşı soru sordu. Tek kaşı havaya kalkmış, genç kıza dik dik bakıyordu. “Çünkü beni yok sayıp, tüm kontrolü elinde tutmaya çalışıyorsun!” burnundan bir nefes verdi,”Şaşırmış olabilirim ama bana gösterdiği sert tepkisinde çok da haksız değildi! İdare edebilirdim!”
Ali’nin yüzünde kınayan bir ifade belirdi ve genç kız, bu bakışların altında ezildi. Bu Ali’den nefret ediyordu. Ne düşündüğünü biliyordu. Neredeyse hangi kelimeleri kullanacağını bile tahmin edebiliyordu. Ali, bazen acımasız olmayı çok iyi beceriyordu.
“Son zamanlarda o kadar güzel idare ediyorsun ki, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırıyorsun!”Ali, ne zaman bu kadar yaklaşmıştı. Yüzüne eğilmiş, nefesinin sıcaklığı genç kızın derisinde gezinmişti.”Ve aslında tam da bunu konuşuyorduk.”diye devam etti genç adam sözlerine. Arya’nın boş bakan gözlerini fark ettiğinde sabırsız bir iç çekti,”Tüm kontrolün bende olduğu anlatan ve gerçekten anlamlı bir konuşma!”
“Ona ne söyledin?”diye, neredeyse tısladı genç kız. Ali’nin karmaşık, çok şey anlatan gülümsemesi Arya’nın aklına onlarca şey getirdi.
“Sana uzanan köprünün ben olduğumu söyledim!” Arya’nın gözleriyle ağzı aynı anda açıldı. Bir eli, küçük bir yumruk oluşturdu ve genç adamın göğsüne indi.
“Yüksek egolu piçin tekisin! Bu söylediğine gerçekten inanıyor musun?” Ali, sağlam eliyle onun yumruğunu havada yakaladı ve avucu içinde hapsetti, ona biraz daha eğildi. Neredeyse burun buruna duruyorlardı.
“Sen inanmıyor musun?” Ali, neredeyse fısıltı kadar alçak sesle konuştu ve genç kız istemese de bu sese odaklandı. Ali, suskunluğunu onun kabulü olarak algıladı. Ve Arya, buna izin

verdi. Ne söylemek istediğini bal gibi biliyordu ama huysuzluk yapmak istiyordu.
Genç adamın iki parmağı çenesine usulca yerleşip, kaçırdığı gözlerini yakalayabilmek için hafifçe kendisine çevirdi, ”Arya, battığın her seferde seni yukarı çeken benim!” genç kızın çenesi onun tutuşuyla hafifçe kasıldı,” Ailenin haberi olsun veya olmasın! Babanla aranı düzeltebilecek kişi benim, Daniel’ı- bak bu defa doğrusunu söyleyebildim- aileye onaylatabilecek kişi de benim.” Susup, özenli bir kalemle çizilmiş gibi görünen dudaklarını yaladı ve gözlerinde kırgın bir bakışla onun gözlerinin içine baktı,”Artık biraz güveni hak etmiyor muyum?”
Arya’nın içi suçluluk duygusuyla dolup, taştı. Doğru söylediğini biliyordu. Eğer babası işin içinde Ali varsa rahatça arkasına yaslanabilir ve tüm kontrolü Ali’ye bırakabilirdi. Çünkü onun en iyiyi yapabileceğinden emindi. Genç kız, başını iki yana salladı,”Güvenmediğimden değil, sadece…” kaşlarını çattı,”Ondan hoşlanmadın bile, konuşmayı bile denemedin.” Ali, ellerini de bedenini de geriye çekti.
Gözleri anlaşılmaz bir ifade ile karardı.
“Ondan hoşlanmıyor olabilirim. Ama seni önemsiyorum.”
Gözlerinde ciddi bakışlar belirdi,”Konu o değil, sensin! Ama bir kez daha beni itersen, bu defa gerçekten senin arkanda olmayacağım. Bu son olacak!”Sözlerindeki kararlı ve geri adım atmayacağını söyleyen ton genç kızın daha fazla sorgulamamasını söylüyordu ve Arya’da böyle yapacaktı.
“Yani?” diye sordu, dudakları yukarı kıvrılarak.
“Yani, Daniel şebeğine de söylediğim gibi yarın senin dönüşünü kutlamak için küçük bir organizasyon düzenliyorum.”
“Gerçekten mi?”
Ali, bıkkın bir iç çekti, ”Hayır. Sadece ortamı renklendirmeye çalışıyorum.” “Pislik!”

“-der bayan aptal ve kalbi paramparça olan bu adam, ‘SİS’ grubunun solistiyle yaptığı iki parçalık anlaşmadan vazgeçer!”
Ali’nin dudakları alaycı bir kıvrılmayla öne doğru uzadı.
Arya, nefesini tuttu. Göz bebekleri irileşti. Bunu yapmış mıydı? O adamlar turnelerden başka hiçbir sahneye çıkmıyorlardı. Ali, ‘teşekkürüm nerede?’ der gibi tek kaşını kaldırırken genç kız, Bir çığlık attı.
Ardından bir tane daha…
“Allah’ım, Arya! Artık sağır bir adamım!” Ali, bir elini kulağına götürdü acı çekiyormuş bir ifade sergileyerek. Ve Arya, bir anda onun üzerine atladı. Genç adam, gülerek ve onu da kendisiyle birlikte dengede tutmaya çalışırken birkaç adım geriye doğru sendeledi. Genç kızın kolları Ali’nin boynunu neredeyse boğacak kadar sıkarken, genç adamın büyük elleri onun beline dolandı.
“Teşekkür ederim” dedi genç kız, art arda coşkulu bir sesle. Ve ardından onun sarsılan omuzlarını ve gülerken neredeyse boğulur gibi çıkan sesini fark etti. Genç kız, abartılı tepkisinin onu eğlendirdiğini fark ettiğinde geriye çekti kendisini. Ali’nin bir eli, hala belinde dururken,”Teşekkür ederim.”dedi, tekrar sırıtarak.
“Rica ederim.” Ve bir şey oldu.
Misket gibi parıldayan ve mümkünmüş gibi daha da koyulaşıp yoğunlaşan gözleri, genç kızın gözlerinden aşağıya indi, burnuna, ardından ağır ağır elmacık kemiklerinde süzüldü ve sonunda dudaklarına kaydı. Arya, yutkunma isteğini bastırdı.
Dudaklarındaki gülüş, donmuştu. Arya2nın kanı da sanki yönünü şaşırmış gibiydi. Genç kız, kasları gerilen dudaklarını gülümser tutmakta zorluk çekiyordu. Ama büyüyen göz bebekleri için yapabileceği bir şey yoktu. Ve beyni çılgın bir soru-cevap fırtınasına tutulmuştu.
Ali’nin bakışları onun dudakları üzerinde tembelce oyalanırken, genç kızın kalbi bir an için atmayı bıraktı. Ve ardından bagetleri eline alarak davul ve zillere çılgın gibi

vurmaya başladı. Ali ilk defa ona böyle bakıyordu. Niye? Mümkün oldukça ona dokunmaktan bile kaçınırdı. Dalaşmadıkları sürece tabi! Gözlerini başının tepesinde tutardı her zaman ve Arya'da 'Saçımda bir şey mi var?'diye sorardı. Bu sadece Arya'nın umursamaz davranma mekanizmasının geliştirdiği bir şeydi… Onun başının tepesine neden baktığını biliyordu. Arya'nın yanlış anlamlar yüklemesini istemiyordu. Ali, onu koruyup, kollayan bir kardeşten daha fazlası değildi. Bunu genç kızın kafasına öyle bir sokmuştu ki, asla unutmazdı.
Ali'nin parmaklarından biri, genç kızın ince tişörtünün üzerinde hafifçe kıpırdandı. Ve genç kız, gözlerini kapama isteğiyle doldu. Ali, hızla onun başının tepesine baktı, elini çekti ve aynı hızla arkasını döndü,"Biraz neşelenme vaktin gelmişti…" Ali'nin sesi sert miydi? Arya, emin olamıyordu çünkü kulakları uğulduyordu. Sinir uçları öyle hassas olmuştu ki dokunsalar çığlık atabilirdi. Başı hafifçe dönmeye başladığında, Ali'nin ondan uzaklaşan bedenine bakarak, sessizce nefesini dışarıya verdi. Nefes almayı ne zaman bırakmıştı? Hatırlamıyordu. Dönmemeliydi! Dönmemeliydi! Neydi şimdi bu? Bir anlamı var mıydı? Yoksa Ali'nin acı bir şekilde ona anlatmaya çalıştığı gibi yanlış mı anlıyordu? Arya, mesajını okurken yüzündeki ifadeyi de neredeyse görebilmişti. Başını iki yana sallayarak kendisine gelmeye çalıştı. Derin bir soluk çekti içine. Yine her şeyi batırmadan önce, beynindeki pürüzlü noktaları yılladır kazandığı deneyimle kazıyıp attı ve yüzüne bir gülümseme yapıştırarak, arkasından ilerledi.
"Gidiyor musun?" diye sordu, Ali'nin ceketini giydiğini gördüğünde. Ali, yakasını düzeltirken gözlerini kaldırıp, ona baktı ve başını salladı usulca.
"Kulübe dönmek zorunda olmasam, yanında kalırdım ya da bana giderdik,"
Arya, güldü,"Sorun değil! İlk defa yalnız kalmıyorum."

Ali, hazırlığını bitirip, ona doğru attı adımlarını. Kokusu bedeninden önce ulaştı genç kıza… Ali, bir anda eğilip, yanağını öptü. Dudağının hemen kıyısından. Arya, bilincinin açık kalması için kendisine tokat atmak istedi. Birkaç kere! Ne? Bu Ali, onun tanıdığı Ali değildi! Ali, onu öpmezdi. Belki Amerika'ya giderken ve döndüğünde… O, geri çekildiğinde Arya, çılgınca kontrolünü elinde tutmaya zorladı kendisini. O böyle yaparsa yılladır inşa ettiği savunmaz mekanizması yerle bir olurdu!
Espri yapacak, onu iğneleyecek, takıldığı kadınlarla ilgili alaycı birkaç şey söyleyebilmek için hafızasında ki tüm kelimeleri zorladı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Boş, bomboştu! Ona bir şeyler söylemesi, onun kızması ve kavga edip ayrılmaları gerekiyordu. "Ne?" Ali, sanki bir tünelin ucundan konuşuyordu.
"Ne, ne?" Aferin Arya, gayet akıllı bir soru! Kendisine olan öfkesi kontrolünün ucunu bulup yakalamasına neden oldu.
"Gerçekten işim var!"diye diretti Ali, onun davranışlarını tamamen yanlış yorumlayarak. Teşekkürler! "Gelmek için can atmıyorum!"Arya, senini tınısındaki huysuz tonu kendi kulaklarında işittiğinde kendisine bir küfür savurdu. Ali, tek kaşını kaldırıp, sargıda olan elini cebine yerleştirip,"hı hı" dedi alayla ve arkasını döndü gitmek için.
"Sen her şeyi bildiğini zannet," Arya, yine onun arkasından ilerlerken dudaklarına bir sırıtış yerleştirdi,"Madem dargın değiliz… Senin için bir liste hazırlamaya başlayabilirim!"
Ali, dehşete kapılmış bir halde omzunun üzerinden ona baktı,"Yakamı bırak, baş belam! Çok işim var!" Giriş kapısını açtı.
"Peki, bu benim umurumda mı?"Ali, bir adımını dışarıya atarken o, omzunu kapı çerçevesine yasladı. Ali, tüm bedenini ona çevirdi ve gözlerini kıstı,"Bir de evlenmekten bahsediyorsun! Sen ne zaman olgun, usturuplu bir kız olacaksın? Bak, nişanlın gerçeği fark ettiğinde ona yalan söyleyemem!" Sert bir rüzgâr ikisini de yoklayıp geçti ve Ali'nin çenesi gözle görülür bir şekilde kasıldı.
"Hangi gerçeği?"diye sordu genç kız.

“Senin uzun zaman önce talihsiz bir kazayla beyin kaybına uğradığın gerçeği,”
Arya, gözlerini kırpıştırdı ve ardından başını arkaya atıp, bir kahkaha patlattı. Tekrar ona döndüğünde,”Görüşürüz,” dedi ve kapıyı suratına kapadı.
“Kapıyı açmadan önce kontrol et!”diye bağırdı, genç adam gülerken kapının hemen ardından.
“Sen gittiğinde kapıyı ardına kadar açıp, öyle uyuyacağım!”
Ali, kapıya bir yumruk attı,“Arya!” Ve Arya, geçirdiği gergin dakikaların ardından deli gibi kaşınmaya başladı. ***
Birbiriyle uyumsuz mobilyalarla döşenmiş küçük odanın içindeki iki adam, karşı karşıya durmuş, neredeyse horoz gibi kabarmışlardı. Gözleri tetikte, her ikisi de ilk hamleyi diğerinin yapmasını bekliyordu. Adamlardan birinin gözleri kapandı. Dişlerini birbirine sürterek çıkardığı sinir bozucu ses, diğerinin yüzünü buruşturmasına neden oldu.
“Dövüşmekle bir yere varamayacağımızı biliyorsun, Daniel.”
Michael, gözlerini açtı ve ellerini beline yerleştirdi.
Daniel sırıttı,”En azından rahatlardık.”
Karşısındaki adam da sırıttı, ”Dayak yemekten senin kadar hoşlanan birini daha tanımıyorum!” Başını inanamıyormuş gibi iki yana salladı,”Otur!”
Daniel keyifsizce oturdu, Michael da onun ardından karşısındaki kanepeye oturdu. Kanepenin aşınmış döşemesi arasından sivrilen sert tellerden biri kaba etine saplanınca öfkeyle bir küfür savurdu, “Daha iyi bir yer kiralayamadın mı?”
“Kaldığım otel odasını görseydin, böyle düşünmezdin.”
Mihael, ‘Her neyse’ der gibi elini salladı, “Eve girmeyi nasıl başaramıyorsun, anlayamıyorum.” Daniel dirseklerini dizlerine dayayıp, öne doğru eğildi. “Benim hatam değil! Elimden geleni yaptığımı biliyorsun. Ama o sürtüğün babası çok inatçı. Benden hiç hoşlanmadı.”

“O zaman, adamın keskin bir öngörü yeteneği var. Ya da sen iyi bir damat gibi görünemedin!” Daniel, meydan okuyarak baktı gözlerine, “Ne kadar iyi bir adam olabileceğimi senden iyi bilen biri daha yok! Sorun; kızının herhangi biriyle birlikte olması,” ifadesiz yüzüne aniden yerleşen öfke Michael’in kaşlarını sorarcasına kaldırmasına neden oldu. “ O yetmezmiş gibi bir de Ali var!” Ellerinden biri yumruk oldu ve kendi dizine sertçe bir darbe yaptı, ”Nişanlı olduğunu öğrendiğinden beri sürtükle konuşmuyor ve kızın aklı hep onda! Bu yüzden beni dikkate alması zorlaşıyor. Ona tutulmuş olabileceğini düşünüyorum ama hayır, öyle olsa anlardım.” “O herif, önemli değil. Aileye sızmaya ve eve girmeye çalış,”
Daniel, anlamıyorsun der gibi başını iki yana salladı, ”O herif, önemli!”
“Daniel,” dedi Michael, uyaran bir tonla, “Tek yapman gereken eve girip, dolaşmak ve kasanın nerede olduğunu bulmak! Yapman gereken sadece bu! Bu kadar zor olmamalı! Donunun içine girmeye değil, eve girmeye çalışacaksın!”
“Deniyorum! Bana bağırmayı kes artık!”
“Pekâlâ.” Michael derin bir soluk aldı ve ona özür diler gibi bir bakış attı, “Üzgünüm, evlat. Ama zaman daralıyor. Tapınak eserleri ifşaya çıkmadan bir gün önce depolara girecek. İfşaya çıktığında onları kaldırmamız olanaksız. Bunun için depodayken kaldırmalıyız. Ve biz bir adım bile atamadık!”
“Neden Çin’de sergilenmeden önce yapmadık bu işi?”
“Mr. Brando, Çin’de yaşıyor, Neden ilgiyi üzerine çeksin? Türkiye’ye onlarca koleksiyoncu akın ediyor, “Mr. Brando, Çin’de yaşıyor, neden ilgiyi üzerine çeksin? Türkiye’ye onlarca koleksiyoncu akın ediyor. Brando her ne kadar göz önünde bulunmasa da eserlere sahip olduğunu en yakınlarının bile bilmesini istemiyor.”
“Akıllıca!” Daniel, kardeşinin sözlerini kabullenmek zorunda kaldı. “Beni neden onunla tanıştırmadın?”

“Onu çok fazla kişi tanımıyor. Ama asıl neden, seni görmesini istemedim.” Yüzü tiksintiyle buruştu, “Kadın-erkek fark etmeden hoşuna giden herkesi altına alıyor!” bir kahkaha patlattı. “Kıçını kurtardığım için teşekkür etmelisin!” Daniel, teşekkür edercesine başını eğdi.
“Arya’ya müzeye gitmek istediğini söyledin mi?”
Daniel, başını salladı, “Evet. Annesinin çok yoğun olduğunu söyledi. Ama iki, üç gün içinde gitmeyi düşünüyoruz.” Dudaklarını büzüştürerek, kardeşinin onaylamaz bakışlarına karşılık verdi.
“Gerçekten yoğun,” diye diretti.
Michale gürültülü bir nefes koyuverdi. “Depolara inebilmek için elinden ne geliyorsa yap. Ayrı ayrı, tüm depoların fotoğraflarını çekmeye çalış. Ve depoların bulunduğu geniş koridoru her açıdan fotoğraflamalısın. Özellikle de eserlerin hangi depoya yerleşeceğini öğrenmelisin. Bunu mutlaka yap, ya da kendini gebert! Yer altından izlediğimiz yol nereye kadar ilerliyor, görmeliyiz.”
Daniel, yüzünü astı. “Madem yer altından kolaylıkla ilerleyebiliyorsunuz, bana neden ihtiyacınız var?” anlamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Kardeşinin sabırsızlığı, ifadesini hırçınlaştırıyordu. “Ahmak! Depoların içine hiçbir şekilde ulaşılamıyor. Yalnızca onların bulunduğu koridora kadar ilerleyebiliyoruz. Ve depoların anahtarları sadece müze müdüründe var. Takdir edersin ki, o da bunları ölümüne koruyacaktır.”
Daniel, Michael’in küçükseyen ve aklını sorgulayan bakışları karşısında dişlerini sıktı, bedeni gerilirken onun üzerine atılmamak için oturduğu yerde arkasına yaslandı. “Şifre kırıcılar işe yaramazsa ne olacak?”
Michael’in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi, “O zaman küçük sürtüğün yardımını alacağız.” Sözleri üzerine ani bir gevşemeyle bedeni uyuşan Daniel, sırıttı. “Çok hoşuna gidecektir,” sesindeki karanlık tını, Michael’in başını iki yana sallamasına neden oldu.

“Hareketlerine dikkat et. Sıfır açık! Başka bir şansın yok. Eğer ifşa olursak kendimizi yok etmemiz gerekiyor. İnan bana Mr. Brando, bu plandan eğleniyormuş gibi görünüyor, ama batırırsak derimizi yüzer. Tek istediği; kutsanmış olduğu düşünülen kılıç ve o toprak kâse. Birbiriyle bağlantılarını araştırıyorlar, ama zaten herkes kesin gözüyle bakıyor. Yemin ediyorum, Brando eserleri düşündükçe farklı bir heyecan dalgasına tutuluyor.” Danile’ın soran bakışlarını fark ettiğinde güldü, “Demek istediğim tahmin ettiğin türde bir heyecanlanma, bu mide bulandırıcı!”
“Tanrım!” Daniel, öne doğru eğilip, midesini tuttu ve öğürür gibi bir ses çıkarttı, “ Nasıl bir herif böyle?” tekrar doğruldu ve başını tiksintiyle iki yana salladı.
“Her neyse…” Michale, dikkatini tekrar ana konuya çekti, “Müze kameralarını denetleyen odada, gece ve gündüz olarak iki ayrı güvenlik görevlisi bulunuyor. Arya ile gittiğinizde, gündüz görevlisi Alp ile tanışacak ve yakın davranacaksın-“
Daniel hızla ve öfkeyle sözlerini kesti. “Dillerini bile bilmiyorum!”
“Sorun değil, onlar senin dilini biliyorlar. Kendini sevdirmeye ve sıcak davranmaya özen göster. Eserlerin bulunduğu depo ve sergilendiği yer- ayrıca müze müdürünün odasının bulunduğu yer- ayrı binalarda. Bu, bizim için büyük bir fırsat. Eserler için harekete geçeceğimiz gün, nöbet değişiminden hemen önce görevliyi tekrar ve bu defa ‘yalnız’ olarak ziyaret edeceksin. Seni tanıyacak. Gazel’in seninle görüşmek için randevusu olduğunu söyleyeceksin. En fazla beş dakikan olacak! Elini olabildiğince çabuk tutmalısın. O, Gazel’e haber veremeden hastalanacak ve dikkatini çekeceksin. Gerçekten hasta biri gibi davranmalısın. Şeker takviyesine ihtiyacın olduğunu söyleyeceksin. Güvenlik görevlilerinin ihtiyaçlarını karşılamaları için odadan dışarı çıkmaları gerekiyor. Senin için su veya kola getirmesini isteyebilirsin. O çıktığında belleği ana bilgisayara yerleştir ve programı yükle. Program yüklenirken, gaz dolu böceği fark edilmeyecek şekilde ama güvenlik masasına yakın bir yere

yapıştırmaya bak. Kesin sonuç alacağımızdan eminim ama zehrin gece görevlisinin ciğerlerine girdiğinden emin olmalıyız. Adam hiçbir şey hatırlamayacak. Sadece uyuyor olduğunu fark edecek. Senin görüştüğün görevliyi biz dışarıda halledeceğiz. Biraz tesadüf olacak, ama seninle ilgili hiçbir şey kanıtlanamayacak. “ susup, öne eğildi ve dikkatle Daniel’a baktı. Onun sözlerinin kavrayabilmesi için sessizliğini korudu.
“Şifre kırıcılar depoları açmazsa?” Daniel’ın kaşları derinleşmiş yüzünde, şüphe dolu bir ifade vardı. “O zaman Arya’yı feda edeceğiz,” Danile’ın kaygılı bakışlarını fark ettiğinde, güldü.
“Arya’ya ifşa olman sorun değil. Sen kasanın yerini öğrenebilirsen,” Daniel, tam burada gözlerini devirdi. “Ve şifre için Arya’ya ihtiyaç duyarsak, şanssız sürtüğün sadece dört saati olacak. Zehirler buzdolabında. Onlara kullanacağın güne kadar sakın dokunma. Sadece lazım olduğunda şırıngaya çek ve şifreyi aldıktan sonra… Zaten ne yapacağını biliyorsun. Talihsiz bir gecede kalp krizi geçiren zavallı sürtük ve nişanlısını kaybeden, yıkılmış bir adam!” Michael, kayıtsızca omuzlarını silkti. Daniel, gözlerini kapayarak inledi, “Dört saat içinde, içine girebilme olasılığım nedir?”
Michael’in gözlerindeki bakış sertleşirken, yüzü öfkeyle gerildi “Ve otopside kıza tecavüz edildiği anlaşılsın! Sonra sırf senin için hepimiz yakalanalım! Kızın babası doktor! Zehri bile çözebilirler ama o zaman biz, çoktan fersah fersah uzakta olacağız.” Michael, bir anda sırıttı. “ Çok istiyorsan kızı önceden hallet!”
Daniel, imkânsız der gibi başını salladı. Yıkılmış gibi görünüyordu. “Bunun için onunla evlenmem lazım!”
Bir an düşündükten hemen sonra eli cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. “Arya demişken…” ve genç kızın numarasını tuşladı.
Michael, telefonu kulağına dayayıp ayaklanan kardeşine bakıyordu. Onun hakkında hala şüpheleri vardı ama artık her şey için çok geçti. Birkaç ay önce, Daniel’a kalkıştığı işi anlattıktan sonra kardeşinden gelen telefon, bir an bocalamasına neden

olmuştu. Yerel bir gazetede, tapınak eserleri hakkında çıkan haberi okumuş ve haberin hemen altında, müze müdürünün ailesiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafını görmüştü. Fotoğrafta ki genç kız, ilgisini çekerek kadar güzeldi.
İki hafta sonra, spor malzemeleri satan dükkanına, alışveriş yapmak için genç bir grup gelmişti. Gruptan ayrı duran ama onlarla birlikte olduğu belli olan güzel kızı dikkatle incelemiş ve şansının ne kadar olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Kızı bir yerlerden hatırlıyormuş gibi hissetmesi onu çimdikleyip durmasaydı, beynini zorlamayacak ve kızı hatırlamayacaktı ama hatırlamıştı. Bingo! Şansın bu kadarı… Ve tüm planlar anında şekil değiştirmiş, Daniel olaya dâhil olmakla kalmamış, tam ortasında durmuştu. İşin en kolay kısmının kızı onunla birlikte olmaya ikna etmek olduğunu düşünürlerken aslında zor olan kısım, kızın Daniel'ı kabul etmesi olmuştu.
Daniel'ın gürleyen sesi bir an yerinden sıçramasına ve dikkatini ona vermesine neden oldu. Kardeşinin tüm ifadesi sakinliğini koruyor olmasına rağmen bağırıyor, sert ve kaba bir tonla konuşuyordu. Bu, Michael'in dişlerini sıkıp, kaşlarını çatmasına neden oldu. Kardeşi odadan ayrıldı ve Michael, onunla bu işe girdiği için neredeyse pişman oldu.
Birkaç dakika sonra Daniel, tekrar küçük odaya döndü. Yüzünde Michael'in anlamlandıramadığı bir sırıtma vardı.
"Ona anlayışlı ve kibar davranman gerekiyordu, bir hayvan gibi bağırman değil!" kardeşi daha yerine oturamadan yaptığı çıkış, Daniel'ın kahkaha atmasına neden oldu.
Uzun süren kahkahası Michael'in sinir uçlarını resmen kemirdi ve ona vurmamak için parmakları oturduğu koltuğun kenarını sıkıca kavradı. Sonunda sakinleşen Daniel, başını iki yana salladı. "Çok fazla anlayışlı olmak dikkat çekecektir. Araya biraz kıskançlık serpiştirmek, inan daha normal görünecektir. Sevgilim, herifin parmağını ısırıyor! 'Aletimi kaldırdınız, lütfen bir kez daha ısırsın' mı deseydim?" sözleri üzerine gözleri irice açılan Michael'in yüz

ifadesi karşısında kıkırdadı. Ve ‘Sana söylemiştim!’ der gibi başını salladı.
“Gelelim günün bombasına; engel olacağını düşündüğüm Ali, bizim tarafımıza geçti. Piç herif, Arya’ya giden köprünün kendisi olduğunu söyledi. Herifte ki cesarete bak!” dilini dişlerini arasına aldı ve yüzünde buz gibi bir ifade belirdi. “Beni incelemeye alacak. Ama sorun değil! Sonunda o bile bana aşık olabilir. Onun Arya’ya tutulduğunu sanmıştım…” düşünürmüş gibi başını yana eğdi.
“Türkler! Her yerde olduğu gibi onların da içlerinde çürük yumurtalar var. Ama genel olarak sokakta gördükleri ve tanımadıkları kadınlara karşı bile koruma içgüdüleriyle dolu olurlar! İki kardeş gibi büyüyen birileri için verdikleri tepkiler, oldukça normal.” Michael, kayıtsızca omuz silkti. Ali’yi, Daniel’ın taktığı kadar kafaya takmıyordu.
“Hiç bu açıdan bakmamıştım.”
“Yine de onu uzak tutmaya çalış. Bir ölü talihsizlik olur, ama iki ölü tüm şüpheleri üzerimize çeker. Hem de eserlerin ortadan kalktığı anlarda!”

Bölüm 6

Ömer Yıldırım, içi endişeyle dolup taşarken ve derinlerinden fokurdamaya başlamışken kendisini oturduğu tekli koltukta zapt etmeye çalışıyordu. Kapıyı görebileceği şekilde, odaya hâkim bir duruşla arkasına yaslanmış, kitaplarından birini açık tutuyor ama okumuyordu. Zaten okumaya çalışmasına bile gerek yoktu, çünkü aklı bu kadar karışıkken harflerden kelime, kelimelerden cümle çıkarmak oldukça zor olurdu. Bir kez daha saatine baktı.
Kendi saatinin belli belirsiz tik-tak’ları dışında evin içinden gelen tek ses, Arya’nın telaşlı gürültüsüydü. Seslerin şiddeti ve hızı onun ne kadar heyecanlı olduğunu anlatmaya yetiyordu. Ömer hafifçe gülümsedi.

Kızının geldiği, o fırtınalı günden sonra tek tük konuşmaların dışında, yeterli bir iletişim kuramamışlardı. Ömer, ona sert ve duygusuz davranmıştı. Ama elinde değildi. Onu herhangi biriyle paylaşabilme düşüncesi yeterince can sıkıcıyken, bir de tanımadığı bir adamla damdan düşer gibi evlenecek olması çileden çıkmasına yetiyordu. Evliliği ne sanıyordu?
Ve ayrıca Arya, onun kızıydı. Göz bebeğiydi. Elbette bu kadar öfkelenmesi doğaldı. Ve bir baba olarak, bazı haklarının olduğuna inanıyordu. Arya, onu bu hakkından mahrum bıraktığı ve kendilerini hiçe saymadığı için ona olan tepkisi ağır olmuştu. Ve Ali gelip, onu sessiz sedasız sarsmasaydı, Ömer bu yanlış tutumuna devam edecekti. Devam edecek ve Arya'nın dik başlı, meydan okuyan ruhunun bam teline basmış olacaktı.
Bir gece önce, odasında onun kendisini beklediğini gördüğünde, şaşkınlığına engel olamamıştı. Görünüşte Arya adına düzenlediği parti için, onun iznini almak istiyordu ama aslında üstü kapalı bir şekilde Ömer'i uyarmaya gelmişti. Ömer, ona kendisine güvendiğinden daha fazla güveniyordu. Yıllar önce Âdem'in, 'Arya sana emanet!' sözlerini o kadar ciddiye almıştı ki, Arya'nın peşinde resmen bir gölge olmuştu. Elbette Ömer'in olabileceğinden çok daha iyi bir gölgeydi. Arya'nın kendi kuşağından olmasının yanı sıra, Ali'de insanları yönlendirebilme kabiliyeti vardı. Arya, Ömer'in her hareketini sorgulayabilir, meydan okuyabilir ve dik başlılık yapabilirdi. Yapmıştı da! Ama Ali, o daha ne olduğunu anlamadan Arya'nın her seferinde kendi isteği ve güvenliği doğrultusunda hareket etmesini sağlamıştı. Ömer, ona çok şey borçluydu. Dar vakitli bir adam olarak her dakika kızının hareketlerini izlemesi ve peşinde koşması zaten olanaksızdı ama ondan önce Ömer, kendisini deli biri gibi gösterebileceğinden de çekiniyordu.
Belki abartıyordu, belki hayal gücü üst noktalarda dolaşıyordu, ama Ömer'in tecrübe etmek zorunda kaldığı bir geçmişi vardı. Abartmak, acı çekmekten çok daha kolaydı.

“Yani o adamla, damdan düşer gibi evlenmesini doğal buluyorsun?” diye sormuştu Ömer, bir gece önce.
Ali, gülerek karşılık vermiş ve tamamen başka bir soru sormuştu, “Sana da Daniel’ın gözlerinin altı çok koyu gelmedi mi?”
Ömer, Ali’nin isteğine o kadar öfkelenmişti ki, sözlerinin anlamını kavrayamadan, “O kadar dikkat etmedim!” demişti terslenerek. Çelik kadar sert ve yargılayan sesi karşısında Ali, gözünü bile kırpmamıştı. Zaten aralarında hiçbir zaman doğru düzgün bir konuşma geçmemişti. Ömer bir şey sorar ve Ali, tamamen başka bir şeyle karşılık verirdi.
“Söyler misin, gecelerde birlikte eğlenirken onu kızımdan nasıl uzak tutabilirim?”
Ali gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı, ama Ömer bu gözlerden bir şey okumaya çalışsa da başaramadı. “Gecelerde eğlenmese de yine de onunla birlikte! Neden kafasına zorla, ite ite sokmaya çalışmak yerine kendisinin görmesine izin vermiyorsun?” Yüzünden ani bir kararsızlık ifadesi akıp gitti, “en azından endişelendiğimiz gibi mi, değil mi anlayana kadar,“ Ali’nin bir dudağının kenarı yukarı kıvrıldı ve yüzünde yumuşak bir ifade belirirken, bakışları sertleşti, “Eminim bu süreçte bizim de yardımımızla gözleri daha net görecek ve daha berrak düşünecektir. Onu karşına almak yerine, yanında olmaya çalıştığında sözlerini, uyarılarını daha kapsamlı düşüneceğinden ve dikkate alacağından eminim.” Ali, başını yana eğdi ve hafifçe güldü. “Onu tanıyorsun!” diye mırıldandı.
Ömer, Ali’nin onu tanıyorum demek istediğini biliyordu. Ama Ali, bunu dile getiremeyecek kadar karşısındakinin düşüncelerini ve gururunu önemseyen ince ruhlu biriydi. Ama Ömer, zaten gocunmuyordu. Hayatta gururlu olmak önemliydi, ama aptalca bir gururun zarardan başka getirisi yoktu. Ve ayrıca Ali’nin öngörüsüne ve aklına güveniyordu.
Eğer Ali, kızının gerçekten doğruları tartmasına neden olacaksa, Ömer onu dinlemeye hazırdı. Elbette Arya’nın mutlu olmasını her

şeyden çok istiyordu ama içinde eşinip duran bir nokta onu huzursuz ediyordu. Eğer Daniel, gerçekten ona layık bir adamsa, kendi isteklerinin üzerine bir çizgi çeker ve bir köşeden mutluluğunu izlerdi.
Ömer, Ali'nin sözlerine uyarak gece eve geldiğinde, ona çekinerek ve hüzünle bakan kızına gülümseyerek, "Felaket açım!" demişti. Arya, sözleri üzerine mutfağa koşup, ona yemek hazırlamak yerine, sevinçle Ömer'in üzerine atlamıştı.
Ve şimdi de Daniel'ın onu alıp, kulübe götürmesini bekliyordu. İçinde bir nokta itiraz çığlıkları atıyor olsa da, Ömer bir şekilde bunun doğru yol olduğunu biliyordu. Merdivenlerden inen kızının ayak sesleri kulağına çalındı. Kızı heyecanlıydı ve Ömer, bir şeylerin yanlış gittiği hissinden kurtulamıyordu. Yıllar önce de onun ayak seslerini dinlerdi. Ahşabın üzerinde önce bir ayağının 'Pat' sesi gelir, kendisini dengeye aldıktan sonra diğer 'pat' ona eşlik ederdi. Ömer, hayatı boyunca duyduğu en güzel sesin bu minik 'pat pat'lar olacağını asla tahmin edemezdi. Ve sonra minik kızı, dağınık saçlar, boyanmış bir yüz ve kıyafetlerle yanına gelir, "Bak! Çok güzel bir resim baptım." Derdi. Arya her zaman berbat bir resim yeteneğine sahipti ve hala inatla resim yapmaya özeniyordu.
Kapıda bir hareketlilik fark ettiğinde, gözlerini kaldırıp, ona gözlüklerinin üzerinden baktı. Yüzüne yayılan şaşkın gülümseme ve aynı şaşkınlıkla açılan gözleri, planladığı ciddiyetin üzerine bir bardak soğuk su döktü. Onun gözünde hala minik bir kız çocuğu olan Arya, şahane görünüyordu. Koyu renk,- mavi-yeşil tonlarında- bedenini sıkıca saran elbise dizlerinin hemen üzerinde bitiyordu. Göğüs bölgesinin üst kısmından bileklerine kadar düz, siyah tülle sarmalanmış elbisenin yakası kare şeklindeydi ve satenle birleşen kısımlarında küçük, nokta kadar görünen zımba detayları vardı. Saçlarının ön tutamlarını başının iki yanına sabitlemiş, dağınık dalgalar beline kadar iniyordu. Saçlarının çevrelediği yüzünde heyecanlı bir gülümseme, yanaklarında doğal

bir pembelik ve belli belirsiz bir makyaj vardı. Düztabanlı siyah çizmeleriyle, sade ama etkileyici görünüyordu.
Ömer, tek kaşını kaldırmış kızının kıyafetlerini incelerken, Arya aynı kaş hareketi ve sabırsız bir ifade ile ona bakıyordu. Ömer, onun bakışlarını fark ettiğinde, "Ne?" diye sordu. "EE? Nasıl görünüyorum?" Gözleri beklentiyle doluydu ve ışıl ışıl parlıyordu. Ömer kayıtsızca omuz silkti ve kayıtsızlığını pekiştirmek ister gibi bir dudak bükme hareketi yaptı, "Hoş," diye mırıldandı ardından. Arya kayıtsız görünme çabalarına gözlerini devirdiğinde, Ömer hafifçe güldü. Kitabını kapadı ve yanında bulunan sehpanın üzerine usulca bıraktı. Tembel hareketleri genç kızın ayağını 'Pat pat' yere vurmasına neden oluyordu. Ömer, tekrar ona döndüğünde, Arya, iki kaşını birden kaldırdı. "Madem nasıl göründüğün hakkında fikir sahibisin, neden bana sorma zahmetine katlanıyorsun?" "Emin olmak amacıyla," diye ciddiyetle ve dürüstlükle cevap verdi Arya.
Ömer, başını iki yana salladı, " Benim kadar, - bunlar senin sözlerin- sahiplenici, kıskanç ve korumacı bir baba için, fazla iyisin! Bunun için Ali'yi arayıp, üzgün olduğumuzu ve senin hastalandığını söylemeyi düşünüyorum."
"Kelime seçimlerine bayılmadığım bir gerçek, ama yine de teşekkür ederim."
"Aslında…" Ömer, gözlüklerini gözlerine doğru ittirdi," Oldukça ciddiyim."
Arya, abartılı bir iç çekişle cevap verdi ve aklından geçenleri yakalayamadan, dudaklarından fırlayıverdi, "Neden çevremdeki erkekler bu derece geri kafalı?"
Sözleri üzerine Ömer'in kaşları havaya kalktı ve boğazına kadar tırmanan kahkahayı, sırf arada duran azıcık mesafeyi korumak adına zapt etti. Arya, ellerini şaşkınlıkla dudaklarının üzerine kapatırken, "
Neden genç bir bayan, kızsal ıvır zıvırlarını babasıyla tartışmaya açar?"

Arya'nın dudakları gülüşünü bastırmaya çalıştığı için titredi ama babasına verdiği karşılık gecikmedi, " Çünkü kızın annesinin başını kaşıyacak vakti yoktur ve ayrıca babası; oldukça kibar, açık görüşlü, görgülü ve nazik bir beyefendidir!"
"Bence sen, kavram karmaşası yaşıyorsun. Ya da bildiğin yağ çekiyorsun,"
Arya'nın kahkahası çalınan kapı ziliyle yarıda kesildi. Ve Ömer'in yüzündeki gevşemiş ifadeyi alıp götürürken, tüylerini ayağa dikti. Arya, telaşla kapıyı açmak için giderken, gerilen sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Ne yapabilirdi? Adama katlanamıyordu. Ve ayrıca Ali'nin dikkatini çekme gereği duyduğu sözleri üzerine onu dikkatle incelemek istiyordu.
"İyi akşamlar, efendim." Daniel'ın yapmacık- - kesinlikle öyleydi- kibar tavrına karşılık, kasılan dudaklarını zorlukla geriye doğru kıvırdı ve ortaya inandırıcı bir gülümseme sergilediğini umdu.
"İyi akşamlar," oturduğu yerden kalkma gereği duymamıştı.
Arya, karşı karşıya gelen iki adamın bedenlerinden yayılan gerilimi, eğer gözlerini biraz zorlarsa görebileceğinden bile emindi. Neden bu kadar kasmak zorunda olduklarını anlamıyordu. Arya, toy bir çocuk gibi davranmaya başlayan Daniel'ın tavırlarına karşı göğsüne tırmanan gülüşü bastırdı. Oldukça şık görünüyordu. Lastik bir tokayla ensesinde topladığı saçları, mevsime rağmen cesaret ve zariflikle taşıdığı bej pantolonu, siyah kazağı ve blazer ceketiyle oldukça iyi görünüyordu. Babası keskin, yeşil gözleriyle onu dikkatle süzerken, Arya arkasında kavuşturduğu ellerini büküp duruyordu. El sıkıştılar, soğuk bir nezaketle kısa bir sohbetin ardından, Daniel iznini istedi ve babasının endişeli gözlerini sırtında hissederken evden ayrıldılar. Ama Arya'nın gözünden onun da evden çıkmak için hazırlanmış olduğu kaçmamıştı. Her zaman olduğu gibi annesinin yanına gidecekti.

“Huh…”dedi Daniel, nefesini koyuvererek. Kiraladığı arabanın kapısını Arya için açarken, “Beni, yapabilseydi eğer- gözleriyle öldürmeyi düşünüyordu!”
Arya ona gözlerini devirdi, “Oldukça nazikti!”
Daniel, genç kızın üzerine eğildi, “Gözler asla yalan söylemez!” diye fısıldadı, gizemli ve ürkütücü bir tonla. Ardından genç kızın yumuşak saçlarına bir öpücük kondurdu ve geri çekilip, aracın kapısını kapattı.
Yerini aldıktan hemen sonra aracı çalıştırdı. “Bu arada…” dedi genç kıza yandan ve yoğun bakışlarla bakarak, “Şahane görünüyorsun, bebeğim.” Gözleri saniye bile sayılmayacak kısa bir süre için kapadı ve başını iki yana salladı, “Lütfen, ben ölmeden önce evlenmeyi başarabilelim!”
Arya’nın yüzü, onun üstü kapalı anlatmak istediklerini fark ettiğinde kızardı. Genç kız yutkundu, “Umarım,” diye mırıldandı ne söylemesi gerektiğinden emin olamayarak ve Daniel, her zaman yaptığı gibi onun çekingen tavrına karşılık bir kahkaha patlattı.
Kayıp Şehir kulübünün girişi tıklım tıklımdı. O gece de yoğun olduğu diğer gecelerden farklı değildi. Arabalar sıra sıra diziliyor ve valeler güler yüzle onları karşılıyor, nazik ama inanılmaz bir hızla arabaları teslim alıp, garajlara götürüyorlardı. Valelerin ardından, insanları korumalar ve karşılama görevlileri bekliyordu. Belki karşılama görevlileri abartılmış bir şeydi ama içeri girmeyi başaran her insan daha kapıda çoktan kendilerini özel hissetmeye başlıyorlardı.
Elbette, gelen her müşteri kolaylıkla içeri giremiyordu ve taşkınlık yapanlar korumaların tarafından kaşla göz arasında uzaklaştırıldığı için insanlar bunun farkına bile varamıyorlardı. Daniel parmaklarını parmakları arasından geçirmiş, kalabalığı yararak onu yönlendiriyordu. Genç kızın gözleri aşırı kalabalığın üzerinde dolaşıyor, aynı zamanda düşmemek için adımlarını sağlam atmaya çalışıyor ve topuklu giymediği için şükrediyordu.

Ali neredeydi? Haberi olsun ya da olmasın, Arya ne zaman gelse, onu kulübün hemen girişinde kendisini beklerken bulurdu. Genç kızın yüzü bu ayrıntıyla asılsa da kendisini çabucak toparladı.
“Tanrım!” dedi Daniel bir anda omzunun üzerinden ona bakarak. Bakışlarında çılgın bir parıltı vardı. “ Burası… Muhteşem!” gürültünün üzerinden sesini aşırabilmek için bağırıyordu. Arya, sadece başını sallamakla yetindi.
Daniel, daha önüne dönemeden, kulüp çalışanlarından biri onları karşıladı ve kendilerine ayrılan locaya kadar eşlik edeceğini bildirdi. Ali neredeydi? Arya, Daniel’ı geçti. Bu tamamen farkında olmadan yaptığı bir hareketti. Görevlinin omzunu dürttü ve kulağına eğildi, “Ali Bey, nerede?” Görevli de onun gibi sesini duyurmak için kulağına yaklaştırdı yüzünü.
“Ali Bey ofisinde, Selin Hanımla birlikteler... ” ve tekrar ilerlemeye devam etti. Eğer Daniel, onu çekiştirmeseydi Arya, olduğu yerde uzun süre kalır ve ardından arkasını döner ve çekip giderdi.
Selin’in kim olduğunu biliyordu. Bilmekten nefret ederek… Ali için diğer kadınlardan daha fazla anlam taşıyan, asla gözler önüne çıkarmadığı, ara ara görüştükleri, uzatmalı sevgilisi olan Selin, kendi ayakları üzerine basan, güzel ve özgüveni oldukça yüksek bir kadındı.
Kalbinin üzerinde öyle bir ağrı, bedeninde öyle bir sancı vardı ki… Bu acıyı yaşamaktansa ölmek daha kolay geliyordu. Batan gözlerini kırpıştırdı. Eğer elinde olsaydı eliyle yüzünü ferahlatmaya çalışır ve hissettiği havasızlığı biraz olsun giderebilirdi. Göğsünün üzerine bir tır gelip yerleşmişti ve bir ileri bir geri giderek genç kızı eziyor, eziyordu…
Geleceği… Yaşamak için planladığı geleceği gözlerinin önünde şekillendi ve Arya o anda buna tahammül etmenin katlanabileceğinden çok daha fazlası olduğunu fark etti. Ne sanmıştı? O kadar güçlü olduğunu mu? Rol yapmaktan bıktığında kaçıp, Amerika yollarına düşmemiş miydi? Neden geri gelmişti? Çektiği acı ona yetersiz geldiği için mi? Aptaldı. Onu özlemiş ve

her ne olursa olsun yanında kalabileceğini sanmıştı. Aşkı kalbinde derinlere gömülmüştü ve artık Arya, bunu hissetmiyordu bile… Tanıdığı en kötü yalancı kendisiydi. Gömülmüşmüş! Orada, olduğu gibi yerinde ve sapasağlam duruyordu işte. Elleri başka birinin elinde, ama kalbinin ellerini Ali'ye uzatmış, tutması için en küçük bir umuda bile tutunmuş bir halde, evlenmeyi düşündüğü adama daha en başından ihanet ederek… Her şeyi yine boka sardırmayı başarabilmişti. Aferin Arya!

Arya'nın yüzü katı bir acı ifadesiyle kasıldı. Eğer Daniel, arkasını dönseydi ve yüz ifadesine bir kez baksaydı, Arya'yı en yakın hastanenin acil servisine götürmeyi düşünürdü. Genç kızın yüzü sekiz yıl önce Ali'ye çektiği mesajın karşılığını hatırladıkça kızarıyor, kalbi bu utancın altında tuzla buz oluyordu. Bedenine batan sayısız iğnenin tattırdığı hisse artık alışmıştı. Sekiz yıldan beri aklına her geldiğinde olduğu gibi… Sekiz yıl Önce…

Gözlerini kapayıp, bir elini göğsünün üzerine yerleştirdi ve oldukça derin bir iç çekti. İçine çektiği havayı bir süre ciğerlerinde tuttu. Ona kadar sayıp, nefesini sertçe ve gürültülü bir şekilde dışarı verdi. Hayır. Hiçbir işe yaramamıştı. Hala heyecandan ölüyordu. Kalbini iki eliyle birden sarsmak, 'Sakin olur musun?' demek istiyordu.

Eğer heyecanını yenemezse kelimelerinin üzerinde istediği gibi hâkimiyet kuramamaktan çekiniyordu. Ve doğru düzgün birkaç cümle kurabilmek için tutarlı kelimelere ihtiyacı vardı. Dizleri boşalmıştı sanki ve dudağını ısırıp durmaktan, aşınmış dokusu sızlıyordu. Gözleri yatağının üzerinde özenle ve dakikalarca düşünülerek seçilmiş kıyafetlerine kaydı. Yine kafası karıştı. Acaba kot ve bluz yerine, bir elbise mi giyseydi? Sonra sırıttı.

"Bence beni her halimle beğeniyor," diye mırıldandı. Tıpkı Ali kadar kibirli bir tonla. Sırıtışı yüzüne yapışıp kalmışken, Ali'nin yüzü gözlerinin önünde belirdi. Onu seviyordu.

Öyle çok seviyordu ki, aşkı kalbinden taşıp bir beden bulacakmış gibi hissediyordu.

Belki yaşları küçük olabilirdi ama Arya, duyguları konusunda şüphe duymuyordu. Ali kibirliydi, ukalaydı, öfkeliydi ve bazen genç kızın sinirlerini onu delirtene kadar oynatıyordu ama hiçbir şey ona aşık olmasına engel olamıyordu. Onun da kendisine aşık olduğunu biliyordu. Kendisi nasıl sürekli onun yanında kalmak istiyorsa, Ali de onunla olmak için her fırsatı değerlendiriyordu. Bunu hareketlerinde de sezebiliyordu. Giydiği elbisenden gittiği yere kadar, erkek arkadaşlarına kadar her şeyine karışıyordu. Bazen ona öyle bir bakıyordu ki, Arya'nın eli ayağı birbirine dolanıyordu. Ve artık onun açılmasını beklemekten usanmıştı. Ali gibi aile değerlerine saygı duyan ve önemseyen bir insandan zaten bunu beklemesi hataydı.
Ali bu cesareti gösteremiyorsa, bunu Arya yapacak ve artık rahat bir nefes alacaklardı. Parmakları arasında işkence gören telefonunu kaldırıp, baktı. Dudağını ısırdığının farkında olmadan mesaj bölümüne girdi. Tutarlı kelimelerden de, etkileyici cümlelerden de vazgeçti. İçinden nasıl geliyorsa öyle yazacaktı. Bir eli gergince saçlarının arasından geçti. Ve ayakta durmaya dayanamayınca, çalışma masasının önünde bulunan sandalyeye çöktü. Ve parmak uçları harflerin üzerinde harekete geçti.
'Sevgili Ali,' kaşlarını çatıp, yazdıklarını hızla sildi. Bu fazla yapmacıktı.
'Bay ukala!' genç kız, sırıttı ve yazmaya devam etti.
'Bu akşam maça gelmediğim için ne kadar öfkelendiğini biliyorum. Aslında bunu, telefonu yüzüme kapatarak çok güzel ifade ettin. Ama sana açıklamak istediklerimi yüzüne karşı söyleyemezdim. Sanırım… Utanıyorum. Ve cesaretimi toplayabilmişken – çünkü senin bunu yapacağın yok!- bugün bunu yapmak istiyorum. 'Seni seviyorum' işte! Sonunda söyleyebildim. Biliyorum, çok fazla kavga ediyoruz. Ve biliyorum, çok fazla kavga edeceğiz… Ama senin de beni sevdiğini biliyorum. Ve seni bekleyip durmaktan sıkıldım. Sana olan aşkım, en az beni öfkelendirdiğinde kafanı kırma arzum kadar büyük. Ve ben artık içimde tutmak

istemiyorum. Seni seviyorum. Sanırım sonsuzluğun bana ayrılan kısmında da hep seveceğim…'
Arya, elleri titrerken ve cesaretini kaybetmeden Ali'nin numarasını bulup, 'gönder' tuşuna bastı. Hemen cevap veremeyeceğini biliyordu, çünkü Ali'nin o akşam önemli bir futbol karşılaşması vardı. Ve Arya, ondan cevap gelene kadar ölmezse iyiydi. Avuçları ter içinde kaldı. Telefonunu çalışma masasının üzerine bırakıp, avuçlarını eşofmanına sildi. Ve aklına annesinin kaş çatan görüntüsü belirince, yüzünü buruşturdu.
Ali'nin vereceği cevabın, en az kendisi kadar dürüst ve olumlu olacağını biliyordu. Her ne kadar birçok kız arkadaşı olsa da, Arya için onları her zaman kırabiliyor ve ekebiliyordu. Arya, çok fazla kıskanıyordu ve ona nedenini anlatamadığı için sebepsiz – Ali'ye göre sebepsiz- tartışmalar yaratıyordu. O saatten sonra Ali'nin yanına dişi sinek bile yaklaştırmayacaktı!
Oturmak ona fazla durağan geldiğinde ayağa kalkıp, odanın ortasında volta atmaya başladı. Ve sonra tekrar oturdu. Kalbi durmak üzereydi. Sırf bir şeyler yapmış olmak için giyinmeye karar verdi. Ve eğer Ali'yi biraz olsun tanıyorsa mesaj çekmek yerine çıkıp gelebilirdi de. Duş almıştı ama böyle giderse ikinci bir duş daha almak zorunda kalacaktı. Ama Ali'nin gelebilme ihtimaline karşı hazırlıklı olmak istiyordu.
Dizleri titrerken üzerini değiştirdi. Dudaklarına hafif bir ruj sürüp, saçlarını fırçaladı. Ali'nin her zaman 'Keçe gibi!' dediği saçlarını… Gözü sürekli telefonuna kayıp duruyordu. Takılarını takmak için, şifonyerin üzerinde duran takı kutusuna ilerlerken, telefonunun mesaj bildirim sesi geldi. Ve Arya, ışınlanmış gibi kendisini çalışma masasının önünde buldu. Kalbi ağzında atarken ekranı açtı.
'Aliş' genç kız sırıttı. Ali, ona 'Aliş' denmesine inanılmaz öfkeleniyordu. Nemli parmakları yüzünden mesajı bir türlü açamadı. Sonunda ellerini tekrar kotuna sildi ve derin bir nefes alırken mesajı açtı.

‘Tavşanım,
Sözlerime nasıl başlayacağımı bilemiyorum… Ama sanırım, duygularımı ve düşüncelerimi olduğu gibi aktarmam gerekiyor. Öncelikle çok üzgün olduğumu söylemeliyim. Sana olan davranışlarımı yanlış değerlendirmene sanırım ben sebep oldum.’
Arya, dudağını kanatırcasına ısırdı. Telefon elinden kayıp düşecekken, sıkıca kavradı. Mesajın nasıl devam edeceğini hissetmiş ve anlamıştı. Ayakları onu taşımayı reddedince külçe gibi sandalyeye çöktü. ‘ Seni seviyorum ama senin algıladığın şekilde değil! Buna sebebiyet verdiğim için, korumacı ve sahiplenici tavrımı yanlış anladığın için gerçekten çok üzgünüm. Sen benim için bir kardeş, bir arkadaştan farksızsın!
Ayrıca yaşın ve yaşım, oldukça küçük… Duygularını kolaylıkla aşkla karıştırabileceğin bir dönemdesin. Ve bana aşık olduğunu sanıyorsun. İnan bana, bu söylediklerimi ileride hatırlayacak ve ne kadar doğru olduğunu anlayacaksın.
Bu mesajı okumamış gibi davranacağım. Lütfen, sen de aynısını yap! Çünkü eğer bu şekilde davranamazsak, aramızda ki her şey ters-yüz olur. Birbirimizin yüzüne utanmadan bakamayız ve bir araya gelmekten kaçınırız. Ailelerimizin de durumu fark etmesiyle büyük sıkıntılara sebep olabiliriz. Bunu senin de en az benim istemediğim kadar istemeyeceğinden eminim. Bizim davranışlarımız, onların da aralarında büyük uçurumlara yol açabilir.
Seni kaybetmek de istemiyorum. Çünkü seni, gerçekten bir kardeş olarak çok seviyorum. Ben bu mesajı asla okumadım, sana asla mesaj çekmedim. Senden de aynı olgunluğu bekliyorum.’
Telefonu avucunda sıktı ve sonra kahkaha atmaya başladı. Ciğerlerinde buluna havayı tüketene, nefes alamayacak duruma gelene kadar güldü. Kahkaha atarken, aynı anda gözlerinden düşen seri damlalar bluzunun üzerinde giderek alanını genişleten yuvarlaklıklar oluşturuyordu. Gülüyor ve ağlıyordu. Bulanık gören gözlerle telefonuna baktı. Mesajı tekrar açtı ve okumaya başladı-

bazı harflerin şekillerini dahi anlayamayarak. Başını sertçe iki yana sallamaya başladı. Bir eli, sanki göğsünden yükselen hıçkırıkları durdurabilecekmiş gibi dudağının üzerine yumuşak bir baskı yaptı. Hayır. Tekrar başını iki yanan salladı ve titrekçe güldü. Hayır. Ali değildi! Kendisini buna inandırmak istercesine başını iki yana sallayıp duruyordu. Ali değildi. Ali, onu seviyordu. Gülüşü fark edemediği bir hızla derin hıçkırıklara dönüştü.
Ali idi. Ona tavşanım demişti…
Acı, öfke ve inkâr ona üç tarafından uzanan eller gibiydi… Her bir el onu kendisine çekerken Arya, sendelediğini hissetti.
Oturuyordu ama içindeki her şey sendeliyor, dengesini bulmaya çalışıyordu. Boğazına dizilen hıçkırıkları yutkunarak göndermeye çalıştı ama başaramadı. Hepsi ağzının içine doluyor ve sanki daha da büyüyorlardı.
Onu sevmiyordu. Arya'nın onu sevdiği gibi sevmiyordu.
Gururunu yüksek bir kayalıktan aşağıya düşmüş gibi hissediyordu.
Acı, zirveye tırmanıp, tepeye oturan bir kartal gibiydi ve sert gagası genç kızın etini kemiriyordu. Öfke, görüşündeki bulanıklığın arasına kızıllıklar yaymıştı.
Ve utanç… Onu bir lokmada yutmuştu.
Boşta kalan eliyle şakağına sert iki tokat attı. "Çalış! Çalış!" dedi karga gaklaması gibi bir sesle. Beyninin içinde düşünceleri ve mantığının olması gereken kısmın yerinde duran boşluğa çarpıp geri dönüyordu sesi…
Gözyaşlarını eliyle sertçe sildi. Akan ve sızlayan burnunu da koluna sildi. Titreyen çenesini havaya dikip, mesaja cevap vermek için ekranı açtı. Parmakları kimi harflerin yerlerini karıştırarak, tuşların üzerinde gezindi.
'Haklısın! Yemin ederim, bu günü ve bu mesajı hayatımdan öyle bir sileceğim ki, hayal gördüğünü sanacaksın!'
Mesajı hızla, öfkeyle, acıyla ve kalan gururunu koltuk altlarından destekleyerek Ali'ye gönderdi. Gelen cevap oldukça hızlıydı,

‘Hangi mesajı?’ Arya, kahkaha atmak ve hıçkırarak ağlamak arasında sıkışıp kaldı, Ali çoktan unutmuştu bile.
Arya, hiçbir şey olmamış gibi davranmayı başardı. Öyle ki, ertesi gün maçı aldıkları için düzenledikleri eğlenceye katılmış, gülmüş, dans etmiş ve Ali’nin oldukça yakın arkadaşı Çağlayan’ın birlikte sinemaya gitme teklifini kabul etmişti. Elbette Ali, ‘Hiçbir şey olmamış’ gibi davranmayı ondan daha iyi başarmayı becermişti. Çağlayan’la sinemaya gittikten iki gün sonra, ondan kaçıp duran gençle tekrar bir araya gelmişlerdi.
Onun patlayan dudağını, çürük elmacık kemiğini görmüş ve o gün ülkeden gitmeye karar vermişti… ***
Günümüz…
“O kadar mı uzun zaman oldu?” Ali, Selin’in gülen gözlerinin içine bakıyordu. Sözlerinin ardından, yumuşak bir gülüş çıktı dudaklarından.
“Nasılsın?” diye sordu o, hiçbir şey söylememiş gibi. Konuyu değiştirmek istiyordu ve onun gözlerinde beliren parıltıya bakılırsa bu, öyle kolay olmayacaktı.
“Eğer öpücüğümden kaçmasaydın, gururum yıkılmadan önce şahaneydim!” Alaylı sözlerinde, ne bir kınama ne de suçlama vardı.
Selin, Ali’nin üniversiteden arkadaşıydı ve aralarında oldukça radikal bir arkadaşlık vardı. Artık ne kadar arkadaş denilebilirse… Çok iyi iki arkadaş gibiydiler ama birbirlerinin sırlarını, geçmişlerini, ailelerini bilmiyorlardı. Çok iyi iki yatak arkadaşıydılar ama dört ya da beş ay aralıklarla ancak görüşüyorlardı.
Ali’nin birlikte olduğu sayılı kadınlardan biriydi ve sonuncusu olmuştu. Ayrıca iş arkadaşlıkları vardı. Selin siyah saçları, mavi gözleri, yuvarlak ve yumuşak yüz hatlarıyla sevimli ve aynı zamanda çekici bir tipti. Çok uzun boylu olmamasına karşın giydiği her kıyafeti zarafetle taşıyordu. Ve mükemmel bir fiziğe

sahipti. Kendine özgüveni çok yüksek ve attığı adımı bilen, bazen bir erkek kadar cesur olabilen bir kadındı.
Sırlarını paylaşmıyorlardı. Çok sık görüşmüyorlardı ama birlikte oldukları anlar her zaman huzur dolu olmuştu. Aylar sonra görüştüklerinde bile bazen sadece oturup müzik dinliyorlardı. Hiç konuşmadan… Aralarında garip bir ilişki vardı ve gelmek için tam gecesini bulmuştu. Ali, ister istemez huzursuz oluyordu. Ve her nedense Arya'nın onunla karşılaşmasını istemiyordu.
"Üzgünüm,"diye mırıldandı genç adam ve masasının arkasında bulunan koltuğa yerleşti. Selin, bıraktığı yerde dudaklarını bükmüş ona bakıyordu. Melodik bir kahkaha attı.
"Hayır, değilsin! Bana yalan söyleme." Dağınık topuzundan fırlayan tutamları eliyle yerlerine sokmaya çalışırken, ona doğru attı adımlarını ve karşısına geçip oturdu.
Ali, derin bir iç çekti ve gülümsedi. "Pekâlâ, değilim," kafasını eğdi, işaret parmağıyla hafifçe kafasını kaşıdı ve gözlerini kaldırıp, ona baktı," Erken geldin," Dedi durum bildirir gibi kuru bir tonla.
"İstenmiyoruz," genç kadının kaşları alayla havaya kalktı."Merak etme, sana saldıracak değilim." Onun dürüstlüğü ve açık sözlülüğü karşısında Ali, gülüşüne engel olamadı.
"Öyle düşünmemiştim,"
"Bu kadar yalancı bir herif olduğunu bilmiyordum. Sadece işim erken bitti. Paramı alabilmek için birilerinin tepesine binmek zorunda kalmasaydım daha erken gelecektim," Bir şeyler hatırlamış gibi elini havaya kaldırıp salladı ve aynı anda başını iki yana salladı. Ve ardından ani bir değişimle gözleri ofisin içinde dolanmaya başladı, "Aslında değişime buradan başlamak istiyorum." Konuşurken gözleri her bir ayrıntıyı inceliyor ve sanki hafızasına kaydedip, üzerinde oynuyordu. Parlayan gözleri bir anda Ali'yi buldu. Ve ikna etmek istercesine, başını yana eğdi.
Ali, başını iki yana salladı. "Daha önce de söyledim. Buranın bir ruhu var. Ve ayrıca Deryal Amcanın buraya kattığı en küçük detaydan bile hoşlanıyorum!"

Genç kızın gözleri parladı," Biliyorum. Bu onunla yarışmak gibi…" dudağını ısırdı," Heyecan verici!" Ali, onun gözlerinde gördüğü çılgın parıltı üzerine kıkırdadı,"İnan, bunu tavsiye etmem! Onu tanımıyorsun! Ve sana yeni kulübün ofisini dekore etmen için para ödeyeceğim."
"Ben de bunun için gelmiştim. Oraya yerleşmek istiyorum. Ama güvenlik görevlin bana engel oluyor. Seni aramış ama ulaşamamış," kaşlarını kaldırarak genç adamın gözlerinin içine baktı,"Seni aramadığına yemin edebilirim." Avucu açık bir halde elini masanın üzerine uzattı, "Anahtarları alayım, hemen yarın başlamak istiyorum."
Ali diğer kulübün ofisinin anahtarlarını cebinden çıkarıp, uzattı ve avucuna bıraktı."Ama inşaat henüz bitmedi."
"Ofis bitmiş, benim için yeterli." Anahtarları çantasına atarken genç adama bakmadan konuşuyordu. Başını kaldırırken aynı anda ayağa kalktı. Ve yüzünde Ali'nin çok iyi bildiği bir ifade ile ona uzunca bir süre baktı. Ali, gözlerini kırpmadan onun konuşan bakışlarına karşılık verdi. Genç kadının gözleri bir an için kapandı, başını iki yana salladı ve iç çekti. "Yani, kendime yeni bir sevgili mi bulmam gerekiyor?"
Ali, gülümseyerek omuz silkti. "Bu yaptığını unutmayacağım!" dedi genç kadın. Ardından başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı," Aman Allah'ım! İntikamcı kadınlar gibi konuşuyorum." Gözlerinde muzip bakışlar dolanırken, burnunu kırıştırdı,"Bunu bir daha yaparsam, rica ediyorum beni vur! Hemen o anda…"
Ali ciddiyetle başını eğdi, "İsteğin benim için emirdir,"
Genç kadın, ofisten çıkmak için kapıya doğru adım atarken, "Yani sevişmek istediğimde, hayır diyebiliyorsun ama ölme isteğime yardımcı olmaya hazırsın! Pisliğin tekisin Aliş!" ofisin kapısında durup, omzunun üzerinden ona kısa bir an baktı ve hızla çıkıp gitti. Ve Ali, ardından gürültülü bir kahkaha attı.
Sadece üç dakika sonra kendisini, Arya ve davetlileri için ayırdığı locaya ilerlerken buldu. Başını yere eğerek onu durdurup,

ayaküstü laf etmek isteyenlerden kaçınmaya çalıştıysa da bir ikisine yakalanmayı başarmıştı. Gözlerini devirmek, 'Bundan bana ne?' demek ve dişlerini sıkmasına neden olan bir herife sıkı bir yumruk çakmak istemesi, dışarıdan sohbetten çok keyif alıyormuş gibi görünmesine engel olmuyordu.
Sonunda onlardan kurtulup, hızla yoluna devam etti. Ve sonra onu gördü. Donup kalması belki de yapması gereken en son şeydi ama elinde değildi. Eğer Daniel'ı öldürmeden bu işi sonuna kadar götürebilmeyi başarırsa, kendisini şanslı hissedecekti. Ali, gururlu bir adamdı. Ve Karşısında gördüğü manzaraya katlanması için gururunu yere koyup, üzerinde delice tepinmesi gerekiyordu. Yanına kalbini, öfkesini ve değerlerini de koyması gerekiyordu. Karar vermesi için birkaç saniyesi vardı ve Arya'yı istiyorsa – elbette istiyordu- bunlardan kısa bir süre için vazgeçmek zorundaydı.
Yapabilir miydi? Saçları balköpüğü şelalesi gibi bir omzundan sarkmış ve neredeyse yere değecek gibi olan Arya'nın, Daniel'ın bacakları üzerinden uzanıp, diğer arkadaşına bir şeyler anlatan görüntüsüne dikkatle baktı. Arya onundu. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Onun, bunu bilmesine gerek yoktu. En azından şimdilik… Nasılsa öğrenecekti. İster güzellikle ister zorla, bunu bir şekilde kafasına sokacaktı.
Belki biraz kalbini kıracaktı, ama Ali tamir edebilirdi.
Hissetmiş gibi Arya, bir anda başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Aynı anda Ali, bedeninden yüksek gerilim hattı geçiyormuş gibi sarsıcı bir akıma yakalandı. Sanki biri ona seslenmiş gibi aniden, omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı. Nasılsa selam verecek biriyle karşılaşırdı. Şansına şükürler olsun! Nereden tanıdığını hatırlamadığı bir adama baş selamı verdi. Gözlerini kapadı, yutkundu ve ardından tekrar locaya doğru ilerledi.
Locada Arya'nın liseden üç arkadaşı, onların eşleri, Tunç, Hayat, Arya ve Daniel, vardı. Ve Ali, orada bulunacak tek saptı! Hallerine bakılırsa çoktan birbirleriyle tanışmış gibi görünüyorlardı.

Mirza, karşıdan kendilerine doğru gelen Ali'yi fark ettiğinde başını iki yana sallamamak için kendisini zor tuttu. Bu herifin derdi neydi? Doğrudan söylese ve ardından kararı Arya'ya bıraksa olmuyor muydu? Minik bir el uzanıp, parmaklarını kendi parmakları arasından geçirdi ve hafifçe sıktı. Hayat'ın da en az kendisi kadar huzursuz olduğunu biliyordu. Adamın aklından geçenleri ancak, Allah bilirdi. Ve Mirza, bu işin sonunu hiç beğenmiyordu.
Ali'nin adımları, Arya'nın ayakları dibinde son buldu. "Sanırım herkes birbiriyle kaynaşmış?" Gözleri L şeklinde koltukların üzerlerinde oturan insanların yüzlerinde gezindi. Aynı anda Arya'yı bileğinden tutup, ayağa kaldırdı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından genç kızı bırakarak bir adım geri çekildi. Mirza'nın gözleri Arya'nın hemen yanında duran ve onunla birlikte ayağa kalkan Daniel'a kaydı. Herifte tek bir kas bile gerilmemiş, hareket etmemişti. Hala pişkin pişkin gülümsüyordu. Şebek! Arya, hafifçe gülümsedi ve nişanlısının koluna girip, "Sadece siz…" dedi yüksek sesle. Müziğin gürültüsü kendi localarına izole olarak gelse de yine de birbirlerini duymakta güçlük çekiyorlardı. Ali ne yüzündeki ifadeden bir şey kaybetti ne de duruşundan… Elini Daniel'a uzattı. Daniel da boşta kalan elini ona uzattı. İki adam, sadece erkeklerin fark edeceği bir el sıkışmasıyla ve keskin bakışlarla birbirlerini tarttılar ve elini hızla geri çeken Daniel oldu.
"İşte şimdi doğru düzgün bir başlangıç yapabildik!" dedi Daniel, belli belirsiz bir gerginliğin ardından.
Her halinden gerginliği dağıtmanın peşinde olduğu belli oluyordu.
"Öyle," diye karşılık verdi Ali kuru bir tonla. Birbirlerine mesafeli bir gülümseme yolladılar ve Ali, herkese hâkim olabileceği bir köşeye geçip, rahatça oturdu. Gergin bile görünmüyordu. Konuştuğunda sesi neşeli geliyordu ve yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Mirza, Ali'yi inceleyip durmayı bırakması

gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Onun bulunduğu durumda kendisini düşünmek bile istemiyordu.
“Teşekkür ederim,” Arya, topluluğun içinde yükselen kendi sesini duydu. Ve istemeden de olsa o sesin minnet yerine, suçlayıcı bir tonda çıktığını fark etti. Ardından gelen cümleleri de kesinlikle kurmak ya da dile getirmek niyetinde değildi ama şaşkınlıkla kendi sözlerini dinlerken, onları durdurmak için hiçbir şey yapmadı. “ Ama keşke zahmet etmeseydin. Sanırım yanlış bir zamana denk geldik. Bizim keyfimiz oldukça yerinde, seni tipsiz sevgilinle görüşmekten alıkoymayalım…” dudaklarına gerçeklikten uzak bir gülümseme yapıştırdı.
Locanın içindeki fısıldanmalar, hareketlilik ve alçak sesle yapılan sohbetler bir anda bıçak kesmiş gibi durdu. Daniel bile sözleri anlamamıştı ama bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Yüz ifadelerinden bir şeyler çıkarabileceğini düşünerek önce Arya’ya, ardından dönüp Ali’ye dikkatle baktı. Ali sadece kaşlarını kaldırıp, Arya’ya bakmaya devam etti. Şaşkın görünüyordu ve Arya bu şaşkınlığın gerçekliği konusunda şüpheliydi.
“Olmak istediğim yerdeyim,” dedi genç adam kadife gibi yumuşak bir sesle. ‘Yalancı!’ dedi Arya içinden. Ayağa kalkıp, kaval kemiğine bir tekme atmak istiyordu. Küçük masalarında bulunan kadehlerden birini alıp, kafasından aşağıya dökmek ve tüm karizmasını yok etmek istiyordu. Koyu renk bir pantolonunun üzerine, manşetlerini dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz bir gömlek, gömleğin üzerine füme, spor bir yelek giymişti. O, böyle şık ve çekici görünürken Arya onun tüm havasını söndürmek istiyordu. Arya, onun sözlerini alaya alarak güldü ve inanmadığını belirtmek ister gibi başını iki yana salladı.
“Bunlar hiç değişmeyecekler!” diye kıkırdadı Arya’nın lise arkadaşlarından biri ve eşine dönüp, kulağına bir şeyler fısıldadı. Ali, Arya’ya bakmaya devam ederken sanki bir şeyler yer değiştirdi. Genç kızın etrafında dolanan havada bir farklılık vardı. Sanki içine derin bir hava çekse kokusunu duyacakmış gibi

hissediyordu. Teni karıncalanıyor, onun bakışlarına karşılık vermekten kendisini alamıyor, kalbi ritmini zirveye taşırken, huzursuzluğu artıyordu. Bu tamamen Ali ile ilgiliydi… Bir şeyler vardı değişen ve genç kız gözlerinin önünde duran ve bariz olan şeyleri kaçırdığı hissine kapılıyordu.
Ali'nin gözleri aniden Daniel'a kaydı. Dudaklarında samimi sayılabilecek bir gülümseme ile ona, ne iş yaptığını sordu.
Arya'nın yanında oturan ve gerginliğini her şekilde hissettiği Daniel'in gözle görülür gevşemesi genç kızın gülüşünü bastırmak istemesine neden oldu. Tunç, diğer erkekler ve ardından kadınlar da bu sohbete usul usul dâhil olduğunda, kimi zaman neşeli ve samimi kimi zaman ciddiyetle ilerleyen sohbetleri devam ederken kimse ne olduğunu anlamadan konu bir anda hayvanlara geldi.
Arya, kendisi de dâhil kimsenin bu konuya nasıl gelindiğini anlayamadığını biliyordu. Ve Daniel'ın, " Belki evimize bir kedi alabiliriz," dediğini duydu. Kolunu Arya'nın omzuna doladı ve onu hafifçe kendisine çekti.
"Arya, kedileri sevmez ki!" Ali'nin sözleri üzerine Daniel, şaşkın gözlerle Arya'ya baktı.
"Gerçekten mi?" soruyu sorarken gözlerinde Ali'ye inanmadığını saklamayan bir ifade vardı. "Bunu ben bile biliyorum," diye araya girdi Mirza, dudaklarını büzerek ve Hayat tarafından, kimsenin fark etmediği küçük bir çimdik yedi.
Arya, başını iki yana salladı, "Daha çok hoşlanmıyorum diyelim…" diye mırıldandı. "Söylemiştim," dedi Ali, ince bir alay taşıyan tonla.
Daniel, güldü, "O zaman biz de köpek bakabiliriz,"
"Arya evde hayvan bakmaktan hoşlanmaz," diye araya girdi Ali, daha Arya cevap veremeden," Hayvanların doğal ortamlarından uzaklaştırılıp, dört duvar arasında kalmalarından hazzetmiyor." Çelik kadar sert bakan gözleri Daniel'ın gözlerinde takılı kalmış gibi, yüzünde soğuk bir ifade ile sözlerine devam etti, "Sanırım biraz yardıma ihtiyacın var," dudaklarında beliren gülümseme

Arya'nın bile neredeyse yüzünün buruşmasına neden olacaktı. Ali'nin ne söylemeye çalıştığını anlamamak imkânsızdı.
"Kahvesini sade ve tek şekerli sever, erken kalkmaktan ve uyandırılmaktan hiç hoşlanmaz, metal müzik sevdiğini söyleyip durmasına rağmen, caz dinlemekten aldığı keyfin yerini hiçbir şey tutamaz. " Ali, sanki bir şeyi hatırlamış gibi bir anda güldü, "Saçlarıyla oynanmasından ve dalga geçilmesinden gerçekten hoşlanmıyor. Bunu sakın yapma! Ve eğer yapıyorsan da Arya'nın elinde bir şeyler olmadığından emin ol! Özellikle buzlu çay," Ali, genç kıza kısa bir bakış atıp, tekrar Daniel'a döndü ve Arya, aklına gelen hatırayla kıkırdamasına engel olamadı.
Ali, Arya'nın hoşlanmadığı ve hoşlandığı şeyleri tek tek sıralarken bunları sadece kendisinin biliyor olmasından aldığı keyfi saklama gereği duymuyordu. Mirza, göğsüne yükselen gülüşü öksürükle boğmaya çalıştı ve çevredekilerin kısa süreli dikkatlerini çekmeyi başardı. Ve Hayat, ona gözlerini devirdi ama Mirza, bunun eğlendiğini belli eden gözlerini saklama ihtiyacı ile yaptığından emindi.
" Ve Arya, bu şarkıda dans etmeye bayılır," diye devam etti Ali, sözlerine… Müziğin değiştiğinin kimse farkında değildi. Ve Ali, hatırlattığında herkes bir anda etraflarında yükselen müziğe odaklandı. İçinde egzotik ezgilerin ara ara yükseldiği, kıpı kıpır bir müzikti.
Ali, ayağa kalkıp, Arya'ya doğru ilerledi. Ve aheste adımları genç kızın ayaklarının dibinde son buldu. Daniel'a sorma nezaketinde bulunmadan elini genç kıza uzattı, parmaklarını zarifçe kavradı ve onu ayağa kalkmaya zorladı. Arya, Daniel'a özür diler bir gülümseme gönderirken, nişanlısı başını iki yana salladı 'önemsiz' der gibi ve ona göz kırptı. Ali, tüm bu süreçte sadece Arya'ya bakmaya devam ediyordu. Ali, sadece locada ikisi varmış gibi davranıyordu ve Mirza, neredeyse Ali'nin gerçekten böyle düşündüğünü sandı.

Mirza, “Ancak sen böyle bir şarkıda dans etme cesaretinde bulunabilirsin!” diye homurdandı ve Ali’nin dikkatini kendisine çekti. Ali, bir elini Arya’nın beline yerleştirdikten sonra duraksayarak ona baktı.
“Çünkü yapabiliyorum!” dedi buram buram kibir kokan bir tonla.
“Kıvırıyorsun be adam!” dedi Mirza, alayla.
“ Biz ona dans etmek diyoruz, hani senin çok isteyip de yapamadığın, öğrenmek için ayaklarıma kapandığın şey,”
“Bir de ‘şekerim’ de de, tam olsun,” dedi Mirza, meydan okuyan gözleri Ali’nin gözlerine dikilmişti. Türkçe konuşuyorlardı ve ikisi de Daniel’ın anlamadığı ve anlamaya çalışmak için çırpındığı bu esprili sözlerin keyfini çıkarıyorlardı.
Ali, kaşlarını kaldırarak baktı, “Anlamadım, şekerim! Bir şey mi dedin?” Erkeklerin gür kahkahaları ve kadınların kıkırdamaları birbirine karıştı. Ali, bir adım atmıştı ki Arya’nın arkadaşlarından birinin eşi, “ Eşlerimize kötü örnek oluyorsun! Sonra bize surat asıp, duruyorlar.” Diye seslendi Ali’nin sırtına bakarak.
Ali, bu defa duraksamadan omzunun üzerinden ona bir bakış attı, “O zaman sizde mağara adamları gibi biralarınızı alıp maç izlerken böğürmek yerine, biraz bir şeyler öğrenin!” burnunu kırıştırdı ve yüzünü buruşturdu,” Siz de kokuyu alıyor musunuz? Burada buram buram kıskançlık kokuyor!” başını iki yana salladı ve Arya’yı locadan çıkardı.
Genç kız dans pistine giden koridoru geçip, dar merdivenlere geldiğinde duraksayıp, genç adamın da durmasına neden oldu. Ali, gözlerinde kuşkulu bakışlarla ona döndü, “Ne?” diye sordu ama Arya, onun tahmin ettiğinden adı gibi emindi.
“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.” Dedi genç kız sesinin tınısında suçlama vardı ve bu, Ali’yi hiç rahatsız etmedi. Hafifçe yüzüne eğilerek, gülümsedi,” Ne yapıyor muşum?” alçak sesinde kahkaha kokuyordu ve Arya, ona gözlerini devirdi.
Onların atışmalarıyla neşelenmiş, gülmüş ve keyfi biraz olsun yerine gelmiş olabilirdi ama Ali’nin Daniel’a verdiği küçük dersi

unutması imkânsızdı. Birbirlerini iyi tanımadıklarını basit birkaç cümle ile öyle güzel ortaya sermişti ki… Ve Arya, onun kendisini bu derece iyi tanıdığını asla tahmin etmemişti.
Arya, ona deli divane aşık olabilirdi ama Ali hakkında bu kadar bilgiye sahip olduğunu sanmıyordu.
Nasıl kendisini sevmezdi?
“Bizim birbirimizi tanımadığımızı anlatmaya çalışmakla bir yere varamazsın!”
Ali, sözlerinin üzerine güldü. “Tavşanım, şu an varmak istediğim tek yer dans pisti,” genç kızın belinde duran ve Arya’nın bünyesinde barınan tüm sıcaklığı bu noktaya toplayan kolunun baskısı biraz daha artarak, genç kızı piste doğru yönlendirdi. “ Ve ayrıca nankörsün!” diye bir suçlamada bulundu. Arya, şaşkınlıkla ona döndüğünde, yanlarından geçen insanların ona çarpmamaları için korumacı bir tavırla, Arya’yı kendi bedenine yaklaştırıp genç kızın sağ yanını ateşe verdi.
“Sana ve ona yardım etmeye çalışıyorum.” Ali, pistin kenarında durdu ve ona çevirdi tüm bedenini “Ve senin söylediklerine bir bak!” genç kız, onun yüzüne ve gözlerine yerleşen masum ifadeye kanmadı. “Hı hı…” dedi öfkeli bir alayla. Ve Ali’nin dudakları aralanıp, kıpırdanmaya başladı. Arya, onun bir şeyler söylediğinden emindi, ama onu duyamıyordu. Müzik değildi onu duymasına engel olan… Onun ne söylemeye çalıştığını anlamıyordu, çünkü Ali, onun başının tepesine değil, gözlerinin içine bakıyordu. Çünkü Ali, bir eliyle genç kızın saçlarını omzunun üzerinden arkaya doğru atıyordu ve boynunu saran deriye sürtünen parmakları, midesinin içinde kıpırdanmalara yol açıyordu.
Çünkü Ali, diğer eliyle onu belinden sıkıca kavrayarak dans pistine çekmişti ve neredeyse bedenlerini birbirine yapıştıracak kadar yakınlaşmalarına izin vererek, genç kızın bel kemiğinden yukarı bir sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu.

Arya, locaya kaçamak bir bakış atarak herkesin onları izlediğini fark etti ve bedenindeki tüm kanın yanaklarına toplanmasını Ali'nin fark etmediğini umdu. Ali, boşta kalan eliyle onun elini kavrayıp, hafifçe havaya kaldırdı ve bir ayağını genç kızın aralık duran ayaklarının arasına yerleştirdi. Genç kızın aklını bir otobüse bindirip, yolculuğa gönderen de bu hareket oldu. Nefesi kesilirken, afallayarak onun gözlerinin içine baktı.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu çatlak bir sesle.
Ali, onun tepkisinden hoşlanmış gibi güldü, "Dans etmeye çalışıyorum ama sen de katılsan fena olmazdı."
Ali'nin adımları müziğin ritmini yakalarken ve Arya'yı bu adımlara yönlendirirken genç kız, kendisini tam bir aptal gibi hissediyordu. Biliyordu. Müziğin tekniği buydu ve bunu onlarca kere yapmışlardı ama aralarında her zaman bir kol boyu mesafe olurdu. Şimdi ise yüzlerinin arasında bir parmak mesafe vardı, her hareketlerinde ve adımlarında bedenleri birbirine sürtünüyordu ve yakınlık çok şeyi çağrıştırıyordu.
En azından Arya için… Genç kız sürtünen bedenleri arasından kıvılcım çıkmasından ve tüm alanı yakmaktan korkuyordu- ya da sadece kendi bedeninden.
"Dans etmeyi mi unuttun?" diye sordu Ali, alayla. Dudakları genç kızın kulağına sürtünüp, geçti ve Arya dilinin büyüyüp, konuşmasına engel olduğunu düşündü. Sadece başını sallamakla yetindi. Ne yapmaya çalışıyordu? Bu yakınlığın bir anlamı var mıydı? Yoksa Ali, gerçekten o kadar değişmiş miydi? Arya, ona bir kez daha Ali'nin kendisiyle ilgilendiğini düşündüğünü söylemek yerine parmaklarından olmaya razıydı. Aynı utancı bir kez daha kaldıramazdı.
Arya, Ali'nin mesajından ve onu sinemaya davet eden yakın arkadaşının yüzünü gördükten sonra öfkeyle hareket ederek, tek bir hata yapmıştı. ' Seni asla bir kardeşten fazlası olarak görmeyeceğim ama kardeşler bile bu derece korumacı davranmazlar!' demişti. İçinde yanan öfkeyle ve utançla söylediği

sözler üzerine Ali, gözle görülür bir şekilde irkilmiş, göz bebekleri gözlerinin rengini kapatacak kadar irileşmiş ve dişlerini sıkmıştı. O günden sonra ne kadar yakın olurlarsa olsunlar... Bölümün devamı yorumlar kısmında...

Bölüm 7

Genç kız henüz dengesini bulamamışken, Ali bir anda, sıcaklığını da yanına alarak geri çekildi. “Sana bir soru sordum?” gözleri genç kızın yüzünün her santiminde dikkatle geziniyordu. Sanki bir şeyler arar gibi… Gözlerinde bariz bir beklenti, merak ve bir parça endişe vardı. Sanki biraz önce sorduğu – Arya, ne sorduğunu hatırlamıyordu- soruya değil de kendi kafasının içindeki sorulara cevap arıyor gibiydi… Arya başını yere eğip, ayaklarına bakıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. O anda düştüğü durumun açıklaması kendisine bile aciz geliyordu. Ali ne sormuştu? Neşelenmeye, ona aldırmayan bir tutum sergilemeye ya da hazır cevap kişiliğine bürünmeye can atıyordu ama yakınlık onu öldürüyordu.
“Arya?” diye sordu meraklı bir tınıyla, başını yana eğmiş gözlerini görmeye çalışıyordu,” Neyin var?” Arya gözlerini kaldırıp baktı.
“Neyim olabilir ki?” sesinin istediği tonda çıkıp çıkmadığından emin değildi.
Umursamaz davranmak istiyordu ama umursuyordu işte! Ali ne yapmaya çalışıyordu?
“Her şey…” genç adam omuz silkti, “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?” genç kızın belini hafifçe sıkıp, hızlı ama zarif bir manevrayla yönlerini değiştirdi. Hareketi, onun sesindeki farklı tınıyı algılamasına engel olamadı. Sanki… Sessiz bir arayış, bir yakarış… Başını iki yana sallama isteğiyle doldu bir anda, aklını kaçırıyordu. Yine kendine bahaneler üretip duruyordu. Ona tekrar açılmak, içinde tutmakta zorlandığı hislerini tekrar söylemek ve

tekrar utanmak için fırsat kolluyordu. Arya, bunu bir kere yapmıştı ve bir kez daha yapmaya niyeti yoktu.
Kendi beyninde oluşturduğu hayal baloncukları tek tek patladı ve gerçeklik, onu kaybolduğu pembe diyardan hızla çekip aldı.
Yüzüne muzip bir gülümseme yerleştirip, başını yana eğdi.
“Döndüğüm için karalar bağladığını sanıyordum,” dedi yüksek sesle. Ali ona baktı. Ve uzun saniyeler boyu bakmaya devam ederken, beden hareketleri yavaşlayıp, sonunda tamamen durdu.
Gözlerini kapadı, başını iki yana salladı ve hafifçe güldü.
“Döndüğün için ne kadar mutlu olduğumu anlatabilmem için, çıkıp bir yerden atlamam mı gerekiyor?” ve tekrar hareket etmeye başladı.
“Pekâlâ, anladım. Belayı seviyorsun!” Arya, kıkırdadı. Zorlukla!
“Yanılıyorsun. Hepsini değil,” genç adam başını iki yana salladı. ‘Yine’ yüzüne doğru hafifçe eğildi, “Yalnızca benim belamı seviyorum!”
Arya dudak kaslarını hareket ettirebilmek için bedeninde bulunan tüm gücü tüketmiş gibi hisseti kendisini. Ve gülümsemeyi başardı.
Müzik durduğunda ve insanlar bir anda yanlarından geçmeye başladığında cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Bu gecenin bitmesini istiyordu. Gece bitsin ve
Arya arkasını dönüp, topukları kıçına vura vura kaçsın…
Kulüp bir anda karanlığa gömüldü. Tüm aydınlatmaların sönmesi, insanlardan hayret nidaları yükselmesine, merak ve beklentiyle karanlıkta hareket etmelerine ve sakarlıkların bir anda artmasına neden oldu.
Karanlığın getirisiyle sakarlaşan guruba, Arya’da dahil oldu ve kendi ayakkabısına takıldı. Öne doğru savrulurken, Ali’nin hala belinde duran kolunun tutuşu sıkılaşıp, genç kızı sertçe kendisine çekerek bedenine yasladı. Arya sırtını onun sert ve ateş gibi yana göğsüne yapışmış buldu.
“Dikkat et!” Ali sert bir tonla uyarısını yaparken, sanki dişlerinin arasından konuşmuştu. Arya başını arkaya çevirip, gerçekten

öfkeli olup olmadığını anlamak için onun yüzünü görmeye çalıştı ama o kadar karanlıktı ki, bu imkânsızdı. Ali'nin kirli sakalıyla kaplanmış çenesi, genç kızın alnına sürtündü ve tenini hafifçe çizdi. "Lanet olsun!" diye fısıldadığını duydu genç adamın. Ardından Arya'yı hafifçe ittirerek, kendi bedeninden biraz uzaklaştırdı ama onu bırakmadı. "İyi misin?" diye sordu, kaygılı bir tonla.
"Evet,"dedi Arya soluğunu dışarı verirken,"Neler oluyor?"
Kalabalıktan yükselen uğultu, kulaklarını tırmalamaya başladı. Karanlıkta hareket etmeye çalışan insanlardan bir kaçı onlara sertçe çarptı ve Ali bir kez daha, "Lanet olsun!" dedi karanlık bir tınıyla. İki kolu birden genç kızı sıkıca sardı ve onu, kendilerine çarpıp duran insanlardan korumaya çalıştı. Arya şaşkındı, çünkü Ali'nin yaptığı işlerde neredeyse sıfır hata olurdu. Kulübün elektriklerinin kesilmesi genç kızı afallatmıştı, "Elektrikler neden kesildi?" diye mırıldandı merakla, "Hiç sana göre değil, bir jeneratörün yok mu?"
Ali'nin yumuşak gülüşü genç kızın bedeninden bir ürperti geçmesine neden oldu. Ve genç adamın ılık nefesi, sözlerinden önce çarptı kulağına," Sabret biraz," diye mırıldandı genç adam, sesinde gizemli bir tını vardı. "Hoşuna gidecek,"
Arya'nın o anda hoşuna giden tek şey; Ali idi. Ya da ona dair olan her şey… Sadece kısa bir an hissetmek ve daha sonra bu hisleri yalnız kaldığında tekrar tekrar yaşabilmek için kasılan bedenini serbest bırakıp, genç adamın bedenine yasladı. Ali'nin bedeni o kadar serttiki, onun neden bu kadar gergin olduğunu merak etti.
"Yine neler çeviriyorsun?" diye sordu konuşmak için yeterli gücü kendinden bulabildiğinde."Sahneye bak!" diye karşılık verdi Ali.
Genç kız, bedeninin aksine neşeli ve heyecanlı gelen sesinde kaybolmak istedi. En az bedeninde kaybolmak istediği kadar…
"Çok gizemlisin!" dedi alayla ama söylediğini yerine getirerek, gözlerini sahneye dikti. Aynı anda cılız, mavi bir ışık sahnenin bir köşesini aydınlattı. Ve 'SİS' grubunun bateristinin davullarından

ve zillerinden akan sert, seri ritim kulübü sarstığında kalabalıktan şaşkın çığlıklar yükseldi. Arya'nın nefesi kesilirken, Ali kıkırdadı. "Söylemiştim," dedi kibirli bir tonla. Arya, bunu tamamen unutmuştu. Sahnede ki çılgın ritme gitarlar ve ardından solistin, Arya'nın içini resmen oyan sesi eşlik etti. Bu adamın sesinde ne varsa, Arya her duyduğunda titriyordu. Alçak sesle girdikleri şarkı bir anda yükseldi, sahnede ışıklar patladı ve kalabalıktan çığlıklar koptu. "Teşekkür ederim," dedi genç kız. Başını yukarı kaldırıp, onu çenesine baktı.
"Her zaman," diye karşılık verdi Ali, eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdu," Hoş geldin, baş belam,"
Arya, o anda dünyanın kalanından sıyrıldı. Ali'nin göğsüne yapışmış, onun kalp atışları sırtına belli belirsiz darbeler yapıyorken ve sıcaklığı genç kızın bedeninden sızıp, iliklerine doğru yol alırken, gözlerini kapadı. Sahnede en sevdiği müzik grubu, en sevdiği şarkı ve sevdiği tek adamın kollarında olmanın tadını çıkardı.
Bu ona cennetten bir parça gibiydi… Nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu ama tadı böyle olmalıydı. Verdiği his bu derece derin olmalıydı. Böyle yutmalıydı insanı tüm kayboluşlar… Cennet böyle bir yer olmalıydı. Kısacık anlarda bile dünyayı aşan bir mutluluğu insan başka nerede hissedebilirdi ki? Şarkı bitti. Avuç içleri patlayana ve sesleri kısılana kadar tezahürat yapan insanların ardından solistin gülüşü, sahnenin üzerinden kalabalığa aktı. Arya ne alkışlıyor ne de aslında yapmak istediği gibi çılgınca bağırıyordu. O, olduğu yerden bir milim bile kıpırdamak istemiyordu.
"En az sizin kadar şaşkınız," solist tekrar güldü. Gözleri kalabalığı taradı, "Allah'ım! "dedi tekrar gülerek ve grup arkadaşlarına döndü, "Bizim burada ne işimiz var?" diye sordu gerçek bir şaşkınlıkla. Grup elemanları aynı anda omuzlarını silkip, 'Biz de bilmiyoruz,' der gibi ellerini havaya kaldırıp, başlarını iki yana salladılar. " Sizlerin de bildiği gibi turneler dışında sahne

almıyoruz. Ama Ali diye bir herif var," tekrar, bu defa daha yüksek sesle güldü. " Yemin ediyorum, bize büyü yaptı! Ama dürüst olmak gerekirse, burada olmaktan bu kadar büyük keyif alacağımı sanmıyordum. Her ne kadar kendimi, başına eşek kadar büyük, pembe ve parlak bir fiyonk atılmış hediye gibi görsem de – çünkü bir arkadaşa yapılan pahalı bir hediyeyiz- burada olmaktan mutluyuz. Umarım kalan hayatınızda böyle arkadaşlarınız olur. Şanslı arkadaş; sıradaki parça senin…"
"İnanılmazsın!" Arya, batan gözlerini kırpıştırdı ve çatlak sesiyle konuşmaya zorladı kendisini, "Bay ukala büyücü…"
"Ne kadar mükemmel bir adam olduğumu bir sen anlamadın." Dedi Ali homurdanarak.
" Allah'ım!" dedi genç kız inanamazlıkla ve başını iki yana salladı. Ali parmağıyla hafifçe onun kaburgalarını dürttü, "Şarkını dinle!" dedi onu uyararak. Arya şarkısını dinledi. Ne olursa olsun Ali, en azından ona değer veriyordu. Ve Arya, bunu kaybetmektense yaşamına son vermeye razıydı. Duygularını tekrar, ite kaka, tepelerine vura vura o kutuya geri koyacaktı. Ya böyle yapacak ya da… Ya da onu tamamen kaybedecekti. Ve Arya kendisine yalan söyleyip durmayı bıraktı. Kaçmak değil, bir şekilde yanında olmak istiyordu. Locaya tekrar döndüklerinde Daniel'ı, onları ayakta beklerken gördüler. Arya'nın bedeni bir anda ürperdi ve onun ne düşündüğünü anlamak için gülümseyen yüzüne dikkatle baktı. Yüz ifadesi oldukça yumuşak ve anlayışlıydı ama gözlerinde aynı anlayışı göremedi. Arya, başını Ali'ye çevirdi. "Tekrar teşekkürler," dedi sıcak ve içten bir tonla.
Ali, ona hafifçe gülümsedi ve iki parmağının tersi yüzünden aşağıya usulca kaydı. "Her zaman…" dedi alçak sesle, ardından daha önce oturduğu yerin tam karşısına, Hayat'ın yanına oturdu.
"Kusursuz bir uyum sergilediğinizin farkında mısınız?" diye sordu Arya'nın lise arkadaşlarından biri ve gözleri ikisinin arasında gidip geldi.

“Elbette,” dedi Ali kuru bir tonla ama gözleri ayakta dikilen, nişanlı çiftteydi. Niye oturmuyordu bunlar? Daniel uzanıp, Arya’yı kendisine çekti. Bir eli genç kızın boynunda şekillendi ve Arya, yutkundu, “ Sanırım Ali’ye bir teşekkür borçluyum. Hakkında birçok şeyi bir gecede öğrenmiş oldum, özellikle de çok güzel dans ettiğini,” eğilip, Arya’nın burnuna bir öpücük kondurdu. Ve aynı anda Ali, tüm kontrolünü yitirdi. Daha beyni emir vermeden, kendisini ayağa kalkarken buldu. Onu öldürecekti! O anda onun boğazını sıkıp, tüm nefesini içine hapsedecekti! Sıkılmış yumruklarıyla daha bir adım atamadan, minik bir el bileğini kavradı ve elin sahibi hızla yanında belirdi. “ Ben de beni, ne zaman dansa kaldıracaksın diye merak ediyordum, “ Hayat’ın yüksek perdeden ve belli belirsiz uyarı dolu sesi, öfkesinin arasından zihnine ulaştı.

Zorlukla gözlerini ayakta dikilen çiftten ayırıp, başını Hayat’a çevirdi. Gözlerinde kaygılı bir ifade olan Hayat, bileğini hafifçe sıkıp, ona cesaret verircesine gülümsedi. Ali’yi kendisine getiren de onun yüzündeki ifade oldu. Allah’ım! Tunç, şanslı eşeğin tekiydi… Onun sevimli yüzüne bakıp, sırıttı, “Kocandan ödüm patlamasaydı çoktan pistte aklını başından alıyor olurdum,” dedi genç adam alayla ve Hayat’ın kolunu kıvrılmış dirseği üzerine yerleştirip, gözlerini onları dikkatle ve endişeyle izleyen Tunç’a dikti. Arya ve Daniel’ın yerlerine oturduğunu da o anda fark etti. “ İzin var mı?” diye sordu İngilizce kelimelerle ve Daniel’ın kafasını kaldırıp, ona bakmasına neden oldu. “Yüzümün güzelliğini tehdit eden sıkı yumruklarından nasibimi almayacağımdan emin olayım mı?” diye ekledi alayla ve Hayat, kıkırdadı. “Aranızda, Dolunay’ın bebek arabasının geçeceği kadar mesafe olsun yeter,” Tunç’un ciddi sesi üzerine herkes bir kahkaha attı. Ve Ali, gözlerini devirip, genç kadını locadan çıkardı.

“Çıkar artık ağzında saklanan şu baklayı ve kurtul!”

Ali’nin sözlerini üzerine, Hayat başını eğerek güldü. Ardından gözlerini kaldırdı ve bir türlü nasıl başlayacağını bilemediği

sözlerine doğrudan bir giriş yaptı. “Ondan hoşlanmadım.” Dedi yüzünü ekşiterek. Kimden bahsettiğini açıklamasına gerek yoktu. Ali hafifçe güldü, “ Ne tesadüf, ben de!”
“Öyle mi? Hiç anlaşılmıyor,” Hayat’ın alaylı sesi ve gülümseyen ifadesi hızla değişti, “Anlayamadığım bir şeyler var,” hislerini anlatabilmek adına doğru kelimeleri kullanmak için bir süre düşünceli bir ifadeyle, Ali’nin kendi sözlerini ilgiyle bekleyen gözlerine bakıp, başını iki yana salladı. “Sanki ikisi de kendi taraflarında, birbirlerinden habersiz yaptıkları anlaşmanın koşullarına uyuyorlarmış gibi…” Hayat, sözlerini toparlayamadığında susmak zorunda kaldı.
Ali, “Eksik bir şeyler?” diye bir öneride bulundu ve başını yana eğerek, dikkatle onun yüzüne baktı.
Onun sözlerini de hislerini de önemsiyordu. Ve gözleri hafifçe açıldığında gülümsedi.
“Aynen!” dedi genç kadın başını onaylarcasına sallayarak. “Eksik bir şeyler var.”
“Yani?”
Hayat’ın yüzünde Ali’nin daha önce görmediği hırçın bir ifade belirdi. “Yani… Ez onu!” dedi hiddetle ve Ali, sözleri üzerine gülmek yerine, derin düşüncelere daldı. Daha önce Arya’nın ateşli bir savunucusu olan Hayat’ın düşünceleri ve sözlerini bu derece değiştiren ve katı yapan şeyin ne olduğunu merak etti. Muhtemelen kendisinin gözünden kaçan bir şeydi ve Hayat’ın da anlatmaya niyeti olmadığı belliydi. Belki de sadece hissediyordu ama Ali, bunu daha sonra masaya yatırıp, üzerinde derince düşünmek üzere rafa kaldırdı.
Küçük partilerine davet edilen tüm gruplar kulüpten ayrıldıktan hemen sonra geriye sadece Arya ve Daniel, kalmıştı. Valenin araçlarını getirmelerini beklemek için kulübün önünde bekliyorlardı ve sadece anahtarla geri dönmesi üçünü de şaşırttı. Ya da Ali’nin şaşırmış gibi yapmasına neden oldu. Valeye kendi aracını getirmesini rica ettikten hemen sonra öfkeli görünen

Daniel'a çevirdi başını, " Sorun değil, sizi ben bırakırım. Aracını da yarın tamir ettirip, kiralama şirketine geri gönderirim."
"Gayet iyi gibi görünüyordu," diye mırıldadı Daniel, düşünceli bir ifadeyle. Ali omuz silkti, "Olur böyle şeyler," Gözleri hemen yanlarında, bitkin görünen genç kıza kaydı. Arya, kollarıyla kendi bedenini sıkıca sarmış, ayakları üzerinde ileri geri sallanıyordu. Genç adam onu dikkatle izlemiyor olmasaydı ürperdiğini fark etmeyebilirdi. Onun düşüncesizce zayıf giyimi üzerine kızarak ve homurdanarak, üzerindeki paltoyu çıkarıp, dalgın gibi görünen genç kızın omuzlarına bıraktı.
Hareketiyle sıçrayan Arya'nın omuzlarını hafifçe sıktı, "Sana yüz kere söyledim, adam gibi giyin!" "Dışarıda bu kadar kalacağımı düşünmemiştim," genç kızın gözlerinden uyku akıyordu ve sesi sanki bir rüyanın ortasındaymış gibi hülyalı geliyordu.
"Düşünmemiş…" Ali, yanlarında onları çenesi kasılarak izleyen Daniel'ı tamamen unutmuştu. Genç kızı kendisine çevirip, paltonun önünü sıkıca kapadı ve tel tel olan saçlarını elleriyle hafifçe düzeltip, omzundan geriye attı, " İyi misin?"
"Uyumak istiyorum." Arya, sözlerini doğrulamak ister gibi ağzını kocaman açarak esnedi.
Ali, gülerek onun burnunu parmakları arasında sıkıştırdı. "Hiç belli olmuyor,"
Daniel, karşısında kendisini unutmuş gibi görünen iki gence bakıyordu. İçinde kıskançlık olmayabilirdi ama piçin onu böyle yok sayması sinirlerine dokunuyordu. Arya'yı dansa kaldırırken kendisine tek bir söz bile söylememiş, bakmamıştı bile ama diğer adamın karısını dansa kaldırmak için saklamaya gerek duymadığı- hatta sırf belli etmek için kendi dilinde konuşmuşlardı- bir nezaketle izin istemişti. Sırf ona inat, Arya'nın bileğini tutup, kendisine çekmek ve dilini boğazına sokana kadar onu öpmek istiyordu. İçinde dönüp duran şeytan ona fısıldıyordu. Ve sonra keyifle Ali'nin vereceği tepkiyi izlemek istiyordu. Ama adamın duruşunda ve bakışında onun sürekli geri adım atmasına neden

olan bir şey vardı ve ayrıca onunla ters düşmek istemiyordu. Ve zaten Arya'da buna müsaade etmezdi. Eğer giriştiği iş olmasaydı Ali ile ters düşmeyi göze alır ve neler olacağına bakardı. Ne tür bir ilişkileri vardı? Bunu hala kavrayamamıştı ve aslında artık, onların arasında neler olup bittiğini çözmeyi bırakıp, harekete geçmesi gerekiyordu. Neyse ki ertesi gün için planları vardı. Sıkılmış gibi iç çekip, kolunu kaldırarak saatine baktı. Yani artık o gün için planları vardı. Saat gece yarısını geçmişti. Dakikalar sonra Ali'nin arabası – yine gümüş renkli spor bir araba ama bu defa dört kapılı- hemen önlerinde durdu.
Ali, genç kız için arka kapıyı açtı ve gülerek birkaç kelime mırıldandı. Arya ona bakıp, gözlerini devirdi ve aracın içine yerleştiği gibi kendisini koltuklara bırakıp, uzandı. Ali onun kapısını kapatırken kıkırdadı. Daniel'a dönüp, başıyla 'Atla' dercesine bir işaret yaptı ve Daniel buz gibi havadan kurtulacağı için minnetle araca atladı. Aracının bozulması hiç iyi olmamıştı. Gerçi aracının aniden bozulması da kafasını kurcalamıyor değildi… Bu piçin evini öğrenmesini istemiyordu ama zaten sokağın başında inmeyi düşünüyordu. Michael, evdeydi ve onunla karşılaşmalarını istemiyordu. Açıklamasını yapmak zor olabilirdi. Arkaya bir bakış attı ve Arya'nın çoktan uyuduğunu gördü.
Gülerek, "Sızmış," dedi ve Ali'nin dikiz aynasından arkaya bakıp, hafifçe gülmesine neden oldu.
Ali başını iki yana sallayarak, "Asla şaşmaz," dedi.
Daniel göz ucuyla, bedeni arabayı tamamen dolduruyormuş gibi görünen Ali'ye baktı. Yakın arkadaşlıkların nasıl olduğunu bilirdi ama Daniel, kardeşiyle bile bu kadar samimi ve yakın değildi. Ve bir anda, konuşmayı bile düşünmezken mırıldandığını fark etti, "Nasıl bir arkadaşlığınız var hala anlayamıyorum." Kendi sözlerini tutabilmiş olmayı dilerdi ve böyle hatalar yapmazdı ama çok fazla içmiş olmalıydı. Ve onların arasında duran, bir beden gibi kendisini belli eden garip bağa sandığından daha çok takılmış olmalıydı.

Ali ona bir bakış attı. Bakışlarında karanlık bir alay ve anlayamadığı bir tuhaflık vardı. “Neden? Rahatsız mı oluyorsun?”
Daniel kayıtsızca omuz silkti ve güldü. “Sandığın türden değil, o benim. Bunu biliyorum.” Kafası iyi olabilirdi ama sesine sızmış gibi yapan sahiplenici tonu ve kibri istediği gibi kullanmayı başarabilmişti.
Beklediği cevap, sandığı gibi ne aniden öfkeyle geldi ne de büyüklük taslıyordu.
“Aksini iddia eden olmadı,” sesinde bir şeyler aradı, gözlerini kısıp onu dikkatle inceledi ama adamın duruşundan hiçbir şey anlaşılmıyordu. Belki de hisleri onu yanıltıyordu. Daniel, zaten karışık olan aklının daha fazla karışmaması için – en azından daha normal bir kafayla bu konu üzerinde konuşmak için- susmayı tercih etti.
Taksimin arka sokaklarında bulunan dairesinin bulunduğu sokağa gelmeden, “Beni burada bırakabilirsin,” dedi.
Ali, ona bir bakış attı. “Evine kadar bırakmazsam, Arya, bana kırılabilir,” tekrar yola çevirdi bakışlarını.
“Hangi sokağa giriyorum?” diye sordu kararlılıkla.
“Arabanın oraya girmesi çok zor, araçlarını çok çarpık park ediyorlar ve ilerlemek gerçekten çok zor.
Gecenin bu saatinde takılıp kalmanızı istemem.”
Sözlerinin üzerine Ali, başını çevirip ona baktı ve onaylarcasına başını salladı. Daniel rahat bir nefes almamak için kendisini zor tuttu. Onun bir şeyler sakladığını düşünmesini istemiyor – ki zaten bir şeyler saklıyordu- ve bunu başardığını umuyordu. Ali arabayı sağa çektiğinde, arkasına bakıp düşünceli bir ifade sergileyerek, “Onu daha önce bırakmalıydık!” dedi.
“O, benimle kalacak.” Ali’nin kuru sesi üzerine başını hızla çevirip, ona baktı.
“Kendi evine gitmek isteyecektir,” dedi ve sesindeki inatçı tınıya engel olamadı. ‘Orospu Çocuğu’ dedi içinden. O nişanlısını öpemiyordu bile, ama adam kızı evine götürebiliyordu. Bu nasıl

bir karmaşıklıktı, Daniel anlamakta güçlük çekiyordu. Eğer susmak zorunda kalmasaydı; o an gerçek benliği ve düşünceleriyle hareket eder, Arya'nın bilinçsizliğinden faydalanarak karşısında dünyanın efendisiymiş gibi hareket eden herife canını acıtacak şeyler söyler ve sözlerine kavgacı kimliğine yakışan birkaç hareket de eklerdi.
Ali tek kaşını kaldırarak baktı, "Hiç sanmıyorum. Arya, İstanbul'a geldiğinde her zaman bende kalır." Ali, Daniel'ın sıkılı dişleri üzerine gerilen dudaklarını keyifle izledi.
"Öyle olsun… İyi geceler," Ali sadece başını salladı ve onun araçtan çıkmasını bekledi. Arabayı hareket ettirip, birkaç metre ilerledi. Daniel bir sokağa girdiğinde arabayı sağa çekti. Hızla indi ve kapıları kilitleyip, onun girdiği sokağa doğru ilerledi. Sokağın başında daha ağır adımlarla ilerledi ve sokağa girdiğinde Daniel'ın bir binanın yanında başka bir sokağa girdiğini gördü. Sokağa girmekten vazgeçip, Daniel'ın girdiği sokağa paralel olarak cadde boyu ilerledi ve onun ara ara yakaladığı görüntüsüne göre takibine devam etti.
Onu takip etmek gibi bir amacı yoktu ama evinin adresini öğrenmemesini istediği çok barizdi ve bunun için yapmak zorundaydı. Daniel tekrar görüş alanında belirdi ve sokaktan aşağıya doğru ilerledi. Ali tam sokağa girip, onu tekrar takip etmek üzereyken, sağa dönüp bir binaya doğru ilerledi. Aynı anda anahtarlarını da cebinden çıkardı. Binanın önüne geldiğinde giriş kapısını açıp, içeri daldı. Ve Ali topukları üzerinde dönüp, tekrar arabasına doğru hızla ilerledi. Araca binerken, hafta içi tekrar gelmeyi düşündü.
En az kendisi kadar ukala, gösterişli ve her şeyiyle abartılmış olan konutunun garajına girip, motoru durdurdu. Ve Arya bir zombi gibi aniden doğrulup, dikiz aynasında belirince hem ürktü hem de onu kucağında taşıma hayalleri suya düştüğü için kızdı."Aklımı aldın!" dedi gülerek.

“Neredeyiz?” saçlarının bir kısmı, başının tepesine dağınık bir yumak oluşturmuş, makyajı akıp, gözaltlarını karartmış ve uykunun getirisiyle yüzü şişmişti. Ali’nin tembel bakışları onun yüzünde gezindi ve genç adam sonunda sırıttı.
“Berbat görünüyorsun,” kıkırdamasına engel olamadı. Arya yarı kapalı gözlerini devirdi ve homurdanıp, araçtan inmek için uyuşukça hareket etti. Ali de araçtan inen genç kızın hemen arkasından garajın zeminine ayakbastı ve gözlerini ona çevirdi.
Göz kapakları birkaç kez açılıp kapanan ve nerede olduğunu anlamak için etrafı gözleyen Arya, ona döndü, “Sana gelmişiz?” kaşlarını kaldırıp, kafası karışmış gibi başını yana eğdi ve hızla arabanın içine bir bakış attı. “Daniel nerede?”Ali asansöre doğru ilerlerken, omzunun üzerinden bir bakış attı. “Onu evine bıraktım.” Asansörün kapılarını açmak için bir düğmeye bastı ve omzunu kapıya dayayıp, onun geçmesini beklerken hafifçe güldü.” Unutkanlığına alışmıştım ama nişanlını her seferinde unutman tuhaf oluyor,” Arya, onun tuttuğu kapılardan geçerken kirpiklerinin altından ona kötücül bir bakış attı. “Onu unuttuğum filan yok!” dedi ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. Sanki kurbağa yutmuş gibi, sesi berbat çıkmıştı. Ali alayla başını salladı ve arkasından kabine girip, aynalarla çevrili kabin duvarlarından birine sırtını yasladı.
“Bir kat yukarıya çıkmak için evine bir asansör yaptırabilecek kişi, ancak sen olabilirdin,” Arya inanamazlıkla başını iki yana salladı. “Eğer yapabiliyorsam neden yaptırmayayım?”
Arya, Ali’nin kayıtsız omuz silkişine hafifçe güldü. Bu adam hiç değişmeyecekti, her zaman ukala!
Asansör durdu ve kapısı açıldığında, Ali kendisini sırtını dayadığı zeminden ayırıp, bir adım öne çıktı ve abartılı bir reveransla eğildikten sonra genç kızın geçmesi için, bir kolunu öne doğru uzattı.Arya, onun yanında geçerken hafifçe boşluğunu dürttü ve Ali’nin göğsünden garip bir ses çıktı. “Uykum kaçtı!” dedi genç kız huysuzca.Ali, onun arkasından çıkarken, “Kaburga kemiklerimden

birini kırdın!" dedi. Arya, ona alaylı bir cevap daha vermek üzereyken bir anda durdu ve hemen arkasından gelen Ali'nin ona çarpmasına neden oldu. "Ne oldu?" diye sordu genç adam ama sesinin tınısından aslında bildiği anlaşılıyordu.Arya, omzunun üzerinden endişeli görünen Ali'ye baktı,"Arabam nerede?" Asansör kapısının ve evin asıl giriş kapısının arasında bulunan geniş hole yerleştirdikleri bal kabağından arabanın olması gereken boşluğa, tekrar dönüp baktı. Ali onu neden kaldırmıştı? Arabanın yerinde olmayışı, genç kızın içinde bir noktanın sızlamasına neden oldu. Onu kendisine hediye olarak aldığında ve evlendiğinde Arya'nın evine götürebileceğini söylediğinde, Arya arabanın sonsuza kadar Ali'nin evinde kalacağını düşünmüştü. Çünkü ondan başka kimseyle evlenmek istemiyordu. Gerçi hala öyle düşünüyordu ya…Ali usulca onun etrafından dolaşıp, önüne geçti ve tam ayaklarının dibinde durdu. Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Belki biraz pişmanlık? "Tadilat yaptırıyordum," dedi alçak sesle ve kaşları hafifçe derinleşip, özür dileyen gözleri genç kızın gözlerini yakalamaya çalıştı. " Ahmak herifler yerini değiştirmeye çalışırken kırmışlar, "Sesinden pişmanlık akıyordu. Arya, kırgın ve üzgün ifadesini saklamaya çalıştı ama beceremedi ve Ali ifadesini fark ettiğinde kollarını ona doladı. "Özür dilerim." Dedi yumuşak bir sesle.Arya başını iki yana salladı. "Senin hatan değil, " dedi göğsüne doğru, sesi ister istemez boğuk çıkmıştı. Ali, ona her zaman hediyeler alırdı ama Arya için arabanın değeri başkaydı. Genç adam, hafifçe geri çekildi ama onu tamamen bırakmadı. Elleri sırtından hafifçe yukarı çıkarken, Arya titrememek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.Ali'nin ellerinin hareketi omuzlarında duraksadı. "Yine de özür dilerim." Dedi fısıltı kadar alçak bir sesle ve o gece Arya'nın başının dönmesine neden olan garip davranışlarına bir yenisini daha ekleyerek, genç kızın yüzünü avuçları arasına aldı.

Başparmağı, alt dudağının üzerinde gezinirken genç kızın aklını uzay boşluğuna yolladı. "Yenisini sipariş verdim. Daha büyüğünü

ve daha gösterişlisini yaptırıyorum.”aniden eğilip, dudaklarını alnına dokundurdu ve Arya’nın dünyası etrafında delice dönmeye başladı. “Söz veriyorum bir hafta içinde burada olacak!”
Arya, onun bu yeni, dokunma alışkanlığıyla öyle bir afallamıştı ki, sadece başını sallayabildi. Ona böyle bir şeye gerek olmadığını, zahmete girmemesini söyleyebilirdi de ama bu gibi zarif düşünceler için kafası oldukça karışıktı. Ali, Arya’nın üzerinden kendi kabanını ve genç kızın deri ceketini çıkarıp, ikisini de tek elinde tuttu. Ardından bir kolunu genç kızın omzuna doladı ve kendisiyle birlikte onu da yürümeye zorladı. “Madem uykun kaçtı… Anlat bakalım, ‘Bay manken suratlı şebekle’ nasıl tanıştın?”
Arya, onun yanında büyük salona doğru ilerlerken, “Kiminle?” diye sordu şaşkınlıkla. Onun kimden veya neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında sözcüklerinden doğru düzgün bir anlam çıkarabilecek kadar bile bir şey yakalayamamıştı.
Ali güldü. “Senin, Daniel’la nasıl tanıştığını soruyorum! Tabii bilmediğim bir yerlerde başka nişanlıların yoksa”
Ali’nin alaylı sorusu üzerine, “Hayır, yok.” Diye, ciddiyetle cevap verdi. Sesinin tonu, cevabı ve genç kızın kaybolmuş hali, Ali’nin durup, onun yüzüne dikkatle bakmasına neden oldu.
“İyi misin?” diye sordu endişeyle ve elini alnına götürüp, ateşini kontrol etti. “Hayalet kadar beyazsın,” endişesi yüzünün çizgilerine de yerleşmişti. Onun bu kaygılı hali, biraz olsun toparlamasına neden oldu.
“İyiyim.” Dedi yüzüne bir gülümseme yerleştirerek. Ali’nin ona inanmayan bakışlarını fark ettiğinde, “Gerçekten!” diye üsteledi. Ayakta durmak, dengesini kaybetmiş bedeni için fazla geldiğinde yanından ayrılıp, oturma gruplarından birine doğru ilerledi.
“Öylesine bir tanışma işte,” diye mırıldandı kendisini koltuğa bıraktığında. Ali, elindeki ceketleri koltuklardan birine fırlatıp, yanına otururken, o da eğilip çantasını parlak zemine bıraktı. Tekrar doğrulduğunda sırtını yumuşak döşemeye yasladı.

“Yine de anlat,” dedi Ali ve sesindeki ısrarcı ton üzerine genç kız, gözlerini devirdi.
Bıkkınlıkla içini çekti. “ Biz onun… Ne yapıyorsun?” diye sordu birden afallayarak, başını dizlerine koyup, ayaklarını uzatan genç adamın yüzüne baktı.
“Uzanıyorum!”
“Dizime mi?” Arya’nın gözleri fal taşı kadar açılmıştı.
“Evet. Rahatsız mı oldun?” Ali gözlerini kapayıp, kollarını göğsünde birleştirdi ve sanki her zaman böyle yatıyormuş gibi rahatça bir ayağını diğerinin üzerine attı.
“Evet. Yani, hayır. Ama-“
“Çok yorgunum, Arya. Bir adım atacak halim yok. “ derin bir iç çekti. “Anlat.”
Arya, onun gözlerinin kapalı olduğuna şükretti, çünkü çenesi bir karış aşağıya düşmüştü. Gözleri kendi dizleri üzerinde yatan adamın gevşemiş yüzünde takılı kalmış, onu itip yere atmak ve ellerini karışık saçlarının arasına daldırmak arasında kalmıştı. Görüntü sıcak, içinde kolaylıkla kaybolabileceği kadar çekiciydi. Onun bedenine dokunduğu yerlerde başlayan sıcaklık, usul usul tüm bedenine yayılıyordu. Ali tek gözünü aralayıp, hınzır bir ifade ile ona baktı. “Nasıl tanıştığınızı mı unuttun?” sesi kahkaha kokuyordu. Ve sanki mayın tarlasının ortasında kalmış gibi kıpırtısız oturan genç kızın oynak sinir uçları harekete geçti. Yüzünde huysuz bir ifade belirirken, tanıştıkları günü anlatmaya başladı. Daha birkaç cümle mırıldanmışken, Ali’nin dudakları bilinçsizce aralandı. Genç kızı sesi, onun bu görüntüsü karşısında önce inceldi, ardından tamamen suskunluğa gömüldü. “Ali?” diye sordu. Kaşlarını çatıp, işaret parmağıyla onu hafifçe dürttü ve genç adam bilinçsizce homurdandı. Bu, Arya’nın gülümsemesine neden oldu. Uyumuştu! Durum, işkencelerine bir yenisi ekliyor olsa da bu anı yaşadığı için memnundu. O böyle bilinçsiz, gevşemiş ve tamamen çocuksu bir ifade ile uyurken, onu izlemek… Keyifliydi. Ellerinden biri usulca havaya süzüldü, düşünerek yaptığı bir

hareket değildi, kalbi onun uyanabileceği gerçeğiyle yüksek perdeden bir ötüş tuttururken, ürkekçe saçlarına uzandı. Yumuşak teller derisine değdiğinde, yutkunarak alt dudağını ısırdı.Arya, ona hissettiği karşılıksız duygularının verdiği acıyla baş etmeyi öğrenmişti öğrenmesine ama çoğu zaman – özellikle de onu biriyle gördüğü zamanlarda- çektiği azap, ölümün eşiğinde olmak gibiydi. Soğuk, sıcak, karmaşık ve kaybolmuş hissediyordu. Onu uyandırmaktan ödü koptuğu için, kıpırtısız duruyordu. Eli başının tepesinde, kokusu burnundan içeri yol alıp, ciğerlerine neşeli bir hava gönderirken, gözlerini kapayıp hissi dilinde duyumsadı. Garip, şiddetli bir sarhoşluk gibiydi… Böyle olabilirdi. Yaşayabileceği hayat, her gün bu tanımı güç hislerle dolu olabilirdi. Eğer Ali, onu kabul etseydi.

Arya adil bir insandı. Ve Daniel'a ihaneti, onun vicdan azabı çekmesine neden oluyordu. Kendisini duygusuz bir ömre mahkûm edebilirdi ama Daniel'ın bunda ne suçu vardı? Kendisinden hoşlanması suç kabul ediliyorsa; o başkaydı tabi… Gözlerini kapadı ve pişmanlığıyla yüzü acı çeker gibi büzüştü. Yapamayacaktı. Doğru anı bulduğunda Daniel'la konuşmalıydı. Tek mümkün geleceğinin bu olabileceğini sanmıştı. Aptallık etmişti. Gözlerini tekrar açtığında bütün acı verici düşüncelerini zihninde gerilere doğru iteledi ve o anın, Ali'nin tadını çıkarmak için kendisine izin verdi.

Parmakları saçlarının arasında biraz daha ilerledi. Ali, bir anda hareket edip, yüzünü onun görüş alanından uzaklaştırarak döndüğünde, yüreği ağzına geldi ve ellerini hızla çekti. Tekrar saçlarına uzanmadan önce onun uyuduğunda emin olmak için beklerken, gözlerini kapayıp, başını arkaya yasladı. Ve bilinçsiz karanlığa doğru yol alırken, düşünceleri tutarsızlaşıp, rüya âlemine giriş yaptı. Yaklaşık yarım saat sonra Ali'nin gözleri açıldı. Görüş alanında bulunan tüm objeleri tek tek inceledi. Geniş salonun fark etmediği ayrıntılarına bile o anda dikkat ediyordu. Bir süre daha bekledi ve sessizliği dinledi. Arya kıpırdamıyordu.

Onun uyumuş olabileceğini tahmin ediyordu ama emin olamıyordu. Başını dizlerinin üzerinde hafifçe çevirdi ve başı yana düşmüş, dudakları aralanmış hafifçe horuldayan Arya ile karşılaştı. “Arya?” diye sordu yine de emin olmak için alçak sesle. Saçlarını tutturduğu tokalardan biri kaymış, tokadan kurtulan teller gevşemiş yüzünün üzerine düşmüş, bir köşesi aşağıya sarkmış dudağının kıyısında, hafif bir ıslaklık parlıyordu.
Kafa karışıklığı yaşıyor olması yüzüne bir gülümseme yerleşmesine engel olamadı. Kafası karışıktı, çünkü Arya’nın saçlarını okşamasını beklemiyordu. Dokunuşundaki nazikliği ve tedbiri de beklemiyordu. Ali, parmakları saçlarında hissettiği anda irkilişini kıpırdanarak gizlemek zorunda kalmıştı. Ve gece boyunca Ali’nin, ona dokunuşlarına verdiği tepkileri de beklemiyordu. Bedeninin titremesi Ali’nin dokunuşundan hoşlandığını mı gösteriyordu. Olabilir miydi? Ali, kendisine bunu düşünme izni verebilir miydi?
Kollarını çözdü. Yavaşça hareket ederek doğrulup, ayağa kalktı. Onu, genç kız için hazırlattığı odaya götürme düşüncesinden son anda vazgeçti. Aşağıya eğildi, parmakları çizmelerini hafifçe kavradı ve genç kızın ayaklarını koltuğa uzatmasını sağladı. Başını yastıklardan birine yerleştirmek için yüzüne eğildiğinde, küçük bir ayrıntı dikkatini dağıttı. Kulağından düşecekmiş gibi duran küpeye uzanıp, hafifçe çekiştirerek kontrol etti ve klipsli olduğunu fark etti. Ali, sırıttı ve küpeyi genç kızın kulağından çekip, avucu içine hapsetti. “Arya?” diye seslendi yine alçak sesle. Genç kızda bir hareketlilik olmadığında, her zaman yaptığı gibi onun bilinçsizliğinden faydalanıp, dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Ve ılık dokunuş, her zaman olduğu gibi darbe etkisi yaptı. Ve bunu her yaptığında olduğu gibi kendisini sapkın zihniyetli bir deli gibi hissetti. İç çekip, topukları üzerinde döndü ve yatak odasına doğru ilerledi. Küpe, unutulmuş diğer eşyaların bulunduğu dolapta yerini aldıktan sonra, başka bir dolap açıp, bir battaniye çıkardı ve bir süre duraksadı. Battaniyeyi tekrar yerine

yerleştirdi ve hızlı adımları yeniden genç kızın uzandığı koltuğun önünde son buldu. Eğer üzerlerini örtseydi, Arya, Ali'nin uyandığını fark edebilirdi. Çizmelerini de bu yüzden çıkarmamıştı. Geniş koltuğun üzerine, Arya'nın hemen yanına uzandı ve kollarını ona dolayarak, kendi bedeninde giderek artan ısıyı onunla paylaştı. Arya kıpırdanıp, ondan diğer tarafa döndüğünde gözlerini hızla kapayıp, uyuyormuş gibi yaptı ama beklediği gibi Arya uyanmamıştı. Onu kendi bedenine tamamen hapsettikten sonra burnunu saçlarının içine gömdü. Belki asil bir davranış şekli değildi ama Ali'nin de umurunda değildi. Onun yanında her durduğunda alışmış olduğu reaksiyonlar bedeninde ki yerlerini aldılar. Yaşadığı hiçbir şeyle kıyaslayamayacağı kadar tatlı bir his bedenini doldururken ve yıllar yıllar boyu bu hisle yaşamaya niyetliyken doğru olan her şeyin canı cehennemeydi… Ali bir süre, onun ve bedeninin hissettirdiklerinin kendi bedenine yaptığı tahribatın içinde boğuldu ve yüzeye çıkamadan karanlığa hapsoldu.

***

"Merhaba," Arya, Daniel'ın şaşkın yüzüne bakıp, güldü. Daniel, sabahın erken saatinde aramış ve Arya da onu kahvaltıya davet etmişti. Bu, Ali'nin evinden kaçmak için iyi bir bahaneydi. Sabah kalktığında birbirlerine sıkıca sarılmış, sarmaş dolaş yatıyorlardı. Ali'nin başı onun boynuna gömülmüş, aralık dudaklarından dışarı verdiği her nefes, Arya'nın yanlış ve asla gerçekleşmeyecek hayallere kapılmasına sebep oluyordu. Arya'nın dudakları onun yanağının derisi üzerinde, kolu boynuna dolanmıştı. Ali de ona sıkıca sarılmış, ayakları birbirlerine dolanmıştı.

Ve Arya gece onu uyandırmadığı için suçluluk hissiyle dolmuştu. Kendisi önce uyandığı için şanslıydı. Yoksa Ali'ye onu neden uyandırmadığının hesabını veremezdi. Aceleyle kalkıp, kendisini evden dışarı atmış ve bir taksiyle eve dönerken, kaybolan küpesini fark etmişti. Eve geldiğinde duş almış ve Daniel'a kahvaltı hazırlamıştı. Ali aramadığına göre hala uyuyor olmalıydı.

Daniel'ın omzunun üzerinden evin içine kaygılı bir bakış attığını fark ettiğinde, tekrar güldü. "Evde kimse yok. Akşama kadar da olmayacak. Aslında bu aralar, neredeyse gece yarısından sonra geliyorlar," Kapıyı biraz daha araladı ve onun geçmesi için kanara kaydı.
"Baban, beni öldürmeyi kafasına koymuşken, tedbirli olmakta fayda var." Genç adam, Arya'nın yanında geçerken, eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Ve Arya inatla bir şeyler hissetmeyi diledi. Hissedemedi.
"Abartma, lütfen." Genç kız, mutfağa doğru ilerleyen Daniel'ın ardından dış kapıyı kapatıp, onu takip etti.
Daniel, mutfağa girdiğinde sevinçli bir ses çıkardı. " Tanrım! Şahane görünüyor." Bedenini genç kıza çevirdi. "Buraya geldiğimden beri yapacağım en iyi kahvaltı!"
Arya, ona oturmasını işaret ettikten sonra minnetle, yerine yerleşti ve genç kız, bir sürahiden ona portakal suyu doldurdu.
"Ali de kalacağını sanıyordum." Dedi Daniel, ihtiyatlı bir sesle. Ne çok fazla ilgili ne de aşırı umursamaz görünmek istiyordu. Arya başını kaldırıp, kirpiklerinin altından baktı.
"Ali de kaldım, ama erken uyanınca eve geldim." Arya,konuyu değiştirmek ister gibi genişçe gülümseyip, "Bugün müzeye gideceğimizi anneme haber verdim." Dedi.
Daniel düşündüğünden daha hevesli bir gülücük gönderdi ona, "Buna gerçekten çok sevindim.
Teşekkür ederim."
Arya gülümsedi ve ona gerçek hislerinden bahsetmeden önce, genç adamla birkaç gün geçirmeye karar verdi. En azından ona iyi bir İstanbul gezisi amaçlıyordu. Daniel'ın kendisine aşık olduğunu düşünmüyordu ama değer verdiğinden emindi. Hareketleri ve ona olan davranışları böyle hissetmesine enden oluyordu.
Daniel, Arya'nın boşalan bardağına dikkatle baktı ve fazla abartılı görünmeden ayağa kalkıp, sürahiyi eline aldı. "Ben yapabilirdim,"

diye mırıldandı Arya. Daniel, onun bardağını portakal suyuyla doldururken, kayıtsızca omuz silkti.
“İzin ver sana hizmet edeyim.” Sesinde kendi aklında dolanan hizmetlerin görüntüsünün getirdiği bir boğukluk vardı ama şimdi bunlara kapılmanın zamanı değildi. Sürahiyi tutan parmaklarını hafifçe gevşetti, camın yüzeyi elinin altında yer değiştirirken, o yakalayamadan genç kızın saçlarından aşağıya boşandı.
Arya şaşkın bir çığlık atarken, Daniel özürlerini sıralamaya başlamıştı. “Tanrım! Çok üzgünüm. Ne kadar dikkatsizim böyle!”
“Sorun değil,” dedi genç kız, kirpiklerine bulaşan sıvıyı kırpıştırarak göndermeye çalışıyordu bir yandan. Daniel’ın gözleri mutfakta gezindi, bir peçetelik fark ettiğinde hızlı adımlarla ilerleyip, peçeteden bir tomar aldı ve tekrar genç kızın yanına döndü. Saçlarındaki sıvıyı temizlemeye çalışırken, hala özür diliyordu.
Arya yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. “Böyle olmayacak. Duş almam gerekiyor.” Diye mırıldandı. Sesinden, duş alacak olmaktan hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Ama duş alıp, ortalıktan bir süre kaybolması gerekiyordu ve Daniel, bunun üzerine atladı.
“Kesinlikle.” Dedi üzgün bir tonla. “Gerçekten çok üzgünüm.” Diye ekledi.
Arya, ona sinirli bir gülüş gönderdi. “Hemen dönerim.” Dedi ve acele ile mutfaktan ayrıldı. Daniel’ın duyma mesafesinden uzaklaştığında homurdanarak, banyoya ilerledi.
Daniel sessiz adımlarla, merdivenlerde onu takip etti. Arya bir kapıdan girdiğinde kısa bir süre duraksayıp, çıkmadığına emin olduğunda hızlı hareket ederek, evi dolanmaya başladı. Önce ebeveyn odasına girdi ve yerini değiştirerek baktığı her şeyi tekrar yerine koyarak, depo anahtarlarının koyulabileceği bir kasa aradı ama bulamadı. Dolap içlerine kadar kontrol etti ama hiçbir şey yoktu.
Odadan çıktı.

Kısıtlı zamanını göz önünde bulundurarak başka bir şey yapmaya karar verdi. Alt kata süratle inerken, cebinden telefonunu çıkardı. Ve hızla bir numara tuşladı.
“Buldun mu?” dedi karşı hattan gelen ses direkt olarak.
“Hayır. Kapıya gel!” girişe ilerledi. Genç kızın çantasını eve girerken, ceketlerini astıkları yerde görmüştü. Çantayı hızla askıdan çıkarıp, fermuarını açtı. Ardından yere eğilip, hızla içindekileri zemine döktü. Birkaç ıvır zıvırın arasında göze çarpan sevimli bir ayı figürü olan anahtarlığı fark etti. Anahtarlığı hızla eline alıp, anahtarları yuvarlak halkadan tek tek söktü. Aynı anda kulakları evin içinden gelebilecek her sese dikkat kesilmişti. Kapıyı aralayıp, karşısında Michale’i gördüğünde anahtarları hızla ona uzattı. “Bugün müzeye gidiyoruz. Evde kimse yok. Eğer ben başarılı olmazsam, konuştuğumuz gibi sen girip daha kapsamlı bir arama yapabilirsin. Acele et. Duş alıyor. Baskılayıp, bana geri getir!” hızlı hareket etmesi için onu omzundan ittirdi.
Michael kiraladıkları araca doğru hızla ilerlerken, arkasından kaygılı gözlerle etrafı kolaçan ediyor ve hala evi dinliyordu. Michael aracın içine binip, görüş alanından çıktı. Daniel, omzunun üzerinden eve kısa bir bakış atıp, tekrar ona bakana kadar, Michael araçtan çıkmış, kendisine doğru koşuyordu.
“Umarım buna gerek kalmaz.” Diye mırıldandı anahtarları geri verirken.
“Umarım,” diye onayladı Daniel. Ve kapıyı hızla kapattı. Önce anahtarları yerine taktı. Ardından çantadan çıkanları tekrar çantaya doldurdu ve çantayı da yerine astı. Arya hala banyodaydı. Genç kızın çıkıp giyinmesi ona birkaç dakika daha kazandırıyordu. Önce salona girdi. Ama oradan da eli boş çıktı.
Bu kadın anahtarları nerede saklıyordu? Bir kasa veya onun gibi bir saklama yeri mutlaka olmalıydı. Salondan çıkıp, farklı tarzlarda birçok eşyanın bir araya geldiği, kütüphane benzeri bir odaya girdi. Arya hala banyoda olduğu için araştırmasına daha geniş kapsamlı devam etmeyi düşündü. Ve odada bulunan her

şeyin altına, her kutunun içine baktı. Bir diz üstü bilgisayarın bulunduğu çalışma masasının tüm çekmecelerini kontrol etti ama aradığını bulamadı.
“Lanet olsun!” diye tısladı bir çekmeceyi sertçe kapatırken. Nerede olabilirdi? Belki de Arya’nın odasındaydı. Dişlerini sıkıp, koşarak merdivenlere ilerledi ve nefes nefese kalmış bir halde ikişer üçer merdivenleri tırmandı.
Arya’nın odasına girdi ama daha araştırmasına başlayamadan bir kapı açıldı. “Siktir!” diye fısıldadı. Ona ne cevap verecekti? İşi pişkinliğe vurmayı düşünürken, Arya’nın telefonu çalmaya başladı. Şansına şükrederek, başını sesin geldiği yöne çevirdi. Bir komedinin üzerinde ekran ışığı yanıp sönen telefonun yanına ilerledi.
Arya’nın şakkın sesi üzerine, eline aldığı telefonun ekranına bakamadan ona döndü. “Burada ne arıyorsun?” Arya’nın sesi şüpheli ve endişeli geliyordu. Tanrım! Nişanlım dediği adamdan böyle ürkmesi ironikti.
Daniel, omuz silkti. “Telefonun çaldığını duydum ve…” tekrar omuz silkti. Telefon melodisi iki arasında duran mesafeyi dolduruyordu ve Arya hala tedirgin görünüyordu. Daniel, sonunda anladı. Telefon suskunluğa gömülürken, onun havluyla sarılmış bedenini baştan aşağıya süzdü. Ağzı kurudu, aleti sertleşti ve hırlamamak için kendisiyle mücadele etti.
“Tanrım!”dedi soluğunu dışarı verirken. Çok kolaydı. Yanına yaklaşıp, üzerinde duran tek parça kumaşı çekecek ve onu kucaklayıp, yatağa taşıyacak, sonra da ona sahip olacaktı. “Bu hayatımda görebileceğim en şahane manzara!” dudağını sertçe ısırıp, başını iki yana salladı.
Telefon tekrar çaldı. Ve Arya irkilerek şaşkınlığından kurtuldu. “Eğer biraz daha bana öyle bakmaya devam edersen… Utançtan bir deliğe saklanacağım.” Dudakları zayıf bir gülümseme ile büküldü. Teni hızla artan bir pembelikle kaplanıyordu. “İzin verirsen kıyafetlerimi giymek istiyorum?”

Daniel'ın donup kalmış bedeni, zorlukla çözüldü. "Elbette!" dedi boğuk bir tonla. Lanet olsun! Bunu yapacaktı. Er ya da geç, tüm her şey sona ermeden onun içine girecekti. Bedeninin tam önünde durup, telefonu ona uzattı. Arya'nın titrek elleri telefona uzandı ve Daniel, kendisine hâkim olamadan onu bileğinden kavrayıp, çekti. Arya'nın dudaklarından çıkan küçük çığlığı kendi dudaklarıyla boğdu ve onu sertçe öptü. Bir eli ıslak saçlarının arasına dalarak, onun başını arkaya eğdi ve genç kızın şaşkınlıkla aralanmış dudaklarından içeriye dilini uzattı. Arya'nın elleri onu itmek için göğsüne sabitlendiğinde içinden bir hırlama yükseldi ve hızla geriye çekildi. Eğer onun kendisini itmesine izin verirse, bu bir meydan okumaya dönüşürdü ve Daniel, ona zorla sahip olurdu.
"Bunu-" diye başladı Arya, sert bir tonla.
"Üzgünüm bebeğim ama hiçbir erkek, görüntüne karşı tepkisiz kalamazdı. Aklımı başımdan alman, benim suçum değil." "Bunu bir daha yapma!"
Daniel'ın soğuk bakışı üzerine genç kız, ürperdi. "Nasıl istersen," dedi genç adam kuru bir tonla. Ve Arya, onun öfkelenip öfkelenmediğini anlayamadı. Daniel, çalan telefonu tekrar Arya'ya uzattı.
Genç kızın eli ihtiyatla telefona uzandı, narin parmakları telefonu kavradı ve onun çıkmasını ima eden bakışlarını, gözlerine dikti. Daniel güldü. "Anladım, gidiyorum. Bana bir sapıkmışım gibi davranma!" sesinde bariz bir kırgınlık vardı.
"Üzgünüm. Niyetim öyle davranmak değildi. Biliyorsun-"
"Biliyorum. Biliyorum." Dedi genç adam, rahatlatıcı bir tonla. Ve gülerek gözlerini telefona dikti. "Bence arkadaş, oldukça ısrarlı… İstersen telefona cevap ver,"
Arya, başını onaylarcasına sallayarak ekrana baktı. 'Aliş', tam sırası!
"Alo?"
"Uyuyor muydun?" diye sordu Ali direkt.

“Hayır. Ama o kadar düşüncelisin ki, uyuyor olduğum ihtimali olduğu halde üst üste arayıp duruyorsun!”
“O zaman, aradığımı duyduğun halde neden telefona cevap vermiyorsun, bayan kaçak?”
Arya, onun iğneleyici son sözlerini duymazdan geldi. “Duş alıyordum. Telefona onun için bakamadım.” “Hımm” diye mırıldandı Ali.
“Ben aşağıya iniyorum. Ve üzerini giyinmekte acele etsen iyi olur, kurt gibi açım!” Arya, omzunun üzerinden kapı çerçevesine yaslanmış olan Danile’la şokla baktı. Onun gittiğini sanmıştı. Neden şimdi konuşma gereği duymuştu ki? Daniel, ona göz kırpıp arkasını döndü ve uzaklaştı.
Sanki hat kesilmiş gibi karşıdan tek bir ses gelmiyordu. Ali, ona kızmış mıydı? “Ali?” diye sordu genç kız soluk gibi bir sesle.
Ali,boğazını temizledi.“Buradayım.”dedi oldukça sakin ama soğuk

bir sesle. Bir süre duraksadı. “Sanırım Bölüm 8

Ali, boğazını temizledi. “Buradayım.”dedi oldukça sakin ama soğuk bir sesle. Bir süre duraksadı.
“Sanırım yanlış bir zamanda aradım.”
“Hayır.”dedi Arya, çabucak. “Sadece telefonun çaldığını duymuş ve yukarı çıkmış. Onu kahvaltıya davet etmiştim. Çıktığımda odamda duruyordu. Üzerime portakal suyu boca edildiği için duş almak zorunda kaldım.” Arya, niye ona açıklama yapma zahmetine katlandığını bilmiyordu ama buna mecburmuş gibi hissediyordu.
“Portakal suyu mu?” Ali’nin sesi normale dönmüş gibiydi. “Bunu nasıl başardın?” diye sordu.
“Ben değil, Daniel…” sesi şikâyet eder gibi çıkmıştı.
“Parmaklarını kırmamı ister misin?”
Ali’nin bundan zevk alacağını saklamayan sesi üzerine güldü.
“Buna gerek yok. Yeterince üzüldü.” “Çok yazık.” Ali, derin bir iç

çekti. “En azından, benim hevesle beklediğim kahvaltıyı yapma şansını o kazandı.” “Kahvaltı mı?”
“Aynen. Seni göremeyince bana kahvaltı hazırlıyorsun sanmıştım. Güneş hanım da yok!”
“Biz de yeni başlamıştık, gelmek ister misin?”
“Harika olur. O zaman biraz sonra görüşürüz,” sesinden yayılan memnun tını, Arya’yı gülümsetti. Ali’nin kapatacağını anladığında,”Ali?”diye sordu çabucak.
“Evet, tavşanım?”
“Küpemi düşürmüşüm, gördün mü?”
“Hayır. Hiç görmedim.”
“Öyle mi? Belki de kulüpte ya da arabada düşürdüm.” Arya’nın sesi onu bulamayacağı ihtimaline karşı üzgün çıkmıştı.
“Üzülme bu kadar. Sana yenisini alırım.” Buna gerek olmadığını söyleyemeden, genç adam telefonu kapadı.
Daha Arya üzerini giyip, aşağıya yeni inmişti ki, kapı zili çaldı. Arya, Ali’nin bu kadar erken gelebileceğini sanmıyordu ama kapıyı açtığında, onu elinde küçük bir hediye paketi ile karşısında bulunca şaşırdı.
Ali’nin diğer kolu arkasında saklanmıştı. Arya, ona kuşkulu gözlerle baktı. “Bu kadar hızlı gelmeyi nasıl başardın?”
“Çünkü şahane araba kullanma yeteneğim var,” Bu eski Ali idi. Kibirli, ukala… Ve sözlerinde oldukça ciddi görünüyordu. Gerçi onun donuk gözlerinden ne zaman doğru düzgün bir şey anlayabilmişti ki? Ve yeni Ali, zarif adımlarla ona yaklaşıp, yüzüne eğilerek yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken, tamamen kayıtsız bir tavırla ellerini öne doğru uzattı. Önce sol elini kaldırdı,”Bu kaybettiğin küpen için ,” diğer elini kaldırdı. “Bu da annemden…”
“Desene bugün şanslı günümdeyim.” Arya, sırıttı ve hediyelerini onun ellerinden alıp,”Teşekkür ederim.” Diye mırıldandı. Daha sonra Şirin Teyze’yi de araması gerekiyordu. Kadın gerçek bir moda avcısıydı ve Arya her fırsatta beğenisini dile getiriyordu.

“Rica ederim.” Ali başını yana eğdi. Arya, onun bilinçsizce iki parmağının kulağıyla oynayışını izledi.” Sana ulaşamayınca anneni aradım ve o da, müzeye gideceğinizi söyledi. Neden gitmeden önce kıyafetleri bir denemiyorsun? Annem bedenine oturmayabileceği için gerçekten endişeli. Değiştirme kartı paketin içinde, eğer sorun çıkarsa müzeye gitmeden önce değiştirebiliriz,” iki kaşını birden kaldırarak sorarcasına baktı.
Arya söylediği tüm cümleler içinde sadece bir tanesine takılmıştı, “Bizimle mi geliyorsun?” diye sordu pat diye.
“Evet.” Dedi sanki bunu beklemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi kuru bir sesle ve holün ortasına doğru ilerledi,” Hadi şunları dene ve annemin azabından beni kurtar.”
“Şunları?”
Ali, bedenini ona çevirdi. Yüzünde sabırsız bir ifade ile gözleriyle, elindeki poşeti işaret etti. “Ah. Evet.” Arya, Ali’nin müzeye gelecek olmasının şaşkınlığını yaşarken, hediyelerini tamamen unutmuştu. Ona genişçe gülümsedi.” Hemen geliyorum.”
“Acele etme,” diye mırıldandı genç adam. Ve sanki bunu gerçekten istiyormuş gibi sesinde belli belirsiz bir sabırsızlık vardı. Arya, merdivenlere ilerlerken, onun gözlerine baktı. Bu eski Ali idi.
Ali, Arya’nın merdivenleri çıkışını sakin bir duruş sergileyerek izledi. Ama içinde bir volkanik patlama yaşıyordu. Ve kızgın lavlar damarlarında dolanan kanın yerini almakla gecikmemişti. Gözlerini kırpmadan Arya’yı görüş alanından çıkana kadar takip etti. Arya, gözden kayboldu. Ali, sakin duruşundan ödün vermeden seri adımlarla mutfağa ilerledi.
İçeri girdiği anda gözleri Daniel’ın şaşkın gözleriyle buluştu ve adımlarında duraksama olmadan ona doğru ilerledi. Nerede olduklarını çok iyi bildiği, tezgâhın üzerinde konuşlanmış ahşap bıçaklıktan büyük bir bıçak aldı. Daha Daniel, nefes alamadan yanında bitti. Daniel’ın ifadesi afallaşmış bir hal alırken, salık bıraktığı saçlarını kavradı ve başını kanepe arkalığından aşağıya

çekti. Çeliğin soğuk keskinliği gerilen boyun derisine sert bir baskı yaptığında, çığlığı göğsünde boğuldu.
Daniel yutkunurken, bıçağın keskinliği derisini zedeledi. Gözleri yüzünden fırlayacakmış gibi şokla açılmıştı. Korku usulca soluk mavi gözlerinde yerlerini aldı. Güzel.
"Derdin ne?" diye hırıldadı Daniel. Yüksek sesle konuşmak istiyordu ama piçin planlı hareketi üzerine, sıkışan ses telleri yüzünden hastalıklı bir adam kadar kısık sesle konuşmuştu.
İlk defa, onun tarafından gelen bir tehditle gerçek bir korku yaşıyordu. Ali'nin her zaman donuk ve anlaşılmaz gözlerinde o anda tehlikeli bir parıltı, ürpermesine neden olan bir ifade vardı. Adam, onu kesecekti! Ama yüz ifadesi elma soyuyormuş gibi sakindi. Ne türden bir piçti bu? Ama Daniel'ın kalbinin göğüs kafesine çarpmasına neden olan sesiydi…
"Beni deneme!" dedi Ali, oldukça sakin ama karanlık bir tınıyla," Çok iyi bir geleceğim, çok fazla hayalim ve senin asla ulaşamayacağın bir itibarım var. Ama inan bunları yıkmak için gözümü bile kırpmam, senin derini yüzerim." Hiddetini kontrol altına almak istiyormuş gibi susup, burnundan derin bir nefes çekti içine," Aynı hatayı bir kez daha yapma! Ona evlenmeden önce dokunmaya kalkma! Onun tek bir santimine bile zarar vermeyi aklından dahi geçirme! Ve bir kez daha uyarılarımı hafife alma," bıçak elinin zarif bir hareketi ile yana kaydı. Ve Daniel, acıyla inledi. Yırtılan derisinin sesini neredeyse kulaklarında duymuştu. Canının çok fazla yandığı söylenemezdi ama eti sızlıyordu. Ali bıçağı ondan uzaklaştırıp, derin bir nefes almasına izin verdi. Ardından Daniel'ın bedenine uzandı. Dik yakalı hırkasının yarıda duran fermuarını çenesine kadar çekip, kesiği gizledi.
Daniel'a bir kez daha bakmadan arkasını döndü. Bıçağı bir peçeteyle temizledi ve peçeteyi çöpe attı.
Siktir! Daniel'ın ödü patlamıştı. Ali, bıçağı tekrar yerine koyarken Arya'nın heyecanlı ayak sesleri merdivenlerden duyuldu. Ali,

heyecanlı hiçbir tepki vermedi. Sanki biraz önce nerdeyse Daniel'ın hayatla bağlantısını koparmaya niyetli olan o değilmiş gibi kendisine kahve hazırlamaya başladı. Arya mutfak kapısında belirdi. "Nasıl ol- Senin neyin var?" genç kızın yüzünde endişeli bir ifade belirdi ve hızlı adımları, yüzü yeşile dönmüş Daniel'ın yanında bitti.
"Hiçbir şey…" Daniel, ona cılız bir gülümseme gönderdi. Bir eli kendinden bağımsızca zaten sonuna kadar çekilmiş olan fermuara gitti ve bir kez daha çekiştirdi.
"Tenin neredeyse yeşil olmuş!" Arya bunu soru sorar gibi söylemişti. Kuşkulu bakışları, masanın karşı ucuna oturan Ali'ye çevrildi hızla,"Sen nesi olduğunu biliyor musun?"
Ali kayıtsızca omuz silkti,"Bana da garip geldi. Sordum ama söylemedi." Gözlerini kaldırıp, umursamaz bir bakış attı. "Açıkçası çok da umursamıyorum."
Arya'nın bir eli usulca Daniel'ın alnına dokundu. Ve buz gibi bir tenle karşılaştı. "Sanırım babama uğramalıyız," sesinin tınısından kaygısı belli oluyordu.
"Üzerime titremen çok keyifli ama gerçekten iyiyim. Sanırım çok fazla yedim, sevgilim." Bu defa ona yolladığı gülümseme daha gerçekçiydi. Bir eli ona dokunacakmış gibi havaya kalktı ve son anda önünde duran portakal suyunu kavradı.
"Nasıl? Kıyafetler bedenine uydu mu?" diye sordu Ali, bir anda onun ilgisini Daniel'ın üzerinden alarak.
Arya gülümsedi."Kesinlikle! Kendim alsam bu kadar olmazdı!"
Ali, onu baştan aşağı ilgiyle, gözlerinde tuhaf bakışlara süzdü ve Arya'nın yanakları kulaklarına kadar kızarınca kendisine kahve koymak için arkasını döndü.
"Yakışmış," dedi genç adam, sesinde haylaz bir tonla. Ve Arya, dili dolanmadan bir-iki teşekkür kelimesi mırıldanabildi. Ali aklını karıştırmıştı ama masaya otururken, Daniel'a endişeli, Ali'ye kuşkulu bakışlar atmasına engel olamadı.

Kahvaltıdan sonra beraber müzeye hareket ettiler. Daniel'ın kahvaltı masasında büründüğü suskunluk, müze yolunda da devam etti. Ve Ali, sanki onun bu durumunun farkında değilmiş gibi ciddiyetle, yol üzerinde dikkat çekici yapıları ve tarihi mekânları tek tek anlattı. Ve her anlatımın sonunda dikiz aynasından Daniel'ın gözlerinin içine baktı.
Müzeye adım attıkları anda, Daniel'ın sakin ve içe dönük durumundan eser kalmadı. Annesini boş bir ifşa salonunda, yine boş bir fanusun önünde buldular. Fanusun içindeki hava sıcaklığını ayarlamaya çalışıyorlardı ve fanusun arkasında bulunan beyaz duvarda da bir slâyt dönüp duruyordu. Gazel takıldığı yerlerde görevliye slaytı durdurmasını söylüyor, o kısma bir şeyler eklenmesini ya da beğenmemişse çıkartılmasını istiyor, sonra da tekrar dikkatle slaytı izliyordu. Annesini ciddi bir yüz ifadesi ve ne istediğini bilen duruşuyla görmek, Arya'nın ona tekrar tekrar hayranlık duymasına neden oluyordu.
Onları fark ettiğinde tüm işlerine ara verdi. Üçünü de aynı samimiyetle karşıladı ve Daniel'ın çok istediğini bildiği için müzeyi gezdirme işine gönüllü oldu. Daniel, Gazel'in anlattığı her kelimeyi ilgiyle dinliyor, adım attığı her bölümü ayrıntılarıyla inceliyor ve sık sık fotoğraf çekiyordu.
Arya ise bütün bu gezi boyunca, Ali'nin Danael hakkında yaptığı 'Türkçe' espriler yüzünden karın ağrıları çekiyordu. Gülmeyi bırakıp, ona kızmak istese de sonunda kazanan yine Ali'nin keskin mizah anlayışı oluyordu.
Uzun süren gezilerinin ardından, "Eserlerin korunduğu depoları da görmemiz mümkün mü?" diye sordu Daniel nazikçe.
"Allah aşkına, depoları görüp de ne yapacak?" diye araya girdi Ali ve ardında Daniel'a çevirdi bakışlarını," Ne? Soygun yapmayı falan mı planlıyorsun?" sesinde gizlenen alayı duymalarına rağmen, Daniel'ın yüzü sarardı.
"Komiksin!" dedi Ali'ye daha tutarlı davranarak ama bunu bile söylemek için bir süre onun gözlerine bakıp, beklemişti. Daniel,

Ali'den ürküyor muydu? Daniel, Gazel'e nazik bir gülümsemeyle baktı." Kardeşim bir arkeolog, benden birçok fotoğraf çekmemi istedi. Bilirsiniz… Kendi mesleği ile ilgili her şey onu heyecanlandırıyor ve merak ediyor.
Gazel'in yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. "Anahtarlar yanımda değil. Neden ben çantamı alırken, siz de bir şeyler içmiyorsunuz…"
"Şükürler olsun!" dedi Ali minnetle, onun sözleri ardından ve Gazel, Ali'ye oldukça sıcak bir gülümseme yolladı. Ailenin her ferdi, kendisi gibi Ali'ye büyük bir sevgi besliyorlardı. Keşke Arya2nın sevgisi de onların ki gibi masum olabilseydi. Sıcak içeceklerini bitiremeden, annesi yanlarında bitti ve beraber depolara indiler.
Gazel depo ile ilgili bilgileri, bir öğretmen edasıyla onlara anlatırken, Daniel tüm depoların ve depoların bulunduğu geniş koridorun fotoğrafını çekti. İçinde bulunan eserlere göre, her deponun farklı bir sıcaklığı vardı. Rutubet ve nem, kimi eserler için büyük bir tehlikeydi ve ihmal edilirse eserin yok olma ihtimali vardı. Yıpranmamaları ve aşınmamaları için korundukları alan oldukça önemliydi. "Bu depolar neden boş?" diye sordu Daniel, annesi bir depoyu kilitleyip, şifresini girerken.
"Kısa süre içinde sergilenecek, tapınak eserleri için ayırdık," dedi Gazel. Sesine yayılan heyecan Ali ve Arya'nın gülümsemesine neden oldu. "Büyük bir heyecan ve merakla bekleniyorlar," Gazel tanıtım için yapılacak olan kısa filmleri, ifşa salonlarını ve konuya hakim kişiler tarafından açıklama yapacak olan görevlileri anlatırken, Daniel'ın telefonu çaldı. Genç adam, özür dileyerek yanlarından ayrıldı ve telefona cevap verdi. "Yok!" dedi Michale direkt.
"Biliyorum. Düşündüğümüz gibi yedeği falan yok. Muhtemelen onun çantasında. Depolardayız," Michael'den heyecanlı bir ses yükseldi."O zaman gece tekrar deneyeceğiz," "Bu riskli!"
"Mecburuz…"

Daniel, onun kararlı sesi üzerine derin bir iç çekti.” Pekâlâ,” dedi kabullenmiş bir tonla ve telefonu kapadı.
Arya, annesinin konuşmasına devam ederken, gözlerinin sürekli olarak, Daniel’e takılıp kalmasına güldü.”Anne!” dedi uyaran bir tonla ama sesi kahkaha kokuyordu.”Sana hiç yakışmıyor,” Gazel’in kızına yolladığı mahcup gülümsemenin ardından bakışlarına bir sertlik yerleşti. “Kızımın evlenmeyi düşündüğü adamı incelemek istemem, ayıp değil!” Arya artık bu fikirden vazgeçtiğini söylemeyi daha sonraya erteledi.
Ve son olarak güvenlik odasına gittiler. Güvenlik odası ve depolar aynı bina içerisinde bulunuyordu. Müzenin içindeki her alanda ve dış cephesinde bulunan kameraların yansıttığı görüntüleri takip etmek için sekiz kamera bulunuyordu. Depo, ifşa salonları ve alarmı kontrol eden bir ana bilgisayar vardı. Ve küçük ama ferah odanın içinde bir tane görevli bulunuyordu.
Daniel samimi bir dille görevliyle konuşurken, Ali bir anda Arya’nın kulağına eğildi, “Söylemedi deme;
Sevgilin, görevliye asılıyor! Daha önce sana bile bu kadar sıcak bakışlar attığını görmemiştim.” Arya dudaklarını bastırdı. Göğsünden yukarı tırmanan ve ağzının içinde tutmadığı kahkahasını öksürükle boğmaya çalışırken, herkesin dikkatini ona çekmeyi başardı. İlgili bakışlar üzerinden çekildiğinde, Ali’nin karın boşluğuna bir dirsek atıp, onun inlemesine neden oldu.
Gazel’e veda edip, müzeden ayrıldıktan sonra Ali, onlara yemek ısmarladı. Ve Daniel’ın kültürlerini daha iyi öğrenmesi için onları bir kebap salonuna götürdü. Arya mekânın tuvaletinde saçını ve üzerini kontrol ederken, Ali çoktan siparişleri vermişti. Arya’ya çok sevdiğini bildiği, yoğurtlu kebap, Daniel ve kendisi için ise acılı kebap sipariş etmişti.
Yemeklerinden ilk lokmalarını aldıktan tam bir dakika sonra, Daniel’ın yemek hakkında fikirlerini almak isteyen Arya, gözlerini ona dikti. Ve karşılaştığı manzara karşısında afalladı. Sanki

cetvelle çizilmiş gibi boynunun bir kısmından başlayan kızarıklık, yüzünün tüm hatlarına yayılmış, kulaklarına doğru ilerliyordu. Beyaz tenli Daniel, tam anlamıyla kızarmış tavuğa benziyordu. Kollarını hararetle indirip, kaldırmasıyla da kanat çırpıyormuş gibi görünüyordu.
Arya, ona nesi olduğunu soramadan, “Yanıyorum!” diye çığlık attı Daniel. Ağzını sürekli olarak açıp kapatıyor, kısa soluklar alıyor ve gözlerinden damlalar akıyordu. “Yanıyorum!” dedi tekrar daha yüksek sesle ve masada bulunan cam su şişelerinden birini açıp, kafasına dikti. Ama acısı geçmiş gibi görünmüyordu.
“Ali!” diye tısladı Arya,” Bunu yaptığına inanamıyorum.”
Arya ateş saçan gözlerini Ali’ye çevirdi. Gözlerini Daniel’a dikmiş, bakışlarında küçümser bir ifade vardı ve oldukça masum görünüyordu. Arya’nın suçlaması üzerine bakışlarını ona çevirdi.
“Ne? Sen neden bahsediyorsun?” Ali’nin sesi oldukça ciddi geliyordu. Ve gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. Genç kızın kafası bir an için karıştı.
“Sen yapmadın yani?” diye sordu yine de kuşkuyla. Ali, ona cevap vermek yerine, Daniel’ın tabağına uzandı. Fark edilmeyen bir el çabukluğu ile tabağı çevirerek genç kızın servisinin yanına koydu.
“İstersen bak,” diye mırıldandı. Arya, ona inanmıyordu Ve bunu bilinçli olarak yaptığını düşünüyordu. Genç kız, çatalını eline alırken ondan bir tepki bekledi ama lokmayı ağzından içeri attığında dahi, Ali müdahale etmedi. Tat dilinin üzerine, damağına yayılırken Arya, şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Tadı mükemmeldi. Ve evet, acıydı ama Daniel’ın kopardığı yaygaraya değmiyordu.
Elbette Arya, Ali’nin siparişi verirken, yüklü bir bahşişin eşliğinde tabağın yarısının ‘Zehir gibi’ acılı olmasını istediğini bilemezdi.
Daniel, lokmayı afiyetle yutan ve gözünü bile kırpmayan Arya’ya bir ucubeye bakar gibi baktı. “Siz alınızı kaçırmışsınız!” dedi hala acı bir yüz ifadesiyle, “Böyle bir şeyi yemek için, raporlu bir deli olmanız gerekiyor!”

“Hanım evladı,” dedi Ali, yüzünü ekşiterek. Arya’da böyle olduğunu düşünüyordu ama bunu yüksek sesle dile getirmedi.
***
Ömer Yıldırım’ın bir kolu karısının beline dolanmış, midesinin üzerinde duran parmakları birbirine kenetlenmiş ve çenesi Gazel’in yumuşak saçlarına gömülmüştü. Uykunun bilinçsizliği yüz hatlarını gevşetmiş, düzenli nefes alışlarla uyuyorlardı.
Bir kat aşağıda evlerinin giriş kapısı sessizce açıldı. Yıllarca evlere pencerelerden, alarmların düzeneklerini bozarak ya da kapıları zorlayarak girdikten sonra, bu iş ona hem keyifli hem de kolay gelmişti. Boru mu? Eve anahtarla girmişti.
Ama yine de elini çabuk tutmalıydı. Giriş kapısının birkaç adım ilerisinde buluna portmantoda asılı duran iki çanta vardı ve hızla ikisinin de içlerini boşaltıp kontrol etti. Aradığı bu iki çantada yoktu.
Sessiz bir küfür savurup, çantaları eski yerlerine taktı ve duraksamadan ilk bulduğu odaya daldı. Hayalet kadar sessiz hareket ediyordu. Fenerini yakıp, etrafı taramaya başladı. Keskin ışık, siyah bir karaltının üzerinden geçti ve tekrar geri döndü. Sırıttı. Bu işin bu kadar kolay olacağını tahmin etmiyordu. İçinden bir his aradığı şeylerin orada olacağını söylüyordu. Çantaya ilerledi, içindekileri yere boşalttı ve tam da tarif edilen anahtarlar ayakkabılarının burnunun ucuna düştü.
Kendi küçük çantasından tüm kalıpları çıkardı ve tek tek anahtarları kalıplara bastı. Bir an kaşlarını çatarak düşündü ve hızla evin anahtarını da daha sonra tekrar geldiğinde rahat girebilmek için kalıba basıp, montunun içindeki gömleğin cebine koydu. Diğer anahtarların nereye ait olduğunu bilmiyordu.
Çantadan çıkan ıvır zıvırı tekrar yerine koydu ve çantayı da aynı açı ve duruşla tekli koltuğun üzerine bıraktı. Feneri kapayıp, hızlı ve sessiz adımlarla evden dışarı attı kendisini. Ardından kendisini bekleyen yabancı adamın yanına gitti.
***

Dengeler bazen fark etmediğin bir hızla değişebilirdi. Yanlış yöne akan kum saatini biri, görünmeyen ilahi bir el çevirip hayatın bel kemiğine müdahale edebilirdi. Belki kaderdi belki de o ilahi güç- artık her ne ise- yaptığı şakadan sıkılmıştı. Ve sen, o zaman çok iyi bildiğini sandığın şeyleri aslında bilmediğini öğrenebilirdin mesela… Arya da bazı şeyleri bilmiyordu ve çok iyi bildiğini sanıyordu. Ve sadece bir haftanın sonunda kafası, karmakarışık, eski ve yeni kelimelerin bir araya gelip ölümüne çarpıştığı bir ringe dönmüştü.

Bir hafta içinde resmen Ali'nin girdabına kapılmışlardı. Ona dur demek mümkün olmadığı gibi, seçtiği yönü de anlamak mümkün değildi. Ali, onları fasıla götürmüştü ve hayatında hiç rakı içmemiş olan Daniel'a çilingir sofrası hazırlatmıştı. Ve ilk defa rakı içip, abartan Daniel, önce kendini kaybedip yan masalarda bulunan müşterilere saldırmış, Arya'ya dili dolanarak anlaşılmaz şeyler söylemiş, genç kızı sokağın ortasında öpmeye çalışınca Ali tarafından atılan tek bir yumrukla bayılmıştı. Ayıldığında ise bütün bir gece kusup, Ali'nin döşemelerini mahvetmişti. Ve Ali, onu gece küvete sürükleyip, orada bırakmıştı.

Ertesi gün futboldan oldukça hoşlandığını öğrendiği Daniel'a, kendi takımında oynamasını teklif etmiş ve Daniel kabul etmişti. Belki de hayatının en büyük hatası bu olmuştu. Karşı takımın oyuncuları tarafından yumruk yemiş, tekmelenmiş, itilmiş ve her seferinde onu ayağa kaldırıp nazikçe,"İyi misin?" diye soran Ali, olmuştu. Ve bu arada ona zarar veren rakip takımın oyuncularına öfkeli bir çıkış yapmayı da unutmamıştı. Ama son darbeyi yine, Ali yapmıştı. Kaleye attığı falsolu bir vuruş, aniden yçn değiştirip, pas bekleyen Daniel'ın hayalarına isabet etmiş ve genç adam, yere yıkılmıştı. Ali, yine nazikçe 'özür' dilemişti.

Dışarıdan bakıldığında oldukça nazik, onu iyi ağırlamaya çalışan iyi niyetli biri gibi görünebilirdi. İçten ve masum ifadesinin arkasında gizlenenleri görmek ince bir ip üzerinde yürümek gibiydi. Arya gibi Daniel'da onun bu yakınlığı konusunda şaşkınlık

ve kafa karışıklığı yaşıyordu. Ama bu yakınlık Daniel'a her geçen gün daha fazla zarar veriyordu.
Bir de Ali'nin, Arya'yı tek bir gün dışında yanından hiç ayırmaması vardı. Ve bu, Arya'nın en büyük işkencesi olmuştu. Her zaman onun evinde kaldığı zamanlar oluyordu ama bu defa, tamamen değişmiş bir Ali ile baş başa kalmak, kaygan zemin üzerinde dans etmek gibiydi. Dengesiz hissettiriyordu. Ali, ona sürekli dokunuyor, durabildiği kadar yakın duruyor ve çoğu zaman onu öpecekmiş ya da öpmek istiyormuş gibi görünerek başını döndürüyordu. Bir de nefesini kesen başka bir şey daha vardı; genellikle havuza girdikleri anlar dışında giyinik gördüğü Ali'yi tam zamanlı olarak görmek, onu ıslak bedenine sadece bir havlu bağlamış halde, şortla ve bir kez de baksırla görmeyi de beraberinde getiriyordu. Ve Arya böyle zamanlarda eğer cebi varsa ona dokunmak için sızlayan ellerini cebine saklıyor, yoksa arkasında kenetleyip tırnaklarını derisine batırıyordu. Bir kez daha, film izlerken uyuyakalmışlardı. Ama bu defa Arya, onun kıskacından kaçarken Ali'ye yakalanmıştı. Oyuncu Ali, onu tutup yere yatırmış ve günaydın gıdıklaması yapmıştı. İki sevgili gibi…
Arya buna inanabilirdi, tabi tek bir gün ayrı kaldıklarında Ali, uzatmalı sevgilisi Selin'e koşmasaydı.
Arya, onu merak edip aramış – aslında meraktan çok ona fazlasıyla alışmıştı- ve konuşurken, arkadan Selin'in, "Bu nasıl sence?" dediğini duymuştu. Bahsettikleri neydi? Yeni iç çamaşırı mı? Aklından yüzlerce canını acıtacak düşünce bir anda geçmişti. Ve sonra Arya'nın tüm dengesini alt üst eden bir olay olmuştu. Genç kız, sonunda kendi evine dönebilmişti. Ali, onu yeni açılacak olan kulüpte çıkan bir sorun için aramaları üzerine Arya'yı da eve bırakmayı teklif etmişti. Genç kız, bu teklifin üzerine atlamıştı çünkü kendisini dinlemeye ihtiyacı vardı. Hem de fazlasıyla…
Ertesi gün nasıl yapacağını bilemese de Daniel'a ayrılmak istediğini ve yapamayacağını söyleyecekti ama bunu kalbini

kırmadan nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Kafasını toparlayamadan, daha üç saat geçmişti ki Ali'den bir telefon aldı.
"Bakıyorum da hemen özledin beni?" dedi Arya, alayla.
"Orası öyle ama aramamın sebebi o değil." Sıkıntılı sesi üzerine Arya'nın midesine bir ağrı saplandı.
"Sorun ne?"
"Daniel, beni aradı ama konuşmadı. Karışık sesler geliyordu. Aklım takıldı. Geri arama yaptım ama açmadı. Belki sen ararsan açabilir. Çok umurumda değil ama yine de endişelendim." Arya da endişelenmişti. Ondan ayrılmayı düşünüyor olabilirdi ama başına bir şey gelirse kesinlikle mahvolurdu.
Ve kendisini sorumlu tutacağından da emindi.
"Hemen arıyorum." Dedi hızla ve kaygıyla.
Telefonu kapadı ve Daniel'ın numarasını çevirdi ama telefon kapalıydı. Tekrar çevirmesine gerek yoktu. Arya'nın zihni içine düştüğü endişeyle boşalmış gibi hiçbir şey düşünemiyordu. Evinin nerede olduğunu bile bilmiyordu! Ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. Ya bir şey olduysa? Derisi kaşınmaya başladığında Ali, tekrar aradı.
"Konuştunuz mu?" diye sordu direkt, telefonu açar açmaz.
"Hayır. Kapalı!"
"Evini biliyorum, seni götürmemi ister misin?"
"Ah. Gerçekten mi? Hemen çıkabilir miyiz?"
"Geliyorum."
Ali yirmi dakika sonra kapılarının önünde park ettiğinde, Arya çoktan hazırlanmış onu bekliyordu. Bu arada Daniel'ı birkaç kez daha aramıştı ama telefonu hala kapalıydı. Arabaya biner binmez, "Teşekkür ederim." Diye mırıldandı.
"Bana bak!" Dedi Ali, onun yüzünde ki kaygı ifadesini gördüğünde, "Eminim bir şeyi yoktur. Ama kontrol etmek, içimizi ferahlatır değil mi?"
Arya, başını salladı ama endişesinden kurtulamadı. Onu görmeden de kurtulamayacaktı. Onu Türkiye'ye kendisi getirmişti. Nerede

kaldığını bile merak etmemişti. Arya nasıl bir insandı? Bir de ayrıldığını söyleyerek canını daha çok yakacaktı. Ve genç kız, suçlu hissediyordu. Ali, onun suskunluğuna saygı duyarak, Daniel'ın evine varana kadar hiç konuşmadı.
Bir sokağın girişinde arabayı park etti. "Bu sokakta oturuyor." Dedi emniyet kemerini çözerken. Arya, onun inmesini beklemeden arabadan indi ve sabırsızca onun yanına gelmesini bekledi. Sokağa kendisi de girebilirdi ama sokak gözüne tekinsiz gibi görünmüştü.
Sürekli takılıp durduğu için sonunda Ali, onun belini kavradı ve apartman girişine kadar da bırakmadı."Bu bina," dedi eliyle işaret ederek. Arya, hangi daire olduğunu bilmiyordu ama görünüşe göre Ali, biliyordu. Binanın giriş kapısının açık olmasına kısa süreli takılmış olmasına rağmen, Daniel için olan endişesi daha büyüktü.
Asansöre binmeye gerek duymadan bir kat yukarıda bulunan dairenin kapısının önünde durdular ve Ali, zile bastı. Ardından genç kızın gergin omuzlarına ellerini koyup, rahatlatmak için hafifçe okşadı. " Gevşe biraz," dedi alçak sesle.
Kapı açıldı. Ve Arya'nın gözleri fal taşı gibi açılıp, ayakları istemsizce bir adım geri gitti.
"Kimi aramıştınız?" diye sordu, üzerinde sadece bornoz olan genç bir kadın. Saçları ıslaktı ve yüzünden makyajı akıp, genç kadının yüzünü sanat eseri olduğu söylenen ama hiçbir şey anlaşılmayan yağlı boya tablolara benzetmişti.
"Daniel," diye fısıldadı Arya, bilinçsizce. Hala kadının akan makyajına takılmış durumdaydı.
"Michael!" diye kükredi Daniel. Sadece oldukça öfkeli olan sesi gelmişti bulundukları dar alana. "Sana siktiğimin anahtarlarını-" ve sonra beline çarşaf bağlamış olan bedeniyle birlikte, şoka girmiş yüz ifadesi de görüş alanlarına girdi.
Arya sadece kaşlarını kaldırdı. Ve daha fazla ne kadar yukarı çıkabileceklerini merak etti. Bir şey hissetmeyi bekledi. Kırgınlık,

kızgınlık… Aldatılmışlığın getirdiği şeyler ne ise onları hissetmeyi bekledi, ama olmadı. Anlamsız bir boşluk vardı içinde. Kocaman, ucu bucağı olmayan karanlık bir delik… Ne bir tepki, ne de bir fısıltı vardı.
“Arya, ben-“
Arya tuhaf bir sesle kıkırdarken, elini kaldırdı. “Hiçbir şey söyleme! Lütfen…” yutkundu ve arkasını dönüp merdivenlere ilerledi.
“Orospu çocuğu!” Daniel’ın öfkeli sesi üzerine hızla arkasını döndü ve onu, Ali’nin üzerine atılırken gördü. Göğsüne yükselen hıçkırık dudaklarından çıkmadan önce inceldi ve sadece karga gaklaması gibi bir ses çıkarmayı başarabildi.
Genç kız, bilinçsizce bir adım öne attığı sırada, Daniel’ı neredeyse havada yakalayan Ali, yüzüne bir kafa darbesi atıp, onu geri savuşturdu. Ve yere düştüğü anda tekrar ayağa kalkan Daniel, tekrar Ali’ye saldırdı. “Sen yaptın! Takip ettin! Bilerek getirdin!”
Arya, onun anlaşılmaz sözlerinden sadece bunları yakalayabilmişti. Yüzü kanla kaplanmış, ağzının içine dolan kan yüzünden peltek konuşuyordu. Ali, ona cevap verme zahmetine bile katlanmadı. Başını avuçları arasına aldı ve aşağıya doğru eğip, diziyle Daniel’ın yüzünü bütünleştirdi. Ardından tekrar omuzlarından kaldırıp, onu geriye doğru savurdu. Daniel’ın üzerine sarılmış çarşaf, zaten daha ilk darbede yere düşmüştü.
Ali, onun üzerine doğru hamle yaptığında, “Ali!” diye araya girdi genç kız. Ve Ali’nin bedeni bir anda dondu. “Ona bir daha yaklaşma!” dedi genç adam keskin, itiraz kabul etmeyen bir tonla. Ve hızla arkasını dönüp, Arya’yı omuzlarından kavradı ve yürümeyi unutmuş gibi görünen Arya’nın arabaya kadar yürümesine yardımcı oldu.
Hiç konuşmadılar… Ne arabada, ne Ali’nin evinde ne de koltuğa yan yana oturduklarında. Ali, tek bir teselli sözü etmiyor, sadece yanında durup tepkilerini izliyordu. Ya da izlemeye çalışıyordu, çünkü Arya oldukça tepkisizdi.

Ve sonra bunu kullandı. Yıllarca yalnız başına yaptığı gibi bağırarak ağlamaya başladı. İçinde ne varsa gözyaşlarına yükleyip, hepsini dışarı atmak ister gibi sesli sesli, hıçkırıkları göğsünü deşene, sesini kısana kadar ağladı. Ali, daha dudaklarından çıkan ilk sesi duyduğu anda onu sıkıca kavrayıp, kollarının arasına çekmişti. Genç kız, onun dudaklarını saçlarında hissettiğinde hıçkırıkları daha derinlerden, Arya'nın bile bilmediği o gizli karanlıktan yükselmeye başladı.
Neden Ali, onu sevmiyordu? Neden kendisini kabul etmemişti? Takıldığı diğer kızlardan nesi eksikti? Neden böyle sıcak, ilgili, herkesten farklı ve cazip olmak zorundaydı? Ve neden bu kadar yakınken bir o kadar da uzak olmak zorundaydı? Arya, tüm dertlerinin, tüm isyanlarının ve acısının kollarında ağlayarak, sonunda uykuya daldı.
Ne yapmıştı? Ali, titrek bir nefes çekti içine ve dudakları genç kızın ipeksi saçlarına hafifçe dokundu. "Özür dilerim" dedi fısıltıyla. "Özür dilerim" diye tekrarladı. O güne kadar açığa çıkarmadığı tüm kederi bu iki kelimenin sırtına yüklenmişti. Eğer bu kadar acı çekeceğini bilseydi asla yapmazdı. Bu derece derinden, bu derece yıkılmış ve kaybolmuş bir ses daha önce duymamıştı. Arya hıçkırdıkça, Ali ondan özür dilememek için dudaklarını kemirip, durmuştu. Arya, hıçkırdıkça Ali'nin bedeninden bir parça kopmuştu. Arya hıçkırdıkça, Ali'nin kalan ömründen bir yıl gitmişti. Arya, Daniel'ı seviyordu. Daha fazla kanıta ihtiyacı var mıydı? Tüm o hissizlik zırvaları sadece bir gösteriden ibaretti. Kendini bildi bileli sevdiği kadın, kollarında başka birinin ihaneti ve aşkı için ağlamıştı. Bir insan için bundan daha ağır, acı bir yük düşünemiyordu.
Ya da kendisi için öyleydi… Yükün altında posası çıkmıştı. Arya'yı seviyordu. Öyle çok seviyordu ki, dünyaya sadece onu sevmek için geldiğini düşünüyordu. Varlığının tek amacı, onu sevmekti. Onu sevmek, sevmek, sevmek bir daha sevmek… Ve Ali'de öyle yapmıştı. Kimse onu kendisinden daha fazla sevemez, mutlu

edemezdi. Ya da öyle sanmıştı. Belki de Daniel için o kadını ayarlayarak, Arya'ya en büyük kötülüğü yapmıştı. Önemli olan, Daniel'ın kadını kabul etmesi değildi, önemli olan işin altında yatan Ali'nin art niyetiydi. Kadını binasının önünde, dikkat çekecek derecede ağlarken görmesini Ali sağlamış ve gerisini kadının oyunculuğuna bırakmıştı. Anlaşılan o ki, kadın iyi iş çıkarmıştı. Ali, gözlerini kapayıp, başını arkaya yasladı. Yapabilir miydi? Ondan vazgeçebilir miydi? Bu, kendi benliğinden, varlığından, ruhundan vazgeçmek kadar zordu. Ama başka birini seven biriyle yıllar boyu nasıl yaşabilirdi ki? Onun gözlerinde aynı acıyı her gün görerek, nasıl devam edebilirdi. Onun Daniel'a olan ilgisini küçümsemişti. Ali'nin, Daniel ile alay etmesine, onu yerin dibine sokmasına yeteri kadar öfkelenmemiş, aksine onunla birlikte gülmüştü. Seven insan sevdiğini her ne olursa korumak istemez miydi? En küçük şakadan bile? En azından Ali, Arya için öyle hissediyordu. Daniel'a olan ilgisinin hoşlanmadan öteye gitmediğini sanmıştı. Yanılmıştı!

Önce bunu kendisine kabul ettirmesi lazımdı. Gözlerini açtı, başı kendi omzunda, yüzü iki parmak mesafe uzağında genç kızın dudaklarına eğildi, son bir defa yine onun bilinçsizliğinden faydalanarak hafifçe aralanmış dudaklarını öptü ve bir süre kokusunu da içine çekerek öyle kaldı. Gözlerini sımsıkı yumduğunda, birikmiş ve sıkı sıkıya tuttuğu gözyaşlarından bir tanesi firar etti, yanağından hızla yuvarlanıp, yolculuğuna genç kızın pürüzsüz teninde son verdi.

Başını geriye çekip, ezberlediği yüzünün tüm hatlarını tembel bakışlarla seyre daldı. Göğsünü yarıp, onu bedeninin içinde saklamak istiyordu. Orada kalsın ve sonsuza kadar onunla yaşasın. Arya'dan vazgeçecekti ama onu sevmekten asla vazgeçmeyecekti. Zaten nasıl yapılacağını bilmiyordu. Ali, dünyaya onu sevmek için gelmişti…

Sabahın ilk ışıklarına kadar onu her baktığında rüyalar âlemine yollayan yüzünü izleyip, ondan vazgeçme fikrini benimsemeye çalıştı.
Başı ağrıyordu. Sanki sert iki cisim şakaklarına baskı yapıyor ve kafasını patlatmaya çalışıyordu. Ya da bu baş ağrısından daha farklı bir şeydi. Demir ağırlıklar asılmış gibi hissettiği göz kapaklarını kırpıştırarak, gözlerini açmaya çalıştı, ama ilk seferinde başarılı olamadı. Tekrar denedi ve karşısında gördüğü manzarayla afalladı. Uçsuz bucaksız gibi derin bakışlarla bakan, kararmış iki misket, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı. Sonra yaşanılanlar zihnine hücum etti. Nişanlısı onu aldatmıştı. Arya, deli gibi gülmek istedi.
“Günaydın,” dedi yuttuğu kurbağa yine ortaya çıkarak. Ve boğazını temizledi.
Ali konuşmayı unutmuş gibi bir süre konuşmadı. Ardından ağır ağır,”Günaydın,” dedi. Arya, onun kucağında uyumuştu ve bunu fark etmemiş gibi yapması için artık çok geçti.
“Çok üzgünüm, uyuya kalmışım.” Sözler utangaç mırıltılar halinde çıktılar dudaklarından. Ali, ‘Sorun değil,’ der gibi başını iki yana salladı. Hala dikkatle ona bakıyordu. Sanki gözleri onun yüzünü kayıt altına almak istiyormuş gibi dikkatli ama yine de anlaşılmazdı. Bir tuhaflık vardı. Yüz ifadesi ve bakışları, Arya’nın huzursuz hissetmesine neden oldu. Rahatsızlığını belli ederek kıpırdandı ve Ali, onu hızla bıraktı.
Genç kız, onun kucağından kalkıp yanına oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp, yüzünü avuçları arasına aldı. Duş alması gerekiyordu. “Sanki birileri başımın üzerinde resmigeçit yapıyor.”başını iki yana salladı ve bu ağrısını daha da artırdı.”Allah’ım, çok ağrıyor!” Hala içindeki kurbağanın sesiyle konuşuyordu ve yine boğazını temizleme ihtiyacı hissetti. “Ben yaptım!” dedi Ali, alçak ve kuru bir sesle.
Arya, onun anlaşılmaz sözleri üzerine doğrulup, başını ona çevirdi. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı,” Ne?” Yüzünde hiçbir kas

hareketi yoktu. O kadar ifadesizdi ki, heykeller bile daha çok şey anlatırdı.
“Ben yaptım.” Diye tekrarladı rengi gitmiş sesiyle,” O kadını Danaile2ın yanına ben gönderdim. Muhtemelen kafası da güzeldi. Her şey planlıydı. Bir hafta içinde, küçüğünden büyüğüne yaşadığı her olumsuz olayın altında ben vardım.” Ve sustu. Başını arkaya yaslayıp, bir eliyle yüzünü gizledi. Arya bir süre, her kelimeyi tek tek düşündü. Dakikalarca sözlerinden bir anlam çıkarmaya, nedenini çözmeye çalıştı ama o kadar anlamsızdı ki… Ve ardından kafasının içinde bir ışık patlaması yaşadı. Öfkeyle ayağa fırlarken, “Lanet olsun” diye fısıldadı. Ne kadar berbat bir halde olduğunu biliyordu. Kararlı duruşunun ne kadar etkili olacağını da bilmiyordu ama kara bir öfkeyle sarmalanmıştı ve görüntüsü umurunda değildi.
“Bunu hep yapıyorsun!” diye tısladı. “Yıllarca hep yaptın. Hayatımın her köşesine, her çizgisine daima müdahale ettin. Her zaman benim için doğru olanı benden daha iyi bildiğini sanarak, kendi istediğin gibi hareket etmemi sağladın. Ne istiyorsun benden anlamıyorum. Her şeyi, kendi hislerimi bile benden daha iyi bildiğini sanıyorsun!” Sesi giderek yükseliyordu ve kulak tırmalayıcı bir hal almıştı.
“Çık dışarı!” dedi Ali bir anda ürkütücü bir tonla. Arya bir an için kendisine söylediğini sandı ama Ali’nin keskin bakışlarını fark ettiğinde, hızla uzaklaşan Güneş Hanımı fark etti.
“Daha nazik olabilirsin!” diye tısladı genç kız, başını iki yana sallayarak. Ali cevap vermedi.
Daniel’a aşık olmayabilirdi ama Ali, bunu bilmiyordu. Ona aşık olduğunu ilan ettiğinde, karşılık olarak attığı mesajda bile Arya’nın hislerini çok daha iyi biliyormuş gibi davranmıştı. Her şeyi bildiğini sanıyordu ve Arya, artık bu durumdan bıkıp usanmıştı.
Yavaş yavaş zihnine sızan kötücül düşüncelerle, içine girip saklanmak istediği bir delik bulmak istiyordu. Ve şaşkınlıkla ağzı

açık kaldı. Utanç gözyaşları gözlerini zorlarken onları geri itmek için büyük bir çaba sarf etti. Bedeninde bulunan tüm kan, utancıyla yüzüne hücum etti ve kulaklarına doğru ilerledi.
'Allah'ım!' dedi içinden. Tüm o yakınlık, dokunmalar… Lanet olsun! Resmen Arya'nın yıllar önce yaptığı itirafı kullanmıştı. Hala ona aşık olma ihtimalinin üzerinden giderek, genç kızın aklını karıştırıpki bunu kesinlikle başarmıştı, Daniel'dan ayrılmasını sağlayacaktı. Peki, ayrıldığında ne olacaktı?
'Üzgünüm, biz kardeş gibi büyüdük mü?' mü diyecekti?
"Neden?" diye sordu karanlık bir delikten gelen sesiyle, "Bunu neden yapıyorsun?"çaresizliği yüzünün tüm hatlarına, sesine yayılmıştı.
Ali bir anda ayağa fırlayarak, genç kızın yaprak gibi titremesine neden oldu. Onun ayaklarının dibinde bitti ve bir eli genç kızın ensesini sıkıca kavrayıp, onu kendisine çekti. Arya şaşkınlığını atamadan kendi dudaklarının üzerinde Ali'nin dudaklarını hissetti. Sert, ısrarcı ve acımasız… Arya şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu. Ali'nin araladığı dudaklarının kıpırdatmak aklına bile gelmiyordu. Dünyası, zaman bir an için donmuştu. Her şey, her ses, her hareket durmuştu.
Bilinçsizce, onun sert ve çok şey almayı amaçlayan dudaklarına karşılık vermek için dudaklarını kıpırdattığında, Ali inleyerek ve nefes nefese geri çekildi. İçini oyan gözlerini kendi gözlerine dikerek, "Sana aşık olabileceğim, hiç aklına gelmiyor değil mi?" diye sordu soluk gibi bir sesle. Ve Arya, bir rokete bindirilip, uzaya gönderildi.
Ali, bekledi. Parmaklarının altındaki yumuşak ve ipeksi teni hafifçe okşayarak onun karşılığını bekledi. Gurursuz bir adam değildi ama Arya için hayatın tüm tabularını tek seferde yıkabilirdi. Bu kendisi ve onun için son denemesi, son şansıydı. Kaybolmuş, şaşkın ve karmakarışık görünüyordu. Evet. Ona aşık olabileceği ihtimalini bile düşünmemişti. Ali, onun için her şeyden vazgeçerken, hayatında attığı her adımı onun isteklerine göre

atarken, Arya'nın aklının ucundan bile geçmemişti. Başını yana eğerek ve gözlerini Ali'nin gözlerinden ayırmayarak sanki düşünce aşamasına geçmiş gibi kaşlarının ortasında bir 'V' belirdi. Zümrüt yeşil gözleri, kararark anlık bir değişimle tüm hislerinin yerini öfke aldı. Niye?
"Bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum!" dedi alçak ve bitkin bir sesle.
Ali, o anda Arya'dan tamamen vazgeçti. Ellerini hızla geri çekti. Sıcak bakışlarının yerini buz parçalarının aldığından bihaberdi.
"Bir kez daha canını yakmayacağım." Dedi kararlı bir tonla. "Beni bir kez daha görmeyeceksin. Sesimi bir kez daha duymayacaksın. Hayatından çıkacağım ve sen, Ali diye birinin varlığını dahi unutacaksın!" bir süre duraksadı," Eldivenlerin koltuğun üzerinde, çıkarken almayı unutma!" topukları üzerinde dönüp, önce salondan, sonra evden ve ardından Arya'nın hayatından çıkıp gitti.

Bölüm 9 Part 1

"Ne oldu sana?"
Daniel, kardeşinin geldiğini bile duymamıştı. Gözlerini kaldırarak, kirpiklerinin altından baktı ve kıkırdadı. "Ne kadar da ilgilisin," diye mırıldandı. Sesine alay eklemeye çalışmıştı ama yavan kalmıştı. Michael, ne onun dağılmış yüzüyle, ne çıplaklığıyla ne de odasında yatan kadınla ilgileniyordu. O, bir şeylerin ters gittiğini anlatan görüntünün kendi işleriyle alakası olmamasını istiyordu ama içinden bir ses, tam da böyle olduğunu söylüyordu. Ensesi karıncalanıyordu. Eserlerine kavuşmaya – ya da milyonlarına- tam bir hafta kalmışken bir terslik olsun istemiyordu. Ama hislerinin yanı sıra, kardeşinin bakışları altında yatan telaşı görebiliyordu.
"Ne oldu?" diye sordu tekrar. Sesinin tonu istemsizce sertleşti.
"Arya benden ayrıldı." Daniel, omuz silkti. Ne kadar umursamaz davranmaya çalışsa da, kardeşini kandıramadığını biliyordu. Ve

zaten Michael de üzerine atılıp, saçlarını sıkıca kavrayarak onu kendi yüzüne bakacak şekilde yukarı kaldırdı. Daniel, sadece yüzünü buruşturdu. Bu günlerde herkes onun kıçını tekmeliyordu ve artık bu durumdan sıkılmaya başlamıştı.
“Ne demek; ‘Benden ayrıldı!’?”
“Beni kadınla yakaladı.” Silkmek için bir omzunu kaldırdı ama başarılı olup olamadığından emin değildi.” Ayrılmış olmalı.”
Michael, onu tekrar koltuğa fırlattı. Ve küçük odanın içinde, kendi kuyruğunu yakalamaya çalışan bir kedi gibi dolanmaya başladı. Kobalt mavi gözleri öfkeyle kaynıyordu ama daha çok endişeli görünüyordu.
Bir anda gözlerini Daniel’a dikerek, “Evi bilmiyordu!” diye tısladı. “İşte bu da; kıl payı yırttığımızı gösteriyor, seni veya diğerlerini de görebilirlerdi. Ali, beni takip etmiş olmalı. Çünkü o piçte yanındaydı!” Sinirle burnundan dışarı nefes verdi ve anında inledi. Canı yanıyordu.
Michael’in yüzünde kuşkulu bir ifade belirirken, gözleri odanın kapısına kaydı. “Kadını gönder, konuşmalıyız!” dedi sert bir sesle ve sözleri üzerine Daniel’ın yüzünde inatçı bir ifade belirdi. “Hayır. Onunla henüz işim bitmedi. Ayrıca dilimizi de bilmiyor!”
“Daniel!”
“Hayır.”
“Lanet olsun sana! Yine her şeyi batırmayı başardın! Nasıl bu kadar beceriksiz olabiliyorsun?” “Hepsi Ali’nin suçu!”
Michael, kardeşinin böyle anlarında onu öldürmek istiyordu. Gerçekten! Küçük bir veletten farksız davranıyordu. “Hayır. Hepsi senin suçun!” işaret parmağını ona doğrultmuştu.” O aptallara öyle takıldın ki, asıl amacını unuttun! Şimdi ne olacak?”
“Anahtarlar bizde, Arya’ya ihtiyacımız yok.”
“Şifre kırıcılar işe yaramazsa? O zaman ne halt edeceğiz?” Michael, dişlerini kırmak ister gibi sıkmış, arasından konuşuyordu.
“Bilmiyorum.” Daniel, yine huysuz çocuk rolüne bürünmüştü.

“Depolara kadar girdin, Gazel şifreyi gözlerinin önünde girdi ve sen, sadece sekiz karakter olduğundan başka hiçbir boku öğrenemedin! Nasıl dikkat etmezsin?”
“Aptal değil! Diğer eliyle görüşümüzü kapadı.”
“Bana düşünmek için zaman ver,”
Michael, başını ellerinin arasına alıp, tekrar odanın içinde deli gibi dolanmaya başladı. Gözleri kapalı, sanki ayakları nereye gideceğini iyi biliyormuş gibi dönüp duruyor, geri gidiyor sonra tekrar dönmeye başlıyordu. Daniel, eğer onun öfkeleneceğini bilmeseydi buna katılarak gülerdi. Ve sonra o anı gördü.
Tam olarak Michael’in aklında beliren ışığın zamanını yakalamıştı.
“Bu işimize yarayabilir,” dedi gözlerini açıp, çılgın gibi parlayan mavilerini ona dikerek.
“Ne?”
“Ayrılman! “Gözleri daha da parladı. Ve alnına sert bir tokat attı.
“Tabii ki! Neden daha önce düşünemedim ki?” heyecanlı hareketlerle Daniel’ın tam karşısına oturdu. “ Şöyle yapıyoruz; Sen güvenlik görevlisiyle görüşmeye daha erken gideceksin. Ve yine eski planda olduğu gibi Gazel hanımla görüşmek isteyeceksin ve ardından rahatsızlanacaksın. Eğer Gazel hanıma bir şekilde haber verirlerse… Kızıyla ayrılığın hakkında konuşmak istediğini söylersin. Şifre kırıcıları ve güvenlik kameralarının iptalini de birkaç gün önce deneme şansımız olursa, işe yarayıp yaramadıklarını da öğrenebiliriz. Ve ayrıca Arya’ya ihtiyaç duyup duymayacağımız da öğrenebiliriz. Ama bu odaya iki böcek yerleştirmek demek ve bizde bir tane var. Ben yarın temin ederim ve sen de hemen ertesi gün müzeye gidersin.
Biri eserleri alacağımız gece için, diğeri sadece denemek için. Güvenlik görevlisi uyuduğunda bize fazlasıyla zaman kalacak! Ve bize asıl lazım olduğu zaman için tek bir şifre bırakacak. Bu da daha çok işimize gelir… Görevli de gece uyuduğunu, utandığı için kimseye söyleyemeyeceğinden- bu işler hep böyle olur- hiçbir

sorun yaşamayacağımızdan eminim.” “Eğer şifreleri kıramazsak?” diye sordu Daniel.
“ O zaman Arya’ya, Amerika’ya gittiğini ve son bir veda için görüşmek istediğini söyleyeceksin.” “Yazık olacak.” Dedi Daniel dudaklarını büzerek. Hiç de üzülmüş gibi bir hali yoktu. Sonra bir anda kaşlarının ortası derinleşti. “Ali sürekli onun yanında!”
“Her saniye olması imkânsız! Bizim ekibe, onun da takip edilmesini söyleriz… ” Michael, omzunu silkerken Daniel’ın yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi.
***
Genç adam, inledi. Ense köküne yerleşen ve uzun süre de gitmeyecek gibi görünen ağrı yüzünden gözlerini bile açmak istemiyordu. En azından zihni açıldıktan sonra açmayı bekliyordu, çünkü ilk görüşün midesini tersine çevireceğinden emindi. Zihninin içi karmaşık, karanlık bir çukur gibi anlamsız görüntülerle doluydu. İçlerinden birini yakalamak ve hatırlamak için kendisini zorladı. Bu arada… Neden kıpırdamakta zorluk çekiyordu? Buna kafa yoramadan, zihninin içinde hareket eden görüntülerden biri netleşti. Ve Ali,”Piç” diye fısıldadı. Bu ses bile, beyninin içinde sarsıntıya yol açtı ve hafifçe inledi.
Herif ensesine öyle sert indirmişti ki, dünyası yerinden oynamıştı. Eğer darbeyi bekliyor olsaydı, savunmasını yapar ve ağır darbeden paçayı kurtarırdı ama beklemiyordu. Hem neden beklesin ki? Smokinini giymiş, saçlarını yaptırmış ve tıraşını olmuş, evlenmek üzere olduğu müstakbel karısı Selin’i, kulübün ofisinde bekliyordu. Tabii ailelerini de, çünkü onlar da henüz gelmemişlerdi.
Ama nikâh saatinden çok daha önce hazır olan Ali’nin kaçmak için sığındığı kulübün ofisinden içeri giren, Tunç olmuştu. Ona bir kadeh viski getirmiş, ailelerinin hala gelmediğini söylemiş, Selin’le evlenme kararından emin olup olmadığını sormuş ve dikkatle onu izleyerek bir sürü saçma sapan soru daha sormuştu. Ali, hepsine kısa cevaplar vermişti. Ardından Tunç yanına yaklaşmış,

arkasından dolanmış ve özür diledikten sonra ensesine indirmişti. İlki onu sendeletmiş, ikincisi dünyayla bağlantısını kısa süre – ya da belki uzundu, hiçbir fikri yoktu!- kesmişti. Neden? Tunç, neden böyle bir şeye ihtiyaç duymuştu, aklı almıyordu.
Gözlerini açmaya karar verdiği anda, göz kapakları bir anda yukarı kalktı. Gözlerinin önünde uçuşan bulanık şekillerin netleşip, cisim oluşturmalarını bekledi. Ve ardından her şey yerli yerine otururken, yamuk duran bir odanın içinde, yine yamuk duran ve bir sandalyenin üzerinde bir bacağını diğerinin üzerine atmış, çıplak ayaklı, seksi bir Arya ile karşılaştı. Güldü. Hayatı işte böyle olacaktı. Ömrünün sonuna kadar baktığı her yerde onu görecekti! Daha bilinci açılmadığını anladığında fısıldadı, "Lanet olsun! Çık artık rüyalarımdan."
"Sanırım o kadar şanslı değilsin!" dedi hayali Arya ve tek kaşını kaldırdı. Ya da öyle bir şey yaptı çünkü Arya, hala yamuk duruyordu. Ali'nin kaşlarının ortası çatılarak, birleşti. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve yamuk duranın oda değil, kendi kafası olduğunu fark etti. Ve… Karşısında gördüğü hayali bir Arya değildi. Tamamen canlı, seksi… Ne? Arya ne giymişti öyle?
Kalkmak için kıpırdandığında, sızlayan ellerini ve ellerinin bedeninin arkasında bağlı olduğunu fark etti. Gözleri şokla açılırken, kendisine gelebilmek için başını iki yana salladı. Belki de gerçekten bir rüyanın içindeydi ve sanki gerçekle, daha derin bir boyut birbirinin içine geçmişti. Çünkü o an yaşadığını düşündüğü şeyler gerçek olamayacak kadar garipti…
Bedenini şöyle bir yokladığında, ayaklarının da bağlı olduğunu ve ceketinin üzerinden çıkarılıp, gömleğinin düğmelerinin sonuna kadar açık olduğunu fark etti. Göğsüne rujla bir şeyler yazılmıştı, ama Ali tersten baktığı için anlayamamıştı. Lanet olsun! Elleri sızlıyordu ve ense kökü deli gibi ağrıyordu.
Gerçekti!
"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye tısladı gözlerini Arya'ya dikerek. Pekâlâ, kafası karışmıştı. Arya, havada duran ayağını

sallamaya başladı. Saçları bir omzundan aşağıya salınmış, üzerinde sadece kıçını bile kapamaya yetmeyen bir gömlek vardı ve düğmeleri, göğüs çatalına kadar açıktı. Ali, güçlükle yutkundu. Gerçekten… Neler oluyordu?
“Sanırım seni kaçırdım!” dedi Arya hafifçe gülümseyerek. Yüzünde kendisiyle gurur duyan bir ifade vardı. Yeşil gözlerinin parlaklığı, bu işten aldığı zevki ve heyecanını anlatıyordu.
“Arya, bulunmakta zorunlu olduğum bir nikâh var! Ayrıca beni neden bağladığını anlayamıyorum!” “Tam da bu yüzden,” dedi kayıtsız bir tavırla. “Bulunmakta zorunlu olduğun nikâhından seni kurtarmak için!” sesi öyle sakin, öyle berraktı ki… Sonra sırıttı. “Gerçi nikâh saatinin üzerinden,” omzunun üzerinden duvar saatine baktı. “Tam üç saat geçti.” Ve tekrar Ali’ye çevirdi parıldayan gözlerini.
“Çöz beni!” dedi Ali, birden kıpırdanarak. Ve doğrulmaya çalıştı. Arya, kararlılıkla başını iki yana salladı. “Hayır. Bana olan öfken yüzünden o kadınla evlenmene izin vermeyeceğim!”
Ali, inledi. “Arya! Anlamıyorsun. Bunun öfkeyle bir alakası yok! Seninle de alakası yok. Sadece bir yuvam ve çocuklarım olsun istiyorum. Sadece… Lanet olsun! Gidip üzerine adam gibi bir şeyler giyer misin?” Arya’nın görüntüsü sürekli olarak gözlerini ve zihnini meşgul ediyordu ve bu haldeyken uyarılmak istemiyordu ama çoktan geç kalmış gibi görünüyordu.
“Neden? Tahrik mi oluyorsun?” Arya, ayağa kalktı ve adımlarını bilinçli olarak ağır ağır atarak onun yanına, yatağa ilerlemeye başladı. “Lanet olsun! Evet. Mutlu musun?”
Arya, yatağın hemen yanında, Ali’nin görüş alanına uzun bacaklarını yerleştirerek durdu. Ve yüzüne eğildi, “Evet. Oldukça mutluyum.” Bilinçli miydi, bilmiyordu ama kısık sesi Ali’nin tüm tüylerinin yerinden oynamasına neden olmuştu. Zorlanarak doğrulup, oturmasına yardımcı olurken, gömleğinin açık yakasından görünen göğüslerini Ali’nin burnunun ucunda tuttu. Aynı anda kokusu genç adamın burun deliklerinden içeri yayıldı

ve Ali'nin göz kapakları önce titreşti, ardından kayarak kapandı. Bu, işkenceydi! Dudaklarından çıkmak isteyen derin inlemeyi son anda bastırdı. Ve Arya, onun doğru düzgün oturduğundan emin olduktan sonra, kıkırdayarak geri çekildi. Kesinlikle bir rüyanın içindeydi ve uyandığında hayatındaki her şeye lanet okuyacaktı. Arya, geri çekildiği anda nerede olduğunu da anladı. Tunç'un küçük, stüdyo tarzı dairesiydi.

Tekrar Arya'ya çevirdi öfkeli bakışlarını ve aynı anda Arya, konuşmaya başladı. "Çünkü seni önce baştan çıkaracağım, sonra ırzıma geçmeni sağlayacağım ve sen de namusumu lekelediğin için benimle evlenmek zorunda kalacaksın."

Ve Ali, şiddetli bir öksürük krizine tutuldu…

76 saat önce…

Arabayı mekanik bir robot gibi, hafızasına yerleşmiş olan bilgilerle kullanıyordu. Midesinin ortasında önce küçük, minicik bir delik gibi patlak veren boşluk, bir girdap gibi döne döne giderek büyüyor ve içindeki her şeyi çekiyordu. Kanını bile… Yaşamı boyunca tek hayali, geleceğe dair tek düşünebildiği o iken, vazgeçmiş olmak tuhaf bir boşluk yaratıyordu. Ve bu boşluğun nasıl dolacağını, yeniden nasıl yaşıyormuş gibi hissedeceğini bilemiyordu.

Tanıdık bir yapının silueti karşısında belirdiğinde, arabanın hızını düşünürdü ve usulca ilerleyerek henüz tamamlanmamış olan garaja park etti. Orada ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu. Belki yalnız kalması daha iyiydi ama o zaman da aklını kaçıracak gibi oluyordu- zira evden çıktığından beri sahil kenarında oturuyordu. Araçtan indiğinde başını kaldırıp, gösterişli yapıya baktı.

Ofis olarak kullanacağı bölümün geniş pencerelerinden hafif bir ışık sızıyordu geceye ve gecenin koyu rengini yumuşatıyordu. Aslında neden orada olduğu açıktı. Selin soru sormazdı, eğer istemiyorsa konuşmazdı bile ve eğer anlatırsa iyi bir dinleyici, mükemmel bir yol gösterici olabiliyordu. Adım attığını hatırlamıyordu ama çok geçmeden kendisini, henüz kapısı dahi

takılmamış olan ofisin önünde buldu. Girişe kapı görevi gören kalın bir perde asılmıştı. İçeriden yükselen yumuşak bir müzik, perdenin arasından koridora süzülüyordu. Ve şarkıya eşlik eden uyumsuz bir mırıltı… Perdeyi aralayıp, içeriye sessiz bir adım attı. Selin, bir açılıp kapanan bir merdivenin en üst basamağında, elinde kesme fırçası, iki duvarın kesiştiği yeri boyuyordu. Ali şaşırmadı. Selin üzerine aldığı bir işin en ince detayına kadar kendi elinden geçmesini istiyordu. Bunun için çok başarılıydı ve aranılan bir isimdi. Ve görünüşe göre Ali'nin geldiğini duymamıştı. Genç adamın sessiz adımları merdivenin hemen altında son buldu. "Selam," dedi çok yüksek olmayan bir tonla, ama bu bile Selin'in ürküp sıçramasına ve dengesini kaybetmesine neden oldu. Bir şaşkınlık çığlığıyla bedeni zemine doğru hızla çekildi ve kendisini Ali'nin onu bekleyen kollarında buldu. Gözleri fal taşı kadar açılmıştı ama espri yapamayacak kadar da şokta değildi. "Acaba süper kahramanlar da böyle mi yapıyor?" Ali'nin soran bakışlarına karşılık olarak, yüzüne bıkkın bir ifade yerleşti, "Önce deli gibi korkutup, sonra da onları kurtararak kahraman oluyorlar." Başını iki yana salladı. Ali, gülmek isterdi ama dudak kasları bu hareket için oldukça gergindi. "Üzgünüm," diye mırıldandı, bir dudağının kenarını geriye çekerek.
"Hayır, taş kafa! Üzgün filan değilsin," başparmağını damağına götürüp, yukarı kaldırdı. Ali, onu kollarından indirirken hala homurdanmaya devam ediyordu. Yüzü boya içinde, saçlarını paket lastiği ile tepesinde toplamış, üzerinde boyadan asıl rengi belli olmayan kısa tulumuyla sevimli ve komik görünüyordu. Selin, elindeki kısa fırçayı tiner kutusuna bırakırken, Ali ofisi inceliyordu.
Bir köşede soyunup giyinmesi için bir paravan, üzeri büyük bir naylonla örtülmüş ve kıyafetler asılı olan bir askılık, henüz boyanmamış bir duvara dayanmış olan tek yatak- karyolası bile yoktu- portatif bir küvet ve çizimlerinin bulunduğu bir masa… Ali

tiner, boya ve ayrıştıramadığı başka bir kokuyu daha içine çekerken burnunu kırıştırdı.
“Neden her zaman sırıttığını şimdi anlıyorum.”
Ellerini tinerle silmeye çalışan Selin, tek kaşını kaldırarak ona baktı. Ali, neşesizce güldü. “ Kimyasal mutluluk! Sen her zaman kafan güzel geziyorsun, öyle değil mi?”
Genç kızın dudaklarından bir homurtu daha yükseldi ve başını iki yana salladıktan sonra ellerini temizleme işine geri döndü. Ali, aynı anda ceketini çıkarıp, yatağın kenarına bıraktı. Ardından bedenini de yatağa bırakıp, sırtını duvara yasladı. Kibirli bakışlarla etrafı bir kez daha süzüp, burnunu kırıştırdı. Selin, düşünceli bakışlarını ona çevirdiğinde kollarını göğsünde birleştirip, gözlerini kapadı. “Uyumaya mı geldin?”
Ali, onun sesini duyduktan saniyeler sonra oturduğu yatağın çöktüğünü hissetti. Sorusuna karşılık omuz silkti ama gözlerini açmadı. “hımm” diye mırıldandı genç kadın. “Suskun gecelerden birindeyiz anlaşılan…” Ali gibi kollarını göğsünde birleştirdi ve gözlerini kapayıp, dikkatini hafifçe odayı saran yumuşak müziğe verdi.
Ali de onun gibi olmak isterdi… Selin gibi hayatında hiçbir şeye bağlanmamış olmak ve bağlanmamaya da kararlı olmak isterdi. Ama o bağlanmıştı bir kere ve bunlar çözemeyeceği, koparamayacağı kadar güçlü ve kaynamış bağlardı. Ali geleceğini çok net görebiliyordu. Upuzun, anlamsız bir boşluk… Bu, bir kumarbazın elinin çok iyi olduğunu sanması gibi bir şeydi. Tüm kozları elinde tuttuğunu sanıp, hayatı ve varlığı – çünkü Arya onun var olma sebebiydi- üzerine çok büyük bir risk almıştı. Neden daha erken davranmamıştı? Neden o, birine aşık olana kadar bir gerzek gibi beklemişti? Arya’ya tam açılacağı sırada genç kızın ona sürekli olarak ‘Kardeş’ vurgulaması yapması üzerine gerçi çekilmiş, onu tamamen kaybetmektense bir şekilde yanında olmak istemişti. Peki, şimdi ne değişmişti? Yine elinde kocaman

bir sıfır vardı. Ve daha da kötüsü kendinden, Arya'dan vazgeçmişti. Ali gürültülü bir nefes aldı.
"İyi misin?" diye sordu Selin, usulca. Hayır. İyi değildi. Ölüyormuş gibi hissediyordu. Midesindeki boşluk dışarı taşmış, her şeyi içine çekiyordu. Kalbini yakalayıp, içinde var olan tüm her şeyi o anlamsız boşluğa sürüklüyordu. Ali acısını dindirmek ister gibi dizlerini kendisine çekip, midesinin üzerine baskı yaptı. Bir işe yaramıyordu ama muhtemelen psikolojik olarak rahatlamasını sağlayacağını düşünmüştü. Hayır. Rahatlatmamıştı.
Daha şimdiden her bir hücresine kadar onu özlemişti. Ali onu hayatı boyunca sevecek, hayatı boyunca özleyecekti. Ve kendi hayatı tamamen bundan ibaret olacaktı. Hiç çocukları olmayacak, deli gibi istediği, gözlerini kapadığında zorlanmadan gözlerinin önünde oynaşan mutlu yuva hayalleri asla gerçekleşmeyecekti. Arya ile evinin mutfağındaki sıcak, küçük masada neşeli sabah kahvaltıları yapamayacaktı, kahvaltıdan önce o yalvarana kadar onunla sevişemeyecekti. Salonda, onlar için hazır bekleyen satranç tahtasından oturup, keyifle, Arya'nın yenildiğinde hırçınlaşmasını izleyemeyecekti. Arka bahçesinde ayırdığı büyük alanda çocuklarıyla futbol oynayamayacaktı. Arya gibi asla resim yapamayan ama inatla resim yapmak için direten kızını omuzlarında taşıyamayacaktı… Ve bugün onu cennetteymiş gibi kayboluşuna neden olan dudaklarını bir daha asla öpemeyecekti.
Ali, yutkundu. Hıçkırmak, çocuklar gibi ağlamak ve gözyaşı dökmek istiyordu ve bunların hiç birini yapamadığı için hepsi göğsünde sıkışıp, kocaman bir yumru oluşturuyordu.
'Bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum!''
Aşkını ileri gitmek olarak değerlendirmişti. Evet. Ali çok ileri gitmişti. Onu kendini unutacak kadar severek, yanında değilken bile onu yaşayacak kadar çok ileri gitmişti. Ali kendini bildi bileli ona aşıktı. Nasıl ileri gitmesin ki? Ve hayata dair başka hiçbir planı yoktu. Sadece Arya… Gördüğü, bildiği, duyduğu, hissettiği…
İstediği her şey O' ydu. Sadece O!

Ama Ali, çocukları çok seviyordu. Dolunay'ı her gördüğünde, kucağına her aldığında hayalinde bir sürü çocuk beliriyordu. Ali, çocukları olsun istiyordu. Seveceği, onlarla oynayabileceği, babasının ve annesinin kendisine gösterdikleri kadar büyük bir sevgi gösterebileceği çocukları olsun, bir yuvası olsun istiyordu. Arya ile birlikte her şeyini kaybetmişti.
Derin ve titrek bir iç çekişle gözlerini açtı. Ayaklarını tekrar öne doğru uzattığında, sanki birisi kafasına tokmakla vurmuş gibi kulağına bir müzik çalındı. Başını çevirerek, şarkıya sessizce eşlik eden, gözleri kapalı Selin'e baktı. Ve dudaklarından fırlayıp giden sözcüklere kendisi de şaşırdı,"Benimle evlenir misin?"
"Oha!" Ali, uzun saatlerdir ilk defa onun bu çıkarsız, içten tepkisine kahkahalarla güldü. Kendi sözcüklerine kendisi şaşırmış olsa da, her geçen saniye teklifi daha mantıklı görünüyor, Ali'nin gözlerinde kararlılığın izleri yerini alıyordu.
Selin, ona dikkatle baktı ve gözleri fal taşı kadar açıldı. "Siktir! Sen ciddisin?"
Ali, başını salladı. Beyninde masaya yatırıp tartmadan, düşüncelerini hem seslendirerek hem de içinden geçen her kelimeyi kendisi de değerlendirerek, konuşmaya başladı,
"Kendimi bildim bileli birini seviyorum-"
"Kim?" diye sordu genç kadın merakla.
Ali, onun şaşkın tepkisine hafifçe gülümsedi. "Arya…"
"Ah! Şu kız…" sonra yüzünü garip bir ifade bürüdü, "Atladığım bir yer varsa söyle ama dostum, Arya'ya aşıksın ama şu an bana evlenme teklifi ediyorsun, sanırım yanlış adrestesin! Ben Selin!"
"Nerede olduğumu çok iyi biliyorum. İki dakika gaganı kapayacak mısın?" Ali, gözlerini açarak ona sert bir bakış attı.
"Çok korktum, sert adam!" ama yine de dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.
"Sana tamamen açık olmak istiyorum. Her zaman olduğum gibi! Yıllarca onu sevdim ve onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Bu elimde olan bir şey değil inan bana, ama senin de aşk istemediğini

biliyorum. Tüm hayatımı onunla yaşabileceğim bir gelecek üzerine kurdum ama o, bir başkasına aşık ve benim aşkımı da kabul etmiyor-“
“Ne? Bu kız küçükken salıncaktan filan mı düşmüş?” gerçek şaşkınlığı Ali’yi yine güldürdü.
“Sanmıyorum. Eğer düşecek olsa, tutmak için orada bekliyor olurdum.” Hüzünlü bir kıvrılmayla dudakları şekillendi.” Bir yuvam olsun istiyorum. Çocuklarım olsun istiyorum. Biliyorum, bana hiçbir his beslemiyorsun ve bağlanmaktan da ödün kopuyor. Ama özgürlüğüne asla müdahale etmeyeceğim. Sana asla hesap sormayacağım. Hayatına yine istediğin gibi devam edeceksin. Hayatımda uzun süredir birlikte olduğum tek kadınsın. Beraber gülebiliyoruz, susabiliyoruz, sevişebiliyoruz… Belki bir gün ağlayabiliriz de! Sana sadık kalacağım ve senden de sadece bana sadık olmanı bekleyeceğim. Bunun dışında tamamen özgür olacaksın.”
“Çok romantiksin!” Selin başını iki yana salladı.” Bu, bana şirket anlaşması gibi görünüyor… “Ali, konuşmak için dudaklarını araladığında elini kaldırarak susmasını işaret etti. “Alınmıyorum. Bunu zaten biliyorsun. Ama senin de söylediğin gibi, ben evlenemem! Bana göre bir şey değil, tamamen uç bir noktadayım. Bir çocuğun annesi olabilecek kapasitem yok! Zamanı gelecek ve ondan da sıkılacağım. Sadece seninle yakınlık kuruyor olabilirim ama sen… Sen, sensin işte! Farklısın ve beni her zaman rahat bırakıyorsun. Ama evlilik… Iyk yani!” kararlılıkla başını iki yana salladı.
“Selin, sana söz veriyorum, tüm hayatın boyunca rahat bir yaşam süreceksin ve geçim sıkıntın olmadan, istediğin gibi yaşabileceksin. Sana karışmayacağım derken, kast etmek istediğim gerçekten karışmamaktı. İstersen bunun gibi bir yerde,” eliyle dağınık, kimyasal kokan ofisi işaret etti, “günlerini geçirebilirsin. Çocuk için de tüm sorumlukları ben üzerime alabilirim.” Ali yutkundu. Selin’den başkasıyla böyle bir gelecek

düşünemezdi. “ Ya sen, ya da sonsuza kadar kendi boşluğumda kaybolacağım…” Ali, Selin’in maddi durumunu bilerek öne sürmüştü. Ona kendisi için yaptığı işlerde sürekli olarak, hak ettiğinden fazlasını vermeye çalışırdı çünkü her nedense çok fazla paraya ihtiyacı vardı. Selin alt dudağını ısırıp, yutkunduğunda doğru yol üzerinde olduğunu anladı.
“Bu…” dedi genç kadın, tarazlı bir sesle,” gerçekten bir şirket anlaşması gibi,”
“Acımasız olduğumu biliyorum,” Ali, dudaklarını yaladı,” Ama yapabiliriz. Her zaman nasılsak, öyle olabiliriz.”
“Tamam.” Dedi Selin birden kararlılıkla. Sesinde kendinden ödün vermiş olmasının verdiği bir parça hüzün vardı. “ Eğer bir gün, bir dakika dahi bana karışmayı aklından geçirirsen!”
“Hayır. Hayatını istediğin gibi yaşayacaksın. Benim karım ve… çocuğumun annesi olarak. Ve ben de sana ömür boyu sadık kalacağım.”
“Ne zaman?” diye sordu genç kadın sıkıntıyla. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıp, duruyordu. “Hemen yarın işlemlere başlar, ertesi gün evleniriz. Tabii eğer büyük bir,” alayla güldü Ali, çünkü onun böyle bir şey istemeyeceğini biliyordu.” düğün istemiyorsan?”
“Saçmalama!”
“Ailene haber vermelisin.”
Selin, neşesizce güldü. “Hangisine? Hiç tanımadığım babama mı? Nerede olduğunu bile bilemediğim anneme mi? Yoksa hastalığı yüzünden ölecek diye her gün diken üstünde durduğum ve hortum gibi para yiyen bir hastalığa sahip olan teyzeme mi? Bu arada benden nefret eder! Yıllardır bana bakmak zorunda kaldığı için…”yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi. “Ama ben onu seviyorum.” Omuz silkti.
Ali, onun iç dünyasına ilk defa adım atmıştı ve onu tanıdıkça daha neler çıkacağını merak ediyordu.
“Seni zorladığım için üzgünüm” diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

Selin yine omuz silkti. “Pekâlâ, şimdi sevişebilir miyiz?”
Ali, güldü. “Hayır.”
“Allah’ım! Evlendiğimizde de başım ağrıyor dersin sen!”
“Belki…”
“Şahane, o zaman kocam olduğunda sana tecavüz etmek zorunda kalacağım!” Ali, aynı gün içinde ikinci defa gerçekten içinden gelerek kahkahalara boğuldu.

9. Bölüm Part 2

“Ne?”
Annesinin yüksek perdeden çıkan sesi üzerine Ali, yüzünü buruşturdu. “Söylediğimi duydun, anne?” Şirin, çaresiz bakışlarını Adem’e çevirdi. “Sen bu kızı tanıyor musun?” diye sordu neredeyse tıslayarak. Adem kayıtsızca omuz silkti. “Birebir tanışmadık!” annesi kadar tepki göstermemişti ama yine de mutsuz görünüyordu, Adem Tekin. Ali evleneceğini, hem de bir sonra ki gün bunu yapacağını söylediğinde ikisi de şaşkına dönmüştü ama Adem Tekin, elbette çabuk toparlanmayı başarabilmişti.
“Baba?” diye sordu Ali, gözlerini kısarak suçlarcasına.
“Ne? Çocukların olduğunda seni de göreceğiz! Ve o Taşkın piçi gibi adamlarla uğraşmak zorunda kaldığın sürece ne yaptığından haberim olması gerekiyor!” yine omuz silkti ve hiç utanmış görünmüyordu. “ Eh. Arada böyle sürpriz haberler de çıkıyor…”
Ali, inanamazca başını iki yana salladı. “Her neyse… Yarın evleniyoruz. Selin, sevebileceğiniz bir kadın ama zaten fazla görüşeceğinizi sanmıyorum. İyi bir insan olduğunu ve yanında mutlu olduğumu bilmeniz yeter.” Pekâlâ, söyleyecekleri bu kadardı.
Adem duygusal karısının çoktan sulanmaya başlayan gözlerine baktı ve orada sessiz bir yalvarış gördü.

Ali ile konuşmasını, aklını başına getirmesini istediğini biliyordu. Ama bu, Ali'nin hayatıydı. Eğer Arya'dan vazgeçtiyse mutlaka bildiği bir şey vardı. Ve Şirin, Adem'in onu geri çevirdiğini anladığında, aralarında tabulaşan durumu tek nefeste yıktı. "Ama Arya-" Ali'nin hiddetli gözleri ve elini havaya kaldırmasıyla sözlerine devam edemedi.
"Demek artık, bunu rahatça konuşabiliyoruz," Neşesizce güldü. Bir eli pantolonunun cebine doğru yol alırken, geniş salonun ortasında birkaç adım ilerledi."Güzel. Ama bu, tamamen Arya ile alakalı diyemem. Ben, onu seviyorum. O da bir başkasını! Ona aşık olduğunu söylediğimde beni kabul etmedi!" sesi ister istemez kapı gıcırtısını andıran bir tonlamayla çıktı ve Ali, ailesini kandırmaya çalışmaktan vazgeçti. Boğazını temizledi. "Onu beklemek için artık bir neden göremiyorum." Bir iç çekişi bastırdı. "Yarın ailem olarak nikâhımda bulunmanızı bekliyorum. Ve tabii olmasını istediğim kişilere de sizin haber vermenizi rica ediyorum. Saati haber veririm."
Adem , duygularını gizlemek için önce gözlerini kaçıran ve daha sonra yüzünü görüş alanlarından çıkaran oğlunun sırtına baktı. Ali daha fazla bir şey söylemenin anlamsız olduğunu düşünerek çıkıp gitti. Ve yumuşak kalpli karısı, oğlunun sevmediği biriyle evlendiğini düşündüğü için gözyaşlarını serbest bıraktı. Hıçkırıkları da saniyeler sonra gözyaşlarına eşlik ettiğinde, Adem dayanamadı ve oturduğu koltuktan kalkıp, pencerenin önünde duran karısının arkasında durup, kollarını beline doladı." Şişş. Yapma böyle!"
"Acı çekiyor!" diye fısıldadı Şirin ve bir hıçkırık daha kaçırdı. Adem çenesiyle onun yumuşak saçlarını karıştırdı. Ve onu daha da sıktı. Ona oğlunun acı çekmediğini, mutlu olduğunu söyleyip rahatlatmaya çalışırdı ama oğlunun gözlerinde gördüğü boş bakış ve çizgilerini sertleştiren ifadeyi fark etmemesi imkânsızdı. "O her zaman ne yapması gerektiğini bildi. Şimdi de onun için en mantıklı

olanı yapıyor. Umudunu yitirdiğinde onun için en mantıklı seçimi yaparak bir aile kurmaya çalışıyor."
"Ama… Ben, sanmıştımki Arya…" omuz silkti Şirin.
"Ali, onu seviyor diye Arya da, Ali'yi sevmek zorunda değil! Sesindeki düşmanlığı da bir daha duymak istemiyorum." Şirin'in kolları arasında ki bedeni kasıldı. "O, bizim de kızımız!"
"Ben… Lanet olsun. İnanmıştım!"
Adem, iç çekti. "Ben de!"
***
Odasının kapısı hafifçe tıklandı. Arya inledi. Kafasını yastığın altından çıkarmak istemiyordu. Dönüp, dünyaya bir kez daha bakmak istemiyordu. Hatta mümkünse nefes almak dahi istemiyordu. Karmakarışık hissediyordu. Huzursuz, sancılı, ağrılı… Kalbi ağrıyordu. Lanet olsun! Gerçek olup olmadığını bile sorgulamadan onun gitmesine neden olmuştu. Tamamen gitmesine! Arya, buna dayanamazdı. Onun aşkı olmadan yaşabilirdi ama onsuz yaşayamazdı. Yapamazdı!
Ali, onu öpmüştü! Ve Arya için dünya o an durmuştu! Gözlerini her kapadığında onun beklenti dolu gözlerini görüyor, nazik parmaklarının baskısını hatırlıyor, neredeyse aynı sıcaklığı hissediyordu. Ama inanmak o kadar zor gelmişti ki o an… 'Sana aşık olabileceğim hiç aklına gelmiyor, değil mi?' Gelmişti! Bir zamanlar buna o kadar derinden inanmıştı ki, fütursuz bir cesaretle aşkını ilan etmiş ve geri çevrilmişti. Ne bekliyordu? Onu geri çeviren kendisiydi! O'ydu! Şimdi nasıl olup da bir anda inanmasını bekliyordu? Nasıl olup da ilk fırsatta sevgilisinin yanına giderken, Arya'ya aşık olduğunu söylüyordu? Daniel'dan ayrılacağını söyleseydi yine aynı şekilde davranabilir miydi? Arya, kafasının üzerinde duran yastığın kumaşını parmaklarıyla sıkıştırdı ve gücünün yettiğince sıkıp, dişlerinin arasından acılı bir çığlık attı.
"Arya!" Lanet olsun. Babası tekrar gelmişti. Duymuş muydu? Cevap vermedi. Arya'yı gördüğü anda şişmiş gözlerini,

darmadağınık halini fark edecekti. Ki fark etmemesi imkânsızdı. Sıkı sıkıya kapalı göz kapaklarının arasından tutamadığı damlalar bir bir akıyor, çarşafı minik bir göle çeviriyordu.
Yapamazdı! Arya, o olmadan yaşayamazdı. Kendisini tanıyordu. Amerika'ya gittiğinde onunla bir daha görüşmeyecek, onu unutacaktı ama daha gider gitmez o, Ali'yi aramayı düşünürken, Ali aramıştı. Arya, göğsünden yükselen derin bir hıçkırığı bastırmaya çalıştı ama beceremedi. Kapı açıldı. "Kafanı hemen o yastığın altından çıkarıyorsun!" babasının adımlarının sesi yatağına doğru hızla geliyordu. Her bir adım Arya'nın kalbinin atışını şiddetlendiriyordu. Ne diyecekti?
"Yapacak mısın, yoksa ben mi yapayım?" sesi öfkeli geliyordu. Öfkeli ve kaygılı… "Uyuyorum." Dedi kısık, tarazlı bir sesle.
"Üç… İki.."
Arya, kafasını yastığının altından çıkarıp, görmeyen gözlerle babasına baktı. "Arya!" ve sonra babası bulanık bir kütle halinde üzerine eğilerek, onu sıkıca kollarının arasına aldı." Ne? Ne oldu?" Yumuşak, endişeli sesi ve karışık saçlarını düzeltmeye çalışan nazik elleri, genç kızı toparlamak yerine, tamamen dağılmasına neden oldu. Kollarını kaldırıp, onun boynuna doladı ve nefessiz kalana kadar ağladı. "Grip olmuşum," dedi Arya, sonunda biraz durulduğunda. Konuştuğunda gerilmekten ağrıyıp duran boğazına asit dökülmüş gibi yanıyordu.
Ömer, kıkırdadı. "Belli oluyor," genç kızın bedenine yakın duran bedeni bir anda kasıldı. Onu nazikçe geriye itti. Ve kararan yeşil gözleriyle gözlüklerinin üzerinden baktı. "O piç mi, bir şey yaptı? Bak, eğer öyleyse onun kemiklerini kırarım!" bakışlarından gelip geçen karanlık gölge Arya'nın ürkmesine neden oldu.
Başını iki yana salladı. Babasıyla bu konuları ne kadar konuşabilirdi ki? Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamışlardı. Ona ne anlatabilirdi? İçinde bir yerlerde patlayıp duran ve yine

içine akan bir çıban gibi onu zehirleyen duygularını ne kadar anlatabilirdi? Ali ile yaşadıklarını…
“Daniel’dan ayrıldım.” Dedi utangaç bir omuz silkmeyle. Gözlerini kırpıştırıp, ifadesini daha net görmeye çalıştı ama net göremese bile yüzündeki rahatlığı ve gözlerindeki parıltıyı yakalayabilirdi.
“Üzüldüm demek isterdim ama” başını hüzünle iki yana salladı.” Gözüm onu hiç tutmamıştı.” Kaşlarının ortası birleşti bir an, “Onun için mi ağlıyorsun? Ayrıldığın için mi?” şefkatle, parmakları dağınık saçlarının arasından geçti. Boşta kalan elinin işaret parmağıyla gözlüğünü gözüne doğru ittirdi. “Hayır.” Arya dudağını ısırdı. Ellerinden destek alarak kendisini arkaya doğru ittirdi ve yatak başlığına dayandı. Babasıyla arasına biraz mesafe koymak istiyordu. Hala anlatıp anlatmamakta kararsız kalmıştı. Annesi olsaydı belki… Ama onun bu yoğun döneminde kendi dertleriyle uğraşmasını istemiyordu. Kollarını sanki kalkan olacakmış gibi göğsünün üzerinde bağladı. Hıçkırıkları durmuştu ama hala burnunu çekip duruyordu.
“Annen yok,” Arya, ondan sakladığı gözlerini kaldırıp babasına baktı ve muzipçe göz kırptığını gördü. Allah’ım! Bu adamı seviyordu. Kolunu kaldırdı ve burnunu pijamasının koluna sildi gülerek. “Pis sümüklü!” dedi babası alayla ama gözlerinde endişe kol geziyordu ve Arya, onun meraktan öldüğünü biliyordu. Ama yine de sormazdı… Babası ona her zaman saygı duyardı.
Genç kızın dudakları titreyerek aralandı, “Seninle… Konuşabilir miyim, bilemiyorum,”
Ömer, gülümsedi. “Bir dene…” diye mırıldandı. Bir ayağını diğerinin üzerine attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, tıpkı Arya gibi.
“A…Ali bana aşık olduğunu söyledi?” Babasının başı tokat yemiş gibi geriye doğru hafifçe gitti ve gözleri şokla açıldı. “Kızma ona!” dedi çabucak Arya ve teni karıncalanmaya başladığında kollarını çözüp, bileklerini tırmalamaya başladı.

Ömer hafif bir sinirle, ona uzandı ve elini genç kızın eli üzerine kapadı.”Yapma şunu!” ifadesi ve bakışları yumuşayarak, yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. “Ona kızmadım.”Arya, kendisini tırnaklayıp durmayı bıraktığında elini geriye çekti. “Açılmak için neden bu kadar beklediğine şaşırdım. “ Yüzünden huzursuz bir ifade geçti. “Şaşırdığım başka bir şey daha var, ama senin ona verdiğin cevabı duymak istiyorum.”
Arya, konuşamıyordu. Babasının son cümlelerini de duyamamıştı zaten… “Ne?” Arya, öksürdü.
Göğsünde bağlanmış kolları cansızmış gibi gevşeyip kucağına düştü. “Ne demek istiyorsun ?”
Babası ona saçma bir soru sormuş gibi sabırsızca baktı. “Ali’ye verdiğin cevabı merak ediyorum.”
Arya, başını hızla iki yana sallamaya başladı. “Hayır! Ondan önce… Açılmakla ilgili söylediklerin!” “Tatlım, gözü olan, görebilen ve o, sana bakarken onu izleyen herkes Ali’nin sana aşık olduğunu anlayabilirdi… Bir sen anlayamadın!”
Arya, önce aptalca gülümsedi, gülümsemesi genişledi. Ve sonra deli gibi kahkaha atmaya başladı. Bir anda yataktan fırladı ve yatakta oturan babasının karşısına geçip,” Ciddi misin?” diye sordu. Sevincini bu kadar belli ettiği için utandı ve kulaklarına kadar kızardı ama duymaya ihtiyacı vardı. Yerinde zıp zıp zıplamak istiyordu. “O, beni seviyor mu?”
“İtiraf etmiş ya?” Babası düşünürmüş gibi başını yana eğdi,”Arya, ona ne söyledin?”
Arya’nın yüzü pişmanlığıyla buruştu. “Çok ileri gittiğini!”
“Ama neden?”
Arya, bir anda karşısında babası değil de bir arkadaşı varmış gibi öpüşme kısmını atlayarak Ali’ye mesaj çektiği günden başladı ve her şeyi bir bir anlattı.
Ve sonunda Ömer, başını iki yana salladı. “Kimse! Ali’nin kendisi bile bana o mesajı Ali’nin attığına inandıramaz…”

“Ama kim? “ Arya, kendi kendine düşünürken o anda bunun bir önemi olmadığına karar verdi. Kalbi patlayacakmış gibi gümbürtüyle atıyordu. Dudağını ısırdı, babasının yüzüne eğildi ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim, baba,” dedi sesine tüm minnetini ekleyerek. Ve yine saç diplerine kadar kızardı.
Babasının endişeli ifadesini fark ettiğinde, yanına oturdu. “Ne?” diye sordu kendisinin tutamadan. “Sana söylemem gereken bir şey var,” Ömer, bir süre gözlerini kızından kaçırdı, yutkundu ve tekrar ona baktı. “Ali, yarın Selin diye biriyle evleniyor!”
Arya, önce sözleri algılayamadı. Ve anladığında bağı çözülen dizleri onu taşımaktan vazgeçtiğinde yere yığılmadan önce babasının kolları onu sıkıca kavradı. “Arya!” diye sordu nefes nefese kalmış bir halde. Genç kız kararan gözlerinin görüşünü yeniden kazanmak için gözlerini kırparken içinde gittikçe büyüyen korku tüm bedenini usul usul sarıyordu.
“Ben…” babası onu doğrulup oturmaya zorladı. Öfkeyle homurdanırken ve bir yandan odada bir şeyler ararken, annesi hakkında birkaç iyi olmayan şey mırıldandığını duydu. Bir kolonya ile tekrar yanına geldi ve bileklerini ovuşturdu usulca. “ Artık yapabileceğim bir şey yok.” Diye fısıldadı Arya kendi kendine.
Ömer’in bilekleri üzerindeki elleri bir an duraksadı, gözlerini kaldırıp, yine gözlüklerinin üzerinden baktı. “Aslında sizin için yapılacak en güzel şey; iyi bir sopa çekmek! Sen onu seviyorsun, o seni seviyor… Sen ondan uzaklaşmak için Daniel’la nişanlanıyorsun, o sana olan öfkesiyle hareket ederek Selin’le evlenmeye kalkıyor. Tam bir çocuksunuz!” öfkeyle başını iki yana salladı ve ayağa kalktı.
Söyleyeceklerini kafasında tartıyormuş gibi bir an sırtı ona dönük şekilde durdu, derin bir nefes aldı.
“Neden gidip ona, onu sevdiğini söylemiyorsun?” başını inanamazlıkla iki yana salladı ve odadan çıktı. Haklıydı.

Telefonunu fırlattığı yatağının üzerinde ararken elleri titriyordu. Kalbi mutluluk ve hüzün arasında gidip geliyordu. Nefes alışları o kadar hızlanmıştı ki, aldığı hiçbir nefes ona yeterli gelmiyordu. Sonunda telefonunu buldu, sıkıca kavradı ve Ali'nin numarasını tuşlarken telefon terli avucunun arasından kayıp düştü. Küfrederek telefonu yerden aldı ve sonunda Ali'nin numarasını aramayı başardı.
Hattın servis dışı olduğunu öğrendiğinde, kalbi tekledi ve diğer telefonunu aradı. Servis dışıydı. "Ne?" diye fısıldadı. Ona ulaşamaması için hat numaralarını mı değiştirmişti? Allah'ım! Onu gerçekten kızdırmıştı. Arya, telefonunu çantasına attı ve dolabından rast gele kıyafetler seçerek, üzerine geçirdi. Yüzüne bir gram bile makyaj yapmayı düşünmeden, hatta yıkamadan kendisini evden dışarı attı. Onu aceleyle koşarken gören babasının 'Üzerine kalın bir şeyler giysen daha iyi olur!' uyarısını da duymazdan geldi.
Bindiği ve hızlı gitmediği için şikâyet edip durduğu taksiden indiğinde, şoför homurdanıyordu. Genç kız ayakları dolanarak, nefes nefese, Ali'nin evinin giriş kapısına ulaştı ve zile bastı.
"Arya Hanım, hoş geldiniz…" Güneş hanım, gülümserken kapıyı içeri girebilmesi için biraz daha
araladı.
Arya, ona gülümsemeye benzer bir şey yaptı. "Ali nerede?" diye sordu hızlı adımları evin içine giriş yaparken.
"Ali Bey, sizin burada olduğunuz günden beri eve gelmedi."
Arya başını hızla çevirip, kapıyı kapatan Güneş Hanım'a baktı. "Hiç mi?"
Güneş Hanım, sorusunu saçma bulsa da nazik olmak adına hafifçe gülümseyerek, "Hiç" diye cevap verdi.
Bir an ifadesi gergin bir hal aldı, alt dudağını ısırdı, hafifçe öksürdü ve dudakları aralandığında Arya, o konuşmadan söze girdi. "Burada, değil mi?" daha Güneş Hanım bir şey söyleyemeden hızla merdivenlere yöneldi. "Ali?" diye bağırıyordu bir yandan.

Pekâlâ, kime öfkelendiğini bilmiyordu- Belki ona; bu zaman kadar hiç açılmadığı için, belki kendisine; yüzüne karşı aşkını itiraf edemediği için- ama tüm bedenini kavuracak kadar sıcak bir öfkeyle dolmuştu. Merdivenleri çıkan sert adımları onun yatak odasında son buldu.

Ve şokla önce adımları yavaşladı, ardından tamamen durdu. Arya'nın kalbi göğüs kafesinin içinde nasıl atacağını unutmuş gibi bir süre durdu ve gürültüyle yutkundu. Hızla gözlerine dolan gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken dizleri kırıldı ve yer onu kendisine çekti. "Bende size bu durumdan bahsedecektim," diye mırıldandı arkasından boğuk bir ses. Arya, Güneş Hanıma bakmadı. Yumruk olmuş eli, atacağı çığlığı durdurmak için ağzının üzerine kapanmıştı. "Aradı ve bu eşyaları kutulara doldurup, alt kattaki depoya götürmemizi istedi." Ardından sessiz adımları odayı terk etti.

Arya kıkırdadı, hıçkırdı ve güçlükle ayağa kalktı. Yerlerde, yatağın üzerinde Arya'ya ait olan yüzlerce eşya vardı. Bir saç tokası, bir güneş gözlüğü, bir tarak, bir kazak, pijama takımı! Allah'ım! Bir çift ayakkabı… Küpeler, kolyeler, bileklikler, Arya'nın yaptığı ve Ali'nin beğenmediği resimler…

Arya'nın nefesi boğazında tıkandı. Külçe gibi ağırlaşmış adımlarını zorlukla yatağın yanına kadar atabildi ve yatağın üzerine çöktü. Arya'nın kaybolan ve Ali'nin 'Hiç görmedim!' dediği eşyalarının hepsi burada, bu odanın içinde, Ali'nin her gün gelip uyuduğu kocaman yatağın üzerinde ve yerlerde duruyordu. Ne kadar zamandır biriktiriyordu bunları? Arya, ortaokulda okuduğu zamanlarda ek kitap olarak aldığı, kenarlarına köşelerine bir şeyler karaladığı test kitabını gördüğünde bir elinin tersini dudağına bastırdı ve sarsılarak hıçkırmaya başladı. Gözyaşlarını elleriyle silip, odaklanmaya çalıştı.

Yatağın üzerinde duran fotoğraf albümlerinden birini aldı. Kapağını açtı ve her yaprakta dört adet kendi fotoğrafıyla karşılaştı. Arya çoğunlukla hepsinde uyuyordu ama habersiz

çekilmiş ve komik, dalgın, kahkaha atarken yakalandığı bir sürü kare vardı. Her fotoğrafta Arya'nın kalbi, göğsünü delip geçen el tarafından sıkılıyordu. Ali, onu seviyordu. Ali, onu öyle çok seviyordu ki…

Genç kız bir anda ayağa fırladı. Sarsak adımları merdivenlere geldiğinde hızlandı, giriş kapısına doğru ilerlerken mutfakta olduğunu fark ettiği Güneş Hanıma bakmadan seslendi. "O eşyaların bir tanesini bile kaldırmıyorsun!"

"Elbette." Ardından bir kıkırtı duyduğunu sandı ama buna kafa yormadan tekrar bir taksiye atlayıp, Kayıp Şehir'e doğru yol aldı. Baskın yapar gibi girdiği kulüpte Ali'yi bulamadı. Korkusu ve öfkesi her geçen saniye daha da artarken çalışanların her birine ona ulaşabileceği bir telefon numarası olup olmadığını sordu. Hayır. Bilmiyorlardı. Ali, sırra kadem basmıştı. Arya, uzun saatlerini ofiste, Ali'nin dönen koltuğunun üzerinde yıllarını nasıl böyle umarsızca harcadıklarını düşünerek geçirdi. Gece yarısı kulüp zirveye tırmanmışken Ali'nin gelmeyeceğini anladı ve tekrar evine gitmek için bir taksiye atladı. Bütün bir geceyi, Ali'nin yılladır biriktirdiği kendi eşyalarının arasında hepsine tek tek bakarak ve onları ne zaman kaybettiğini anımsamaya çalışarak geçirdi. Kâh güldü kâh ağladı… Ve sonunda Ali'nin eve de gelmeyeceğine karar verip, nikâhını basmayı düşündü. Ama geç kalabilirdi. Ve kimi zaman çok inatçı olduğunu bildiği Ali'yi ikna etmenin ne kadar zor olduğunu hatırladı. Hele bir de Selin'e evlenme sözü verdiyse bir daha asla sözünden dönüp, onu utandırmazdı. Ali, onurlu bir insandı.

Arya, panikleyerek ne yapacağını düşünürken aklına gelen bir fikirle kendisini Tunç ve Hayat'ın yeni evlerinin giriş kapısında buldu.

"Arya?" diye sordu şaşkınca Tunç, onu kapının önünde bitap düşmüş bir halde görünce.

"Yardımına ihtiyacım var!"

Bölüm 10

“Şimdi… Doğru mu anlamışım?” Tunç, dolanıp durmayı bıraktı. Ellerini beline koydu ve ürkütücü bir görüntü sergileyerek Arya’nın karşısında durdu. Üzerinde eşofmanlarının olması bir şeyi değiştirmiyordu. Neredeyse siyah gibi görünen gözlerini Arya’ya dikmiş, kaşlarını çattığı için tam ortasında küçük bir yumru belirmişti. “Sen yıllar önce ona bir mesaj çekmiştin ve o da sana ret cevabı vermişti. Sen Daniel ile bu nedenle nişanlandın! O salak da sen onu kabul etmediğin için…” Tunç’un ekşiyen yüzü, Hayat’ın kıkırdamasına neden oldu.
“Anlamaya çalışmak yerine, bir çözüm bulsak çok daha iyi olur,” diye mırıldandı karısı. Gülmemek için dudaklarını o kadar sıkmıştıki alt dudağı titremeye başladı. Mirza, onun kendisine güldüğünü biliyordu. Ama bunda gülünecek bir durum göremiyordu. Anlamıyordu işte! Aklında bile tutamamıştı anlattıklarını.
“ Allah’ım!” dedi Mirza, başını yukarı kaldırıp, cevabı orada arıyormuş gibi bir süre derin düşüncelerle tavana baktı.
“Anlayamıyorum zaten. Pembe dizilerden farkı yok! Neden açık açık konuşmak yerine bu kadar teferruatla uğraşıyorlar? Ne saçma! Bence ikisi de geri zekâlı!”
“Mirza!” karısının sert uyarısına karşılık, ‘Ne?’ der gibi kaşlarını kaldırdı. Daha önce Mirza ile çok yakın ilişki içine girmemiş olan Arya’nın çenesi onun açık sözlülüğü üzerine aşağı düşmüş, bir an ona bakakalmıştı. Ama hakareti ve tepkisi Arya’nın çabuk toparlanıp, sırtını dikleştirmesine neden oldu. Kendisini korumak ister gibi kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaş çatışının onu kendisine getireceğini düşündü. Beklediği gibi olmadı. Mirza, volta atmaya ve homurdanmaya – Arya’nın anladığı kadarıyla hala hakaret ediyordu- devam etti.
“Yemin ediyorum, bırakıp ne halleri varsa görsünler demek istiyorum!” Bir eli gergince saçlarının arasından geçti.
Arya, ona daha fazla tahammül edemeyecekti. Adem amcasını aramış ve onun da Ali’ye ulaşamadığını öğrenmişti ve Tunç’un

yanına bu yüzden gelmişti ama bu kadarı yeterdi! Oturduğu koltuktan ayağa fırladı bir anda ve hırsla çantasını eline aldı. “Çok yardımcı oldun, teşekkür ederim!” iğneli tonu, Tunç’a etki etmemişti. Hayat’ta Arya ile birlikte ayağa fırladı ve Tunç’a gözlerini pörtleterek baktı.
“İkiniz de oturun oturduğunuz yere,” Arya, bir anda kurşun yemiş gibi durdu. Tunç’un gürleyen sesi üzerine dişlerini gıcırdattı. Önce hemen yanında duran Hayat’ın ifadesiz yüzüne, sonra omzunun üzerinden Tunç’a baktı. Tunç, eliyle biraz önce fırladığı koltuğu işaret ediyordu. Arya, ona gözleriyle meydan okudu ve Tunç, kararlı ifadesine bir kaş çatışı ekledi. Arya’nın karar aşamasını noktalayan, Hayat’ın nazik elinin, onun elinin üzerindeki baskısı oldu. Ve genç kadın hafifçe gülümseyerek, başıyla oturmasını işaret edip, elini serbest bıraktı. Arya, sinirle birkaç derin nefes aldı, gözlerini kapayıp açtı ve dişlerini sıkıp, tükürdüğünü yalamak üzere tekrar koltuğa gidip, sertçe çöktü.
“ Biraz daha sert otursaydın, yayları kıçına batacaktı!” Arya’nın ağzı şaşkınlıkla kocaman açıldı. Ona söyleyecek tek bir söz bile bulamıyordu ki muhtemelen onun verecek daha iyi bir cevabı olurdu. Hayat, başını sağa sola sallamaya başladı. “Herkes hata yapar! Bu hiç kimseyi geri zekâlı yapmaz! En az benim kadar iyi biliyorsun bunu!” alçak ve sakin sesinde Arya’nın anlamadığı bir şeyler gizliydi. Ama Tunç’un anladığı çok açıktı. Göğsünde kavuşturduğu kolları çözüldü, başını yana eğip yumuşak bakışlarını karısının gözlerinde tuttu bir süre, “ Sana öğrettiğim gibi bana yumruk atmanı tercih ederdim. En azından bu kadar acıtmazdı!”
“İleri gidiyorsun,” dedi Hayat, yine alçak tonla. Tartışıyorlar mıydı? Eğer öyleyse bile bu Arya’nın anlamadığı türden bir tartışmaydı. Birbirlerine uzun süre bakmaya devam ettiler. İkisi de bir şeyleri birbirine kabul ettirmeye çalışıyormuş gibiydi. Arya, kaşlarını kaldırmış onları izliyordu. O an için aklında tüm sıkıntısı

bir köşeye çekilmiş, kısa zamanda tekrar hortlamak için pusuda bekliyordu.
Onların birlikteliklerinin büyük sorunlarla başladığını biliyordu. En azından Ali'nin üstü kapalı bir şekilde anlattığı kadarıyla… Ali, Hayat'ı çok seviyordu, bunu asla gizlememişti ve yaşadığı şeyler Ali'nin üzülmesine neden olmuştu. Tunç, evliliklerinin ilk zamanlarında genç kadına çok fazla eziyet etmiş, ondan nefret etmişti. Ama sonunda her nasılsa genç adam, karısına aşık olmuştu ve onu geri kazanma çabaları Ali'yi kahkahalara boğuyordu. Arya, Hayat'ın bu iri adamı nasıl dize getirdiğini merak ediyordu.
"Yıllardır birbirlerini seviyorlar ama ikisi de sevmiyormuş gibi yapmak için ellerinden geleni yapıyorlar… Mantık bunun neresinde ben göremiyorum!" Tunç hala düşüncesinde diretiyordu.
Arya, sert bir soluk aldı ve Hayat'a çevirdi bakışlarını. O kadar sakin bir ifadesi vardı ki bunu nasıl başarıyordu, Arya bilmek istiyordu. "Bu adama nasıl katlanıyorsun?" diye sordu gerçek bir merakla.
Hayat, sadece hafifçe gülümsemekle yetindi.
"Çünkü beni seviyor," diye atıldı Tunç, tepeden bakan bir tonla.
Arya, sinirli bir gülüşle Tunç'a döndü, "Gerçekten cesur bir karın var!" Ve Hayat, başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı.
"Siz ikiniz didişmeyi daha sonraya erteleyip, mevcut sorunu çözmek için bir şeyler düşünecek misiniz?" Hayat'ın uyarısı birbirine diklenen iki genci de kendilerine getirdi. Tunç, tekrar volta atmaya, Arya da bileklerini tırmalayamaya başladı.
" Pekâlâ, Ali'yi hepimiz tanıyoruz. O, Selin'e bir söz verdiyse sözünü asla çiğnemez. Arya'nın aşkından ölse de, artık geri dönmez. Bu da onunla konuşmamızın bir anlamı olmadığını gösterir…" Tunç'un sözlerinin doğruluğu, Arya'nın dudağını ısırıp, göğsünden bir hıçkırık yükselmesine neden oldu. Hayat'ın anlayış dolu ifadesi ve Tunç'un yumuşayan bakışları birer el gibi yakasına

yapışıp, onu daha da diplere çekti. “ Bir yolu yok mu?” diye fısıldadı.
Arya’nın gözleri istemsizce duvar saatine kaydığında Mirza, “ Biz de nikâha davetliyiz! Merak etme, onun sevmediği biriyle evlenmesine göz yumacak değilim. Her ne kadar hak etmiş olsa da! Gerekirse onu kaçırırım…” diye güvence vermeye çalıştı.
Pekâlâ, son sözlerinde o kadar ciddi değildi ama Arya’nın gözlerinde patlak veren parıltı, genç kızın bunu ciddi ciddi düşündüğünü gösteriyordu. “Lafın gelişi Arya!” uyarısının Arya’nın üzerinde pek bir etkisi olmuş gibi gözükmüyordu.
Hayat’a baktı. Karısı bıyık altından gülümsüyordu. “Sen de mi?” diye sordu şaşkınca.
Hayat, omuz silkti. “Ali’yi tanıdığımızı söyleyen sendin!”
“Ama o lafın gelişi söylenmiş-“
“Bence başka şansımız yok!”
“Siz çıldırmışsınız…” karşısında duran iki kadına baktı. “Lanet olsun! Allah erkekleri, dişilerin mantık yoksunu isteklerini yerine getirsinler diye yaratmış…”
***
“Bir nikâha davetli olduğumuzu sanıyordum?” Deryal, kulübün özel günler için ayrılmış geniş locasında gözlerini dolaştırdı. Ve tekrar iç çekişlerin, artık düzenli bir ritmi olan melodi gibi havaya yükseldiği küçük gruba döndü. “ Davetliler burada, nikâh memuru burada ama gelin ve damat yok. Ya yanlış yere geldik ya da bunlar evleneceklerini unuttular.”
Bir damat babası rolünü üstleniyormuş görünmeyen Adem, sıkılmış gibi omuz silkti. Yine de içinde usul usul yükselen telaşını Burcu ve Gazel’le koyu bir sohbete girmiş olan Şirin’den gizleyebilmek için arada bir dönüp ona gülümsüyordu. Ve aynı örtülü gülümsemeyle karşılaşıyordu. Ömer’le göz göze gelmek dahi istemiyordu. Bazı şeyleri konuşmuyor olabilirlerdi ama konuşmamaları demek bilmiyorlar demek değildi. Ömer’de en az kendisi kadar bıkkın görünüyordu.

Grubun içinde endişeli görünmeyen tek kişi Deryal'in sevimli geliniydi. Niyeyse Adem, ona bakınca kendisini gülümsemek zorundaymış gibi hissediyordu. Kızda öyle bir etki vardı. Görünüşe göre Deryal'de öyle hissediyordu çünkü ne zaman gelinine dönse dudakları kulaklarına kadar geriliyordu. Ve Adem, bunu yakaladığı her an kıkırdıyordu.
Tunç, locaya gergin bir gülümsemeyle girdi ve herkesi tek tek selamladı. Gözleri nikâhın kıyılacağı masaya çevrildiğinde tek kaşı havaya kalktı. "Selin nerede?" mırıldanmalar havaya yükseldi ve bu uyumsuz sesleri omuz silkmeler takip etti. Tunç, burnunu çekti, kalabalığın etrafından dolaşıp, usulca karısının yanına sokuldu. Hayat, ona endişeli ve soru dolu bir bakış attı ve Tunç, bıyık altından bir gülümsemeyle göz kırptı. Bunlar kendilerini ne sanıyorlardı?
"Eee?" diye sordu Adem, oturduğu sultan tahtı koltuğundan ağır ağır ayağa kalktı. Gözlerini Tunç'un gözlerine dikip, "Nasıl gitti?" diye sordu, sanki Tunç'un aklında gelen her şeyi biliyormuş gibi. Tunç'un sadece göz bebekleri hafifçe büyüdü. Bir eli boynunu kaşımak için havalanırken, başı hafifçe yana eğildi ve karısına sadece gözlerini çevirerek hızlı bir bakış attı. Hayat'ın kaşları itiraz eder gibi, dikkat edilmese görünmeyecek bir hareketle havaya kalktı.
Tüm gözler bir anda, ortada kalan çiftin üzerinde sabitlendi. Ve soru dolu, net cevap isteyen bakışların altında ezilmiş bir görüntü sergilediler.
Tunç, gürültüyle boğazını temizledi. "Selin geldiğinde anlatmayı tercih ederim."
Küçük adımlarla, Tunç ve Hayat'ın çevrelendiği grubun arkasından bir ses yükseldi. "Selin geldi!" Başlar bir anda kapıda dikilen genç kadına çevrildi. Üzerinde kırık beyaz bir pantolon ceket takım giymiş olan Selin, omuzlarına kadar gelen saçlarını tek bir omzunda toplamış, mavi gözlerini iyice ortaya çıkaracak bir makyaj yapmıştı. Yuvarlak hatlı yüzünün çizgileri ne kadar

güzel olsa da, gözleri tüm dikkatleri mavilerin içinde topluyordu. Selin, önce kalabalık gruba ardından nikâh masasına çevirdi bakışlarını ve şen bir kahkaha patlattı. “Damat mı kaçtı?”
Radikal tepkisi karşısında, grup önce birbirlerine sonra da hafif dudak bükmelerle genç kadına baktılar. Öne çıkıp, durumu toparlamaya gönüllü olan Tunç oldu. “Tam olarak kaçtı denemez, daha çok kaçırıldı…” “Ne?”
Şirin’in boğulur gibi sesi üzerine Hayat, Tunç’a bir dirsek attı. “Öyle mi söylenir!” diye tısladı. “Kafa mı kaldı bende!”
“Allah aşkına biri neler döndüğünü tam olarak anlatabilir mi?” Ömer’in yüksek perdeden çıkan gergin sesi üzerine Tunç, gülüşünü bastırmak için dudaklarını sıktı.
“Açık olmak gerekirse,”burnunu çekip, boğazını temizledi. “Arya, Ali’yi kaçırmış!”
Adem’in gür kahkahası üzerine şaşkına dönen grup bir anda çözüldü ve mırıltılar büyük locada yükseldi. Ömer, kulaklarına kadar kızarırken, Gazel gülmemek için dudaklarını sıkı sıkıya birbirine bastırıyordu. “Sakın!” dedi Ömer, kolunu karısının omzuna dolayarak.
Gürültülü bir kahkaha da locanın hemen girişinde duran Selin’den geldi. “Tanrım! Bence ikisi de deli!” Başını hafifçe eğdi ve gerçek bir saygıyla locada bulunan tüm herkesi selamladı. Kimse onun adına üzülemeden o, bu yükü üzerlerinden çoktan kaldırmıştı.
“Ben de bu nikâhtan nasıl paçayı yırtarım diye düşünüyordum, Arya’ya selamlarımı ve tebriklerimi iletirsiniz! İyi geceler…”
“Zaten bizi de normal biri bulmazdı,” diye homurdandı Deryal, arkasını dönüp gerçek bir sevinçle locadan ayrılan Selin’in ardından ve onun sözlerini gülüşmeler takip etti. Adem, eline geçen bu fırsatı anında değerlendirmek için başını, yüzü kızarmanın ötesinde bir renge almış olan Ömer’e çevirdi.
“Oğlumun hayatından endişe ediyoru-“
“Eğer bir kelime daha edersen, çeneni kırarım!” Ömer’in işaret parmağı Adem’in göğsüne doğru kalkmıştı.

“ Başlık parasını da konuşup, aradan çıkarsaydık…” Ömer’in diğer elinde bulunan şampanya dolu kadeh bir anda havaya uçtu, başlarını eğen kadınların üzerinden geçerken sıvı giysilerin ve zeminin üzerine saçıldı ve Adem, tam başını eğdiğinde kadeh saçlarını sıyırıp geçti ve arkasında ki bordo renkli duvara sertçe çarptı. Adem, kahkaha atıp, locadan kaçmak için adımlarını hızlandırırken Ömer, başını eğip, “İzninizle…” dedi ve Adem’in peşinden dışarı fırladı. Arkalarında kalan ve gülmekten karına ağrılar giren Deryal’in dışında Ömer ve Adem’in yaptıkları çocukça hareketin nedenini anlayan olmamıştı. “Bu işte senin parmağının ne kadarı var?” Tunç, babasının kendisine yönelttiği soru üzerine başını hafifçe ona doğru eğdi ve Şirin’in duyma mesafesinden uzaklaştı. “Yumruk desek daha iyi olur,” ***
Arya’nın bacaklarını aralayıp, Ali’nin üzerine oturmasıyla birlikte, genç adamın şiddetli öksürük krizi bıçak kesmiş gibi durdu. Öksürüğüyle birlikte soluğu da kesildi. Kalbi tekledi ve Ali’nin rengi atarken, gözleri kapandı.
“Arya!” dedi dişlerini sıkarak. Ses dişlerinin arasından sızmış olsa da bariz bir hiddet vardı. “Yapma!” aklını kaçırmış olmalıydı! Yaptığı; açlığın sınırında olan bir aslanın kucağına bir tavşanın oturmasından farksızdı. Ali, huzursuzca kıpırdandı.
“Neyi?” genç adam buğulanmış düşüncelerini telaşla düzene sokmaya çalışırken, onun utangaç tınısını yakalamayı bir şekilde başarmıştı. Gözlerini açtı. Duru yüzü hemen karşısında duruyordu. Başını hafifçe uzatsa- zorlanmasına bile gerek yoktu- ona değebilir ve Ali… Lanet olsun! Yine de bu karmaşıklığın arasında, yokluğunun getirdiği boşluk hissi sanki hiç var olmamış gibi bir anda buhar olmuştu. Heyecan
ve beklenti dolu bakışlarının altında yatan bitkinliği görebiliyordu. Gözlerindeki kılcal damarlar belirginleşmiş, zümrüt yeşilleri donuklaşmış ve yorgunluğun acımasız çizgileri yüzünü sarkıtmıştı. “Neyi olduğunu biliyorsun!” dedi güçlükle bir nefes aralığında. Hafifçe, ona hatırlatma yapar gibi kıpırdandı ve

Arya'nın sertçe içine çektiği nefes garip bir haz duygusuna kapılmasına neden oldu. Dikkatini sağlıksız görüntüsüne vermeye zorladı. "Arya, kendine ne yaptın?" bir anda öfkeyle titreşen sesi, Arya'nın pantolonuna sürtünen ve etine baskı yapan bacaklarının kasılmasına neden oldu. "Hiçbir şey, "dedi mırıldanarak. Allah aşkına ne yapmaya çalışıyordu? Önce kollarında başka bir adam için ağlamış, Ali'nin aşkını ileri gitmek olarak değerlendirmiş- ileri gitmek!- ardından onu kaçırmıştı. Üstelik onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. Sanki bunun için uğraşmasına gerek varmış gibi, sanki Ali'nin sadece ona bakması yetmiyormuş gibi… Kafası bu kadar karışık olmasaydı kahkahalarla gülerdi. Dikkati tekrar gözlerinin altında iki karaltı gibi duran torbalara kaydı.
"Ne zamandır uyumuyorsun?" Lanet olsun! Sesinin tonunu ayarlamak için boşuna çırpınıyordu. O böyle üzerinde yarı çıplak otururken, ister istemez boğuk çıkıyordu.
Arya'nın yüzündeki çizgiler belirginleşerek ifadesine sert bir görünüm kazandırdı. "Sorularına cevap vermeyeceğim." Dedi kararlı bir tonla. Ve başıyla kendi sözlerini onayladı. Ali'nin sabrı çatlama noktasına gelmişti. Her açıdan! Beyni ikiye bölünmüştü sanki… Bir kısmı Arya'nın dağınık ama seksi görüntüsü karşısında hayali uçuk sahneler yaratmaya başlamış, diğer kısmı onun bu aykırı davranışının nedenlerini sorguluyordu.
"Neden?" diye sordu, gözleri durmaksızın onun yüzünde, saçlarında ve kıvrımlarında dolaşıyordu. Buna engel olamıyordu! Yutkundu. Anlamıştı. Arya, onu öldürmeye çalışıyordu. Zorlukla, beynine üst üste emirler göndererek, bakışlarını başının tepesine çıkardı. Ve kucağında sertliğinin – Lanet olsun!üzerinde oturduğunu göz ardı etmeye çalıştı. O nasıl olacaksa!
Arya, bir kaş çatışıyla ifadesindeki sertliği pekiştirdi. İşaret parmağı aralarında bulunan kısa mesafeyi kapadı ve göğsünde sert bir baskıyla son buldu. "Çünkü önce sen, beni dinleyeceksin! Bilmelisin ki, bu zavallı halini," susup gözleriyle göğsüne yazdığı yazıyı ve elleri ayakları bağlı bedenini işaret etti, "videoya aldım

ve itiraz ettiğin anda hiç tereddüt etmeden sanal âlemde paylaşım yapacağım.” Arya, sinirli ve gürültülü bir nefes aldı. “Yüzüme bak!” dedi neredeyse tıslayarak. Ali, sanki bu emri bekliyormuş gibi gözlerini, onun bir anda parlayan yeşillerine dikti.
Bıkkın bir iç çekti. Arya, bunu ona ilk yaptığında, Ali ona aşık olduğunu anlamıştı. İçten içe güldü. “Orada ne yazıyor,” diye sordu çenesiyle kendi göğsünü işaret ederek, gözlerini onun gözlerinde sabit tutmaya gayret gösteriyordu.
Yüzündeki ifade ansızın yumuşarken, Arya’nın tombul dudakları titreyerek yukarı doğru gerildi. Dikkat dağıtan hareket geniş bir gülümsemeyle son buldu. “Ali, Arya’yı seviyor…” narin omuzlarından birini yukarı kaldırıp bıraktı.
Sözleri Ali’nin dudaklarından neşesiz bir gülüş kaçırmasına neden oldu. “ Arya, aşkım benim için çok değerli, istersen boynuma bir tabela as! Aşkım beni utandırmaz…” omuz silkti, “Ali, Arya’yı seviyor…” genç kızın aşkını ileri gitmek olarak değerlendirdiği sert sözleri hafızasına bir mızrak gibi saplanmış, hala kulaklarında çınlıyordu. “İleri gittiğimi düşünen sensin!” dedi fısıltı kadar alçak bir tonla. Gözlerine bir pişmanlık bulutu çökerken, onu birkaç yaş yaşlandıracak bir hüzün gölgesi de ifadesine yerleşti. “Öyle değil,” dedi alçak sesle. Sesi kelimelerinin sonunda dalgalanmıştı.
Kafa karışıklığı Ali’nin kaşlarının ortasının birleşmesine ve başını yana eğip, onu anlamaya çalışmasına neden oldu. “Konuşacak mıyız?” diye sordu soluk gibi bir sesle. Sesini alçak tonda tutmaya çalışıyordu çünkü titremesinden korkuyordu. Arya, gözlerini kaldırıp, dikkatle ona baktı. Narin elleri, pürüzsüz ve düzgün bacaklarının üzerinde duruyordu. Sanki ikilem de kalmış ve karar aşamasındaymış gibi kafası karışık görünüyordu. Ali’nin sözleri ona düşünmek için yeni bir şey vermiş gibi görünüyordu. Ne yani? Gerçekten niyeti… Allah’ım! Ciddiydi! Arya, sonunda sertçe başını salladı.

Ali, titrek bir nefes çekti dudaklarının arasından, “ O zaman lütfen, oturduğun yeri değiştir! Çünkü inan bana düşünme yetimi kaybetmek üzereyim!”
“Ah!” Arya, önce saç diplerine kadar kızardı. Ardından dudağının bir kenarı bu işten aldığı zevki saklama gereği duymadan arsızca yukarı doğru kıvrıldı ve genç kız biraz aşağıya kayıp, bacaklarının üzerine oturdu.
“Çok yardımı oldu!” diye homurdandı Ali ve karşılığında umursamaz bir omuz silkmeyle karşılaştı.
“Arya, her şeyden önce, Selin ile konuşmam gerekiyor, onun kalbini kırmak istemiyorum. Her ne kadar benim dışımda geliştiyse de… Ondan özür dilemeliyim, tamam mı? Hemen, şimdi!”
Arya’nın kaşları gözlerinin üzerine örtüldü. Yüzünde inatçı bir ifade belirirken, dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Tunç’un söylediğine göre; damat nikâhta olmadığı için neredeyse dans edecek olan, tek gelin adayıymış… “ Arya, yanağını kemirdi ve yüzünü ekşitti, “Bana tebriklerini iletmiş!” Genç kız homurdanırken, Ali bir kahkaha attı. “Tahmin etmeliydim!” diye mırıldandı, hala hafifçe gülerken.
“Neyi?”
“Selin… Evlenmek istemiyordu.” Arya’nın soru sormak için aralanan dudaklarını ve içine çektiği nefesi fark ettiğinde,”Her neyse,” dedi. “Konumuz o değil! Yaptığın bu saçmalık.” Başını inanamazca iki yana salladı. “Gerçekten, Arya? Ne yapmaya çalışıyorsun? Sana söyledim, nişanlına o tuzağı ben hazırladım. Bencilliğimi bir kenara bırakıp, sana itiraf ettim. “ cevap arayan gözlerini onun gözlerine dikti. Bunları sanki yeterince düşünmemiş gibi tekrar konuşuyor olmak, midesinin asit gibi yanmasına nende oluyordu. Boğazına kadar tırmanan safrayı yutkunarak göndermeye çalıştı. Sanki zehir yutmuştu. “En azından sen mutlu olabilirsin…”

Belki bin yıl baksa, yine bıkmadan bakmaya devam etmek isteyeceği gözleri yumuşadı, yeşillerin etrafını ıslak bir parlaklık sardı ve göz kapakları birkaç kez kırpışıp, akmak için can atan gözyaşlarını geri itmeye çalıştı. Destek güç olarak, alt dudağını kemirdi ve Ali'nin tüm dikkatini oraya topladı. "Kahretsin!"dedi, dudaklarını bastıramadan.
"Ne?"
Ali, gözlerini kapadı. Başka yolu yoktu. Allah'ım! Bu en büyük, en dayanılmaz işkencesiydi. Onu istiyordu. "Arya, konuşacak mısın?" diye sordu kaba bir sesle.
"Daniel, beni aldatmış olmasaydı da, onula yine ayrılacaktım."
Sözler Ali'nin göz kapaklarını sonuna kadar zorlayarak açılmasına neden oldu. Ne? Ali'nin zaten ritmini kaybetmiş olan kalbi, olduğu yerde birkaç parende attı ve solukları düzensiz bir hal aldı.
"Neden?" diye sordu boğuk bit tonla. Uğuldayan kulaklarımı çalışır duruma getirebilmek için başını sertçe iki yana salladı. Onu duymak istiyordu. Çılgınca o sözleri duymak istiyordu. Neden?
Arya, yine! Dudağını ısırdı ve derin bir iç çekip, yanaklarını şişirerek dışarı verdi. Bu hareketinin Ali'ye ne yaptığının farkında olsaydı yine yapar mıydı? " Onu sevmiyordum." Ali'nin kalbi bir lahzada durdu ve tekrar atmaya başladı. " Yapabilirim sanmıştım. Onunla bir hayat geçirebilirim sanmıştım. Ama olmadı. İyiydi, espriliydi, olgundu, belki benim için ölmüyordu ama bana değer veriyordu. Yakışıklıydı ama her şeyden önce anlayışlıydı. Ama onunla yapamazdım… Hele de sevdiğim tek adam burnumun dibindeyken…" Ali, boğulur gibi bir nefes aldı. Çılgın gibi o adamın kendisi olmasını istiyordu. Bunun için ölüyordu. Yine de hem hata yapmaktan korktuğu için hem de kendisinde konuşacak gücü bulamadığı için devam etmesini isteyerek başını salladı.
Arya bacaklarının üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Parmakları bilinçsizce gömleğinin etek uçlarıyla oynayıp duruyordu. Bir eli her zaman gergin olduğunda yaptığı gibi dağınık saçlarının arasından geçti. Ve gözlerinden süzülen damlaları saçlarından

ayırdığı elinin tersiyle sildi. Bir şekilde Ali, gözyaşlarının mutsuzlukla ilgili olmadığını biliyordu. Yine de onu ağlarken görmekten nefret ediyordu. “Ali, yıllarca sana aşık olarak gezdim. “ Aniden pili biten bir oyuncak gibi, Ali’nin tüm beden hareketleri durmuş, yaşam fonksiyonları bir süre onu terk etmişti. Bu kısa anda sözler kulaklarında onlarca kez yankılandı, onlarca kez çınladı. Ali, o anı durdurmak istedi. Başı dönmeye başladığında gürültülü bir soluk çekti içine ve tekrar atmaya başlayan kalbi biraz daha zorlarsa göğsünün parçalayıp geçecekti. Aynı anda hissettiği farklı duygular, utanmasına neden oldu. Sıcaklığını şiddetle hissettiği bedeninin baskısı her geçen saniye kanını ağırlaştırıp, yoğun bir kıvam haline getiriyor ve tek bir noktaya doğru ilerliyordu. “Devam et!” dedi boğulur gibi, “Ama önce… Yalvarırım üzerimden kalk ve…”Dişlerini sıktı. “ Ve üzerine bir örtü falan çek!” Onun için her zaman beklenti içinde olan bedenin kasılmasına engel olamıyordu.

Onu her zaman istiyordu ama her şeyden önce sözlerini duymaya ihtiyacı vardı.

“Ah… Şey… Elbette.” Arya’nın baskısı üzerinden kalkmış olabilirdi ama hissini ve sıcaklığını orada bırakmıştı. Genç kız, hemen yanında bağdaş kurup oturdu. Örtünün bir ucuna uzanırken Ali’yi cehennem ateşine attı ve ardından belinden aşağısını kapadı. “Devam et, lütfen…” diye fısıldadı genç adam, gözleri onun yüzünün çevresinde dolaşıyordu.

Arya’nın dudaklarından sinirli bir gülüş çıktı. “Aslında bu kadar iyi bir geleceğe sahip olmamı sana borçluyum.” Ali’nin havaya kalkan kaşları üzerine, “Sayende iyi okullarda okudum ve lisans yaptım! Senden kaçmak için ne kadar ilerisi varsa onu okumaya niyetliydim. Hatta belki bir üniversite daha okuyabilirdim. “Durdu ve aklından geçenleri kovalamak ister gibi başını silkeledi. “ Amerika’ya senin yüzünden gittim. Türkiye’ye geldiğim her tatili yarıda kesip kaçarcasına gidişim de senin yüzünden! Senin yüzünden hiçbir şey hissetmediğim ama beni öyle kabul edebilen

bir adamla nişanlandım. Ve Türkiye'ye döndüm. Yalan söylemekten nefret ediyorum ama en iyi palavrayı da kendime sıkıyorum. Kendimi, sana olan aşkımı bastırdığıma, unuttuğuma, üzerinden çok sular geçtiğine öyle inandırdım ki, kesin dönüş yaptım. " omuzları bir anda çöktü ve kendisiyle alay eder gibi güldü. "Ama daha seni hava alanında ilk gördüğüm an, dizlerimin bağı çözüldü. Yine de inat ettim. Kendime yalanlar söyleyerek… Yapabilirim sanmıştım. Ama aslında geliş nedenimin altında bile sana olan katlanılmaz özlemim yatıyordu."
Fısıltısı, kırık dökük neredeyse dudak kıpırdatmasından farksızdı. Ali, onu duymakta güçlük çekiyordu, çünkü kendi kulakları da uğulduyordu. Beyni ve kalbi eriyerek onu terk etmekle tehdit ediyordu ama sözlerine olan ihtiyacını o itiraf ettikçe çok daha iyi anlıyordu. Dikkat kesilerek her kelimesini içti, özümsedi ve çılgın gibi atan kalbine depoladı. Ali, başını eğerek gözlerini yakalamaya çalıştı. Ama Arya kabuğunun içinde saklanmak istiyormuş gibi, gür saçlarıyla yüzünü gözlemiş, gözleri muhtemelen kucağında kıpırdanıp duran ellerinin üzerindeydi.
"Lütfen," diye fısıldadı Ali, güçlükle. Devam etmesini istiyordu. Hiç susmasın, durmadan konuşsun istiyordu. İlahi bir müzik gibi, ruhunun boşta kalan tüm gediklerini dolduran sözlerini dinlemek istiyordu.
Arya belli belirsiz başını salladı ve burnunu çekti. " Yanında olmak istiyordum. Ama sana, senin sıcaklığına kapılıp, itirafta bulunmaktan korkuyordum. Daniel'ın beni durduracağını sanmıştım. Allah'ım…"Güçlükle yutkundu. "Onu resmen kullandım! Ve yine yanılmışım. Hele de senin yeni alışkanlıklarının hiç yararı olmuyordu. Yine kendimi sana kapılmış olarak buldum. Sonunda anladım, senden başkasıyla yapamazdım. Kendimi aşan bir aşk besliyorum ve yıllar onu içime kazımış. Ne yaptıysam söküp atamadım!" çerçevesi kızarmış ve parıldayan yaşlarla rengi birkaç ton daha açılmış gözlerini kaldırıp, Ali'nin gözlerine baktı. Ve Ali, gözlerinde yüzen yoğun

duyguları tek tek okuduğunda kurşun yemiş gibi irkildi. “İçime işlemişsin, hücrelerime, iliklerime…”yutkundu,” Gitmek bir işe yaramadı. Bedenimi senden kaçırırken, unuttuğum bir şey varmış; seninle dolan kalbim, sende kalmış!” Şiddetle titreyen eli havada süzüldü ve saçlarının arasından geçti. “Bunun için Daniel’dan zaten ayrılacaktım.”
“Arya?” diye soludu Ali, tuttuğunu fark etmediği nefesini dışarı verirken,” Neden?” çatallanan sesi üzerine boğazını temizledi. “Neden o zaman çok ileri gittiğimi söyledin? Neden beni kabul etmedin?” “Çünkü inanmadım” diye çıkıştı Arya,” Beni Daniel’dan korumak için böyle davranıyorsun sandım! Tüm o dokunuşlar, yakınlıklar… Hepsinin bir oyun olduğunu sandım.”
“Anlamıyorum!” dedi Ali, yine kaba bir tonla.” Neden bana inanmak varken bir oyun olduğunu düşündün ki? “
Arya’nın ifadesi aniden hırçın bir hal aldı, bir yumruğu kucağında tortop olan yatak örtüsünü sıkıca kavradı ve sıktı. “Ali, her hafta yanında farklı bir kadınla geziyordun. Bana hiçbir zaman duygularını belli etmedin! Yanımdan ayrıldığın ilk an, Selin’in yanında bittin. “susup, dudaklarını yaladı ve birkaç kez soluk aldı. “Ama her şeyden önce… Amerika’ya asıl gidiş sebebim de olan, sana attığım mesajda pervasızca aşkımı ilan edişim ve senden karşılık olarak, “Biz kardeşiz!” cevabını alışım, sana inanmamı imkânsızlaştırıyordu.” Canı yanıyormuş gibi sırtı kamburlaşıp, midesini içine çekti.
Ali bağlı ellerini umursamadı, dirseğinden yardım alarak daha dik oturmaya çalıştı. “Ne? Lanet olsun, Arya! Hangi mesaj?” sert tepkisi üzerine, genç kız irkildi. Hafızasına kazınan kelimeleri bir robot gibi tekrarlardı, kendi mesajını ve karşılık olarak onun mesajını olduğu gibi genç adama aktardı.
“Allah aşkına, Arya!” dedi Ali, allak bullak olmuş kafasını toparlamaya çalışarak. “Eğer senden öyle bir mesaj alsaydım; şu anda üç çocuğumuz olmuş ve dördüncüsü de muhtemelen yolda olurdu!” Ali’nin düşünmeden sarf ettiği sözler üzerine, Arya’nın

beyaz teninin tepeden tırnağa kızarmasına neden oldu ve utangaç bir kıkırdamayı dudaklarından kaçırdı. “O senenin son karşılaşmasını yapacaktınız ve gelmediğim için bana çok öfkelenmiştin.”
Ali, sanki kaşlarıyla birini öldürmek istiyormuş gibi çatarak, ortada birleşmesini sağladı. Gözlerinin yumuşak kahvesi neredeyse siyaha çalmıştı. Beyni arı gibi çalışıp, geriye doğru geçmişi tararken, Arya’ya öfkelenip – ki o zamanlar sürekli olarak Arya’ya öfkeleniyordu. Çünkü yanında pimi çekilmiş bir bomba gibi oluyordu. Ona dokunmak isteyip, dokunamıyor olmak Ali’yi çıldırtıyordu- telefonunu dolaba fırlatmış, dolabın kapağını da sertçe kapatıp, koşar adım sahaya gitmişti. Başını sertçe iki yana salladı. Lanet olsun! Hatırlıyordu. Maçın bitiminde galibiyetlerini haber vermek için Arya’yı aramak istemiş ve onun saçma sapan mesajıyla karşılaşmıştı. Düzensiz nefes alışları yüzünden konuşmak istememiş,‘^Hangi mesaj?’ diye karşılık olarak bir mesaj da o atmıştı – ki Ali, mesaj yazmaktan hiç hoşlanmazdı- ve Arya mesajına karşılık vermemişti. Bunu sormayı daha sonraya ertelemişti ama sonra Arya, yakın- çok yakın- bir arkadaşı Çağlayan’la çıkarak Ali’nin sinir sistemini alt üst etmişti ve mesaj tamamen aklından çıkmıştı. Ali, başını sertçe iki yana sallamaya başladı. “Mesajını görmedim! İnan bana, karşılık olarak mesaj da atmadım, Arya! Ben mesaj yazmaktan nefret ederim!”
Arya’nın gözleri titreşerek kapandı ve arasından sızan damlalar yanağından ıslak bir yol çizerek, kucağındaki örtüye düşüp, giderek büyüyen bir daire oluşturdu. “O zaman bilmiyordum. Ama şimdi… Anlıyorum.”
Pişmanlık dolu fısıltısı ve gözyaşları kızgın yağ olmuş, Ali’nin kalbine akıyordu sanki. “Çok üzgünüm, tavşanım… Çok-“ göğsünden yükselen yumru boğazına takılıp kaldı ve kelimeleri ağzında tıkandı. Beyni yine ikiye bölünmüştü. Bir tarafı çılgın gibi Arya’nın mesajına kimin karşılık vermiş olabileceğini düşünürken,

diğer kısmı garip bir sarhoşluk dinginliğinde Arya'nın itirafıyla uçuşa geçmişti.
"Benimle konuşabilirdin! Mesaj çekmek yerine bana söylemeliydin! Ya da sana çektiğimi düşündüğün mesajın hesabını sorabilirdin. Bunu yapabilirdin!" Ali, sırtından aşağıya yuvarlanan soğuk teri hissedebiliyordu. Avuçlarından, bilmeden kayıp giden yılları için duyduğu derin pişmanlık ve acıyla başını iki yana salladı. Bazı şeyler açığa çıkmamış olabilirdi, artık Arya'yı bırakması için ölmesi gerekirdi. Birliyordu! Geleceğe bakmalıydı ama kayıp giden geçmişte takılıp kalmadan edemiyordu. Hayat, bir göz kırpması anı kadar kısaydı. Geçen, yaşanılan her saniyenin değeri öyle büyüktü ki… Arya'ya da, kendisine de öfke duyuyordu. Onca yıl, onca gün, Arya'sız geçen onca saat…
Arya, gözlerini kaldırıp Ali'ye baktı. Bakışlarında kırgınlık ve hüznün üzerine binen derin bir öfke vardı. "Bana bunun için kızma hakkın yok! Hiç yok! En azından denedim! Belki sonuçları iyi olmadı ama denedim! Bunu yaptım! Hiçbir adım atmayan, kapalı kutu olan ve her şeyi içinde yaşayan sensin! Mesaj olayına kadar en azından bana umutlanacak kadar yakındın. Sonra… Yine beni korudun, yine yakındın ama gittikçe aramızdaki konuşmadan belirlediğimiz mesafede arttı. Çok küçüktüm ve tarafından geri çevrilmek tüm özgüvenimi yerle bir etmişti. Yüzüme bile bakmıyordun, başımın tepesine bakıp duruyordun ve ben bunu, benim duygularıma gem vuramayışımdan, seni yanlış anlayıp durduğumu düşündüğün için yaptığını sanıp, utanıyordum. Kalan gururumu ayakta tutabilmek için hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundaydım! Ama tüm bunları bir kenara bırakalım… Sana sadece 'ileri gittiğini' söyledim ve sen sorgulamadan, ısrar etmeden, beni ikna etmeye bile çalışmadan, çekip gittin. Benden bir anda vazgeçtin!"
Ali, elindeki bağlardan kurtulmak istiyordu. Ona dokunmak için elleri sızlıyordu. Ona sarılmak bilmeden açtığı yarayı hemen o anda sarmak ve sırtındaki yükün kamburunu söküp atmak

istiyordu. Ama biliyordu, ona dokunduğu an, kelimeleri buhar olup havaya uçacak ve Arya'nın duymaya ihtiyacı ve hakkı olduğu sözleri söyleyemeyecekti. Dahası kalbinde kaynayan ve dışarı taşan duygularını orada tutmaya çalışmaktan yorgun düşmüştü, sağlıksız barikatları yıkılmış ve Ali, konuşmak istiyordu. Arya'nın aşkıyla var olan ve hayat bulan içindeki o adam, dışarı çıkmak kendisini tanıtmak istiyordu. Derin bir iç çekti, "O zamanlar söylemek istememiştim, çünkü çok küçüktük. Ailelerimizin de arkadaşlıklarının bozulabileceğini düşünmek zorundaydım. Resmen babamın en yakın arkadaşının kızına göz koymuştum! Bu benim için kaldırabileceğimden fazlasıydı. Öyle yetiştirildim, Arya! Daha yürümeye başladığım anda, babamın yıkılmaz tabuları da beynime kazındı ve bunları benimsedim. Ama tüm bunlara rağmen sana olan sevgim çok fazlaydı ve sana yakın olup, uzak durmaya çalışmak beni asabi ve asi yapıyordu. O maçı kazanacağımızdan emindim… Sana bir tavşan almıştım- gerçek bir tavşan- galibiyet kutlamasında sana hediye etmeyi ve sonu ne olursa olsun her şeyi anlatmayı düşünüyordum. Ve sen o gece tamamen başka biri oldun. Sanki biliyordun, sanki anlamıştın." Ali, istemsizce dişlerini sıktı. "Çağlayan'la birlikte sinemaya gitmeyi kabul ettin! Duyduğumda beynimden vurulmuşa döndüm! Onu öldürecektim! Yemin ediyorum, çok yaklaşmıştım! Ve o günden sonra sen, bulduğun her fırsatta bana 'Kardeş' muamelesi yapıyordun. " Ali'nin gözleri kapandı, ense köküdeki ağrı onu yokladığında başını yana çevirdi ve hafifçe yatakta aşağıya kayıp, gözlerini tekrar açtı. " Baş belam… Bu hayatta ödümü koparan tek şey; Sensiz kalmaktı! Yanında olduğum her an hislerim dilimin ucuna kadar geliyor, orada birikiyor ve taşıp dökülecekmiş gibi oluyordu. Ama benden uzaklaşmandan korktum. Sensiz olmaktansa, yanında olmayı tercih ettim. Bunu kaldıramazdım!"
"Ali-"
"Dinle! Kaldıramadım da! Senden vazgeçtim ama aşkından asla geçmedim. Evlenmeyi düşündüğüm insana, Selin'e her şeyden

önce sana olan aşkımı anlattım ki, beni seninle kurduğum hayali dünyada yalnız bıraksın! Vazgeçmenin benim için kolay olduğunu mu sandın? "Ali, başını iki yana salladı. "Hayatımda yaptığım en zor şeydi. En can acıtanı! Kâbuslarımın en büyüğü! Arya, senden değil, kendimden vazgeçmekti. Ama kollarımda başka biri için ağladığını sanıyordum-"
"Sen beni sevmediğin için ağlıyordum!"
"Ama ben, bunu bilmiyordum. Seni, senin için terk ettim. Yaşadığım üç gün- ya da yaşamaya çalıştığım- hayatımın en boktan günleriydi. Sadece bir boşluk… Uzun, yalnız ve anlamsız bir boşluk… Diri diri mezara girmek gibi… Bunun için evlenmek istedim, bir çocuğum olsun ve tüm hayatımı onun üzerine kurayım, acımı ve seni onunla yaşayayım… Canım o kadar yanıyordu ki bunu bir an önce istiyordum! Sence ben, isteyerek mi vazgeçtim senden?"
Arya tüm bu yaşadıklarının bir rüya olabileceğini düşünüyordu. Kalbini sonunda patlayacakmış gibi hissettiren mutluluğun gerçek dünyada var olduğuna inanmak zordu. Ama karşısındaydı! Hiç olmadığı kadar açık, tüm duyguları çırılçıplak ona bakıyordu. Yumuşak bir kahverengiye dönüşen gözlerinde Arya'nın tanımlamaya çalışmakta zorlandığı birçok duygu yüzüyordu. Bakışları öyle derin, öyle dipsizdi ki, Arya onun gözlerinde kaybolmaktan korkuyordu. Sanki Ali sıkı sıkıya tuttuğu tüm kapıları ardına kadar açmış, tüm duyguları Arya'ya akın ediyordu. Önce tenine çarpıyor, derisini geçip kendisine bir yol bularak kalbine akıyordu. Ve bu, her nedense Arya'da ağlama isteği uyandırıyordu. Hayır. Artık ne bir pişmanlık duyuyor, ne utanıyor ne de acı çekiyordu. Ama ağlamak istiyordu. Fazlaydı… Kendi duygularıyla, Ali'nin duyguları havaya yükseliyor, çarpışıp birbirinin içine geçiyor ve Arya'yı allak bullak ediyordu. Tunç ve babası, Ali'nin ona aşık olduğunu söylemişti, hatta Arya, onun yıllardır biriktirdiği kendi eşyalarına tanık olmuştu ama onun gerçekten inanması için Ali'nin gözlerine bakması gerekiyordu.

Arya, görüp görebileceği tek güzel varlıkmış gibi bakan gözlerine…
Yine de… Ali'nin atlamış olduğu bir noktaya takılıp kalmıştı. Huzursuzca kıpırdandı, dudağını ısırdı. Tırnakları yine bileklerini hafifçe tırmalamaya başladı. "Sor hadi!" dedi Ali, sanki Arya'nın ne düşündüğünü biliyormuş gibi muzip bir dudak kıvırmayla.
"Ya, tüm o kadınlar?"
Ali, genişçe sırıttı. Sanki Arya'nın onu kıskanıyor olması, onun için böbürlenecek bir şeymiş gibi," Bir tanesinin de öfke ile söylediği gibi; Kadınlar sadece aksesuardı!" eğlenen bakışları ciddi bir hal aldı. "Sen, beni terk edip Amerika'ya gittiğinde, " canı yanmış gibi irkildi. "En azından benim açımdan öyleydi! Uzun bir zaman boyunca günlerimi odamda, kimseyle konuşmadan, bazen yemek yemeyi bile unutarak geçirdim. Biz her gün birlikteydik! Ve sen bir anda çekip gittin. Belki bir arada olduğumuzda sıklıkla kavga ediyorduk ama… Tanrım! Sensiz yapamıyordum. Büyük bir bocalamanın içine düşmüştüm. Kendi kendimi yiyip, bitiriyordum. Her dakika peşinden gelme kararı alıp, vazgeçiyordum. Ve sonra babam olaya müdahale etti. Sana ve kendime zaman tanımamı, hayatın bir ucundan tutmam
gerektiğini söyledi. " gözlerini kaldırıp, kirpiklerinin altından baktı. Araştıran bakışları, Arya'nın bakışlarında kaldı uzun bir süre ve sonunda derin bir iç çekişle konuşmasına devam etti," Gerçek anlamda sadece iki kişi ve Selin…" Ali'nin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Ve Arya'nın içinde patlak veren kıskançlıkla gelen üç kişinin canını yakma isteği bu bakışla yok oldu. " Başının tepesine bakışım da… Yanında olduğum her an patlamak üzere hazır bekleyen bir bomba gibi oluyorum. Şu son birkaç gün,- sana gerçekten yakın durduğum ve gerçekten baktığım- sayende matematik dehası oldum! Ve ben bunu hep yapıyordum. Ne zaman sen aklımı başımdan alsan, problem çözmeye başlıyordum. Kendimi tutamayıp, sana dokunacak ve sonra seni kaybedecektim…"

Arya, göğsünden yükselen derin hıçkırıkla birlikte, ileri atıldı. Genç adamın yüzünü avuçları arasına aldı ve sadece içinde duyduğu derin ihtiyaçla dudaklarını, onun dudaklarına bastırdı. Yumuşak dudakları beceriksizce kendi dudakları üzerinde gezindiğinde Ali, içinden kopup gelen derin inlemeyle ona karışık verdi. Dudakları onunkilerin üzerinde sevgiyle, büyük bir açlıkla ve bir parçada hırsla geziniyordu. Ali, onun farklı aromasının yanında gözyaşı tadı aldı. Kendi dudaklarını araladığında, Arya'nın hıçkırığı ağzının içinde boğuldu. Ali, o anda yemin etti! Yaşadığı her saniyeye bir gün ekleyecekti. Her anını öyle dolu yaşatacaktı ki Arya, kayıp giden zamanlarını ve bilmeden ona yaşattığı her şeyi unutacaktı. Arya'nın yumuşak saçları göğsüne dağılmış, genç adamın teniyle oynuyordu. Yarattığı his başını döndürüyor, midesinin altında titremelere yol açıyordu. Bel kemiğinden yukarı tırmanan ürperti, beynine kadar ulaşıyor ve uyuşturuyordu. Sonunda Arya, dudaklarını ondan ayırdı ama kendisini geriye çekmedi. Alnını alnına dayadı. "Seni seviyorum." Dedi, fısıltısına tüm duygularını ekleyerek. Ali, ona karşılık vermedi. Bunun yerine içinde kalan tüm kelimeleri kusma, karşısında duygularını tamamen çıplak bırakma isteğiyle dolmuştu. " Evime gerçekten baktın mı hiç?" Başını sağa sola
çevirdiğinde alınları birbirine sürttü, genç kızın sert ve kesik kesik verdiği soluklar Ali'de gözlerini kapama isteği uyandırıyordu ama buna güçlükle direndi. İradesini tamamen kaybetmeden önce anlatmak istiyordu. " Her şey senin seçimin! Halısından perdesine," uzanıp dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu." Mutfaktaki porselenlerden, mumlara, vazolara, mobilyalara kadar…" onu tekrar öptü. " Hepsi senin seçimin! Senin zevkin! Bu güne kadar sana zarar vereceğini düşündüğüm şeylerin dışında tek bir isteğini geri çevirdiğimi hatırlıyor musun?" Burnunu burnuna sürttü. Arya'nın gözyaşları kendi gözlerinin kıyısına, yanaklarına ve dudaklarına düşüyor, Ali tuzlu tadını duyumsuyordu. Genç kız başını iki yana salladı görmeyen

gözlerle," Sen Türkiye'ye geldiğinde bir gün, bir saat dibinden ayrıldım mı? Sen geliyordun ve dünya benim için başka bir tarafa kayıyordu… Sözlerime gerçekten dikkat ettin mi hiç? Benim tavşanım, benim belam, benim güzelim… Benim Arya'm…"Onu tekrar öptü. "Benim!"Tekrar. "Hep." Dudaklarını dudaklarına sürttü ikisinin de aklını başından alarak," Benim." Gözlerini kapayıp, ciğerlerinin oksijen için yalvardığı havayı içine çekti yoksa konuşmaya devam edemeyecekti." Belki açık açık söylemedim ama bunu yüz farklı şekilde belli ettim! Belamı seviyorum, dedim. Bunu onlarca kere söyledim. Tavşanı mı seviyorum dedim! Camdan arabayı evimin girişine, her geldiğinde gözünün önünde bulacağın bir yere yerleştirdim… Orası hiçbir zaman sadece benim evim olmadı. " Burnunu burnuna sürttü.
"Özür dilerim, tavşanım. Bilmeden seni yaraladığım için özür dilerim. Daha cesur olamadığım için özür dilerim. Elinden tutmadığım için, kararlı olamadığım için özür dilerim. Zamanımızı aptalca bir gururla harcadığım için özür dilerim."
"Özür dilerim…" Diye fısıldadı Arya da, bir eli genç adamın saçlarının arasına doğru usulca ilerlerken. "Çöz beni!"
"Gi… Gitmeyeceksin?"
"Lanet olsun, Arya! Hala gitmekten bahsediyorsun. Çöz beni, lütfen. Sana dokunmak istiyorum!" sesindeki telaş, genç kızın kızararak kıkırdamasına neden oldu. Ali'nin gerginliğini kendi teninde hissettiği bedenine doğru hafifçe eğilmeden önce, saçlarının bir omzunda toplayıp, yüzüne dökülmelerini engelledi. Hareketi, Ali'nin dişlerinin arasından sert bir nefes çekmesine neden oldu. Ses Arya'nın sırtından aşağıya bir ürperti yayılmasına neden oldu. Karnının altında sanki resmigeçit vardı. Yutkunarak, dizlerinin üzerine oturdu. Ali, daha kolay ulaşması için bağlı ellerini öne doğru çekip, yemen yanında tuttu.
Şey, Pekâlâ… Tüm bunları Arya, ayarlamış olabilirdi ve aslında gerçekten niyeti buydu ama sanki onunla bir odanın içinde yalnız kaldığının daha yeni farkına varıyormuş gibi ritmi şaşan kalbi,

ağzında atmaya başladı. Titreyen elleri onun bağlı bileklerine uzanırken, Ali hafifçe başını eğdi. Burnunu genç kızın boynuna sürtüp, ılık nefesi derisinin üzerinde gezindi ve Arya, nefes almanın nasıl bir şey olduğunu unuttu. Ona ihtiyacı olduğunu da unuttu. "Acele et!" diye fısıldadı Ali, dudaklarını kulağında dolaştırdıktan hemen sonra ve Arya'nın ellerinin beceriksizliği daha da arttı. Hala nefes almıyordu. Lanet olsun! İpleri çözemiyordu. Nasıl bir düğüm atmıştı ki bunlara? Ali'nin yumuşak kıkırtısı, kaşlarının çatılmasına neden oldu. Ve sonunda nasıl nefes alınacağını hatırladı. Onunla yine oynuyordu. Ama yine de sert nefes alışları, bunu sadece kendi sabırsızlığını bastırmak için yaptığını anlatıyordu. Demek oyun oynamak istiyordu.
Çaresiz bir bakışla, doğruldu ve Ali'nin tamamen kararmış gözlerinin ona yaptığı tahribatı görmezden gelerek, gözlerinin içine baktı. "Bir sorunumuz var?" dedi dalgalanan bir tonla.
"Ne?"
"Sanırım bağları çözemiyorum!" Ali'nin yüz ifadesi bir anda boşaldı ve Arya, göğsüne yükselen kahkahayı bastırmak için ona arkasını döndü.

http://www.izlesene.com/video/katy-perry-dark-horse-feat-juicy-j/7215756

Ben bölümü bu şarkı şile yazdım, belki siz de okurken dinlemek istersiniz diye düşündüm:)

Bölüm 11

Arya boğazını temizlerken, oturdukları yatağın üzerinde bir hareketlenme oldu. Ali'nin boğuk gülüşü genç kızın kulaklarından sızıp, derinlerdeki etki noktasına dokundu ve bedeni ürperdi.
"Arya?" diye sordu Ali, alçak bir tonda. Arya, ondan sakladığı yüzünü ortaya çıkardı ve kirpiklerinin altından baktı. "Yapma!" diye ekledi, sesi fısıltı tonuna inerken. Başını yastığa bırakmış,

gömleği iki yana açılmış, göğsü aldığı sert ve hızlı nefes alışlarıyla inip kalkıyordu. Gözkapakları yarıya kadar inmiş, sanki sarhoşmuş gibi baygın bakıyordu. Ama Arya, ağırlaşan bakışlarını bir el gibi kendi teninde hissediyordu. “Çöz beni…” Arya’nın küçük oyununu fark ederek, çaresizmiş gibi kaşlarını indirdi. Elleri ve ayakları bağlı olabilirdi. Arya’nın insafına kalmış olabilirdi ama kesinlikle çaresiz
görünmüyordu. Çaresizlik Ali ile yan yana gelebilecek bir kelime değildi. Ukalalığı ve özgüveni üzerine yapışmış ikinci bir ten gibiydi. Arya, aniden bunu kırmak istedi. Bu sarsılmaz duruşu… Ali dikkatle onu izliyor, konuşmaktan veya ona yalvarmaktan vazgeçmiş gibi görünüyordu. Yarı açık ama şiddetli ateşi aralıktan sızan gözlerine kaldırdı tekrar bakışlarını ve Ali’nin bedeni gözle görülür bir şekilde ürperdi. Arya’nın gözleri ona verdiği hasardan memnun kalarak parıldadı ve bakışları tekrar bedenine indi. Telaşsızca geniş göğsünden aşağıya, ince beline ve oradan kasılarak daha da belirginleşen kasların kapladığı karnında gezindi bakışları. Derisi gözlerinin önünde dalgalandı ve daha ona dokunmamıştı bile! Ali’nin boğuk nefes alışı, Arya’nın karnındaki kelebek kümesini harekete geçirdi. Ve gözleri bir noktada takılıp kaldı. Göbek deliğinin oldukça aşağısında kalan pantolon kemerinin hemen üzerinde… Tam ortasında belli belirsiz bir çizgi, kemerin altına ilerleyip gözden kayboluyordu. Arya tuttuğunu o anda fark ettiği nefesini yavaşça bıraktı ve kuruyan boğazına iyi gelir umuduyla yutkundu.
Destek almak için yumruk olmuş ellerini kıvrılmış dizlerinin yanlarına bastırdı. Ağır ağır öne, kemerinin üst kısmındaki tene doğru eğildi. Hareketi, saçlarının ondan önce bedenine dokunmasına neden oldu ve aynı anda Ali’nin dudaklarından boğuk bir inleme yükseldi. “Arya!” diye fısıldadı aynı boğuk tonla, “Yapma!”

Yakarışı Arya'nın nabzını hızlandırsa da duymazdan geldi. Dudaklarını uzatıp, tenine tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Kemerinin hemen üzerinde kalan tenine…
"Tanrım!" diye soldu Ali ve hırıltılı bir nefes aldı. Genç kızın yüzünün hemen kıyısındaki bedeni sertleşti.
İkinci öpücük daha baskın ve daha uzun süreliydi. Bu, Ali'nin dizlerinin kıvrılıp, hafifçe yukarı kalkmasına ve boğukça inlemesine neden oldu. "Arya! Arya! Arya!" dişlerini aralamadan konuşuyor ve kasılan bedenini ondan kaçırmaya çalışıyordu. İşte şimdi gerçekten Arya'nın insafına kalmış ve tamamen çaresiz görünüyordu. Sert ve sesli soluk alışları genç kızın kulaklarına çarpıyor, gözleri irice açılmış, bakışları Arya'yı tek lokmada yutacakmış gibi görünüyordu. Ali, üst üste yutkundu. "Bu adil değil!" diye hırıldadı. "Sana bugün yeterince yalvardım…" gözlerini kapadı ve derin bir soluk çekti içine.
Tekrar açtığında, Arya gözlerindeki ateşin tepeye tırmandığı o anı tam olarak yakaladı. "Yemin ederim!
Yemin ederim… Seni daha çok yalvartacağım!"
Genç kızın yüzünde beliren muzaffer ve kararlı ifade karşısında acı içinde inledi. "Tehlikeli oyunlar oynuyorsun!" Arya'nın parmakları genç adamın midesinin hemen üzerindeydi ve parmaklarının küçük bir hareketiyle kısık sesi sözlerinin sonuna doğru dalgalandı. Arya'nın heyecanı içinde bir balon gibi şişip, yükseliyordu. Ağzı kurumuş olabilirdi, hatta kalbinin gürültüsü ve beklentisi sinir uçlarına tahribat yapıyor olabilirdi ama bu, şuh bir kahkaha atmasına engel olamadı.
Onun bu oyuncu tavırları ve Ali'nin bu durumundan katıksız bir zevk alması, genç adamın da gülerek
başını iki yana sallamasına neden oldu. Uzun yıllar boyu birbirlerini alt etme fırsatını hiç kaçırmamışlardı, anlaşılan bundan sonra da kaçırmayacaklardı.
Ali, onun kendisiyle oynamasını istemiyordu. Çünkü heyecanı yükseliyor, içinde sadece Arya için var olan ve yaşayan adamın

vahşi hisleri ayaklanıyor, kasları beklenti içinde geriliyor ve genç adam biraz daha zorlanırsa bu gerginlikle kopacağını düşünüyordu. Sorun; Arya ile her şeyi doğru düzgün yapmak istemesiydi. Yani onunla birlikte olmak gibi bir niyeti yoktu. Yani vardı ama o gün değil! Ve devam ederse kalbinin riske gireceğinden emindi.
“Eğlenceni bölmek istemem ama “ diye fısıldadı. Daha fazlasına gücü kalmamıştı. Sanki Arya bir süngerdi ve genç adamın tüm enerjisini kendisine çekiyor ve onunla besleniyordu. Kanıtı; canlanmış görünen kırmızı yanakları ve yıldızların oynaştığı gözleriydi. “ Eğer biraz daha böyle kalırsam, iplerden kendim kurtulmaya çalışacağım ve ellerimden olacağım.”
Arya blöfünü gördü ve gözleri kısıldı. “Pekâlâ,” dedi dağınık saç yumağını omzunun üzerinden geriye atarak, “Ama bunu sevdim.”
Ali gergince güldü. “Öyle mi? Hiç belli olmuyor!”
Arya, onun doğrulmasına yardımcı olmak için omuzlarını kaldırdı ve onu kendisine çekti. Ve Ali’nin kalbine 3’lük sayılar yapan atışlar gönderdi. Ali yine onunla oynamak istedi, ama kelimenin tam anlamıyla ipler Arya’nın elinde olduğu için bu isteğine gem vurdu. Neredeyse çıplak olan ve Ali’nin ilkel
yanlarını harekete geçiren bedeni hemen yanında hareket ettikçe, kokusu soluduğu havaya karışıyordu. Onun heyecanı ve beklentisi Ali’nin tenine çarpıyor ve Ali inlememek için kendini zor tutuyordu.
Arya sonunda titreyen ellerine hâkim olabilmeyi başardı ve Ali’nin bileğine sıkıca bağlanmış ipleri çözdü. Onu bağlarken tam olarak ne düşündüğünü hatırlamıyordu ama onu böyle sıkıca bağladığına göre gitmesinden ödü kopuyordu. Başı hafifçe ona çevrildi ve iplerin sıkı bağı üzerine bir şeyler gevelemek için dudakları aralandı ama ne olduğunu anlayamadan, kendisini Ali’nin kucağında buldu. Tamamen vahşi görünen bakışları gözlerinde, kolları onu – sanki hiç bırakmayacakmış gibi- sıkıca kavramış, sert ve kesik kesik soluklar alıyordu.

Hırpani ifadesi Arya'nın nefesini kesti. Ali sanki matematik hesabı yapıyormuş gibi gözleri bir an odağını kaybetti ve ardından göz bebekleri irileşti. İfadesinde hiçbir değişiklik olmamasına karşın, bir eli çıldırtacak derecede bir yavaşlıkla havaya kalktı ve Arya'nın yanağına usulca dokunup, kıvrıldı. Göğsünü haddinden fazla şişiren bir nefes aldı. "Bittim ben!" diye fısıldadı nefesini dışarı verirken. Başparmağı usulca alt dudağına kaydı. Gözleri de!
Parmağı tatlı bir eziyetle dudağında keşfini yaparken, Arya'nın ağzında atan kalbi tekledi. Beklenti yakıcıydı, öldürücüydü, sersemleticiydi… Eyleme geçireceği onca şey içinde – Arya'yı öpmesi, ne olduğunu bilmediği ama beklentisini tüm bedeninde hissettiği daha işlevsel hareketleri- Ali'nin onu kendisine çekip, sıkıca sarılmasını beklemiyordu. Şaşkın bir gaklamayla- gerçekten gaklamıştı!- kendini onun göğsüne yapışmış, nefes almasını zorlaştıracak kadar sıkı tutuşunun arasında buldu.
Sonunda anladı. Ali, onu istiyordu. Evet, bunu biliyordu ama her şeyden önce onun, durumun gerçekliğine inanması gerekiyordu. Arya'nın kolları sanki bu anı yıllarca bekliyormuş gibi – ki bekliyordu- hiç duraksamadan beline dolandı. O kadar… Doğal bir histi ki! Her şey yerli yerine oturmuş gibi, bir yapbozun son parçası da yerini bulmuş gibi, evde olmak gibi…
Ali'nin yüzü saçlarına gömülmüş, kolları Arya'yı esir almış, ateş gibi yanan bedeni genç kızı hapsetmişti. Uzun, çok uzun bir süre boyunca sadece nefes alışları ve derin iç çekişleri odadaki sessizliğin ortasında yükseliyor ve birbirlerini sadece hissediyor, gerçekliği neredeyse damaklarında tadıyorlardı. Hiçbir şey düşünmeden, konuşmadan, belki de sadece saklanmış gerçeklerin kısırlaştırdığı duygularının hücumunun ardından gelen şoku atlatmaya çalışıyorlardı.
Sonunda Ali geriye çekildi ve yüzünde tuhaf, gergin bir gülümsemeyle birlikte genç kızın yüzünü avuçları arasına aldı. "Yıllarca hayalini kurduğum şeyin gerçekleşmesinin, sandığım gibi havai fişek patlamalarına değil de, bunun bir sanrı, hayal âleminin

içinde boyut atlama olmadığına kendini inandırma çabalarına yol açması oldukça gülünç!"
"Buradayım!" dedi Arya, sesi fısıltı tonunda da olsa, oldukça güçlü çıkmıştı ama onu inandırmak için başka bir şey söyleyemeyecek kadar karman çormandı.
"Sonunda!" dedi Ali dudaklarına uzanırken. Ve Arya'nın beklediğinin aksine ateşli bir öpücük değil de dudaklarına tüy hafif, neredeyse Arya'ya hayal kurduğunu düşündüren bir öpücük kondurdu. Genç kızın şaşkınlığı üzerine boğukça güldü. Ve ardından sanki aklına aniden bir şey gelmiş gibi kaşlarını havaya kaldırdı. " Sinemaya gidelim mi?" elleri durmaksızın saçlarının arasından geçiyor, parmakları yüzünü ezberliyor ve gözleri gözlerinden hiç ayrılmıyordu. Arya'nın beyni kelimelerin anlamını bir süre algılayamadı. Ardından inanamadı çünkü tam olarak nereye oturduğunu ve ne hissettiğini biliyordu. Ve çenesi kelimenin tam anlamıyla aşağıya düştü.
"Ne?" diye sordu şaşkınca.
"Sinemaya gidelim mi?" Arya, onun gözlerinin içine daha dikkatli baktı ve kararlılığını gördüğünde, bedeninde tek bir beyaz nokta kalmayıncaya dek kızarıp, deli gibi kahkaha atmaya başladı. Utançla yüzünü boynuna gömdü ve tüm bedeni sarsılarak gülmeye devam etti. Sonunda gülüşü bıçak kesmiş gibi aniden durdu. " Şu anda seni öldürmememem için bana tek – ve inandırıcı- bir şey söyle!"
Ali, onun omuzlarını kavradı ve hafifçe geriye itti. Arya'nın gözlerini yakalamaya çalışıp, parmaklarıyla çenesini yukarı kaldırdı ve sonunda gözleri buluştuğunda hayıflanır gibi iç çekti.
"Seni ne kadar istediğimi bilsen… Belki de korkardın!" sertçe yutkundu. O ukala ifadesinden eser kalmamıştı. Sanki yetişme çağında olan masum, utangaç bir delikanlı gibi heyecanlı ve gergindi. " Ama her şeyin doğru düzgün, usulüne uygun olmasını istiyorum."

Ali'nin kararlı bakışlarına endişe eklendi. Onun yüzünün her bir noktasını inceliyor, gözlerine dönüyor ve ifadesi daha da kaygılı bir hal alıyordu. Arya hiçbir şey söylemedi. Onun sıkı tutuşundan kurtulmak için kıpırdandı ve Ali, onu zorlukla serbest bıraktı.
Arya, ona arkasını döndüğünde bakışları sırtını deliyormuş gibi hissetti. Eğilip, genç adamın ayak bileklerine bağlı olan ipleri çözmeye başladı. Daha sakin ve daha kararlıydı. Ali, ona yardımcı olmak için ayaklarını hafifçe yukarı kaldırdı. Sonunda genç kız ipleri zemine bıraktı. Ona döndü, yanına ilerledi ve Ali'nin afallamış bakışları arasında üzerine oturup, ellerini göğsüne dayadı. "Başlatma doğruna da, usulüne de!" Ve genç adamı sertçe ittirdi.
Ali boğuk bir kahkaha atarken, "Edepsiz!" diye mırıldanıyordu bir yandan.
Arya, onun yüzüne eğildi. Parmakları çenesinin iki yanında yerlerini aldılar, "Uzun zamandır oldukça edepli bir kızdım ve neredeyse seni kaybediyordum! Eğer daha önce üzerinde böyle bir gücümün olduğunu bilseydim, inan bana seni parmağımda oynatırdım ve tüm bunlara… Gerek kalmazdı. Ve ayrıca işimi garantiye almak istiyorum!"
Ali'nin düşünceleri, kararlılığı, iradesi ve centilmenliği tuzla buz oldu. Zaten toz zerresi kadar kalan iradesini Arya'nın bakışları silip süpürdü.
Ve Arya, ne olduğunu anlayamadan kendisini onun bedeni altında buldu. Boğuk çığlığı Ali'nin dudakları arasında yok olurken, büyük ve nazik elleri karışık saçlarının arasından geçip başının arkasında sabitlendi. Dudaklarının dokunuşu yumuşak ama hareketleri aceleci, çok şey isteyen, çok şey anlatan ve yoğun bir duygu seline yol açan bir baskıyla doluydu. Ali'nin dudaklarını aralamak için zorlamasına gerek kalmadı. Dili kendi diliyle buluşurken, Ali'nin inlemesi genç kızın sesinin üzerine tırmandı. Bir eli başının arkasında sabit dururken, diğeri sol yanında aşağıya Arya'nın tüm duygularını birbirine geçiren bir yavaşlıkla, keşfederek baldırına

doğru kaydı. Ali dudaklarını ansızın ondan çekip aldı ve Arya kendini bir an için boşlukta ve yalnız hissetti. “Neyini seviyorum bilmem ki?” dedi soluk soluğa, “Sümüklü, koca delikleri olan bir burnun var,” eğilip burnunu burnuna sürttü,” Keçe gibi saçların var,” burnuyla yukarı doğru tırmandı. Alnına ve oradan saçlarının arasına ilerleyerek yolculuğuna son verip, derin bir iç çekti. “Hele dudakların!” geri çekilerek gözlerini dudaklarına dikti. “Köfte dudaklı…” ve dudaklarını hafifçe dudaklarına sürttü. Hayranlık dolu sesiyle sözleri birbirine tamamen zıttı.
Arya, ona karşılık verebilmek için önce düzensiz nefes alışlarını kontrol altına almaya çalıştı ama görünüşe göre bunu yapabilmesi olanaksızdı. “ Sen kendine bak!” diye karşılık verdi sonunda. “Özelliksiz bir şeysin işte!”
“Şimdi sana muhteşem özelliklerimi sıralayan bir liste hazırlardım ama hem oldukça uzun bir liste olduğu için zaman alacağından hem de…” alnını alnına dayadı. “Hem de gerçeğinin yakınından bile geçemediğim hayallerimin başımı döndürmesiyle meşgulüm!” Ali’nin bedeninin altında hapsolan Arya’nın kıpırdanması, onun gözlerinin kapanmasına neden oldu.
“Neymiş bu hayaller?”
Ali, sorusuyla gözlerini açtığında, onun imkânsız bir şekilde ışıl ışıl görünen gözlerine baktı. O gözlere daha önce de çok kez bakmıştı, ama kendini saklama peşine öyle düşmüştü ki, gözlerinde barındırdığı hüzün gölgesini fark edememişti. Şimdi, güneş birkaç adım ötesinde duruyormuş, Ali de sıkı sıkıya kapalı olan perdeleri aralamış gibiydi. Işığı gözlerini kamaştırıyor, parlaklığı ve güzelliği canını acıtsa da, bakmaktan kendisini alamıyordu. “Bir gün beni öldüreceksin.” Diye fısıldadı “Hem de sadece öylece bakarak!” dudaklarını dudaklarına sürttü ve Arya yine tel gibi gerilmiş bedeninin altında kıpırdandı. “ Ayrıca,” diye devam etti sözlerine, onun dudaklarından ayrılmadan. “ Göstermeyi tercih ederim.” Dudakları Arya’nın hakkında bildiği şeylerin listesine yeni yeni maddeler eklerken – çok tatlı, çok yumuşak, baş

döndürücü- elleri genç kızın kollarının altından sırtına ulaştı ve kendisiyle birlikte onu da doğrulmaya zorladı.
Dudakları yanağından kulağına bir yol tutturuken, parmakları telaşsız bir tutumla Arya'nın gömleğinin düğmelerini tek tek açıyordu. Dişleri kulak memesine hafifçe battı ve Arya'nın sertçe verdiği soluk genç adamın tenini yalayıp geçti. Bu, Ali'nin zaten gergin olan bedenini kopma noktasına getiriyordu. Burnu, kulağından boyun kıvrımına doğru ilerlerken kokusu sanki genç adamın iç organlarının yer değiştirmesine neden oluyordu. Son düğmeyi de açtı ve hafifçe geriye çekildi.
İki yana açılan ve bedenini tam ortasında dar bir şerit oluşturan gömleğinin yakaları, bedenini kıvrımlarını saklamaya devam ediyordu. Ali'nin işaret parmağı havaya süzüldü, ter çevrildi ve boyun çukurundan aşağıya çıldırtıcı bir yavaşlıkla göbek deliğine kadar indi. Ve parmağının ucundaki beden yaprak gibi titredi.
Ali gürültüyle aldığı soluğun ardından yutkundu. Gözlerini onun yeşillerine dikti ve diğer eli de gömleğinin altına kaydı.
Yavaşlığının nedeni ne onun beklentisini artırmak içindi ne de onunla oynamak için! Ali kendisini kaybetmekten korkuyordu. Kaybedip, ona zarar vermekten korkuyordu. Sonunda cesaretinin kırıntılarına tutundu. Gömleği hafifçe ittirerek ve parmakları Arya'nın tenine her değişinde elektrik çarpmış gibi hissederek omuzlarından aşağıya itti.
Gömleğin engelinden kurtulan pembeleşmiş ten ve diri göğüsleri Ali'nin görüş alanında belirdi ve genç adamın nefesi içinde hapsoldu. Deneyimsiz değildi ama sadece ona bakarak rahatlayacak olmaktan korkuyordu. Yoktu! Onun kadar güzel hiçbir şey, hiç kimse yoktu! Balköpüğü, dağınık saçları heyecanla parıldayan ve nemlenen yüzünün etrafını çevrelemiş, dudakları Ali'nin sabırsız ilgisine maruz kaldığı için kızarıp, berelenmiş ve canlı, görüntüsüyle Ali'nin beyninin sanki eğlenerek, usulca eriten kıvrımlarıyla karşısında duruyordu. Yoktu! Ondan daha güzel hiçbir şey yoktu! Ciğerleri oksijen ihtiyacı içinde çığlık çığlığa

bağırıyordu sanki ve Ali kararan gözlerini kırpıştırarak tuttuğu nefesini sertçe dışarı verdi. Arya, onun yoğun - ve öldüren- bakışlarının altında daha da kızardığını hissediyordu. Gözlerini bile kırpmıyor, sadece ona bakıyordu. Arya, onun nefes dahi almadığını düşünürken, gürültüyle verdiği nefes yüzüne çarpıp, saçlarını belli belirsiz havalandırdı. Arya, bir an için onun bir daha hiç kıpırdamayacağını düşünmüştü.
Ali'nin dudakları, onun kulaklarına ulaşmaya yetmeyen bir homurtuyla kıpırdandı. Ve aynı anda başını iki yana sallayarak gömleği çıkarma işine devam etti. Kız arkadaşlarının yanında bile soyunmaya yanaşmayan Arya, onun yanında utanması gerektiğini biliyordu ama utanmıyordu. Kalbinin atışı kulaklarında zonkluyor, nefes alışlarını düzene sokamıyor, titriyor ama utanmıyordu.
Ali, onu tekrar yastıkların üzerine itti ve bir süre düşünürmüş gibi başını yana eğip, tek parça kalan kıyafetine odaklandı. Ne düşündüğünü bilmek istiyordu. Bunu deli gibi merak ediyordu. Ama ona bakarken aklından geçen hiçbir kelimeyi bir saniyeden daha fazla tutamıyordu. Bir erkeğin güzel olmaması gerekirdi! Ali de alışılmış güzelliğin dışında bir şey vardı. Muntazam yüz hatlarının dışında, gizemli havası insanda ona dair her noktayı bilme dürtüsü uyandırıyordu.
Genç kızın ayaklarının yanına dizlerini kırarak oturmuş, kar beyazı gömleği buğday teninin üzerinde tatlı bir tezatlık oluşturmuş, Arya'nın karıştırdı saçları ve dik duruşuyla… Aklı zorlayan bir güzelliği vardı.
Ve Arya'nın kalbi ona baktığı her saniye aralıksız hava şişirilen bir balon gibi büyüyordu. Birazdan patlayacak ve Arya da ölecekti.
Ali bakışlarını onun bakışlarıyla buluşturmak için hafifçe eğildi.
"Ne düşünüyorsun?" diye sordu bir anda sanki aklını dağıtmak istiyormuş gibi ve sanki buna ihtiyacı varmış gibi.
"Geçen bir mağazada gördüğüm ve indirimde olan ayakkabıları almamakla, hata edip etmediğimi…"telaşla bir solukta, kelimeleri birbirine karıştırarak konuşmuştu. Ali'nin suratı ölü balık

ifadesini aldı ve ardından başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı.
“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu genç kız, sonunda onun kahkahası durulduğunda.
“Fıstık ezmesi spor ile Ton balığı birliğinin karşılaşmasının sonuçlarını…”
Arya, genişçe sırıttı. “İyi deneme!”
Ali, çenesini ona doğru uzattı. “Seninki de fena sayılmaz!”
Sonra bakışları bir anda karardı ve yüzünde sert bir ifade belirdi.
“Lanet olsun!”elleri genç kızın bedenine uzandı ve parmakları çamaşırının kenarlarına takıldı. “Kaldır kıçını,” Arya, onun sözlerini tekrarlatmadan yerine getirdi ve kalçasını hafifçe kaldırdı.
Ali, genç kızın çamaşırını bileklerinden sıyırıp aldı. Ve sanki bakıp bakmamakta kararsız kalmış gibi sadece gözlerini kaldırdı.
‘Tanrım!’ diye düşündü Arya. Sanki haylaz bir yeni yetme gibiydi ama bir yeni yetme olamayacak kadar seksi görünüyordu. Hem böyle masum görünmeyi hem de yırtıcı vahşi bir hayvan gibi bakmayı nasıl başarıyordu. Bu ikisinin tehlikeli bir karışımıydı ve Arya en çok onun bu halini seviyordu.
“Sonum olacaksın, tavşanım!” diye fısıldadı Ali ve elleri dizlerini sıkıca kavrayıp, genç kız bacaklarının arasında kalacak gibi onu aşağıya sertçe çekti. Arya utangaç bir kıkırdama ve haykırış arası bir ses çıkarırken, Ali’nin bir eli kalçasında sabitlendi ve diğeri genç kızın sırtına tırmanıp, onu havaya kaldırarak kucağına oturmasını sağladı. “Demek ayakkabılar?” dedi ve ardından dudaklarına uzandı. Sert öpücükle birleşen dudakları, sabırsız telaşlarıyla birbirini eziyordu. Arya’nın aralanan dudakları arasından, genç adamın dili içeri süzüldü ve derin bir inlemeyle keşfe çıktı.
“Demek, Ton Balığı spor?” dedi Arya kırık dökük bir fısıltıyla.
Ali’nin dudakları çenesine inmiş ve daha aşağıları tatmak için minik öpücüklerle boynuna doğru yol alıyordu.

“Birliği!” dedi teninin üzerinde gezinen dudakları gülümseyerek. Arya’nın sabırsız elleri onun saçlarının arasından aşağıya kaydı ve beceriksizce gömleğiyle boğuşmaya başladı. Arya, gömlekle mücadelesinde yenildiğinde, Ali boğuk bir gülüşle geri çekildi. Önce kol düğmelerini çıkardı. Ardından kollarını gererek ve kaslarını hareketlendirerek gömleğini çıkardı. Tüm bunları yaparken, gözleri Arya’nın gözlerini bir saniye yalnız bırakmamıştı. Ani bir hareketle genç kızı tekrar yastıkların üzerine yatırdı.
Ali’nin elleri pantolonuna uzanıyormuş gibi bir an için aşağıya doğru süzüldü. Ama sonra bundan bir anda vazgeçmiş gibi genç kızın üzerine uzandı. Sanki onu bir kalkan gibi kullanarak, aralarında bulunan son engeli orada tutuyordu. Hareketinin anlamını sorabilirdi, çözmeye çalışabilirdi ama bunun için yeterince mantık yürütebilecek durumda değildi. Ali’nin dudakları önce dudaklarında, ardından çenesinde küçük ısırıklar, dil darbeleri ve minik öpücüklerle aşağıya doğru indi. Tüm kıvrımlarını, gizlenen noktalarını tattı, keşfetti ve arsızca ona sataştı. Göğüslerinin üzerinde uzun dakikalarını harcarken, Arya’nın kalan bir gram aklı buharlaşma tehlikesi altına girdi.”Bu da nesi?” dedi sanki kendi kendine soruyormuş gibi fısıltıyla. Ali’nin tenini üzerindeki dudakları kıkırdamak için bir süreliğine eziyetine ara verdi. Ve ardından daha aşağıları keşfe çıktı. Göbek deliğinden biraz oyalandı ve Arya’nın tüm duyularını harekete geçirerek dudakları aşağıya inmeye devam etti. Çan sesleri beyninde art arda çalarken, parmakları telaşla Ali’nin saçlarına yapıştı ve sertçe çekti. “Hayır!” dedi soluğunu dışarı verirken. “Kesinlikle, evet!” diye karşılık verdi. Ali’nin gerilmiş boğazından süzülmeye çalışan ses kalın ve boğuktu. Arya, onu çekiştirmeyi bıraktı ama elini saçlarından çekmedi. Ali sahada topla nasıl oynuyorsa, Arya ile de öyle oynuyordu. Darbeleri önce tatlı tatlı, sonra sert ve daha sonra tamamen kendini kaptırmış bir hal aldı. Sonunda sert bir şut çekti. Ve Arya havaya yükseldi, yükseldi ve

önce gökyüzüne ardından bulutların üzerine tırmandı. Çığlıklarını da beraberinde getirmiş, ciğerlerindeki tüm havayı tüketiyordu. Sonunda bir noktada durdu. Arya kendi çırpınışlarının hayal meyal farkındaydı.
Ansızın inişe geçti ve sonunda gürültüyle, haykırışla yere çakıldı. Ve gerçekten zemine yapışmış gibi parmağını kıpırdatacak hali bile kalmadı. Bir an için sessizliğin içinde sadece kendi gürültülü nefesleri çarptı kulaklarına… Sanki o anda kilolarca ağırlık asılmış gibi kaldırmaya çalıştığı göz kapakları onu başarısızlığa uğrattı. Ve bitkinliğe mağlup oldu. Kendi gürültüsünün arasına onun soluk alışları karıştı ve Arya'nın anlayamadığı başka hışırtılar eklendi. Sonunda Ali'nin sıcak, taş kadar sert bedeni tekrar üzerine uzandı. Arya, onun pantolonunu ne zaman çıkardığını bilmiyordu. Ama çıplak bacakları tenine sürtünüp, sertliği ona baskı yaptığında şiddetli atışlarla bitkin düşmüş ve tekrar aynı hızla atmayacağını düşündüğü kalbi yeni bir yarışa başladı. Ali, onun dudaklarını kısa süreliğine esir aldı ve genç kız onun aromasına karışan kendi tadını duyumsadı. "Bana bak!" dedi Ali gergin bir tonla. Emreden tonuna karşı gelmek istedi ama o sesin içinde saklanan küçük bir yakarış gözlerini zorlukla açmasına sebep oldu. Onun bakışlarıyla karşılaştığında, kendi gözbebekleri irileşti. Ali'nin yüzü terden parıldıyordu ve çizgileri belirginleşerek ifadesi katı bir hal almıştı. Gözleri iki siyah misket kadar karanlıktı ama içinde yıldız kümeleri titreşiyordu. Yüzünün çevresinden geçen tüm damarları kabarıp, kalınlaşmış mavi* yeşil yollar gibi görünüyordu. "Beynim erimiş çikolata gibi," dedi Ali zorlukla ve yanaklarını şişirerek nefesini dışarı verdi. "Mantığım beni terk etmek üzere! Tutarlı tek bir düşüncem yok… " Sanki aklından bir şeyleri kovalamak istiyormuş gibi başını silkeledi." Aklımda sadece sen ve sana sahip olmak var!" göz kapakları kayarak kapandı ve hızla tekrar açıldı. "Sana zarar vermek, canını yakmak istemiyorum. Ama yapabilirim! Eğer böyle bir şey olursa, bana sesinle ulaşmaya çalışma, çünkü duyamayacağımdan eminim. Beni direkt üzerinden

at!” Arya, onu dikkatle dinlerken son sözleri kıkırdamasına neden oldu. Ali hayıflanır gibi iç çekti ve alnını alnına dayadı. “Tavşanım, ben ciddiyim!” dedi boğuk bir fısıltıyla ve gözlerini görmek için başını kaldırdı. Arya, onun bakışlarıyla karşılaştığında ciddiyetinin boyutunu anladı.
“Tamam,” diye fısıldadı genç kız. Ve Ali, onun gözlerindeki sonsuz güveni görebiliyordu. Sorun; Ona söylediği gibi Ali’nin kendine olan güvensizliğiydi. Hayallerinin, isteklerinin, arzularının ve beklentilerinin öznesi, kendi bedenini altında tüm sıcaklığı, yumuşaklığı ve canlılığıyla kıpırdanıp duruyordu. Ona sadece bakması bile, Ali’nin kendinden geçmesine yetiyorken böylesine hissetmek, derisinden sızıp iliklerine işlemesine izin vermek ölümüne neden oluyordu. Kasıklarındaki zonklama dayanılmaz bir hal almış, kalbinin pompaladığı kan tek bir tarafa doğru hücum etmiş ve damarlarında yoğun haz dolaşıp, düşünceleri tutarsız hal alırken, yine de her şeyin kendisinden çok onun için özel olmasını istiyordu.
Eğer Ali bunu başaramazsa, utancını kaldıramazdı.
Başparmağı aralık duran ve şişmiş dudakları üzerinde usulca dolanmaya başladı. Ali, bunu istiyordu. Onun için özel ve mükemmel olmasını… Belki sapkınlıkla eşdeğer kabul edilebilirdi ama onunla olacağı günün hayalini günde kaç kez kurduğunu bile hatırlamıyordu. Ama hiçbir dokunuşun, öpüşün ve yakınlığın getirip onun bedenine eklediği hislerin yakınından bile geçememişti. Güzel olacağını biliyordu ama yoğunluğun bu kadar fazla, hislerin orada olduğunu bile bilmediği böyle uçsuz bucaksız bir derinlikten geleceğini tahmin edememişti.
Daha fazla beklerse olduğu yerde kendini utandıracaktı. Sonunda dudaklarına uzandı ve öpücükle onun aklını başından almaya çalışırken, kalçası hareket etti. Arya’nın bacaklarının ona yardım etmek için hafifçe aralandığını hayal meyal farkına vardı. Daha içine bile girmemişti ama Ali’nin baş dönmesi şiddetli bir hal almaya başladı. Dudaklarının baskısı artarken, kaslarını sıkarak

bir kez daha hareket etti ve kendisine bir yol bulup, ilerlediğinde onu ürküten engeli aştı ve altındaki beden donakaldı. Arya hafif bir haykırışın eşliğinde acısını hafifletmek isterken, genç adamın alt dudağını sertçe dişledi ve bu, Ali'nin sonu oldu.
Hareket etmeye ihtiyacı vardı. Ve Arya'nın da acısını dindirmeye ihtiyacı vardı. Genç kız, sonunda dişlerini araladı ve Ali'nin dudağını serbest bırakıp, kendi dudağını ısırdı. "Özür dilerim," dedi utangaç bir fısıldamayla. Bu Ali'nin ıstırabının üzerine biraz su serpti ve kıkırdamasına neden oldu. "Sen mi, özür diliyorsun?" diye sordu alnını alnına dayarken. Kendi kulaklarına ulaşan sesine inanamadı. Arya, keskin bir iç çekişle başını salladı. "İyi misin, tavşanım? Bunu bilmeye ihtiyacım var…"
"Evet." Arya'nın sesinin tınısı ona istediğini verdi ve Ali tekrar dudaklarına uzanarak hareket etmeye başladı. Bir eli saçlarının arasına dalarken, diğer eli kalçasında sabitlendi ve hafifçe havaya kaldırdı.
Yavaş başlayan hareketleri engel olamadığı bir acelecilikle gittikçe hızlanıyor, onun sesi kendi sesine karışıyor, kendi göğsüne baskı yapan yumuşak göğsünde atan kalbi Ali'nin kalbiyle aynı hızda atıyordu.
Ani iç çekişler, şaşkın mırıltılar ve birbirine karışan fısıltılar daha önce hiç duyulmamış bir melodi oluşturup havaya yükseliyor, soğuk duvarları yalayarak geçiyor ve odanın sessizliğini bu büyülü melodiyle dolduruyordu. Terden kayganlaşan tenlerde tutunmak imkânsız hale geldiğinde parmaklar, deriye battı. Bedenleri kadar kokuları da birbirinin içine geçip, karıştı ve akıl kurcalayan farklı tek bir koku havaya süzüldü.
İçinde bir el bombası patladı. Önce beyni infilak etti ve Ali'nin tüm düşünceleri bir yerlere savruldu. Sadece hissediyordu. Yoğun, kelimelerin anlatmaya yetmeyeceği güçlü duygular kalbini, beynini ve damarlarındaki kanı ele geçiriyordu. Belki de şaşırmaması gerekiyordu ama tüm bu duygularının arasında

şaşkınlığını da tadıyordu. Bu imkânsızdı! Fazlaydı! Ve evrene aykırıydı! Ama tüm hücrelerinde hissediyordu. Sanki üç boyutlu bir filmmiş gibi her şeyi üç kat daha fazla hissediyor ve tadıyordu. Dilinde hiç hiçbir alkolün veremeyeceği acı- tatlı bir tat vardı ve duyumsadıkça sarhoş oluyordu. Onu daha fazla tadabilmek için ani bir hareketle ellerini kollarının altında geçirip, bacaklarını beline dolayan genç kızın şaşkın bir çığlık atmasına enden olarak havaya kaldırdı. Dizlerini kıvırıp, bedenlerinin aradaki bağlantıyı koparmadan onu kucağına yerleştirdi. Ve dudaklarını genç kızdan çekip aldı. Alnına hafif bir öpücük kondurup, yüzünü saçlarına gömdü. Bir eli teninde kayarken genç kızın göğsünün sağ tarafından öne doğru uzandı ve Arya'nın bedeni gerilip, titredi. Ali, onun hassas noktalarından birini keşfetmenin hazzıyla hafifçe gülümsedi. "Ben de hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum!" sesi sanki iki kişi birden konuşuyormuş gibi çatallı çıkmıştı ama Ali artık bunu umursamıyordu. Her şeyi bu kadar derin, en dibinde yaşadığında sesinin kontrolüne ihtiyacı yoktu.
Arya'nın kolları onun beline dolandı ve başı göğsüne düştü. Ateş gibi yanan yanağı Ali'nin hızla inip kalkan göğsünün üzerinde, Ali'nin çenesi başının tepesinde bir süre nefes alışlarını kontrol altına almaya çalıştılar. "Öğrenmek uzun zamanını almayacak. "dedi genç kız uzun dakikaların ardından. Ali, onu hafifçe ittirerek kendisinden uzaklaştırdı. "İşte, bunda kesinlikle haklısın!" dudaklarına uzanıp, onu tekrar yastıkların üzerine yatırdı ve artık tüm kontrolünü elinden kaçırarak, Arya'yı da kendisiyle birlikte o dünyaya tekrar çekti. Zirveye birlikte tırmanırken nefeslerini tuttular, tek ses birbiriyle yarışan kalplerinin şiddetli gürültüsüydü. Gürültü kulaklarını uğuldatsa da yaşadıkları her şeyden ayrı bir tat ve zevk aldılar. Sonunda aynı anda zirveden aşağı atladılar ve birlikte aşağı yuvarlandılar. Ali, onu ezmemek için dirseklerinin üzerinde duruyordu ama buna bile gücü kalmamıştı. Bedeni dakikalar sonra hala titriyor, nefes alışları hala bir düzen tutturamıyor, alnı genç kızın alnına dayanmış bir halde

dünyanın nasıl bir yer olduğunu tekrar hatırlamaya çalışıyordu. Sahi? Nasıl bir yerdi? Sonunda yana devrildi ve hala hafifçe titreyen genç kızı kollarının arsına alıp, başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Çocuklarımıza anlatacak şahane bir hikâyem var!” dedi boğuk sesinde ince bir alay saklıydı.
Arya, ondan uzaklaşmayı göze alamayarak bir kolunu onun bedeninde bıraktı ve tek dirseği üzerinde doğrulup, ona baktı. Gözlerini kısarak, “İçimden bir his, bu hikâyenin hiç hoşuma gitmeyeceğini söylüyor!”
Ali’nin dudakları çarpık bir gülüşle kıvrıldı. “Bayılacaksın!”
“Anlat!”
Ali, uzanıp dudaklarını öptü ve güçsüz kalmış gibi başı tekrar yastıklara düştü. “Birkaç güne yerimden kıpırdayabilir miyim acaba?” diye mırıldandı.
“Ali?”
Ali, kayıtsızca başını ona çevirip gülümsedi. “Tavşanım?” Arya, onun şirinliğine kıkırdadı. Genç adamın parmakları sırtında daireler çiziyor ve bedenini tekrar uyandırıyordu.
“Anlat,” dedi ısrarcı bir tonla.
Ali’nin bakışlarında sahte bir ciddiyet belirdi. “ Onlara diyeceğim ki; Anneniz bana öyle aşık, aşkımdan öyle kendini kaybetmişti ki, beni kendi nikahımdan kaçırdı. Sonra zavallı, çaresiz olan benim ırzıma geçip, namusumu kirletti- bu arada benim ellerim ve ayaklarım bağlıydı- ve beni kendisiyle evlenmeye zorladı.” Ali’nin ciddi ifadesi değişmedi. Ve Arya’nın ifadesi boşaldı. Ardından gürültülü bir kahkahayla başını, onun göğsüne gömdü ve nefesi tükenene kadar güldü. Ali’nin sessiz gülüşüyle göğsü dalgalanırken, “Öyle anlatmayacaksın tabii ki?” dedi genç kız.
“Elbette öyle anlatacağım! Gerçekleri onlardan saklayamayız!”
Arya, gülmeye devam etti. “Irzıma geçti demeyeceksin en azından!” gözleri sulanmaya başlamıştı.
“Ama öyle yaptın!”

Genç kız, onun kaburgasını sertçe dürttü ve Ali gülerek inledi. “Ya da…” dedi boğuk bir tonla bir eli sızlayan bölgeyi tutarken. “Büyük anne ve büyük babalarınızın bir araya gelmelerinin tek nedeninin, daha biz doğmamışken var olan aşkımız olduğunu söyleyeceğim. “Arya’nın gülüşü bir hıçkırıkla bölündü. Başını kaldırıp, onun yumuşayan bakışlarıyla buluştu. Ve uzanıp dudaklarını öptü. Geri çekildiğinde Ali devam etti, “Çocukken, yoğun duygularımızın ne anlama geldiğini bilmediğimiz için bu, bizim sürekli kavga etmemize yol açıyordu, diyeceğim. Ve sonra aşk bizi öyle aptallaştırmıştı ki, iki geri zekâlı gibi davranıp, birbirimizden yıllarca ayrı kaldık diyeceğim. “ Ali’nin sırtında gezinen eli, yukarı doğru tırmanıp, saçlarının arasına girdi ve usulca okşamaya başladı. Bakışları onun gözlerinden bir saniye ayrılmıyor, sesi hiç dalgalanmayan yumuşak bir ritimle genç kızın kalbini okşuyordu. “ Ona öyle aşıktım ki, anneniz görmeden elime geçen her şeyini çalıyor, sonra dolabımda saklıyordum. Ve o bana sorduğunda, ‘Hiç görmedim!’ diyor, yerine yenisini- elbette onu da çalmak üzere- alıyordum. Saklıyor ve ona olan dayanılmaz özlemimin beni yerle bir ettiğinde çıkarıp tek tek onlara bakıyordum, diyeceğim.”Arya’nın gözünden düşen her damla, Ali’nin göğsüne düşüp yuvarlanıyor ve çarşafı bir gözyaşı gölüne çeviriyordu. “ O uyurken hiç sıkılmadan yüzlerce fotoğrafını çektim, yüzlerce kez uykusunda onu izledim, diyeceğim. O kadar güzeldi ki, ona bakarken dengemi kaybedip, kayıp düşmekten korktuğum için başının tepesine bakıyordum, diyeceğim. Onun sayesinde matematik dehası oldum, diyeceğim. O, yanımda değilken bile hep onu yaşıyordum ve o, yanımda olduğu anda kayıp giden zamanımızdan bir saniye daha fazla çalmak için gözlerimi bile kırpmıyordum, diyeceğim. Çünkü var oluşumun tek nedeni; onu sevmekti, diyeceğim… Yaşıyorum, çünkü onu seviyorum…” Arya, ona bir şeyler söylemek istedi ama gerilen boğazı buna izin vermedi. Zaten kelimeleri de alıp başını gitmişti. Elleri genç adamın yüzüne uzandı ve iki yanında şekillendi. “Seni...” dedi ve

boğuk bir hıçkırık sesini tıkadı. “Seviyorum.” Uzanıp, tüm hislerini, duygularını, kelimelerini öpüşüne yükleyerek onu nefessiz kalana kadar öptü… “Son!”

Şaka şaka 1 Nisan
Bölüm 12

Gazel Yıldırım, kocasının kulaklarına kadar kızaran yüzüne tedbirli bir bakış attı. Konuşmadan önce boğazının gerisinde onu kıkırdamaya zorlayan balonu söndürmek için bir süre duraksadı. Kocası sanki saçlarını yolmak istiyormuş gibi sert bir nefes alışla birlikte bir eliyle saçlarını taradı.
“Şimdi ne diyor?” diye sordu Gazel, düz bir tonda.
Ömer burnunun ucuna inmiş gözlüklerinin üzerinden ona öfkeyle karışık bir eğlenmeyle baktı. “Kendini tutmana gerek yok, sevgilim! Zira konuşurken de sesinde ki kahkahayı duyabiliyorum.” Nikâh bahanesiyle şu sıralar evde oldukları nadir gecelerden birindeydiler. Her zaman ona aç ve hevesli olan Ömer, kapıdan içeri adımlarını atar atmaz onu yatak odasına sürüklemişti. Gece rüya gibi başlamış olsa da, neredeyse saatte iki kere çalan telefon tekrar çalarak, etraflarını saran tutku bulutunu dağıtıp parçalamıştı.
Sözlerinin ardından Gazel, sıkıp durduğu dudak kaslarının gevşemesine ve geniş bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi. Elleri ceplerinde, kalçasını pencere pervazına dayamış olan ve sokak lambasından pencereye doğru vuran puslu ışığın, içerideki loş ışıkla karışarak bedeni aydınlanan kocasına doğru usul adımlar attı. “Özür dilerim.” Dedi gülerek. Kollarını onun kolları altından geçirip beline sardı ve yanağını göğsüne yasladı. Kocası genç kalmak konusunda o kadar ısrarcıydı ki, zaman onun bedeniyle neredeyse hiç oynayamamıştı.
“Dileme! Ben, hak ettim bunu.” Diye karşılık verdi Ömer, ekşi bir sesle.

“Neden böyle düşündüğünü de merak ediyorum tabii ama önce, Adem’in ne söylediğini duymak istiyorum,” başını geriye atıp, kocasının kararsızlık dolu yüzüne baktı.
Sonunda Ömer, bir homurtuyla karışık boğuk bir kahkaha attı.
“Oğlanı istemeye ne zaman geliyorsunuz, diye soruyor…” başını iki yana salladı.
Gazel artık eğlenmiyormuş gibi davranmayı bıraktı ve güçlü bir kahkaha attı.
Ömer, bir elini cebinden çıkarıp, onun sırtında yukarı aşağı daireler çizmeye başlarken, pişmanlıkla soludu, “Yemin ederim, ölene kadar peşimi bırakmayacak! Ve hatta ondan önce ölürsem, insanlar ruhuma Fatiha okurken o yaşlı bunak mezarımın başında dikilip, sırıta sırıta benimle kafa bulmaya devam edecek. İnan bana bunu yapacak!” Ömer, burnundan soldu ve kendi sözlerinin ardından irkildi. Gazel daha ağzını açamadan, ‘Hımm’lama ve homurdanma arası bir ses çıkardı. “Ona sadece dedim ki; Eğer seviyorsan, git onunla konuş! Ya o, ne yaptı? Gitti çocuğu kaçırdı. Hem de nikâhından!” sesi şaşkın ve öfkeli çıkıyordu. Eğer Gazel, onu iyi tanımayan biri olsaydı tınısında gizli eğlenceyi duyamazdı.
“Senin de her zaman söylediğin gibi, ‘Onlar birbirlerini, bizim onları anladığımızdan çok daha iyi anlıyorlar.’ “
“En azından daha… Usturuplu bir çözüm bulunabilirdi.” Ömer hala şikâyet etmeye devam ediyordu. Gazel kayıtsızca omuz silkti, “Seçmiş oldukları yol, umurumda bile değil! Onların bir araya gelmiş olmasından duyduğum sevincin tadını hiçbir şey bozamaz.
“Tek kaşını kaldırıp kocasının gözlerinde aniden beliren parıltıya dikkatle baktı. “İtiraf etmekten kaçınıyorsun ama senin de bu durumdan hoşnut olduğunu biliyorum.”
Kabullenmiş bir iç çekişin ardından omuzları çöken Ömer, hüzünle gülümsedi. “ O, benim kıymetlim. Tüm her şeyi bir kenara bırakırsak, en çok onun huzuru ve güvenliği için endişeliyim. Ali, ona en az benim kadar sahip çıkabilecek, benim kadar koruyabilecek ve…”duraksayarak bir iç çekti. Sanki düşüncelerini

açığa çıkarmak onun için çok zormuş gibi bir an bocaladı. ” Ve benim kadar değer verip, sevebilecek tek insan. Bunu yıllarca yaptı! Elbette bencilce sadece bizimle birlikte kalmasını dilerdim. Ama gözlerine baktığımda belirsizlik ve tehlike sezdiğim bir adamla karşıma çıkıp, ‘Ben evleniyorum!’ dediğinde… Yaşadığım endişe ve korkuyu sadece bir saniye bile hatırlamak, görmezden gelmeyi kolaylaştırıyor,” yüzünü buruşturdu. “Tabii, Adem olmasaydı!”
Gazel, hafifçe güldü. “Adem bildiğin mutluluk sarhoşu…”
***
Küçük, yumuşacık ve kütlesi neredeyse hiç olmayan kristal tanelerini savuran şiddetli rüzgâr, daha apartman kapısını açtığı anda Ali’nin suratına tokat gibi çarptı. Bu, Arya’nın şarap rengi örtüler arasında kıvrılan yumuşak ve çıplak – ve kesinlikle leziz-bedeninin yanına dönme isteğini artırsa da, kararlılıkla bir adım attı.
Rüzgârın ikinci tokadı da ikinci adımında geldi. Dışarı çıktığı anda saçlarının üzerini beyaz benekler gibi kaplayan kar tanelerini sertçe savurup, kısa saçlarını karmakarışık yapmayı başardı. Bir bere takmalıydı! Nemli saçlarını dondurma tehlikesiyle karşı karşıya getiren keskin soğuk, paltosunun altından bile kolaylıkla sızmayı başarıyor, neredeyse kalın kazağının altındaki tenine dokunuyordu. Gecenin o saatinde onun deli gibi kendisinin dışarı atmasına nende olan tehlikeli ve yakıcı öfke olmasaydı, geri dönmek için bir saniye bile düşünmezdi. Bedenini yollara savurmuş olabilirdi ama aklını minik tavşanının yanında bırakmıştı. En az öfkesiyle eş değer arzusuyla birlikte…
Kar henüz yüzeyleri kaplamaya başlamamıştı. Ama tahminen yirmi dakika sonra ıssız sokaklar beyaza boyanacaktı. Paltosunun yakasını boynuna dolanmış atkısının üzerinden yukarı kaldırdı ve başını hafifçe çevirip, kar taneleri dolan gözlerini kısarak caddeye bir göz attı. Henüz gece yarısı olmamıştı ama kar yağışı araba trafiğini de insan trafiğini de seyreltmeye yetmişti. Karanlık

geceden bir anda belirivermiş gibi görünen karla birlikte inen sis, sokak lambalarının keskin ışıklarına puslu bir görünüm vermişti. Sanki kayıp düşmekten korkan narin bir genç kız gibi dikkatle ilerleyen iki aracın ardından beliren taksinin boş olmasını umdu. Deri eldivenlerle kaplı ellerinden birini cebinin sıcaklığından, keskin soğuğa çıkarıp havaya kaldırdı. Ağzından verdiği her nefes yoğun bir gri bulut oluşturup sise, soğuğa ve havaya karışıyordu. Taksi şoförü işaretini fark etti. Sol şeritten usulca sağa kayıp, biraz sonra kaygan zemine rağmen genç adamın önünde sertçe durdu. Ali öfkesinin onu canlı ve sıcak tutmasına rağmen arabanın yumuşak sıcaklığına karıştığında, memnun bir iç çekip, "Bostancı," dedi kuru bir tonla. Bir eli havaya kalkıp, saçlarının üzerinde parlak boncuklar gibi duran su damlacıklarını ve hızla eriyen kar tanelerini silkeledi.

Ardından araladığı dizlerini öne doğru uzatıp, sırtını yumuşak koltuğun sırtlığına dayadı.

Sergilediğinden çok daha katı bedenini o anda gevşetebilmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Saniye saniye öfkesi daha da kararırken, kasları tel gibi geriliyor ve Ali, içinden bir şeyler koparken çıkacak sesi duyacağını tahmin ediyordu. Düşünce aklında belirdiği anda, bir zehir gibi ayak parmaklarından yukarı ağır ağır tırmanıp, tehlikeli bir sinsilikle beynine ulaştı ve onu her şey, birkaç saatliğine de olsa ardında bırakmaya zorladı.

Kendine verdiği zarardan dolayı, Arya'nın uyuyan ve bitkin bedenine önceleri kızsa da, o anda memnun olmuştu. Telefon görüşmelerini yapmak ve evden çıkmak için onun bilinçsizliğine ihtiyacı vardı. Tavşanı daha onu banyoya soktuğunda gözlerini zorlukla açık tutuyor, Ali'ye uyku sarhoşluğuyla baygın gülümsemeler yolluyordu.

Çok değil, sadece birkaç saat önce kollarının altındaki hayali genç adamı kısa süreli ve ani bir değişimle öfkesinden çekip aldı ve gözlerinin kayarak kapanmasına neden oldu. Ardından tüm bedeni sabit duruşunu korurken bir uzvu kıpırdandı ve kasları

gerildi. Midesinin altında aniden patlak veren tatlı kıpırtı, neredeyse şikâyet edercesine inlemesine neden olacaktı.
Çok zordu. Genç kızın hassasiyeti ona tekrar dokunmaya cesaret edememesine sebep olsa da, bu hislerini köreltmeye yetmiyordu. İkinci seferin ilki gibi kısıtlanmış ve nazik olmayacağını biliyordu. Çünkü ilkel düşüncelerinin getirdiği güçlü hislerin istilasına uğramış bedeni isyan halindeydi. Onu zorlukla duşa soktuğu anın görüntüsü gözlerinin önüne yapışıp kalmış gibi onu kıkırdamaya zorladığında, istemsiz sesi öksürükle boğmaya çalıştı ve taksi şoförünün dikiz aynasından ona tuhaf bir bakış atmasına neden oldu. İki saat önce…
Yarı aralık göz kapaklarının arasından bakıyordu. İrileşmiş göz bebeklerine bakılırsa, odağını bulamıyor ve büyük ihtimalle baktığı yeri de görmüyordu. Gözlerinde olduğu gibi, gittikçe şiddetlenen uyku ihtiyacı yüz çizgilerinde de yerini almıştı. Sanki ona bakan yeşillerin üzerine bir kat saydam bir tabaka eklenmiş gibi bakışları buğuluydu. Canlı yeşiller matlaşmış, kenarlarında kılcal damarlar belirginleşip kızıl bir havuzun içinde yüzüyormuş gibi görünmesine neden olmuştu. Ali'nin durup, tüm düşüncelerinin bir anda silinmesine ve hareket kabiliyetini ortadan kaldırmasına yetecek kadar büyü bir görüntüydü.
Başının tepesinde tuttuğu duş başlığından aralıksız akan sıcak su, beyazın üzerine tatlı bir pembelik yayılan bedeninden hızla kayıp gidiyordu. Dakikada iki kere Ali'nin kendine mani olamadan saldırdığı dudakları olduğundan daha dolgun, berelenmiş ve kırmızıydı. Hafif aralık dudaklarının arasından damlalar süzülerek erotik bir manzara oluşturuyor ve Ali'nin kalan bir gram iradesini ve aklını yok olma telhisiyle karşı karşıya getiriyordu.
Arya dudaklarını yaladı ve suyun istilasına uğrayıp duran gözlerini kırpıştırdı. "Uyumak istiyorum!" dedi fısıltı kadar alçak bir sesle, sesinden bile yorgunluk akıyordu. "Ben de seni duvara dayayıp, tek hamlede içine girmek istiyorum!"

Düşünmeden ve yakalamak için çok geç kaldığı sözler dudaklarından homurtu gibi ama alçak sesle dökülmüştü. Yine de Arya, gözlerini kaldırıp başını yana eğerek ona sersem bir bakış attı. “Anlamadım?”
“Sadece bir iki dakika sonra yatakta olacağını söylüyordum,” Onun sözlerini duymamış olmasından hoşnuttu. Utandığında değil! İsteğine karşı boyun eğeceğinden emindi. Uykusuzluktan ve yorgunluktan ölse bile!
Genç kız gözlerini kapadı, başını salladı ve olduğu yerde ileri geri sallandı. Ali, onu daha fazla ayakta tutmamak için, hızla ve bedenine akan duygularını bastırma çabalarıyla onu yıkamaya devam etti. Aynı anda beyninin gerisinde, geçmişinin bulunduğu depoyu tehlikeli bir öfkeyle kurcalayan adam, sonunda aradığına ulaştı. Ölümcül, kara bir his bilgiyle birlikte beynini sarıp, hızla bedenine doldu. Vücudu bir kaya kadar sertleşirken, çenesi kasılıp dişleri birbirine kenetlendi. Gözünün önünde onunla alay eden cevabı bu kadar geç fark etmesi kendi beyinsizliğinden mi yoksa Arya’ya sahip olmuş olmanın getirdiği sarhoşluktan mı, emin değildi ama bulmak için çok uzaklara gitmesine gerek yoktu.
“Orospu çocuğu!” dedi neredeyse hırlayarak. Ellerinin hareketleri durmuştu.
Arya tokat yemiş gibi irkildi. Gözlerini buğulandıran matlık silinip, bir anda parıldayarak onun gözlerini deldi. Uyuklayan hali hala devam ediyor olsa da, Ali’nin yüzünde beliren pişmanlık dolu ifadeyi fark ederek, “ Her kimse… Sen diyorsan muhtemelen öyledir,” dedi. Yamuk, uyuşuk bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. Ve kollarını genç adama dolayıp, çıplak bedenini ona yaslayarak Ali’yi ortadan ikiye böldü.
Ali ıslak saçlarına bir öpücük kondurmasının ardından uzanıp suyu kapadı. Önceden duş kabinin üzerine attığı havluyu çekip aldı ve genç kızın bedenine sarıp, onu kucağına aldı. Arya’dan yorgun bir iniltinin ardından, öfkeli bir homurdanma çıktığında

genç adam gülümsedi. Çoktan uyumuştu bile! Onu uyur vaziyette yatağın üzerine oturtup, hantallaşmış bedenini hızla kuruladı. Bedeni sağa sola devrilirken onu sabit posizyonda tutmaya çalışıp, bir yandan ıslak saçlarının nemini almak için uğraşıyordu. Sonunda onu yatağa yatırıp, üzerine kalın örtüyü serdi. Tam doğrulmuştu ki, Arya'nın dudakları aralanıp hafifçe kıpırdandı. Ali onun yüzüne eğildi. Elleri yüzünün iki yanında şekillendi ve uzanıp dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Benim," diye fısıldadı dudaklarına doğru, "Benim!"

Onu bıraktığı an tüm nezaketi, inceliği kaybolmuştu. O anda tuttuğu her şeyi parçalayabilecek kadar göz dönmüş bir haldeydi. Beline bir havlu bağlayıp, kudurmuş köpek gibi dairenin içinde volta atmaya başladı. Kendi hırlamaları kulaklarını tırmaladığında, bakışı derin bir uykuya dalan genç kızı buldu ve ardından tekrar dolanmaya başladı.

Sekiz yıl! Arya ile geçebilecek koca bir sekiz yıla mal olan, onu Ali'den uzaklaştıran herifin göğsüne elini sokup, kalbini sökmek istiyordu. Tam o anda! Elbette Arya'ya geçirebileceği bir saniyenin bile değerini ödeyemezdi o kalp ama hiç olmazsa öfkesini soğuturdu. Kendi telefonları yanında olmadığı için ani bir kararla, Arya'nın çantasını kurcalayarak telefonunu bulup çıkardı ve birkaç kişiyle kısık sesli görüşmeler yaptı. Onların geri aramalarını beklerken, Tunç'un kıyafet raflarına ilerledi. Kendi bedenine uyabilecek bir kazak bulana kadar birkaç rafı talan etti. Tunç'tan bir de bot ödünç almak zorunda kalacaktı. Sonunda aradığını bulduğunda hızla giyindi ve bir atkıyı da boynuna doladı. Telefonu çaldığında paltosunu giymek üzereydi. Aradığı üç kişi de arka arkaya ona geri arama yaptılar ve Ali hattı bir daha aramamaları gerektiğini söyleyerek görüşmelerini sonlandırdı. Evden çıkmadan önce Arya'ya bir bakış attı. Kafasını yastığının altına gömmüş olması, tüm hiddetine rağmen genç adamı gülümsetti.

***

Araç, yolda bulunan tek tük arabaların arasından sıyrılarak cesur bir hamleyle öne atıldı. Ali'nin isteği üzerine hızlanan ve ona tepkisini yüzünün her santimine yayan şoförün becerikli olmasına minnettardı. Bostancı sahilinin geniş virajlı yollarında ilerlerken, gitmek isteğin yerin birkaç yüz metre gerisinde inmek istediğini belirtti. Araçtan inip sadece birkaç adım atmıştı ki, saçları ve omuzları ince bir tabaka karla kaplanmıştı. Ali katı bir çizgi halini almış dudaklarını, boynuna sardığı atkının altına sakladı. İçine çektiği her nefes, minik bıçaklar halini alıp gırtlağına sağlanıyor ve nefes alışında aksamalar yapıyordu.
Soğuk resmen ısırıyordu.
Ağır adımları onu gitmek istediği sokağın başına götürdü ve duraksamadan karanlık sokakta ilerlemeye başladı. Kar yağışı sokakta, caddede olduğu gibi yere değdiği an erimiyordu. Sağda solda park etmiş araçların yüzeyleri, tüm yol karla kaplanmıştı. Adımını her attığında, smokininin pantolonun altına giydiği uyumsuz botları karın içine gömülüyordu. Çıkardığı hoş ses, caddeden sokağa akan uğultunun üzerinde beliren tek sesti. Bostancı sahilinin çevresinde birçok bar, restoran ve eğlence yerleri bulunuyordu. Ve bu eğlence yerlerini sabaha kadar açık olan çok sayıda çorbacı çevreliyordu. İçkiyi fazla kaçıran, evine gitmeden hemen önce hafif ev sıcak bir şeyler arzulayan insanlar soluğu bu çorbacılarda alıyordu. Ali bir köşeyi döndü ve gitmek istediği mekânın mavi zemin üzerine, beyaz yazıyla ismi aydınlatılmış basit tabelasını gördü.
Gece yarısına henüz ulaşmış ve hareketlenmeye başlamış olan çorbacının ahşap çerçeveli ve üzerinde yine renkli folyolarla ismi ve fiyat listesi yazılmış olan cam kapısı müşteriler tarafından açılıp kapanıyordu. Kapı her açıldığında sokağa yoğun ve sıcak bir koku yayılıyordu. Ali içeriye adımını attı ve koku daha keskin bir hal aldı.
Çatal kaşıkların, tabak ve kâselere çarparak çıkardığı uyumsuz sesler, yüksek sesli konuşmalar ve fazla abartan müşterilerden

gelen ölçüsüz kahkahalar, az sayıda olan telaşlı garsonların ayakkabılarından gelen uyumsuz tangırtılar aynı anda genç adamın kulaklarını doldurdu.
Ali dar karşılama bölümünü geçti. 'hoş geldiniz,' diyen elemanlara kısaca baş selamı verdi. Bedeninin katılığını, tenine kadar ilerleyip gevşemesi için zorlayarak bedenini sızlatan sıcak hava dalgası bile kıramadı. Uzun alanın en ucunda ki küçük, kare masaya doğru ilerleyip, çevresini saran rahatsız sandalyelerden birine oturdu. Masanın üzerinde rengi solmuş ve desenleri silinme tehdidi altında olan masa örtüsüne kısa bir bakış attı ve üzerindeki kire kafa yoramadan üç garsondan biri, elinde not defteri ile tepesinde bitti. " iyi geceler, ağabey… Ne alırsın?" değer biçer gibi Ali'yi dikkatle süzdü.
"Mercimek çorbası," Garson isteğini küçük defterine yazarken, Ali arka cebinden cüzdanını ve cüzdanının içinden kartvizitini çıkarıp, sadece onun görebileceği şekilde orta yaşlı adama uzattı. Ve gözlerini onun küçük, siyah gözlerine dikildi. Yana yatırmak için uğraştığı bariz bir şekilde belli olan saçları, içerideki baskın ve nemli havaya direnememiş, alnına dökülmüştü.
Burun delikleri sanki pis bir koku almış gibi genişledi. Yüzünde kaslarında en ufak bir oynama olmamıştı ama gözlerini kaldırıp, onu gözlerine baktı. "Gümüş kartım yok," dedi Ali kuru bir sesle, " ama kendi kartımın beni içeri alacağını umuyorum." Ali'nin sözleri adamın yüzünde kararsızlık ve bocalama ifadelerini birbirine karıştırdı.
"Ne söylemek istediğini anlamadım, ama bizim patrona bir sorayım," gevelemesinin ardından Ali'nin uzun parmakları arasında sıkışmış kartı telaşla kaptı ve daha telaşlı adımlarla mutfak bölümüne girip, gözden kayboldu.
Garsonun ardından çok geçmeden, beline beyaz önlük bağlanmış ve Ali'nin fil yutmuş olabileceğini düşündüğü, koca göbekli bir adam hırıltılı hırıltılı soluyarak Ali'nin yanından geçip, gözden kayboldu.

Ali'ye dönüp göz ucuyla bile bakmamıştı.
Çorbacı kimliğiyle kamufle edilen özel kulübe girebilmek için, kenarları mor şeritlerle kaplanmış gümüş rengi bir kart gerekiyordu. Ve elbette herkesin kolaylıkla ulaşabileceği bir kart değildi. Ali kumar oynamıyordu. Kadın peşine hiçbir zaman düşmemişti ve sapkın zevkleri de yoktu. Bunun için o karta da ihtiyacı olmamıştı. Ama isminin ona kapıları açacağını düşünüyordu.
***
"Ali Tekin mi?" küçük ve basık ofisinin içinde ki ahşap masasının ardında oturan adam, kendinden beklenmeyen bir atiklikle elemanının uzattığı karta atıldı ve elinden çekip aldı. Kartı yüzüne yaklaştırdıktan soran, ceketinin iç cebinden yakın gözlüklerini çıkarıp burnunun ucuna yerleştirdi. 'Sahiden o,' diye düşündü içinden. Başını kaldırıp, sanki şüphelenmiş olması bile bir suçmuş gibi küçümseyen bakışlarla elamanına baktı. "Bekletmesenize adamı! "
"Ama kartı yok-"
"Siktirtme lan kartını!" diye çıkışarak, kendinden on yaş yaşlı elamanının sözlerini yarıda kesti. "Önce buraya yönlendirin," diye emretti telaşla arkasını dönüp, kaçmaya çalışan elemanın arkasından. Adam, sadece başını salladı ve bir hayalet kadar sessizce araladığı kapının ardından, bedenine rağmen incelikle süzüldü.
Kulübün sahibi Olcay Mutlu'nun gözlerinin önünde banknotlar uçuşmaya başlamıştı bile… Adamın İstanbul'un kalbini elinde tuttuğu söyleniyordu. Gece hayatının ve eğlencenin bambaşka bir boyut kazandığı ve saygın kulüplerden birinin işletmecisiydi ve Olcay'ın hatırladığı kadarıyla bu tür yerlerde işi olmazdı. Demek fikrini değiştirmişti. Ellerini ovuşturmamak için kendisini zor tutuyordu. Kendi müşterilerinin arasında da oldukça seçkin ve saygın olanlar vardı. Karun kadar zenginler, tüm birikimini bir gecede harcayan gerzekler… Ama Ali Tekin sosyeteyi resmen

avucunda tutan bir adamdı. Elit tabaka denilen çevre bir kere olsa da bu adamın kulübünde bulunmuş olurdu. Ve Olcay'ın kulübüne kazandırabileceği müşterileri düşündükçe ağzı sulanıyordu. Ayağa kalkıp, omuzlarını dikleştirdi ve ağır başlı bir karşılama için kendisini hazırladı. Ali Bey, uzun boyu ve yapılı bedeniyle küçük ofisine adım attığında, Olcay yan duvarı kırıp ofisin alanını biraz daha genişletmeyi düşündü. Adamın varlığı sanki tüm odayı kaplamış gibi Olcay geri adım atma isteğiyle doldu. Masasının ardından çıkıp hızlı adımlarla onu yarı yolda karşıladı.
"Ali Bey, "dedi resmi bir tonlamayla ve aynı tavırla elini uzattı, "Sizi mekânımızda görmek büyük şeref,"
"O şeref bana ait," diye mırıldandı genç adam. Ama Olcay onun sesinin tonundan, onu gerçekten şereflendirdiğini mi küçümsediğini mi belirtmek istiyordu, anlayamadı. Sağlam ve sıkı tutuşundan elini kurtarıp, ona genişçe gülümsedi. "Lütfen, böyle buyurun," dedi eliyle masasının önündeki deri koltukları işaret ederek.
Daha Olcay, arkasını dönüp masasının arkasında kalan yerine yeni oturmuştu ki, Ali bey direkt konuya giriş yaptı. "Olcay Bey, kısıtlı bir zamanım var ve ihtiyacımı kolaylıkla karşılayabileceğinizi düşünüyorum."
Olcay'ın gözleri parladı ve hevesle konuşmaya başladı. "İstediğiniz neyse neye ihtiyacınız varsa-" "Görmezden gelinmeye!" diyerek onun sözünü kalın bir sesle kesti. Olcay'ın gözleri irileşti. Ve hafifçe güldü. Garip bir istekti ama imkânsız değildi. Olcay'ın kafasının içindeki tilkiler hızla dolanmaya başladı. Ondan nasıl faydalanabileceğini düşünürken, Ali Bey'in gözleri kardı ve katı ifadesinde alaycı bir değişim oldu. Arka cebine uzanıp, bir kâğıt parçası çıkardı ve iki parmağıyla parlak zeminin üzerinden Olcay'a doğru itti.
Olcay çek kâğıdına uzanıp, eline aldı ve gözlüğünü gözlerine ittirip dikkatle okudu. Kâğıdın üzerinde sıralanmış rakamları okurken, gözleri fal taşı gibi açıldı. Kalp atışları beyhude yere kâğıdın

üzerinde yazan rakamlarla yarışa girerken, yüzü heyecanla kızardı. Başını kaldırıp Ali Bey'e gözlerinin içi gülerek baktı. "Şu andan itibaren benim için bir hayaletten farksızsınız!"
Ali Bey hafifçe gülümsedi ve acelesi varmış gibi – ki öyle olduğunu belirtmişti- ayağa kalktı. "Ben de öyle düşünmüştüm," masanın üzerinden uzanıp, onun anında terleyen elini sıktı ve arkasını dönüp uzun ve sağlam adımlarla odadan çıktı.
Olcay, hayretle kalktığını bile hatırlamadığı koltuğuna çöktü. Elinde tuttuğu parayla bir kulüp daha açabilirdi. Adamın bu derece önemli hangi ihtiyacı ona bu parayı gözden çıkarmasını sağlamıştı. Olcay çeki ceketinin iç cebine, kalbinin üzerine yerleştirdi ve hızlı adımlarla odayı geçip, bir elemanının yol gösterdiği Ali Bey'in peşi sıra ilerledi.
***
Ali'ye kendini labirentteymiş gibi hissettiren ve aklını karıştıran basık ve dar koridorları, yanında hızla yürüyen ve tek kelime etmeyen bir elemanın öncülüğünde geçti. Basit bir ahşap kapının hemen önünde durdular. Eleman üç kısa vuruşun ardından beş saniye bekleyip bir kez daha vurarak, kapıyı tıkladı. İçeriden kilit döndü ve gösterişsiz görünen ama oldukça sağlam olan kapı ardına kadar açıldı. Hakkında yapılan tantana ve gürültüden sonra, Ali mekânın daha özenli ve kalifiye olmasını beklerdi.
Yine de büyük salonun içinde azımsanmayacak bir kalabalık vardı. Alkol, ter ve sigara kokusu tüm alanı
– hatta elemanları bile- sarmış, penceresiz duvarların tepelerinde ve tavanlardan bulunan havalandırmalar boğucu sigara dumanını çekip, doğru düzgün bir nefes alacak hava sağlamıyordu.
Ebatlarıyla alanın hacmini daha küçükmüş gibi gösteren ve sık aralıklarla konuşlandırılmış masaların etrafında bulunan sandalyeler insanlar tarafından doldurulmuştu. Bordo renkli duvarlarla aynı renk yelek, beyaz gömlek ve siyah kısa etek giymiş kuripiyerler rulet masasının ve birkaç masanın başında yerlerini

almışlardı. Ali üzerinde fazla durmasa da kıyafetleri çok özenti buldu.
Kadınların kahkahaları erkeklerin gür seslerine karışıyor, kâğıtların belli belirsiz seslerini bastırıyordu. Mekânın bir köşesinde maket izlenimi veren bar bölümü bulunuyordu. Ortama o kadar uyumsuzdu ki, içki içmek isteyen bir insanı bile kararından caydırabilirdi. Ama Ali, masalara şöyle bir göz gezdirdiğinde her müşterinin önünde bir kadeh gördü ve bu fikri kendisiyle paylaşacak çok fazla insan olmadığını düşündü.
Ali'nin ağır adımları alanın ortasına, şık giyinmiş kadın ve erkeklerin arasına karışmak için ilerledi.
Arkasında bulunan kapı, açılıp gürültüyle tekrar kapanında omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı. Ve kulübün sahibi Olcay Bey'i gördü. Adam, sanki Ali birkaç adım ötesinde durmuyormuş ve ona bakmıyormuş gibi davranıyordu. Eğer hiddeti tüm kaslarını dondurmuş olmasaydı buna gülebilirdi. Olcay Bey, işaret parmağını kıvırıp en yakınında bulunan korumaya gelmesi için emir verdi. Koruma saniyeler içinde yanında bittiğinde kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Koruma doğrulduğunda başını tek bir kez eğerek, topukları üzerinde döndü ve diğer korumaları tek tek dolaşarak Olcay Bey'in sözlerini iletti. Eğer Ali, koruma çenesini sürekli ona doğru uzatıp durmasaydı haberin ne olduğunu tahmin etme zahmetine bile girmezdi.
Ali, onları izleyip durmayı bıraktı ve kısılmış gözleri masaların çevresinde toplanmış insan yığınını taradı. Birkaç boya küpünden istekli gülümsemeler ve davetkâr bakışlar alırken, erkekler onu tedbirli bakışlarla baştan ayağa süzüyorlardı. Sonunda gözleri aradığı kişinin parlak mavi gözleriyle buluştu. Terden parlayan alnı kırıştı ve tahminen sarhoşluktan terazide tutamadığı kafası yana doğru yatıp, araştıran bakışlarla Ali'yi süzdü. Gördüğü resim ile aklındaki resim bir araya gelip, onu aydınlattığında Ali'yi tanıdı ve ince dudakları dişlerini açığa çıkaracak bir gülümsemeyle aralandı.

Gömleğinin düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açılmış, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, karmakarışık saçlarıyla, 'Bu gece kaybediyorum' diyordu. Yanında oturan arkadaşına eğilerek bir şeyler mırıldandı ve oturduğu yüksek arkalıklı sandalyeden ayağa fırladı. Ali zaten ona gitmeye niyetli değildi.
Öldüreceği adamın ayağına gitmektense onun ölüme hevesli adımlar atmasını izliyordu.
Çağlayan hızla ayağa kalktığı için hafifçe başı döndü ve daha ilk adımda sendeledi. Hava karardığı gibi soluğu, o gece kazanmaya yemin ederek kulüpte almıştı. Ve saatlerdir oturduğu yerde para kaybetmekten başka bir şey yapmamıştı. O gece her gece olduğundan daha şanssızdı. Eve gitmek istemiyor, onu bekleyen baykuş bakışlı karısının gagasıyla onu didikleyip durmasından nefret ediyordu. Cebindeki son parayı da, kulübün ona açtığı krediyi de sonuna kadar tüketmiş, son oyununu da kaybetmek üzereydi. Olcay Bey'den kendisine tekrar bir kredi açması için yalvarmayı düşünürken, Ali'yi görmek onu şaşkınlık dolu bir umuda sürüklemişti.
Etrafta sadece selam verdiği ve kimi zaman ayaküstü sohbet ettiği adamlara kısa bir göz attığında, onların da kendisini gibi düşündüğünü fark etti. Dizlerine kadar gelen paltosu, boynuna doladığı atkısı, kütlesinden daha fazla alanı işgal eden duruşu ve taş kadar sert yüz ifadesiyle Ali, sanki mekânın sahibiymiş gibi görünüyordu. Çağlayan'ın hevesli adımları, gözlerinde parıldayan tehlikeli ışığı fark ettiğinde yavaşladı ve gülümsemesi yüzünde dondu.
"Ali," dedi neşeli olması için uğraştığı bir tonla. Ne olduğunu anlayamasa da, içgüdüleri onu ihtiyatlı davranmaya itiyordu.
"Senin şu anda şahane dansçı kızlarının başında olman gerekmiyor muydu?" Adamın buz gibi gülümsemesi yutkunmasına neden oldu. "Olmak istediğim yerdeyim," dedi Ali kuru bir tonla. Bir zamanlar çok yakın arkadaşı olan adamla

görüşmeyeli uzun zaman olmuştu. Görüştükleri anda da Ali mesafeli bir nezaketten daha fazla yakınlık göstermiyordu.
Ama o anda, Çağlayan'ı öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. Elini sıkmak için iki adım ötesinde durdu ve tereddütle bir elini havaya kaldırdı. Ali havada asılı kalan eline, hayatında gördüğü en iğrenç şeymiş gibi soğuk bir bakış attı ve elini uzatıp sıkı bir tutuşla kavradı. Çağlayan daha ne olduğunu anlamadan hızla ona doğru çekildi. O kolunun kopacağını düşünürken, sert bir kafa darbesi de burnuyla buluştu. Ve birkaç adım geriye sendeledi.
"Hey! Hey! " diye bağırdı arka masalardan bir adam. Afallayan ve sersemleyen Çağlayan, istemsiz bir hareketle kanayan burnuna elini uzatırken, ikinci bir darbede yerini değiştirerek midesine indi. "Biri şu deliyi durdursun!" diye bağırdı birisi, onu saran şaşkınlığın ve korkunun arasından sesin arkadaşı Önder'e ait olduğunu fark etti. Kadınlar tiz çığlıklar atıp, ortada tek tarafın hareket halinde olduğu oyunu izlerken, gözleri yerlerini sevmiyormuş gibi dışarı fırlamıştı. Erkeklerden birkaçı kahramanlık ve her akşam görüp, selam verdikleri adamı kurtarmak adına hararetle ileriye atıldılar. Ama ikilinin çevresini hızla saran ve müdahale edecekmiş gibi görünmeyen korumalar, yanlarına geçişi imkânsız kılan bir etten duvar örmüşlerdi. Arkadaşları zerre kadar acıması olmayan adam tarafından öldüresiye dövülürken, ellerinden gelen hiçbir şey yoktu.
Çağlayan, tutuk bir anda, "Ne yaptım?" demeyi başardı peltek bir sesle. Ali'nin dudakları görmekten nefret ettiği bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yere yuvarlanmış adamın kanla kızıllaşmış gömleğinin yakasını kavradı ve dizini yere dayadığı bedenine doğru, yukarı kaldırdı. "Bir filmde izlemiştim." Dedi Ali robot gibi vurgusuz bir sesle, " Babayiğit bir adam, kötü adama yaptığı zalimliği hatırlatmaya çalışırken onu tokatlayıp duruyordu. Sonunda adam artık her nedense hatırlıyordu. "Başını yana eğdi ve yine duygusuz bir sesle devam etti, " Tahminim; yediği tokatlar beynini daha iyi çalıştırmaya yaramıştı. " Dişlerini sıkıp, burun delikleri hiddetle

genişledi. “Bence sen de, ‘Hatırlayabilirsin!’” dişlerinin arasından kelimeleriyle birlikte sertçe verdiği öfkeli soluk yüzüne çarptı. Çağlayan, zorlukla başını iki yana sallarken, Ali boynuna dolanan atkısını sakince çekmeye başladı. Ve Çağlayan bu kısa anı yardım çağrısında bulunmak için değerlendirdi. Ellerini zemine dayayıp, başını geriye çevirerek, “Yardım edin!” diye bağırdı. İnsanları kalan tek gözüyle görmek başını daha çok döndürse de birkaçının yüzüne bakmayı başardı. Ani öksürüğüyle birlikte dışarı çıkmaya çalışan kan boğazını tıkadı ve öksürüğünün şiddeti giderek arttı. Korumaların ardında kalan ve çırpınan adamlar artık durulmuş, nefes bile almadan ve kaygılı gözlerle ansızın sergilenen oyunu izliyorlardı. Bir şey gergin boğazına asıldı ve baskısı kısa sürede artıp, onun nefesini içine hapsetmeye zorladı. Parmaklarını can havliyle boynuna dolanan atkıya geçirdi. Kafasının arkası sert bir vuruşla zemine çarparken, beyhude yere çırpınıyordu. Onu öldürecekti. “ Bi… şey… Yapmadım!” diye sızlandı. Saç diplerinden sızan soğuk terlere, tuzlu gözyaşları da eklendi.
“Hatırla!” diye diretti Ali, yüzüne daha çok eğilerek. Gözleri buz parçaları kadar soğuk, ifadesi sanki her gün adam öldürüyormuş gibi donuktu.
Çağlayan deli gibi düşünmeye başladı. Gözleri yuvalarında içe doğru dönüp, göz kapaklı hızla kırpışıyordu. Bedeninde ki can ayaklarından çıkmak istiyormuş gibi çırpınıyordu. Ali uzun yıllar önce onun en yakın arkadaşıydı be çok sık görüşüyorlardı. Arya ile çıkmak gibi bir hata yapana kadar… Çağlayan, sonunda durumu kavradı. Nefessiz kaldığı ve gergin boğazı ateş gibi kavrulduğu için telaşla tek elini zemine vurmaya başladı. Ve zorlukla başını öne arkaya salladı.
Ali atkıyı boynunda çekmedi ama ona kısa bir soluk aldıracak kadar gevşetti. Şiddetli öksürüklerinin arasından, ciğerlerine yeterli gelmeyen ama ona yaşadığını müjdeleyen birkaç sert ve kısa nefes çekti. Ali gözlerini öylece dikmiş onun gözlerine

bakıyordu. “Ha… Hatırlıyorum,” dedi ne kadar değerli olduğunu o anda dışarı vermekten ürktüğü soluğunu dışarı verirken.
“İyi, en azından neden öldüğünü bileceksin,” Ali atkıyı tekrar sıktı ve bu defa gözlerinde yıkılmaz bir kararlılık vardı.
Çağlayan kalan son nefesini harcarken, boş şeyler söylemediğini umdu, “Ço… Çocuklarım var benim!” atkı onu ölümle burun buruna getirmişken tekrar çırpındı. “Be… Benden başka da kimseleri yok!” soluk kadar alçak sesinin ona ulaştığını ummaktan başka çaresi yoktu.
Ali atkıyı gevşetmedi ama hareketi durdu. Çağlayan kırpıştırdığı gözkapaklarının arasından onun gözlerini görmeye çalıştı. Onun usul usul sönen deliliğini net bir şekilde görmüştü. Ölümden dönüp dönmediğine emin olamadan, hırıltılı bir şekilde yaşamdan birkaç nefes daha çaldı ve bunları çabucak harcadı. “ Özür dilerim,” dedi gözyaşlarına engel olamadan,” O, çok güzledi. Ben de çok gençtim! Üzüntüsünün onu benimle olmaya iteceğini sanmıştım. Ama o daha ilk dakikada bana ‘Ağabey’ dedi ve niyetini belli etti!” elleri atkıyı gevşetmek için ürkekçe boynuna uzandı.” Sana söyleyecektim ama bana öfkeliydin ve arkadaşlığımızın daha fazla zarar görmesini istememiştim…” sözlerinin ona değip değmediğini anlamak güçtü. Bir heykel kadar kıpırtısızca durup, sadece ona bakıyordu. Aniden atkıyı boynundan çekip aldı, doğruldu ve arkasını döndü. Tek kelime bile etmemiş, çevrede hayretle onları izleyen insanlara tek bir bakış atmamıştı.
Doğruca Olcay Bey’e ilerledi ve bir baş selamı verip, en az diğer insanlar kadar şaşıran ama bunu herkesten daha iyi gizleyen Olcay Bey’in yanından geçti. Atkı hala sıkılı yumruklarının arasında duruyordu. Sonra aniden durdu. Başını boş masalardan birine çevirdi ve ardından bedenini de o yöne çevirince Çağlayan’ın kalbi bir an için atmayı bıraktı. Bayılmak üzere olan adam, neredeyse inliyordu ama o gitmeden kendisine tekrar döner korkusuyla nefes almaktan bile korkuyordu. Ali, masanın kenarında duran uzun vazoların içindeki canlı güllerden, en

kırmızı ve yeni tomurcuklanmış bir gülü çekip aldı. Tekrar döndü, Olcay Bey'e bir şeyler söyledi ve çıkıp gitti.
Çağlayan'ın bedeni zemine yığıldı. İnsanlara yardım etmek için ona doğru koştururken yaşadığı her saniye için Allah'a şükretti ve onu çeken tatlı karanlığa memnuniyetle adım attı. ***
Arya, açtığı radyo frekansından yükselen şarkının ritmine başını sallayarak eşlik ediyordu. Yüzünü buruşturup, boş olan buzdolabının derinliklerinde bir şey bulamayacağından emin olsa da gömüldü. Açlıktan ölüyordu! Genelde uykusundan böyle midesini kazıyan bir açlıkla uyanmazdı ama resmen kıvranıyordu. Dolabın kapağını dişlerini sıkarak, sertçe kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturup, sırtını kapağa dayadı. Pekâlâ, midesindeki açlık zilleri yeni bir şarkının alt yapısını oluşturuyor olabilirlerdi ama… Bu Ali nereye kaybolmuştu? Üzerinde durmamaya çalışıyordu ama küçük böcekler çoktan beynini kemirmeye başlamıştı bile!
Kalktığı anda gözlerini onun olması gereken boşluğa dikmişti ve yokluğu açlığını bile unutturan bir fark edişle onu yataktan fırlatmıştı. Her yeri aramış- ki bunu yapması için şöyle bir göz gezdirmesi yetmiştiama Ali, görünüşe göre daha ilk geceden onu bırakıp, kulübe ya da… Ya da belki Selin'e gitmişti. Bu içinden aniden yükselen bir hiddet, kıskançlık ve acı dalgasına neden oldu. Dişleri sertçe dudağını çiğnerken, ağzına kan tadı geldi. Ve parmaklarını sanki akmalarına engel olabilirmiş gibi sulanan gözlerinin üzerine örtülen göz kapaklarına bastırarak, içinden saymaya başladı. Kendi sesi kulaklarına çarptığında, sesli bir şekilde saydığını fark etti ama umursamadan devam etti. Ağlamayacaktı! Hayır ağlamayacaktı! "On yedi, on sekiz-"
"On dokuz!" diye fısıldadı bir ses ve dudakları yumuşak dudaklar tarafından örtüldü. Arya, bir çığlık atarak parmaklarını gözlerinden çekip, nefes nefese bir halde öfkeli gözlerle onun neşeyle parlayan gözlerine baktı.

Saçlarında ve omuzlarında hızla eriyen karlarla, yamuk gülümsemesiyle ve yanan bakışlarıyla tam karşısında duran yüze uzanıp, tatlı öpücüğü devam ettirmek istese de, ilk hareketi onun üzerine atılıp, ıslak paltosunun göğsünü tokatlamak oldu.
“Neredeydin?” diye cırladı ve kulaklarına çarpan sesin kendi sesi olduğunu reddetti.
Ali gülerek ondan uzaklaştı, “Bir şeyler almak için çıkmıştım,”
Arya, ellerini beline koyup, hiddetle onun üzerine yürürken, Ali geri geri adımlar atıp, boşta olan elini havaya kaldırdı ve kaşlarını düşürdü. “Bir daha yapmayacağım, tavşanım!”
Arya sıktığı dudaklarını serbest bırakıp, geniş bir gülümsemeyle üzerine atıldı. Bu defa ayaklarını beline dolayıp, onu öpmek için!
Ali onun belini kavrayıp, dudaklarının çağrısına hızla cevap verirken elindeki paketlerin yere düştüğünün farkında bile değildi. Ama elleri Arya’nın belinden aşağıya usulca kayıp, baldırına, oradan da şirin geceliğinin etekleri altından, çıplak olduğunu o anda fark ettiği kalçalarına değince, boğazının gerisinden sertçe inledi ve botları yumurta kutusunun üzerinde tepindi.
“Kahretsin! Kırıldılar,” dedi genç kızın dudaklarının üzerinde dansına devam ederken.
“Kimler?” Arya’nın buğulu sesi üzerine hafifçe kıkırdadı. Dudakları minik öpücüklerle genç kızın kulaklarına doğru bir yol çizerken, bir eli kalçasından yukarı, pürüzsüz sırtına tırmandı. Dokunuşu Arya’nın sırtının yay gibi bükülmesine, göğüslerinin Ali’nin ıslak paltosuna daha çok baskı yapmasına yol açtı.
“Bay ve bayan yumurtalar,”
Arya hem kıkırdayıp hem de ürpermeyi aynı anda başardı. Ali’nin dudakları gerdanına doğru iner ve eli Arya’yı tepeden tırnağa titreten dokunuşlarla teninde gezinirken, başını onun saçlarına gömüp derin bir nefes aldı. Rüzgâr, kar ve Ali’ye has kokuların arasına sinen sigara kokusunu fark etti. Kaşları ayrıntıyla derinleşirken, Ali sanki düşüncelerini okumuş gibi geceliğin

üzerinden genç kızın kabarmış göğüs ucunu hafifçe ısırıp, geriye çekildi. Arya, o anda tüm kokuları unutmuşken, Ali bedenini titreten tatlı bir sızıyla, onu baş başa bıraktı.
“Beynimi uyuşturuyorsun!” dedi Ali, genç kızı suçlarcasına ve poposuna ona çığlık attıracak kadar sert bir şaplak attı.
“Sırılsıklam ve soğuğum, bindiğim taksi leş gibi sigara kokuyordu ve tüm koku üzerime sindi. Senin karnın açlık şarkısını söylemeye muhtemelen çok daha önceden başlamıştır, “Arya burada bir kaş çatışla birlikte kulaklarına kadar kızarıp, ona kötü kötü baktı. Ali bakışlarını umursamayarak, kalçasında gezinen parmakları öne, genç kızın kadınlığına doğru ilerletti ve onu titreten küçük dokunuşlarla gezindi, “hassaslığını söylemiyorum bile!” diye devam etti kalınlaşan bir sesle “ Ve hala seninle tek vücut olmak için uğraşıyorum!” onu yere, ayaklarının üzerine sertçe bıraktı.
“Beynimi uyuşturuyorsun!”
Arya’nın saçları omuzlarına bir şelale gibi dağılırken, sersemlemiş bir halde ileri geri sallandı ve gözlerini devirmeyi başardı. “En azından sende uyuşacak bir beyin kalıyor,”
Ali, hafifçe gülerek hala dengesini bulamamış olan kızın omuzları hafifçe kavradı ve onu sabit durmaya zorladı. Onun sersemliğinin ve yüzünü kızartanın öznesi olmaktan aldığı keyfi saklamayan bir gülümsemeyle, “Duş alacağım. İnan birkaç dakika sürecek, daha sonra yemek için bir şeyler hazırlarız,” onu serbest bıraktı.
Paltosunun çıkarıp, iç kısmına kaçamak bir bakış atıp, dikkatle koltuklardan birinin üzerine bıraktı.
“Yumurtalar!” dedi Arya sanki bir ölünün ardından konuşurmuş gibi yas tutan bir tonla.
Ali kıyafetlerinden kurtulurken, onun ses tonuna ve yumurtalara attığı dramatik bakışa güldü. “ Dondurulmuş bir şeyler aldım. Özellikle sevdiğin şeyler, “çoraplarından kurtulurken konuşmaya devam etti. “Makarnalara yanaşmadım bile, çünkü her nedense her seferinde midem yerine kafama iniyorlar!
O riske giremezdim.” Doğruldu.

Arya'nın içine çektiği sert ve keskin soluk üzerine hızla başını ona çevirdi. Genç kız irice açılmış gözler ve sersemlemiş bir ifade ile ona bakıyordu. Gözlerinin odak noktası Ali'nin göbeğinin üzerine tırmanan sertliğine takılıp kalmıştı. Ali, onun afallamış hali üzerine gülmemek için dudaklarını sıktı. Arya'nın eli hafifçe havaya kalktı. "O şeyi gerçekten de…" güneşte olgunlaşmış bir domatesle yarışacak kadar kızardı ve yutkunarak sözlerini havada bıraktı.
Ali, ilişkiye girdikleri an ürkmemesi için iriliğini ondan saklamaya çalışmıştı ve görünüşe göre başarılı olmuştu." Hı hı" dedi ve göğsüne doğru bir kahkaha balonunun yükseldiğini hissetti.
"Şey… O zaman ikimiz için de büyük başarı…" inanamazlıkla çıkan sesi üzerine, Ali kahkahasını daha fazla tutamadı.
Ali oldukça kısa bir süre içerisinde duşunu alıp, Tunç'un kıyafetleri arasından rahat bir şeyler seçti ve üzerine geçirdi. Uzun tişörtünün kollarını dirseklerine kadar kıvırıp, evin içini saran yumuşak müziğe mırıltılarla eşlik eden ve hızla tezgâhın üzerini yiyeceklerle dolduran Arya'nın yanına ilerledi. Bir an durup, mutfağın ortasında gezinip durmasının sıcak görüntüsünün onu ele geçirmesine izin verdi. Ama genç kızın her zaman aç olan midesi aklına geldiğinde başını iki yana sallayıp, yoluna devam etti. Tezgâhın önünde dikkatini en sevdiği peyniri kesmeye vermiş olan Arya'nın arkasından sokuldu ve bedenini ona yaslayarak, kollarını öne doğru uzatıp, büyük elleriyle ellerini kapladı. Arya yaprak gibi titrer ve memnun bir iç çekişle başını onun göğsüne yaslarken bir anda kaskatı kesildi ve sert bir soluk daha aldı. "Ellerine ne oldu?" diye sordu dehşete düşmüş bir sesle. Ali, Çağlayan'a attığı yumruklarının hatırası, kemiklerinin ve elinin arka yüzeyinin üzerinde beliren kızıl noktaları saklamak için çok geç kalmıştı.

Bölüm 13

Ali bedenini saran gerginliği gizlemek için aralarına mesafe koyarak geri çekildi. Ama sadece yarım adım, daha fazla değil… Bir eli usulca genç kızın elini bıraktı ve serbest kalan narin el, şefkatli bir dokunuşla genç adamın elinin üzerine hafifçe baskı yaptı. “Ali?” diye sordu Arya dalgalanan bir tonla. Ali omzunu ortaya çıkarmak için saçlarını bir tarafa toplayıp, dudaklarını açıkta bıraktığı kadife tene usulca değdirdi. Arya’nın bedeninden ürpertiler geçer ve aklı dokunuşlarıyla karışırken, Ali’nin kasıtlı olarak ağır yaklaşımı devam etti. Beyninin aksine! Zihninin içinde onlarca yalan arka arkaya dizildi ve Ali çoğunu eledi. Arya’nın boynu onun daha rahat ulaşması için yana eğilerek gerildi ve Ali’nin dudaklarının yönü gerginliğin üzerine doğru tırmandı.
“Ali?” diye sordu tekrar genç kız daha ısrarcı bir tonla.
Ali abartılı bir iç çekti ve burnundan verdiği ılık nefes genç kızın tenini yalayıp geçti. “Buz öpücük, soğuk ısırık… Dışarıda felaket bir hava var!”
Arya, elinin üzerini hafifçe okşayıp yana kayarak tutuşundan kurtuldu. Ecza dolabına ilerleyip, aradığını bulana kadar rafları talan etti ve sonunda bir merhemle geri döndü. “Ellerini uzat!” dedi emreden bir tonla. Ali alaylı bir reveransın ardından ellerini ona doğru uzattı. Genç kız abartılı bir ihtiyatla merhemi kızıl noktaların üzerine yayarken, Ali dikkatle onu izliyordu. İnanmış mıydı?
Sanki düşüncelerini okumuş gibi, Arya bir anda gözlerini kaldırıp ona baktı. Kuşkulu bakışları onun donuk bakışlarında bir süre oyalandı ve sonra yanağının içini kemirdi. “Eldivenlerin yok muydu?” “Vardı. Ama şovenist ruhum seni doyurmak için o kadar acele ediyordu ki, aklıma gelmedi.” Arya, onun ses tonunda gizlenen muzipliği ve sözlerinin çift anlamını fark ettiğinde gözlerini kısıp baktı. Bakışları hala kuşkuluydu ama üzerinde duracak gibi görünmüyordu. Yine de Ali, henüz rahat bir nefes alamamıştı.

“Çift anlam? Belden aşağı? Yeni Ali?” Arya inanamazmış gibi gözlerini irice açıp elindeki merhemin kapağını kapadı ve ecza dolabına doğru ilerledi.
Ali bir peynir dilimini ağzına attıktan sonra güldü. “Yeni Ali? O da kim?” hala gülerken kafasını iki yana salladı. “Hayır, baş belam! Daha çok iç sesimin dışa vurumu.” İki uzun adımda, ecza dolabından dönüp, bardak almak için raflara uzanan genç kızın yanında bitti. Arya bardaklar ellerindeyken, bir anda döndü ve ona çarpmaktan son anda kurtuldu. “ Bunu hep yaptık.” Diye fısıldadı Ali, “Birlikte olduğumuz her an… Yan yana durduk, film izledik, yemekler hazırladık, gezdik… “genç kızın yüzüne eğildi, merhemin elinin üzerinde olduğunun farkında olarak, dikkatle omzundan aşağı dökülen saçlarını arkaya atıp, boynunu açıkta bıraktı ve burnu boynuna sürtünce, Arya’nın nefesi aksadı. “Kısıtlanmış hareketlerin özgürlüğü de diyebiliriz,” diye devam etti sözlerine, “Mesela bunu yapmayı hep istedim!” Başparmağı onun sertleşen göğüs ucunda gezinip, Arya’yı nefessiz bırakırken, Ali’nin dudakları alnına dokundu. “Bunu da…” alnı kısa bir süre alnının üzerinde kaldı ve dudakları burnundan bir dizi öpücükle dudaklarına indi. Dili genç kızın alt dudağının üzerinde hafifçe gezinip, dişleri açığa çıkarak dilinin yerini aldı ve hafifçe ısırdı. “Bunu da…” genç kızın dudağını kendi dudakları arasına alıp, hafifçe emdi. Arya, gözlerini kapatıp, ağzının içine doğru inlerken, gevşekçe yana salınmış ellerinden birinin arasından kayan bardak, son anda Ali’nin müdahalesiyle yere düşmekten kurtuldu. Ali, boğukça gülerek bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. Onu kollarının arasına hapsetti ve çenesini başının tepesine dayadı. “Sen etrafımda gezinip dururken hayal dünyam o kadar hareketli, iç sesim o kadar gevezeydi ki, sonunda hep kavga ediyorduk!” Arya bir an durdu, geri çekildi ve boş bakışlarla ona baktı. “Kavgalarımızın bununla ne ilgisi var?” Ali, onu öpüp, özlem dolu bir iç çekişin ardından bedenini serbest bırakıp, tezgâhın üzerinde

duran meyve sularına uzandı. “Sence kavgalarımız neden çıkıyordu?” diye sordu aynı anda.
“İnan, bilmiyorum! Sadece çok fazla öfkelendiğimi ve çıkıp gittiğimi biliyorum. Her seferinde! “ bardakları yemek masası olarak kullanacakları tezgâhın üzerine koydu ve Ali’nin oturduğu taburenin tam karşısına geçmek için hareket etti.
“Buraya gel,” dedi Ali yumuşak ve özlem dolu bir sesle, “Karşımda oturmana yeterince katlandım.” Arya, Ali’nin dünyayı aydınlatacağını düşündüğü bir gülümsemeyle baktı ona ve yanındaki taburede yerini aldı. Genç kız ikisinin de servislerini bonkörce yiyecekle doldururken sordu, “Ee? Neden çıkıyormuş kavgalarımız?”
“Çünkü seni çok fazla istediğimde, kendime dur diyecek yeterliliğe sahip değildim!” güldü. “Çok çabuk öfkelenen bir tabiatın var, ne zaman sana uzanacak olsam sözlü saldırıya geçiyordum ve senin de öfkeden gözün dönüyordu. “ yüzünü ekşitti ”Ya kafama bir sürahi su döküyordun, ya bardağındaki içeceği ya da ne yiyorsak onu!”
Arya, neşeli bir kahkaha attı. “İşte bunu hatırlıyorum.”
Ali, ona hızlı ve kısa süren bir öpücük kondurdu. “Yemeğini ye! Yoksa ben seni yiyeceğim.” Arya onun sözlerini tekrarlatmadan tabağına gömüldü ve kısa bir sessizlik anında tabağındakilerin yarısını bitirdi. Arya içinde bulunduğu ana, Ali’nin kısa aralıklara ona sürekli olarak dokunmasına ve çevrelerini sarıp, birçok duyguyla birlikte onları da içine alan balona inanmakta güçlük çekiyordu. Gözleri sürekli, çatal bıçağını nazikçe kavrayan Ali’nin ellerinin üzerinde gittikçe daha çok belirginleşen kızıllıklara kayıyordu.
Yalan söylüyordu! Niye? Aklı tüm düşünceleri bir kenara itip, bu duruma odaklandı. Ta ki yemek yemeği bırakana ve gözlerini ona dikip bakan Ali’yi unutana kadar…
Ali, onun yemeğini didiklediğini ve bunu uzun dakikalardır yaptığını fark ettiğinde, sonunda dayanamadı. “Sor hadi!”

Arya başını sertçe kaldırıp, kirpiklerinin altında ona kararlılıkla baktı. “Kim?”
Ali dişlerini sıkarak neşesizce güldü. Çatalını ve bıçağını nazikçe tabağına bıraktı. “Bunu anlamıyorum. Nasıl oluyor da birbirimizi bu kadar iyi tanırken aşkımızı görmezden geldik?” düşünürmüş gibi başını yana eğdi ve abartılı bir şekilde bir elini havaya kaldırıp, parmaklarını şaklattı. “Ah. Dur bir dakika! Piçin biri seni Amerika’ya postaladı ve benim sana daha mesafeli durmama sebep oldu!” yüzünde buz gibi bir ifade ile tek kaşını kaldırıp baktı.
“Kim?” dedi Arya ısrarla ve o da Ali gibi çatalını ve bıçağını tabağına bıraktı.
Ali’nin omuzları kabullenmişlikle çöktü. “Çağlayan! Hani beni kıskandırmak için sinemaya gittiğin o… Her neyse o işte!”
“Hayır. Ama o… Öyle biri değildi.” Arya’nın yüzünü afallamış bir ifade kapladı.
“Evet. Ve kesinlikle öyle biriydi!”
“Ayrıca ben seni kıskandırmak için onunla sinemaya gitmedim.” Tırnağıyla tabağın kenarını tırtıklamaya başladı. “Sadece… Gururumu kurtarmaya çalışıyordum. “
“O ise senin ruhsal çöküntünden faydalanmaya çalışıyordu. “
Ali’nin bir eli tekrar tabağına uzandı ve öfkeyle gerilen parmakları bıçağı kavradı.
“Yaşıyor mu?”
“Maalesef, evet.”
“Durumu nasıl?”
“Umurumda değil,”
“Durumu nasıl?”
“Yaşayacak!”
Arya inanamazlıkla başını iki yana salladı. “Ali…” susup dudaklarını yaladı,” onu zerre kadar düşünmüyorum ama… Her zaman böyle yapamazsın! Yanıma yaklaşan birilerini ortadan kaldırmak gibi abartılı bir tepkin var-“

“Çok iyi dedin! Yanına on metreden fazla yaklaşanı ortadan kaldırmak istiyorum.” Kaşları alnının ortasında birleşerek sert bir yumru oluşturdu. “Ve sen, benden millerce uzaktayken bu ihtimallerin bana neler yaptığını biliyor musun? Beni ne hale soktuğunu? Deliliğin sınırında gezdiğimi biliyor musun? Ama bu, başka bir şey… Seninle bir saniye olabilmenin bende ki değerini de bilmiyorsun! Kaldı ki sekiz sene için , çoktan ölmeyi hak etmişti! Ama yapmadım!”
“Ali-“Ali taburede yan dönüp onun bileğini kavradı ve genç kızı hızla kendisine çekti.
“Şişş” dedi kalçasını kavrayıp, onu kucağına çekerken,” Onu konuşmak istemiyorum. Sadece… Biliyorum, bana zamanı geri getirmeyecek, ama eğer bir şey yapmasaydım kıçımdaki kazık her oturduğumda bana batacaktı. Bendense ona batmasını yeğlerim! Şimdi diken üstünde oturacak.”
Güldü “Ya da kazın üzerinde…”
“Çok bozuk ağzın var!”
“Sen o ağzın daha neler yapabildiğini bilmiyorsun!”
“Hım..” Arya tişörtünün açıkta bıraktığı tenine uzanıp dudaklarını onun gerilen derisine değdirdi.
“Öğretecek misin?”
“Uygulamalı olarak!” saçlarını öptü ve geri çekilip kızaran yüzüne baktı. “Ama önce bana bir şeyi açıkla…” “Neyi?”
“On yedi, on sekiz?” Ali, genç kızın ağlamaklı sesini taklit etti. “Ne düşünüyordun?”
Arya ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü eğdi. “Tam şu anda, birbirimizi bu kadar iyi tanımanın o kadar da iyi olmadığını düşünüyorum.”
Ali’nin kolları onu daha sıkı kavradı. “Ne düşünüyordun?” diye sordu ısrarla. “Senin beni bırakıp, kulübe ya da… Ya da…”
“Selin’e gittiğimi düşündün?”
“Evet.” Genç kızın telaşı yüzüne yayılırken, Ali sert ifadesini tehdit eden gülümsemeyi yakalamak için dudaklarını bastırıyordu.”

Yani… Sonuçta nikâha gitmedin ve özür dilemek istemiş olabilirsin ve-“ “Aptal!”
Arya’nın ifadesi bir anda meydan okuyan bir
hal aldı. “Sonuçta gittin!” “O ayrı!”
“Bir dakika müsaade edersen, burada şımarmaya çalışıyorum!”
Ali, başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı. “Şımarmak? Bunun için çaba harcaman gerektiğini fark etmemiştim.”
Arya’nın ağzı balık gibi açılıp kapandı ve sonunda dudaklarını sinirle büzüştürüp, Ali’nin etini parmakları arasında sıkıştırdı ve Ali gözlerini irice açarak inledi.
“Bir şey mi demiştin?” diye sordu genç kız hala etini sıkıştırmaya devam ederken.
“Hayır. Hayır. Onu diyen ben değildim!” Arya parmaklarının baskısını acımasızca daha da artırdı. Ali’nin yüzü acıyla büzüşürken,”Özür dilerim. İnan birazdan şımarık bir prenses olacaksın, söz veriyoru- Ah. Arya canımı yakıyorsun!” gülme ve inleme arasında bir ses çıkardı ve genç kız sonunda parmaklarını gevşetti.
“Özrün kabul edildi.” Dedi mağrur bir havayla burnunu yukarı kaldırırken ve aynı anda Ali, onun kalçalarını kavrayıp genç kızı kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı.
“Demek şımarmak istiyorsun?” Ali’nin sesine yayılan sahte gizem, tek kaşını kaldırıp ona bakmasına neden oldu.
“Yapma şöyle!” dedi Ali acı çeker gibi yüzünü buruşturarak.
“Neyi?” Ali, genç kızın meraklı ve heyecanlı bir beklentiyle aniden parlayan bakışları arasında paltosunu bıraktığı koltuğa doğru ilerledi. Paltoya eğilmeden önce genç kızın havada asılı kalan kaşının üzerinden tek parmağıyla geçti. “Bunu!”
“Zayıf noktalarını böyle açık etmen senin açından çok zararlı!” diye karşılık verdi Arya ve her halinden bu durumdan oldukça keyif aldığı belli oluyordu. Ali homurdanarak paltoya uzandı, iç kısmını açığa çıkarıp, siyahın üzerinde göz alıcı kırmızılığı daha da

keskinleşen gülü çıkardı ve genç kız elini uzatırken, dişlerinin arasına aldı.
“Bu tam bir zoraki ilgi gösterisi oldu-“
Arya gülü onun ağzından çekip aldı. “Hayatımda aldığım en güzel gülü konuşurken yutmana izin verecek değilim,” gülü kokladı ve geniş bir gülümseme dudaklarına yayıldı. “Bu arada… Ne diyordun?” diye sordu tam bir ilgisizlikle.
Ali, onu yatağa taşırken hafifçe güldü. “Acayip romantiksin, diyordum!”
Arya ona cevap vermek için dudaklarını aralamışken, Ali onu yatağa fırlattı. Ve saniyeler sonra yatağa tırmanıp, üzerine uzandı.
“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu boğuk bir sesle.
“İyiyim, teşekkür ederim.” Arya parlayan gözlerini kaldırıp onun gözlerini yakaladı.” Sen nasılsın?” Ali’nin dudakları dağınık saçlarının arasından kendisine bir yol buldu ve kulağına uzandı. Kulağını hafifçe dişledikten hemen sonra fısıltı kadar alçak bir sesle, “Oyunbaz tavşanın birinin eline düştüğüm için oldukça zavallıyım,” Dedi ve başını kaldırıp gözlerinin derinliklerine baktı. “ Mutlu musun?” Arya utanmazca başını salladı ve Ali’nin yüzü buruştu.”Ben ciddiyim, baş belam! Nasılsın?” Arya’nın parmaklarının arasına sıkıca hapsolmuş gül, Ali’nin yüzüne doğru uzandı ve alnından dudaklarına titrek bir yol çizdi. “ Daha önce bu kadar iyi olduğumu hatırlamıyorum,”
Ali’nin gözlerinde olan değişimi saniye saniye izledi ve yumuşak kahverengilerin kararması ensesinden bel kemiğine, midesine de aynı anda etki eden bir titreme gönderdi. Ali, sanki hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca kavradığı gülü elinden aldı, komedinin üzerine bıraktı. Ve Arya’nın gözleri hüzünle gülü takip etti.
“Onları gördüm,” dedi Arya’nın gözleri güle takılıp kalmışken.
Ali sözlerinin anlamanı kavrayamadığı için başını hafifçe geriye atarak, sorarcasına baktı. “Neyleri?” “Yatak odanda sakladıklarını,

benden çaldıklarını! Benim olanları!" sözleri suçlayıcı olsa da sesinin tınısında nazik, yumuşak ve duygusal bir şey vardı.
Ali'nin onu yukarı kaldırmak için omuzlarını kavrayan elleri bir süre duraksadı ve sonra yumuşak bir gülüşle onu nazikçe kendisine çekti. "Zaten anlatmıştım… Ve Güneş Hanım'a, onları depoya kaldırmasını söylemiştim!"
"İş üzerinde yakaladım." Ali, geceliğinin eteklerini yukarı doğru sıyırdı, ardından sıkıca kavradı ve başının tepesinden çıkarıp attı. Görüntüsüyle nefesi boğazında tıkanırken, sertçe yutkundu ve konuşabilmek için bir süre bekledi. " Sapkın olduğumu mu düşünüyorsun?"
Arya'nın dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı,"Anlatmıştın ama görmek başka bir şey… "Bir eli Ali'nin yüzüne uzandı, parmak uçları çenesine dokundu ve yeni çıkmaya başlamış sakalların üzerinde hafifçe gezindi. "Ayrıca sapkın değil, çok… tatlı olduğunu düşünüyorum." Kollarını boynuna doladı ve başını göğsüne yasladı. "Senin evde olduğunu düşündüğüm ve beni geri çevireceğine emin olduğum için, resmen evini bastım ve direkt yatak odasına çıktım." Boğazına takılan bir hıçkırığı yutkunarak göndermeye çalıştı. " Seni bulmayı beklerken… Oraya adım attığımda sanki bir mabede girmiştim. Kutsal ve mukaddes bir alana… Orada öylece dikilip durmaktan ve bakmaktan başka hiçbir şey yapamadım." Hıçkırıkları o dakikaları tekrar yaşıyormuş gibi boğazına dizildiğinde, kısa bir süre sustu ama göz için yapabileceği bir şey yoktu. "Nasıl hissettirdiğini anlatabilmem mümkün değil ama sanki beni orada yaşatmıştın, ruhumun bir kısmı orada bir yerde alay eder gibi beni izliyordu sanki… Ben sadece bir çok kadından çok daha şanslı ve özel olduğumu düşünüyorum." Nefesi Ali'nin göğsüne çarptı ve tüm kaslarını tel gibi gerdi.
"Öylesin!"
"Ne zamandır saklıyorsun?" başını geriye çekip, Ali'nin düşünceyle kırışan alnına, ardından gözlerine baktı.

Ali sorunun cevabı için uzun bir süre düşündü. Alnını öptü, burnunu boynuna sürttü ve ardından burnunun ucunun öptü. Parmakları yumuşak saçlarında gezinirken hafifçe güldü. “Okula ilk başladığında, bana yük olduğun ve tam bir cazgır olduğun için sana uyuz oluyordum. Sırf seni kızdırmak için başlamıştı ama sonra… Bir şekilde devam ettim ve bağımlı gibi ne bulduysam topladım!” gözleri odağını bir an için kaybederek, odadan ve Arya’dan uzaklaştı ve yarım bir gülümsemeyle gülümsedi. “Ama en çok fotoğraflarını çekmeyi seviyordum.” Gülümsemesi daha da geniş bir hal aldı. “
Bir de sen uyurken, seni öpmeyi!”
“Seni seviyorum!” dedi Arya, sanki bunu acilen söylemesi gerekiyormuş gibi telaşlı bir sesle ve bir anda dudaklarına uzandı.
“Bir de bana sor!” diye karşılık verdi Ali, dudakları onun dudakları üzerinde aceleci bir ihtiyaçla gezinirken… ***
Alp Hasırcı, önünde sıra sıra dizilmiş ekranlara şöyle bir bakış attı ve tekrar dikkatini bulmaca dergisine verdi. İşini seviyordu. Dışarıda kanını donma tehlikesiyle karşı karşıya getiren buz gibi bir hava hâkimken, içerinin sıcaklığında olmayı ve sadece gün boyu oturup, ekranları izlemeyi kim sevemezdi ki? Ana güvenlik odasının iki yanında güvenlikçilere ait iki küçük oda daha bulunuyordu. Bir mutfak ve bir tuvalet… Alp, işini seviyordu. Fazla muhatap olmak durumunda olmasa da, çalışanlarını da seviyordu. Özellikle de Müze müdürü Gazel Hanım’a hayranlık besliyordu. İşine olan bağlılığı ve insanlara karşı sıcakkanlı yaklaşımı, emri atında çalışan her elemanın saygı ve sevgisini kazanıyordu. Bir an kaşları çatıldı ve düşünceyle başını yana eğdi. Sorunun cevabına kısa bir süre kafa yorduktan hemen sonra, telefonunu çıkarıp internet servisine girdi ve cevabı arattı.
Belli belirsiz bir ses, dikkatini güvenlik odasının kapısına çekti ve başını kaldırıp sesin kaynağını bulmak için baktı. Kapalı jalûzilerin ardında bir gölge hafifçe kıpırdadığında telefonunu hızla cebine atıp, bulmaca dergisini masasının çekmecelerinden birine attı.

Ayağa kalkamadan kapı hafifçe tıklandı. “Girin,” dedi hafif bir şaşkınlıkla. Çok fazla ziyaretçisi olmazdı ve Gazel Hanım’da kapı çalma gereği duymazdı- ki zaten erken çıkmıştı. Kapı hafifçe aralandı ve sarışın bir baş içeri doğru uzandı. “Merhaba,” dedi nazik bir sesle. Alp misafirinin soğuktan kızarmış ve gereksiz bir yakışıklılığa sahip yüzünü nereden hatırladığını düşünürken, ayağa kalktı. Küçük bir ayrıntı dikkatini dağıtsa da zihni onu hatırlamak için tam zamanlı çalışıyordu. Adamın dudakları neredeyse morarmış görünüyordu.
Sanki iki buz parçası gibi donmuş görünen dudaklar aralandı, “Merhaba,” diye karşılık verdi aynı nezaketle.
“Gelebilir miyim?” diye sordu misafiri ve Alp, onu hatırladı. Gazel Hanım’ın kızı Arya’nın arkadaşı- ya da sevgilisi- Daniel’dı. Alp, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle masasının ardından çıktı ve etrafını dolaşarak, ona doğru ilerledi.
“Elbette,” dedi.
Daniel ürpererek sıcak hava dalgasının içine adımını atıp, memnun bir iç çekişin ardından ona uzanan eli samimiyetle sıktı.
“Umarım rahatsız etmiyorum?” diye sordu.
“Hayır. Hayır. Lütfen, buyurun,” eliyle masasının hemen yanında duran ahşap sandalyeyi işaret etti. “Sıcak bir şeyler alır mısınız?” diye sordu daha misafiri yerine yeni oturmuşken. Adamın hareketlerinde bariz bir tutukluk ve uyuşukluk vardı. Alp, bir an için onun kendi kendine sandalyeye oturamayacağından endişe etti.
“Belki daha sonra,” Daniel, beresini başından çıkarırken, odanın içine ilgisiz bir bakış attı. Soluk renkli gözleri, kızarık yüzünün üzerinde dikkat çekecek kadar parıldıyorlardı.
“Donmuş olmalısınız,” dedi Alp, kendi yerine yerleştiğinde.
Soruyla birlikte Daniel’ın gözleri onun gözlerini buldu.
“Tahmin bile edemezsiniz…” “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Alp, direkt konuya girerek.

“Gazel ile görüşmek istemiştim, ama sanırım kayboldum. “ Daniel, kendi kendine kıkırdadı ve kıkırdaması bir öksürükle boğuldu.
“Bina o kadar büyük ki, insan içinde kayboluyor!”
“ Gerçekten, öyle!” diye onayladı Alp başını sallayarak. “Ama zaten Gazel Hanım bugün erken çıktı.
Aramamı ister misiniz?”
“Ne şans!” dedi Daniel yüzünü buruşturarak ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. “Ama aramanıza gerek yok, sanırım kendim ulaşmak zorundayım.” Kararsız kalmış gibi başını iki yana sallayıp, alt dudağını ısırdı ve sonunda dudakları aralandı. “Özel olarak görüşmek istemiştim,” dedi sıkıntılı bir sesle.
“Ah. Anlıyorum,” ama Alp hiçbir şey anlamamıştı. Bir anda gülümsedi, “Gerçekten sıcak bir şeyler iyi gelebilir?” dedi soru sorar gibi.
Daniel bir anda ayağa fırladığında, kendisi de ayağa kalkmak zorundaymış gibi hızla ayaklandı. “Aslında ben git-“ bir an gözleri içe doğru döndü ve ayaklarının üzerinde ileri geri sallandı.
“İyi misiniz ?” diye sordu Alp, telaşla ve uzun adımlarla yaprak gibi sallanan Daniel’ın yanında bitti.
Daniel, güçsüzce başını sallayıp bir eliyle masadan destek alırken, dengesini kaybetti ve birkaç adım Alp’e doğru sendeleyerek ilerledi. Alp, düşmek üzereyken onu omuzlarından kavradı ve kendilerine en yakın olan sandalyeye- masanın ardında duran kendi sandalyesine- doğru nazikçe ilerleterek oturmasına yardımcı oldu. “Bence gitmek için acele etmeyin,” diye mırıldandı kaygılı bir ses tonuyla. Bu işlerden de hiç anlamazdı. Evde ne zaman biri hastalansa, Alp kaçıp gider bir arkadaşında kalırdı. Hasta insanlardan nefret ederdi, çünkü ne yapacağını hiçbir zaman bilemezdi ve bu kendisini çaresiz hissettirirdi.
Daniel aksak ve hırıltılı birkaç nefes alışın ardından, başını arkaya dayayıp bir ölü gibi sessizce durdu.
“Buhranlı halime o kadar boğuldum ki, sanırım arada bir yerlerde yemek yemem gerektiğini unuttum.” Göz kapakları hafifçe araladı.

“Üzgünüm, seni de zor duruma soktum.” Sesi yorgun ve kendinden bezmiş gibi geliyordu.
Alp, başını iki yana salladı ve gergince gülümsedi. “Biraz beklerseniz sizin için bir şeyler hazırlayabilirim,”
Daniel, ona itiraz etmek ister gibi başını güçsüzce iki yana salladı ve sandalyenin kollarından destek alarak ayaklanmak için hareket etti. Ama bitkin görünen bedeni onu taşıyamadı ve tekrar sandalyeye çöktü. “Çok üzgünüm,” dedi mırıldanarak.
Alp, kararlılıkla kaşlarını çattı. “ İtiraz etmeyin, lütfen. Sizin için bir şeyler hazırlayacağım. Hemen dönerim,” Sesinin kararlı çıkması için kelimelerini vurgulayarak konuştu ve arkasını dönüp odadan çıktı.
Daniel, o gözden kaybolduktan hemen sonra tamamen canlı haline geri döndü ve cebinden küçük iki nesne çıkardı. Gözleri sürekli olarak ofisin kapısına hızlı bakışlar atarken, ana bilgisayara ve kameraların bağlı olduğu bilgisayara ihtiyacı olan programların yüklü olduğu belleği yerleştirdi. Ve programı yüklemeye devam ederken, masanın altına içi ilaç kapsülleriyle dolu iki böcek yerleştirdi. Kalbi heyecandan göğüs kafesine sert darbeler yaparak çarpıyordu ve Daniel bu durumdan garip bir haz alıyordu. Bu kadar kolay olacağını düşünmemişti. Ama rol yeteneğine her zaman güveniyordu. İnsanların zayıf noktalarını fark etmek ve onlarla oynamak kadar eğlenceli daha başka bir şey yoktu. Alp de diğer insanlar kadar vicdanının içgüdülerini köreltmesine yetecek kadar zayıf bir insandı. Ve iyi ki de öyleydi…
Yan odada dolanıp duran ayak seslerini dinlerken, gözleri ekranlar ve kapı arasında gidip geliyordu. Programlar yüklenince, “Evet.” Diye fısıldadı ve bellekleri hızla bilgisayarlardan çıkarıp, programları dosyalardan birinin içine gizledi. Bellekleri hızla cebine attı, başını arkaya dayayıp, gözlerini kapadı ve omuzlarını aşağı indirdi.
Alp saniyeler sonra mükemmel bir zamanlamayla içeri girdi. Telaşlı adımları hızla ona ulaştı, “Daniel?” diye sordu tedirgin bir

sesle. Daniel, ağır ağır göz kapaklarını açıp ona minnetle gülümsedi. Ve onun masaya koyduğu tabağın içinde bulunan ve oldukça leziz görünen sandviçi kısa sürede mideye indirip, kolasını içti.

***

“Lanet olsun!” Michael, dikkatle izlediği ekrandan gözlerini ayırıp masaya sert bir yumruk attı. “Bunlara gerçekten güvenmiştim.” Dedi hayal kırıklığıyla dolu bir tonla.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu arkasında duran ve sesinin tonundan gerginlik akan elemanlardan biri. Michael keyifsizce omuz silkerken, Daniel genişçe sırıttı. “Sevgili Arya’nın nazik yardımına başvuracağız,” küçük odanın içinde bulunan dört adam da bunun kızın ölümü olduğu anlamına geldiğini biliyorlardı ve hiç birisi Daniel kadar hevesli ve neşeli değildi.

“Daha önce hiç-“

“Biliyorum. Biliyorum. Daha önce hiç kimseye zarar vermeden hallettik işlerimizi,” diye elemanın sözünü kesti Michael. Ateş saçan gözleri kardeşini buldu ve başının arkasına sert bir darbe indirdi. “Ama bu piçin şahane planı bizi buna mecbur bırakıyor.” Öfkeyle dişlerini sıktı. “Neden onu dinledim ki?”

Daniel acıyla yüzünü buruşturarak, “Ben hala buradayım!” diye tısladı.

“Kaybolman için her gün dua etsem de…” diye karşılık verdi Michael. Huzursuzca kıpırdandı ve yerinde durmak onu rahatsız ediyormuş gibi bir anda ayağa fırladı. “Siktir!” elleri saçlarını yolmak istermiş gibi başının tepesinde bir süre sabit bir şekilde kaldı ve ellerini indirip beline yerleştirdi. “Pekâlâ, eserler iki gün sonra burada olacaklar, yani iki gün içinde kızı yalnız yakalamalıyız. Ve kahretsin ki daha nerede olduğunu bile bilmiyoruz. “ kıza üzülüp durmaktan vazgeçmesi gerektiğini kendisine hatırlatarak ciddi bir ifade takındı. “Sen evlerinin önünde beklemede kalacaksın.” Dedi elemanlardan birini işaret ederek, sonra diğerini işaret etti. “Sen de babasının takip

ediyorsun," diğerine geçti. "Sen Gazel'i ve sen de Ali'nin kulübünü gözetliyorsun." Gözleri tiksinti dolu bakışlarla kardeşini buldu. "Sen de bizden haber geldiği anda kızı arıyorsun ve gitmeden önce ona veda etmek istediğini söylüyorsun," başını iki yana salladı çaresizmiş gibi, "Gerisini zaten biliyorsun…"
Daniel'ın yüzünde beliren soğuk ve tehlikeli gülümseme üzerine yumruğunu sıkıp, ona savurdu ve son anda kendisine engel olarak, topukları üzerinde dönüp odadan ayrıldı. Bu adam gerçekten onun kardeşi miydi?
***
Arya avuç içini alnına dayayıp, aynı anda başını iki yana salladı. "Telefonu hiç açmamalıydım!" dedi hayıflanan bir tonla.
Ali, taksi şoförüne dikiz aynasından çabucak bir bakış atıp, ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. "Beni videoya aldığın için oldukça memnunum. En azından durumda hiçbir suçum olmadığını kanıtlayacak bir şeyim var. Ömer Amca pompalıyı alnıma dayadığında, ben de ona videoyu göstereceğim." Arya'nın hareketlenen kolunu fark ettiğinde, parmakları sıkıca kolunu kavradı. "Bedenimdeki her morluk aleyhine delil olarak kullanılacaktır!"
Arya sinir krizi geçirmenin eşiğine gelmiş gibi abartılı bir nefes aldı. " Ali, hala dalga geçiyorsun! Adem Amca, babamın sinirlerini öyle zorlamış ki annem, Adem Amca'nın hayatından endişe ediyor!
Gerçekten!"
Ali başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı. "Pekâlâ, biz gittiğimizde eğer baban, babamı öldürmüş olursa bu seninle karı-koca değil, kan davalısı olacağımızı gösterir,"
"Allah'ım! Adem Amca'dan kalır yanın yok!"
Ali sırıttı, " En son ne demişti?"
Genç kız sinirli bir gülüşle gözlerini devirdi. " Adem Amca bitter çikolata seviyormuş, biz seni istemeye geldiğimizde istediği çikolataları götürmezsek elinden gelen zorluğu çıkarırmış," genç

kızın son sözleri gülüşünün arasında boğuldu. Elini ağzına götürüp bir kahkaha attı. “Ya da annemin kahkahalarının arasından anladığım şeyler bunlardı. Zavallı babam,”
Ali, onun omzuna sardığı kolunu hafifçe sıktı, şakağına bir öpücük kondurdu ve bir anda yüzü ciddi bir hal aldı. “Bir gün daha kalmakla gerçekten hata ettik,”
“Sana söylemiştim!”
“Evet. Bana söylemiştin, yatakta kedi gibi gerinirken, hiç çıkmak istemediğini söylerken ve üstelik çıplakken…”
***
Ömer, salonun ortasında volta atar ve duvar saatine saniye arlıklarla bakarken, Adem yayıldığı koltuktan onu izliyor ve bıyık altından gülümsüyordu. “O öldürücü yeşil gözlerinin saati korkutup zamanı ileri saracağını sanıyorsan, sana söyleyeyim ‘ Yaşlandın be arkadaşım!’”
Ömer gözlüklerinin üzerinden aynı şiddetli bakışlardan Adem’e de gönderdi. Elbette onun üzerinde de bir etkisi olmadı. Eşleri mutfakta fısır fısır konuşur ve kıkırdarken, evin içinde morali bozuk olan tek kişi Ömer’di.
Ömer’in aklını kurcalayan başka bir ayrıntı daha vardı. Daniel! Bir gün önce müzeye gidip, güvenlik görevlisine Gazel ile görüşmek istediğini söylemişti ve daha detaylı bir açıklama yapamadan hastalanmıştı. Güvenlik görevlisinin yardımıyla kendisini biraz toparladıktan sonra, müzeden ayrılmış ve çıkmadan önce Gazel ile kendi çabalarıyla görüşeceğini söylemişti. Ömer, istemsizce dişlerini sıktı. Daniel’ın ne Arya ile ne de Gazel ile bir daha bir araya gelmesini istemiyordu. Adam da onun tenini karıncalandıran ve huzursuz eden bir şey vardı.
Ömer daha derinlere dalmadan zil çaldı. Başını kaldırıp salonun boş giriş kapısına baktı ve Gazel’in kapıyı açmaya ilerleyen bedenini gördükten sonra topukları üzerinde dönüp, Adem’in yanında bulunan tekli koltuklardan birine oturdu.

Günlerdir onunla alay eden ve eline geçirdiği her fırsatı değerlendiren Adem'in an ve an alaylı ifadesinin değişimini izledi. Elbette ebeveynleri olarak, çocuklarının birlikteliklerini onaylıyorlardı ama onlar böyle oyunlar çevirip, çocukça hareket ettikçe bir yere varamayacaklarına olan inançları, artık ipin bir ucundan tutmaları gerektiğini anlatıyordu.
Ali salona girmeden önce, parmaklarını parmakları arasından geçirdiği Arya'nın elinin arkasına bir öpücük kondurdu ve ona cesaret verircesine gülümsedi. Bir az önce kendi cesaret gülümsemesini Gazel Teyzesi ve annesinden almıştı. Ama Ali, Ömer Amcasının tepkilerinden her şeyden çok çekiniyordu. En az Arya kadar gergin ve huzursuzdu ama o, hislerini alaycılığının ardına saklayabiliyordu. Ta ki o anda kadar… Arya, ondan birkaç adım önce salona girdi ve suçlu bir tonla iyi günler dileklerini sunarken, onun arkasından salona girdi.
"Selam," dedi kuru bir tonla. Önce ciddi yüz ifadesine rağmen gözleri parlayan babasına, ardından kaşları gözlerini örtecek kadar çatılmış Ömer Amca'sına baktı ve Arya'nın tam karşısına geçip oturdu. Onların arkasından kahve servislerini yapan anneleri girdi. Salonda uğursuz bir sessizlik hâkimdi. Ya da Ali uğursuz olduğunu düşünüyordu. Bu yaşlı ama şamatacı grubun bir dakikadan daha fazla sessiz kaldığını görmemişti ve bu durum onu daha da tedirgin ediyordu. Aslında her şey ortadaydı. Aileleri de onların birlikteliklerini onaylıyordu ama izledikleri yolun biraz dolambaçlı ve karmaşık olması işleri karıştırıyordu.
Annelerinin de yan yana bir koltuğa oturmalarının ardından babası boğazını temizledi ve konuşmadan önce dudaklarını yaladı. "Sanırım laf kalabalığı yapmaya gerek yok." Arya da Ali de aynı anda onaylarcasına başlarını salladılar. "Bizim etrafımızda bir şeyler çeviriyorsunuz ve bizim bu kalkıştığınız çocukça hareketlerden her zaman son anda haberimiz oluyor." Gözleri neredeyse hiç kırpılmadan ikisinin arasında gidip geliyordu. "Bir an biriniz ülkeye yanında bir herifle gelip, ben nişanlandım diyor,

bir an sonra diğeriniz kim olduğunu bile bilmediğimiz bir kadınla evlenmeye kalkıyor. Sonra hepimiz damadın ve gelinin olmadığı bir nikâhın ortasında, sizin ortadan kaybolduğunuzu duyuyoruz. Ve bu saçma sapan işlerinize çevrenizdeki iyi niyetli insanları da karıştırıyorsunuz!" koltuğunda arkaya yaslandı ve kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Oradan bakınca sizlere birer kukla gibi mi görünüyoruz." Arya başını iki yana sallarken, Ali gözlerini bile kırpmadı. Belki hak etmiş olabilirlerdi ama çocuk gibi azarlanmak – hem de herkesin önünde-gururuna bir parça da olsa dokunuyordu. Hak etmiş olsalar bile…
"Bu tür meseleler özel olabilir ama en azından tecrübeli aile büyüklerinden- en azından daha yumuşak başlı ve uyumlu annelerden- kılavuzluk edebilmeleri için yardım ve görüş alınır," Ömer'in bir anda lafa girmesi, Ali'nin daha dik oturmasına ve uzun, çok uzun süreden sonra ilk defa kızarmasına neden oldu. "Ayrıca insanlar konuşarak iletişim kurarlar! Siz ikiniz yıllardır yan yana duruyor ve birbirinizi çok iyi tanıyorsunuz ama anlaşılan kavga etmekten ve birbirinizi alt etmeye çalışmaktan başka hiçbir şey yapmamışsınız. Birbirinizi anlamaya bile çalışmamışsınız! Ve sonra bir anda her şeyi karman çorman yapıp, bizi de kendi fırtınanıza sürüklüyorsunuz." Burnunun ucuna düşen gözlüklerinin üzerinden kararlı ve ürkütücü bir bakış attı. "Şu andan sonra, isteseniz de istemeseniz de ipleri elimize almak durumundayız. Kısa zamanda nişanınızı gerçekleştirip, bu işi fazla uzatmadan evlenmeniz gerektiğini düşünüyoruz." Yakıcı bir alayla parlayan bakışları Arya'yı buldu. " Sonra maazallah teknolojinin sizi ele geçirmesine, insan ilişkilerinin nasıl olması gerektiğini unutmanıza ve karşılıklı, yüz yüze iletişim kurmaktan bir haber kalmanıza izin verirsiniz!"
"Baba-" Ömer, elini kaldırıp Arya'nın çıkışını yarıda kesti. "Söylediğim gibi, en kısa zamanda bu iş 'bizim' belirlediğimiz zaman ve şartlarda sonlanacak."

“Katılıyorum!” diye araya girdi Adem ve son anda dudakları muzip bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.”
Sonuçta oğlumun iffetine leke sürüldü. Bu işi bir an önce temizlememiz gerek!”
Ali, Gazel ve Şirin dudaklarını zorlukla birbirine bastırdı. Arya şiddetli bir öksürük nöbetine tutuldu. Ömer ise istifini hiç bozmadan, koltuğunda arkaya yaslandı ve gözlerini Ali’ye dikti.
“Sanırım düğününüzden önce babanı katledeceğim! Ama inan sana ondan çok daha iyi bir baba olacağım ve yokluğunu hiç aratmayacağım! Hatta belki benim için dua bile edersin! Dur bir dakika, buna eminim! Seni ondan kurtardığım için her gün bana şükredeceksin…”
***
İki saat sonra Ali, Arya’nın evinin giriş kapısında onu kaçıncı kez öptüğünü hatırlamıyordu. “Kısa zamanda dönmeye çalışacağım, tavşanım. Bugün kulübe uğramak zorundayım, kızlar birbirine girmişler ve bu gece onların gösterisi olacaktı-”
Arya gülerek onun göğsüne elini dayadı ve genç adamı ittirdi. “Git artık! “
“Gelmek istemediğine emin misin?” sesinde bariz bir ısrar vardı. Ama Arya banyo yapmak ve kendi kıyafetlerine kavuşmak istiyordu. Ve Ali ile geçirdiği günlerin ardından bedeni bitkin düşmüştü. “Eminim. Kıskançlıktan kendimden geçip, senin dansçı kızları kelaynaklara benzeyene kadar yolmamı istemezsin sanırım.” dedi, ona uzanıp tekrar öptü ama kısa bir öpücük için birleşen dudakları dakikalar sonra zorlukla birbirinden ayrıldı ve genç kız nefessiz kalmış bir halde geri çekildi. “Git hadi!” Ali’nin elinde tuttuğu bereyi aldı ve nazikçe başına takıp, geri çekilerek ona alıcı gözle baktı. “ Git ve çabucak bana geri dön!”
Ali özlem dolu bir iç çekişle arkasını döndü ve hızlı adımlarla bahçeyi geçip gözden kayboldu. Arya kapıyı kapatıp, genişçe sırıttı ve ardından kendi kendine güldü. Kum saati onun için tersine dönmüştü. Annesi gece yarısına doğru müzeye gelecek olan

eserleri için işinin başına dönmüş, babası nöbeti olduğu için hastane gitmişti. Hızlı adımlarla odasına çıktı, vazgeçemediği masa üstü bilgisayarını açtı ve neşeli bir şarkı için müzik dosyalarından birine girdi. Gözleri klavyenin hemen yanında duran telefonuna takıldı ve kısa bir kararsızlığın ardından yüzünü buruşturarak banyoya gitmeye karar verdi.
Ali ile çekilmiş birçok fotoğrafı vardı ve hepsini bilgisayara yükleyip, saatlerce onlara bakmak istiyordu. Uzun ve sıcak bir banyonun ardından, üzerini sıkıca giyindi ve bilgisayar masasının önündeki rahat sandalyesine kendisini bıraktı. Telefonunun ekranını açtığında cevapsız aramalarını fark etti. Ali olduğunu düşünerek gülümsedi ama numaranın Daniel'a ait olduğunu fark ettiğinde kaşlarını çatarak, dudağını ısırdı. Beş cevapsız arama ve bir mesaj… Arya mesajı açtı ve omuzları çöktü.
'Amerika'ya dönüyorum. Ve sana veda etmek istiyorum. En azından yaşamış olduğumuz güzel anlara bir veda borcu olduğumuzu düşünüyorum. Lütfen, beni geri çevirme! Seni hala seven Daniel…' Arya, kararsızlık dolu kısa bir an yaşadı. Beyninin içinde küçük bir çatışma oldu ve vicdanı ile karşı karşıya kaldı. Onu görmek istemiyordu ama görmesi gerektiğini biliyordu. Söylediği gibi yaşadıkları anlara ve Daniel'ı kandırmış olmasına bir veda borcu vardı.
Telefonundan bir numara tuşladı ve fazla beklemesine gerek kalmadan tek bir çalışta cevap geldi."Baş belam? "
"Bir şey söyleyeceğim ama hemen sinirlenmeyeceğine söz vermeni istiyorum,"
Arya, Ali'nin derin iç çekişini duydu. "Söz veremem" dedi biraz önce ki neşeli tonundan tamamen sıyrılmış bir halde.
"Pekâlâ, öyle ya da böyle söyleyeceğim."Derin bir iç çekti ve boğazını temizledi." Daniel, Amerika'ya dönüyormuş ve son bir kez görüşmek istiyor,"

Arya hattın ucundan Ali'nin dişlerinin gıcırtısını duydu ve dudağını ısırdı. "Biliyorum, istemiyorsun ama… Sonuçta onu kandırdım. Gerçekten!"
"Tek bir kere söyleyeceğim ve bir daha söylemeyeceğim, eğer illa ki görüşeceğim diyorsan benimle birlikte görüşeceksin ve ona on adımdan fazla yakın durmayacaksın! "alçak sesi Arya'nın tüylerini ürpertti ve oturduğu sandalyede dikleşmesine neden oldu.
"Tamam. Teşekkür ederim." Arya'nın fısıltı gibi alçak sesi üzerine Ali, bir küfür savurdu.
"Tavşanım, seni üzmek değil niyetim ama inan, kıskançlığımla alakası olmayan bir şekilde ondan haz etmiyorum."
"Biliyorum." Dedi Arya daha yüksek bir sesle, "O zaman sen döndüğünde onu arayacağım,"
"Teşekkür ederim."
"Seni seviyorum."
"Bir de bana sor…"
Arya, masal kahramanları gibi bulutların üzerinde uçarken ve uyuşuk bir gülümseme yüzüne yayılırken telefonu kapadı. Ve telefonunu bilgisayarına bağladı. Resimleri tek tek bilgisayara yükledikten sonra, midesine daha önce yabancı olduğu ama son günlerde sık sık yaşadığı bir kıpırtı yerleştiren resimlerden birini büyüttü ve hülyalı bir gülümsemeyle gözleri uzun süre resimde takılı kaldı. Ali'nin bir kolunu belini sıkıca kavramış ve onu kendisine çekiyordu. Kıpır kıpır olan bacakları birbirine karışmıştı ve Ali, saçları darmadağınık, uykuyla yüzü şişmiş olan Arya'ya dünyada bulunan tek insan oymuş gibi bakarken, Arya fotoğraflarını çekiyordu. Arya, fotoğrafa kendini o kadar kaptırmıştı ki, ekranda beliren siluet hafifçe kıpırdamadan onu fark edemedi. Sert bir nefes alırken, kalbi neredeyse durdu ve hızla başını çevirip arkasına baktı.
Daniel, yüzünde daha önce görmediği soğuk ve tehlikeli bir gülümsemeyle ekrana bakıyordu. Başıyla ekranı işaret etti ve

dudakları beğeniyle büzüldü.“Oldukça sanatsal ve estetik olduğunu düşünüyorum.” Bölüm 14

Eline bir kırbaç almak istiyordu! Bir kırbaç alıp, sorun teşkil eden tüm cazgırları hizaya getirmek istiyordu. Suçlu ve şımarık öğrenciler gibi tırnaklarını kemiren ve karşılarında iki sıra halinde dizilen bu kızları temiz birer sıra dayağına çekse, aslında hiçbir sorunları kalmazdı. Tabi Ali Bey, buna müsaade etseydi! Kendisi sert, disiplinli ve kuralcı bir koreograf olmasına rağmen neonlara sözünü geçirebilmiş ne de incir çekirdeğini doldurmayacak kadar küçük bir problemin büyümesine engel olabilmişti. Ali Bey, ne zaman birkaç günlük ortadan kaybolsa hep bu duruma düşüyor, onları disipline edemediği için kendisini suçlu hissediyordu.
Ali Bey de her defasında durumun onunla ilgili olmadığının altını çizip duruyordu, ama elinde değildi.
Her tartışma Ali Bey’in yokluğunda patlak verdiği için kendini suçlu hissetmekten alıkoyamıyordu.
Saygıdan yoksun kişilikleri, ezici olduğunu düşündüğü; olgun yaş faktörünü de ortadan kaldırıyordu. Hepsi şımarık birer oyuncak bebekti! Başka bir şey değil! Ama ne yazık ki; bulabilecekleri en profesyonel dansçılar da onlardı. Yüksek egoları kendi standartlarında, denklerinde olan ve birlikte çalışmak zorunda oldukları ekip arkadaşlarını küçümsemelerine neden oluyordu. Ve her fırsatta bunu dile getirme gibi bir alışkanlık edinmeleri, onları gereksiz ve ölçüsüz – kimi zaman saç yolmaya kadar ilerliyordu atışmalar- bir kavganın içine çekiyordu.
Ali Bey dans prova salonunun kapısında belirmeden sadece birkaç saniye önce, yüksek ve kulak tırmalayıcı sesle- kimi zaman küfürler havada uçuyordu- herkes birbirinin sesini bastırmaya çalışıyordu. Şimdi herkes süt dökmüş kedi gibi mırıldana mırıldana ama gururlarından ödün vermemeye çalışarak, mağrur burunlarını kaldırıp hadiseyi anlatmaya çalışıyorlardı.

Ali Bey, bir mucizeydi! Artık bunu anlamıştı. Başka hiç kimse bu kızları sakinleştiremez, sesini bile yükseltme gereği duymadan tatlı diliyle onların ağızlarından sözleri kolayca çekip alamaz ve kimseyi gücendirmeden onlara geri püskürterek kendi anlaşmazlıklarının ne kadar saçma ve küçük düşürücü olduğunu anlatamazdı.
Söz sırası gelen her kız, kendi sözlerinin ve iddiasının ne kadar çocukça ve kişiliksiz olduğunu fark edip, sesini sonuna bir fısıltıya dönüşerek çenesini kapatıyordu. Kimse kimseden özür dilemiyor olabilirdi, ama azarlanmadan, hakarete uğramadan- ki Menekşe daha az disiplin sahibi olan başka kızların çok daha fazla hakarete uğradığı yerlerde çalışmıştı- ve tepki almadan yanakları utançla kızarıyordu. Ali Bey, bir mucizeydi!
“Pekâlâ,” diye söze girdi Ali Bey yumuşak bir sesle,” Artık bu tatsız durumu, ortadan kaldırdığımıza göre başka herhangi bir problemi olan, lütfen şimdi bana iletebilir mi?” Sanki sıfır araba gibi parlayan yüzünü kızlara kaldırıp, yıldızların gökteki yerlerini şaşırıp kendilerine yeni bir yer bulmuş gibi görünen gözlerini onlara dikti.
Menekşe, kendi kendine bahse tutuştu. En azından bir tanesinin kendinden geçip, bayılma ihtimali çok yüksekti. Sol uçta dikilen yapay kızılcık; favorisiydi! Eğer Ali Bey konuşurken gözlerine bakarsa, ya da Allah korusun kıza gülerse falan kesin bayılacaktı. Daha şimdiden hamamda göbek taşına yatıp, iyi bir tellak tarafından yoğrulmuş gibi mayışmış görünüyordu. Allah’tan salya akıtma gibi huyları yoktu, yoksa zeminde buz pateni yapıyor gibi kaymaya başlarlardı.
Allah için Ali Bey daha bir tanesine bile bugüne kadar kur yapmış değildi. Ama bu, ne kızları yıldırıyor ne de onun hakkında hayal kurmaktan geri bırakıyordu. En azından birkaç tanesinin onunla ileriye dönük boş ve uçuk hayallerinin olduğunu ilk ağızdan duymuştu.

Ama yaşça ondan çok büyük olan ve ona kayıtsız kalan- Allah'a şükür- Menekşe bile bugün ondaki farklılığa kayıtsız kalamamıştı. Adam, tüm umutlarını yitirmiş birine piyango vurduğunda nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu. Muzaffer bakışlar, gülümsemeden duramayan seksi bir ağız, ışıl ışıl yumuşak kahverengi gözler… Zaten cezp edici olan Ali Bey, o gün kalpleri tehlikeye atan bir görünüme sahipti. Pencereden dışarıya bakıldığında soğuk hava nasıl istemsizce insanı ürpertiyorsa, Ali Bey'in görüntüsü insana ateş basmasına neden oluyordu. Menekşe'ye ateş bastığından değil! O sadece kızların ona verdiği tepkiyi ve Ali Bey'in bu duruma olan kayıtsızlığını gözlemliyordu.

"Ali Bey, saçlarınızı mı kestirdiniz?" diye sordu cesur kızlardan biri. Her nasılsa kelimeleri iç çekiyormuş gibi çıkmayı başardı.

Ali Bey'in bakışı esmer güzelini buldu. " Hayır," dedi hafifçe gülümseyerek. Bir eli zaten kısa kesimli olan saçlarının arasından geçti. "Sanırım biraz daha kestirirsem, makyajınızı kafamdaki yansımanızdan yapabilirsiniz!"

Menekşe, genç kızın ne sormak istediğini en az diğer kıkırdayan kızlar kadar iyi biliyordu. Ali Beyde bir değişim vardı. Ama farklılık ne kadar netse, değişime neden olan şey o kadar belirsizdi.

Esmer güzeli yüzünü asarak, somurttu. Diğer kızların kıkırdamalarına rağmen minik burnu havaya kalktı ve bir soru sorma cesareti daha gösterdi. "Ama bugün çok farklı görünüyorsunuz?"

Ali Bey'in tek kaşı kusursuz bir kavisle havaya kalktı ve dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Yüz gerdirme operasyonu," dedi hafif bir alayla ve kızlar hep bir ağızdan gülüştüler.

Ali Bey, Menekşe'ye döndü. "Başka bir şey?"

"Hayır, Ali Bey," Çabucak, mahcup bir gülümseme dudaklarında belirdi." Yine sizi çağırmak zorunda kaldığım için üzgünüm,"

“Olma! Bu, benim görevim.” Ona güven verircesine gülümsedi ve tekrar kızlara döndü. “Pekâlâ, başka bir şey yoksa izninizi istiyorum, bayanlar,” göz alıcı, geniş bir gülümseme dudaklarını şekillendirdi. “Aslında bu izni birkaç güne çıkarmak istiyorum. Zira çok kısa zaman içerisinde gerçekleşecek olan düğünüm için hazırlık yapmalıyım.”
Salon bir an sessizliğe gömüldü. Tutulan nefesler, aynı anda birçok ağızdan çıkan hayret nidaları eşliğinde dışarı salındı. Hem tebriklerini hem de cesaretli bir alayla üzüntülerini dile getiren kızların sözleri birbirine karıştı. Menekşe’nin de ağzı açık kalmıştı. Asla evlenmeyeceğini düşündüğü adamın ani evliliği, neden piyango vurmuş gibi – ki Ali Bey’in piyangoya ihtiyacı yoktu, ama her kişinin piyango anlayışı farklı olabilirdi- havalarda yürüdüğü anlaşılıyordu.
Ali Bey, coşkulu seslere gülerek karşılık verdi. Salonun kapısı aniden açıldığında, yüksek sesler mırıltıya ve fısıldanmaya dönüşüp aniden kesildi. Herkesin başı bir anda kapı korumalarından biri olan ve son derece utangaç görünen Halim’e çevrildi.
Halim gözlerini Ali Bey’den ayırmadan, “Ali Bey, Çiçek adında bir bayan sizi acilen görmek istiyor!” bir süre alnı düşünceyle kırıştı,” İki gündür de geliyor…”
Ali Bey’in kaşları düşünceyle derinleşti, bir süre kararsızmış gibi göründü ve ardından, “Burada bekliyorum,” diye bildirdi otoriter bir tonla.
***
Çiçek ne tam olarak içeri alınmıştı ne de dışarıda bırakılmıştı. Ama insanı uçuracakmış gibi sert esen rüzgârın ve karın altında kalmaktansa orada olmak iyiydi. Kimlik kontrolünün yapıldığı küçük, lobi gibi alanda, karşısında bulunan aynadan kendi abartılmış giysilerine ve güzel yansımasına bakarak, rahat bir kanepede oturuyordu. Yanından karınca sürüsü gibi insanlar

geçiyordu. Kimi göz ucuyla, kimi alıcı gözle, kimi de şüpheyle ona bakıyordu.
Bu bakışlara alışmıştı. Giyim tarzı, dışarıdan bakanlara onun ne olduğunu anlatan minik bir ipucuydu. Gıcır gıcır parıldayan kırmızı, platform topuklu rugan ayakkabılar, pullarla işlenmiş kırmızı bir etek, siyah ince külotlu çorapların uyumu, Çiçek'in gözünde onu karşı konulmaz kılıyordu. Diri göğüslerini neredeyse ortaya seren eflatun rengi şeffaf bluzu, sahte ama göz dolduran parlak taşlarla süslenmiş kolyesiyle göz dolduruyordu ve sırf bu ganimeti açıkta bırakmak için beyaz kısa kürk giyiyordu.
Anımsamak istemediği ama kulağına dolan tüm seslerin arasında yerini koruyan sesin sahibi, bir zamanlar ona böyle söylemişti. Bir anda irkildi. Ne zaman onu düşünse istemsiz bir titreme bedeninden geçiyor, eli çenesinden kulağına uzanan yara izine gidiyordu. Elini çabucak kucağa, diğerinin yanına indirdi. Hepsi geride kalmıştı. Ali'nin sayesinde!
Ona bir hayat borçluydu. Bir gece kaldırımın üzerinde, artık gözlerini açmaya ve daha fazla yalvarmaya gücü kalmayana kadar dövülürken, dünya onun için bir anda donmuştu. Birkaç kalp atımlık saniyeydi ama durmuştu. Acıyı zaten hissetmiyordu. Daha sonra geleceğini artık biliyordu, bu işte uzmanlaşmıştı. Ama ağır darbeler, küfürler, cevabını bilmediği sorular, serçe parmak kalınlığındaki küçük çakının bedenine girip çıkması bir anda durmuştu. Hissettiği yek şey; sıcak yaz gecesinin onu okşayan rüzgârıydı.
Memnun bir mırıltıyla gözlerini kapamış ve tekrar açtığında kendini kocaman bir evde, kocaman bir yatağın içinde prensesler gibi yatarken bulmuştu. Ali, onunla çok nadir görüşse de ilgisini eksik etmemiş, derin yaraları iyileşip, yeniden insan gibi görünene kadar evinde misafir kalmasına müsaade etmişti. Ardından onu döven ve pazarlayan kocasından ayrılması için bir avukat tutup, boşanma işlemi gerçekleşene kadar onu kendi himayesinde tutmuştu.

O esip gürleyen koca, bir kez daha karşısına çıkmamıştı. Mahkemeye gitmeye bile gerek kalmadan bir anda özgür kalmıştı. Bu süre boyunca çiçek gerçekten yaşamanın ve ilgi görmenin, insan olmanın ne demek olduğunu anlamıştı. Ve yine bu süre boyunca oldukça nadir karşılaştığı Ali, ona asla beklediği gözle bakmamıştı. Çiçek o zamanlar kendisini cinsiyetsiz gibi hissetmişti. Ve bunun verdiği tatlı huzurla kısa bir şok yaşamıştı. Özgürlüğüne tamamen kavuştuğunda Ali'nin evinden ayrılmış, onun yardımlarıyla bir süre daha kendi başına ayakta kalmıştı. Ali sıklıkla onu arar, bir ihtiyacı olup olmadığını sorar ve kendisi de bundan mutluluk duyardı. Ta ki Çiçek, bu defa kendi rızasıyla eski işine geri dönene kadar…

Ali bir şey söylememiş olsa da ona kızmış, ama ne yaptığı işe karışmış ne de hakkında bir yorumda bulunmuştu. Mecbur kaldığını bilseydi belki ona bu kadar kızmazdı ama Ali, onunla bu konu hakkında tek kelime bile konuşmamıştı.

Çiçek derin bir iç çekti. Sonunda uzun zamandan sonra Ali onu aramış ve Çiçek de mutlu olmuştu. Ama Ali'nin isteğini duyduğunda, hem şaşırmış hem de gücenmişti. Eh. Sonuçta yaptığı iş buydu değil mi? Gücenecek bir şey yoktu. Onun kendisi dışında da birini bulabileceğini biliyordu ama Ali'nin konuşmak yerine, ona kızgınlığını bu yolla gösterdiğini biliyordu.

Ve zaten ona bir hayat borçluydu. İki gündür uzun yolları arşınlıyor, onu bekliyor ama bir türlü ona ulaşamıyordu. Her geçen saniyeyle birlikte geç kalmış olabileceğinin düşüncesi onu korkutuyordu. Ali ile konuşması gerekiyordu. Hem de hiç vakit kaybetmeden! Telefonlarını kapatmamış olsaydı ona çok daha önceden ulaşabilirdi. Ve kulübe gelmek son anda aklına gelmişti. Çiçek, geç kalmadığını umuyordu.

Ali'ye haber vermek için yanından ayrılan yarma, kalabalığın içinde belirdiğinde telaşla ayağa fırladı. Bu kadar iri bir adamın, bir kadına bakarken kızarması komikti. Yanına kadar ilerledi, ona hafifçe, çekingen bir tavırla eğildi, kabalık ve müziği bastıracak

kadar gür bir sesle," Beni takip edin," diye bildirdi. Onun uzun adımlarının arkasından, kendi telaşlı ve küçük adımlarıyla ilerliyordu. Ayağında bulunan yüksek topukluların da bu tempoya hiç yardımı olmuyordu. Ama Ali'ye bir an önce ulaşmak istiyordu. Neredeyse kulübün yerden oldukça yüksek ve büyük pencerelerinden taşacakmış gibi görünen insan yığınının etrafından dolanıp, en uzak köşedeki kanatlı kapıya ulaştılar. Yarma utangaç bir baş eğmeyle onun için kapıyı açtı ve genç kadının arkasından, ondan beklenmeyecek bir zarafetle içeri süzüldü. Koridora girdikleri an, müzik sanki durmuş ve birileri bu gürültücü kabalığın bir düğmesine basmış gibi sesler daha az baskın ve daha az rahatsız edici olmuştu.
Kısa koridorlardan geçip bir iki köşe döndükten hemen sonra nispeten küçük bir kapıya vardılar ve yarma bir anda içeri daldı. Onu unuttuğunu fark edip, acele ile kapıyı tekrar açtı ve geçmesi için aralık tuttu.
Çiçek, güzellik yarışması seçmelerinin tam ortasına düşmüş gibi bir hisse kapıldı. Etrafı aynalarla çevrili salonda, Ali ve orta yaşlı bir kadının karşısında iki sıra halinde dizilmiş olan kadınları fark edince ağzı şaşkınlıkla aralandı. Hepsinin yüzü güzel değildi ama vücutları… Erkek olsa hangisinin bedeninin daha güzel olduğuna karar veremezdi. Kimi başlar sessiz girişlerini fark edip, onlara çevrilirken, hafif bir kıskançlık eşliğinden çabucak toparlandı ve en az onlar kadar güzel olduğunu kendisine hatırlatarak burnunu havaya kaldırdı.
"Burada bekleyin," dedi yarma düz bir sesle o koca gövdesini ona doğru eğerek. Yine de sesinin tonunda utangaç bir tını vardı.
"Ali Bey!" diye seslendi sesini yükselterek. Ali, hemen dibinde duran orta yaşlı kadına doğru eğilmiş başını kaldırdı ve nazik bir gülümsemeyle onlara baktı. Bakışı Çiçek'i bulduğunda gözlerinden bir şüphe gölgesi geçti. Gülümsemesi yüzünde sabit kalmıştı ama kesinlikle samimiyetten uzaktı. Çiçek hafif bir iç sızısı duydu. Onun kendisine kızgın olması kalbini ağrıtıyordu ama en azından

yüz çevirmiyordu. Hızlı adımlarla kendisine doğru yürüdü. “Sorun ne, Çiçek?” diye sordu kibar ve mesafeli bir tonla. Ama gözlerinde beliren endişe, Çiçek’in bir parçasını mutlu etmeye yetmişti. Hala onun için endişelenebiliyordu.
Çiçek, detayları atlamaya karar verdi. Zaten geç kalmış olduğu düşüncesi onu tedirgin ediyordu. “Beni yolladığın, Danile…” dedi ve sesinin suçlarcasına çıkmasına engel olamadı. “O adam, psikopatın teki! Ve ben tahmin edersin ki, çok fazlasına tanık oldum. Yanında bir adam daha vardı ve sürekli başka adamlar da gelip gidiyordu!” Ali’nin kaşları bir anda derinleşti. Soğuk ve sorgulayan bakışlarla baktı gözlerine. Çiçek o anda telaşıyla kelimelerini karıştırıp, doğru düzgün bir anlatım yapamadığını fark etti. “ Benim dillerini bilmediğimi sanıyorlardı ama ben, eğitimimi yabancı dil üzerinden alırken, okulu bırakmak zorunda kalmıştım. Yine de çat pat bir şeyler biliyorum-“ Ali’nin kaşları sorarcasına havaya kalktı ve Çiçek yine lafı dolandırdığını fark etti. “Bir müzeden bahsettiler, şifrelerden bahsettiler, programlardan bahsettiler… Yanlarında değildim ama çok net duydum! Senden ve Arya’dan bahsettiler! “Çiçek’in sesi boğazında bir an için tıkandı ve gürültüyle boğazını temizledi. Zaten alçak olan sesi fısıltıya dönüştü,” Eğer mecbur kalırlarsa Arya’yı öldürme ihtimali olduğundan bahsettiler. Sizi izliyorlar! Takip ediyorlar! Acele-” Ali’nin bir anda beti benzi attı. Yüzü kireç gibi soldu ve kısa bir an sanki yörüngesini kaybetmiş gibi olduğu yerde sallandı.” Acele etmelisiniz!” diye fısıldayarak bitirdi sözlerini ama kendisinden başka hiç kimse onu duymamıştı.
Eğer korku, arada bir varlığını hatırlatmak isteyen somut bir varlık ise, korkunun vücut bulmuş halini Ali’nin yüzünde, gözlerinde görmüştü. Ona uzansa Ali’ye değil, saf korkuya dokunacaktı. Ali, ona tek bir kelime etmeden, aynı anda telefonunu cebinden çıkarırken koşar adımlarla bulunduklarından alandan çıktı.
***

“Aç şu telefonu!” diye fısıldadı Ali, kalabalığı yararken. Hat meşgule düştü ve Ali, numarayı tekrar tuşladı. O anda parmaklarının titrediğini fark etmemişti. Çiçek’in söylediği tüm o sözcükler, kafasının içinde birbirine karışmış ve giderek yükselerek daha anlamsız, daha karmaşık olmaya devam ediyordu.
Tek bir cümle hariç! ‘Arya’yı öldürme ihtimalleri…’ Ali, boğulur gibi bir ses çıkardı.
Telefonunu zorlukla kulağında tutmaya çalıştı. Hat kapalıydı. Şiddetli bir korku dalgası kalbinin üzerini kalın bir zar tabakası gibi sarmaladı. Ali sabit hattı denedi ama telefona kimse cevap vermedi. Bu Ali’nin kalbini saran tabakanın daralmasına ve nefes almasına engel oldu. Kulübün kapısından geçerken, her zaman takır takır işleyen beyni uyuşmuş, sanki çarklarının arasına bir taş takılıp kalmış gibi hiçbir şey düşünemiyordu.
Panik, ona tek bir odak noktası bırakmış, kalan her şeyi gerilere itmişti. Nedeni, sonucu önemli değildi o anda, gereken tek şey sesini duymak, iyi olduğunu bilmekti. Arabasını istemeyi bile akıl edemeyen bir serseme dönüşmüştü. Sanki uçsuz bucaksız bir çölün ortasından kalmış ve nereye gideceğini bilemiyormuş gibi kulübün girişinde durmuş, beynini tekrar kazanmaya çalışıyordu. Panik, onu yutmuştu! Birilerinin ona seslendiğinin hayal meyal farkındaydı ve onun tek yapabildiği uzun, sinir bozucu çevir sesinin ardından sesini duymayı beklemekti. Cevap vermesi gerekiyordu! Daha yirmi dakika ancak geçmişti son konuşmalarının üzerinden, uyumuş olamazdı. Cevap vermesi gerekiyordu. Ve sonra Arya’nın isteği çınladı kulaklarında…
Daniel, onunla görüşmek istiyordu! Bir anda Ali’nin beyninde durgun halinde olan çarklar, hareket etmeye başladı. Kalabalığın hala farkında değildi ama karşısında, aracından inip, anahtarlarını valeye uzatan adamın fark etmişti. Daha anahtarlar valenin güvenli ellerine teslim olmadan, Ali’nin uzun adımları yanlarında bitmişti.

Şaşkınlıkla dolu saniyeler içinde anahtarları kaptı, öfkeli kükremelere kulak asmadan hala çalışır durumda olan araca ilerledi ve o binerken, kadının biri tiz bir çığlıkla yolcu kapısından indi. Ali, aracı hareket ettirdiğinde, kadın yolcu kapısını dahi kapatamamıştı. Ali gazı köklediğinde, insanlar çil yavrusu dağılıp, aracın yolunu tıkamayı bıraktılar.
Ali sabit hattan tek bir arama daha yaptı ve yine cevapsız kaldığında aramayı bıraktı. Ama telefonu avucundan bırakmadı. Ona ulaşamayacağını fark etmiş olması, umutla tekrar denemeyeceği anlamına gelmiyordu. Ama düşünmesi gerekiyordu. Çiçek'in sözlerini kafasında evirip, çeviriyor ve aslında ap açık gerçeği anlamasını sağlıyordu. Yine de o, tek bir noktaya takılmıştı. Arya'yı öldürebilme ihtimallerine…
Ali gürültüyle yutkundu ve direksiyona sert bir yumruk attı. Telefonundan gelen sızlama gibi bir ses, mantığını aklında tutması gerektiğini hatırlattı ona, telefonuna ihtiyacı vardı.
Daniel, müzeyi gezmek istiyordu. Daniel, eserler hakkında bilgi almak istiyordu. Depoları görmek istiyordu. Ali o güne kısa bir dönüş yapıp, kendi sözlerini anımsadı. " Müzeyi soymayı fialan mı düşünüyorsun?" eğer Arya ile onun arasını bozmaya odaklanmamış olsaydı, o anda gözünden kaçan yüz ifadesi Ali'ye birkaç ipucu verebilirdi. Şimdi fark ediyordu ki, orospu çocuğu soru üzerine yeşile dönmüştü. Ali, bilmeden tam on ikiden vurmuştu. Kendisi saçma sapan oyunların içine düşmüşken, arenada ki büyük oyunu görmezden gelmişti.
Sabit hattı da Arya'nın numarasını da umutla tekrar tuşladı ve cevap alamadığında sadece paniğinin artmasını sağladı. Sesini duymak zorundaydı! Güçlükle yutkundu ve işe yaramaz beynine yüklendi. Tekrar bir numara tuşladı ve Ali sabırsız bir küfür savurduğunda karşı taraftan cevap geldi. "Bak eğer rövanş istiyorsa-"
"Yardımın lazım!" diye kesti Ali, Tunç'un neşeli sözlerini.
"Her ne olursa," dedi Tunç bir anda ciddileşerek.

“ Daniel! Sanırım… Lanet olsun, sanmıyorum eminim! Bu gece müzeye gelecek olan eserleri çalmak istiyor. Arya ile görüşmesinin tek nedeni bu! Buymuş yani… Arya şu anda evde yalnız ve ben ona ulaşamıyorum. Bilgiyi almış olduğum kaynak bana, takip edildiğimizi söyledi. Ve sadece yirmi dakika önce Arya ile telefonda görüştüğümde Daniel’ın onunla son bir kez görüşmek istediğini söyledi. Ona, ‘Hayır!’ dedim ama Arya’ya ulaşması ne kadar zor olabilir ki? “ Ali’nin sesi istemsizce her kelimede bir perde daha yükseliyordu. “Orospu çocuğu yalnız değilmiş, ne ile karşılaşacağımı bilmiyorum. Beki de Arya, sadece uyuyordur ama eserler bu gece geldiğine göre ve Arya da yalnız olduğuna göre harekete geçmemeleri için bir neden yok. Eserler müzeye girene kadar onu canlı tutmak zorundalar ama Arya’nın evde kalması onlar için büyük bir tehlike olurdu. Onu oradan çıkarmak isteyecekleridir… Ya da en azından tüm düşünebildiğim bu! ” Ali’nin sesi boğuklaştı ve gerilen boğazını tekrar konuşabilmek için temizledi.” Ben evlerine geçiyorum. Gazel Teyzeyi de arayacağım ki, siz de daha sonra iletişimde kalın istiyorum. Her şeye karşı telefonumu açık tutacağım, dediğim gibi ne ile karşılaşacağımı bilmiyorum, hoparlörüm açık olacak ve senin tarafından hattı kapatacağım. “Ali’nin içinde bir balon gibi büyüyen korku sonunda gerilerek patladı. “Lanet olsun! O, şifreleri nereden bilecek? İlgilenmiyor bile!” diye kükredi.
“Tamam.” Diye araya girdi Tunç sakince ve Ali de onun kadar serinkanlı olabilmeyi diledi bir an,” Şimdi biraz sakinleş!” dedi Tunç, sanki onun düşünceleriyle alay ediyormuş gibi.
“Söylemesi kolay,” diye tısladı Ali. Telefonu kapatmak istemiyordu çünkü sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Ve biriyle konuştuğunda daha mantıklı ve ileriye dönük düşünebiliyordu.
“Eğer senin düşündüğün gibiyse muhtemelen yalnız olmayacaktır! Yani tek başına olman çok saçma! Beni bekle-“
“Hayır!”

“Pekâlâ, ısrar etmemin bir anlamı yok. Ben en kısa sürede orada olmaya çalışacağım. Sen Gazel Teyzeyle görüşürken ben de bizimkilere haber vereceğim. Ben seninle tekrar konuştuğumda onların birlikte hareket etmesi daha mantıklı,”
“Evet, haklısın. Şarjını kontrol et!”
“ Merak etme,”
Ali telefonu kapadı ve hızla Gazel’in numarasını tuşladı.
“Ali?” diye cevap verdi Gazel neşeli bir tonla.
Ali gürültüyle boğazını temizledi ve sesinin tonunu ayarladı.
“Gazel Teyze şimdi sana söyleyeceklerimi dikkatle dinle ve panik yapmamaya çalış, lütfen!”
“Neler oluyor? Arya iyi mi?” onun titrek sesi üzerine Ali, yüzünü buruşturdu. Ali bilmiyordu! Bilmiyordu.
Ve iyi olması için Allah’a yalvarıyordu.
“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Ali ve Gazel’in kesilen soluğunu duydu. “ Daniel, bu gece müzeye gelecek olan eserleri çalmak istiyor ve muhtemelen bir ekibi var! Arya’dan depo şifrelerini öğrenmek istiyorlar ve bunun için sanıyorum ki uzun süreden beri hepimizi takip ediyorlardı.”
“Arya şifreleri bilmiyor ki?” dedi Gazel, mezardan geliyormuş gibi gelen ölü bir sesle.
“Biliyorum, ama onlar bunun farkında değil. Şifreler için sana ulaşmaları ve senin korumaları alt etmeleri gerekiyor, bu da onlara tek seçenek; Arya’yı bırakıyor”
“Ben eve gidiyorum!”
“Hayır, lütfen bunu aklında çıkar!”
“Bebeğim tehlikedeyken burada öylece duramam!”
“Ben eve geçiyorum. Neredeyse vardım sayılır. Gazel Teyze, öncelikle dikkatli olman gerekiyor, eğer takip ediliyorsan açık vermemen gerekiyor, anlıyor musun? Eğer bir sorun yoksa bir araya gelip, bu durumu polisle birlikte çözebiliriz ama şu anda Arya’nın güvende olduğunda emin olamadan yanlış bir adım atamayız” Ali’nin ses tonu neredeyse yalvarmaya kadar düşmüştü.

“Anladım,” diye fısıldadı Gazel ağlamaklı bir tonla.
“Şimdi beni dikkatle dinlemeni rica ediyorum! Öncelikle Ömer Amcayı da durumdan haberdar etmelisin…”
Ali telefonu kapadı ve ardından vakit kaybetmeden Tunç’u aradı.
“Eve geldim!”
“Tamam,” Ali, onun sesinin üzerinden tırmanan trafik sesini duydu. Kablosuz kulaklığı kulağına taktı ve telefonunu cebine atıp, arabayı arka sokağa park ederek araçtan indi.
***
İçine çektiği keskin soluk, boğazını bir bıçak gibi kesti. Kalbinin gümbürtüsünü kulaklarında hissetmesinin ve nabız atışlarının aniden hızlanmasının nedenini tam olarak bilemiyordu. Onun aniden – kendi evinde!- arkasında belirivermesi mi, sessizliğindeki sinsilik mi, her zaman bir bebeğinki kadar masum görünen yüz ifadesinin bir maske olduğunu ansızın fark etmesi mi? Bilmiyordu. Ayak tırnaklarından bedenine süzülen derin korkuyla birlikte titreyen dizlerine hâkim olmaya çabalayarak, ağır ağır ayağa kalktı. Sert ve seri nefes alışlarını ondan saklamak için çok geç kalmıştı. Aklında birçok soru kol geziyordu ve cevaplarından da hoşlanmayacağına emindi. Diğerlerinden daha önemli olduğunu düşündüğü bir tanesini içlerinden seçip aldı.
“Eve nasıl girdin?” diye sordu fısıltı kadar alçak bir sesle. İçindeki kurbağa yine ortaya çıkmıştı. Arya, boğazını temizlemekten kaçındığı için sertçe yutkundu.
Daniel, onun ayağa kalkmasıyla engellenen manzarasına hayıflanır gibi bir iç çekti ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. Gözlerini dikmiş olduğu noktadan ayırıp, geç kızı baştan ayağa süzdü ve sonunda gözleri buluştu. Yüzünde aniden geniş bir gülümseme belirdi. “Anahtarım vardı.” Dedi neşeyle.
Kaşları derinleşerek, elleriyle ceplerini yoklamaya başladı.
“Burada olacaktı,” diye mırıldandı kendi kendine. Gözlerini kaldırıp mahcup bir bakış gönderdi genç kıza,” İnan, bu lanet ceplerden birine koyduğuma eminim.”

Daniel sanki her şey olağanmış gibi hareket etmeye devam ederken, Arya'nın zihninden onlarca düşünce aynı anda geçiyordu. Anahtarı vardı? Nasıl? Neden? Neden onunla görüşmek için böyle bir yol denemeye kalkmıştı? Ve neden gözlerinde öylesine tehlikeli bir bakış vardı. Saklamaya gerek duymuyordu. Arya'nın bunu anlaması için fal açmaya ihtiyacı yoktu. Daniel koyu kahverengi fitilli pantolonunun arka cebine uzandı ve yine aynı anda hem neşeli hem de tehlikeli görünmeyi başarabilen bir gülümseme yüzünde yerini alarak, gözlerini genç kıza kaldırdı.
"İşte!" dedi anahtarları havada sallayarak. "Bununla girdim."
Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Anahtarı bir anda tekrar cebine attı ve kaşları sorarcasına havaya kalktı. " Başka bir soru?" ona bir adım daha attı ve aynı anda Arya'nın içgüdüleri onun bir adım geriye atmasına neden oldu. Kalçası bilgisayar masasına çarparak durmak zorunda kaldığında, elleriyle masaya abandı. "Hadi, güzelim. Sor bana? Gözlerinden geçen soruların cevaplarını vermek istiyorum." Tek omzunu havaya kaldırıp bıraktı. "Belki sonra sen de benim sorularıma cevap verebilirsin?"
"Daniel, beni korkutuyorsun!" dedi Arya, güçlü olduğunu tüm kalbiyle umduğu bir tonla.
"Biliyorum!" genç adam sadece kendisinin bildiği bir espriye kıkırdıyormuş gibi gözlerini yere indirerek tuhaf bir ses çıkardı. "Ben de bunu istiyorum." Gözlerini tekrar kaldırdı ve Arya bu, 'Göz teması kur ve sonra kaç!' durumunun bir oyun olduğunu fark etti.
"Neden?" genç kız bir adım yana kaydı ve sessizce bir oyuna başlamışlar gibi Daniel'da yana kaydı. "Çünkü seni korkutmak istiyorum. Çünkü bundan zevk alacağım. O darlığına ilk giren ben olmayacağıma göre, onu genişleten ben olabilirim! Ve ben bunu yaparken senin korkmanı istiyorum.
Korkmanı… Bağırmanı… Belki biraz yalvarmanı!"
Sözlerinin Arya'ya keskin bir soluk aldırmasından, gözlerinin yerinden fırlayacakmış gibi irice açılmasından ve yüzünün renginin atmasından zevk aldığını belli eden, sağlıksız bir sırıtış

dudaklarında belirdi. Genç adamın nefesi, olası geleceğin hayalleriyle hızlanırken, Arya'nın bir eli içgüdüsel bir hareketle masanın üzerinde körce dolanmaya başladı. Ama zihnini bir elektrik süpürgesiyle temizlemişler gibi bomboş kalmıştı.
"Beni kandırdın, ha?" başını inanamazmış gibi iki yana salladı.
"Gerçekten!"
Arya'nın eli amaçsızca masanın üzerinde dolanmaya devam ederken, sözcüklerin anlamını bir süre kavrayamadı. Korku sanki beynini uyuşturmuş gibi algılaması uzun saniyelerini alıyordu. Eli bir anda dondu. Sözcüklerin tanıdık tınısı onu birkaç dakika öncesine götürdü. Ali ile konuşmasının ne kadarını dinlemişti? Ne kadar süredir orada durmuş, onu izliyordu?
"Sor?" diye fısıldadı Daniel ve ona bir adım daha attı. Arya'ya dokunması için sadece iki adımı kalmıştı. "Ya da ben söyleyeyim… Sen banyoya girdiğinden beri! Tanrım!" Daniel, kendinden geçer gibi gözlerini kapadı bir an için ve Arya masaya hızlı bir göz atıp, kalemliğinde duran makası fark etti. Daniel gözlerini açtığında tekrar birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. İki çift ürkek yeşil ve iki çift donuk, ruhsuz mavi…
"Her şey bir yana, şahane bir vücudun var! Bu kadarını beklemiyordum!" dudakları aralandı ve derince bir iç çekti. Ellerini kısa montunun ceplerine sokup, ayaklarının üzerinde ileri geri sallandı. Tıpkı yaramazlık yapan bir çocuk gibi, " Aslında sen sürprizlerle dolu bir kadınsın! Ve bu yeni keşfim oldukça hoşuma gitti. O aptalın sana aşık olduğunun üzerine tüm paramı yatırırdım ama sen, beni gerçekten şaşırttın! Kıskandığımı düşünmeni istemem! Eğer tercihlerimiz ve zevk konusunda görüşlerimiz birbirini biraz yakın olsaydı, sizi izlemekten oldukça keyif alırdım…"
Daniel onunla göz temasını keserek tekrar yere baktı ve Arya hızla kalemlikte duran makasa uzandı.
Titreyen elleriyle makası kavramak için tüm iradesini kullandı ve bu tek şansını kullanmak zorundaydı. Daniel hakkında yanıldığını

düşünmeyi, onun ruhunu kaplayan ve aslında yüzeyin çok yakınında duran gerçeği nasıl fark edemediği gibi ayrıntıları düşünmeyi sonraya bırakmıştı. Ona neden o kadar uzun zaman dayanmak zorunda olduğunu? Nede aylar boyunca sahibinin peşinde, paçalarına sürtünen uysal bir kedi gibi görünüp, pençelerini neden sakladığını düşünmeyi sonraya bırakmıştı. Makası sıkıca kavrayıp, havaya kaldırdı ve başını çevirdiğinde Daniel'ı burnunun dibinde buldu.

Gülümsüyordu ve sakin nefes alışları genç kızın yüzüne çarpıyordu. Arya'nın boğazından bir gürültü balonu yükseldi, dudakları korkuyla harmanlanmış çığlığı özgür bırakmak için genişçe aralandı. Ve çığlığı Daniel'ın seri hareketiyle birlikte, aralanan dudaklarının açtığı boşluğa sıkıştırılan kendi saçlarının telleri arasında boğuldu.

"Bu basit bir hamleydi ve çabucak savuşturduğumuz gerçekten çok iyi oldu." Diye mırıldandı Daniel. Genç kızın amaçsızca havada çırpınan elinde duran makası kavradı. Genç kızla yaptığı kısa bir mücadelenin ardından, Arya'nın derisini parçalayarak makasın el değiştirmesini sağladı. "Bu, bana lazım olacak!" dedi makası cebine atmadan hemen önce. Arya'nın sayısız çığlığı dudakları arasında kalın bir şerit halinde sıkıştırılmış saçlarının arasında kayboluyordu. Genç kız, dilinde kendi şampuanının tadını alıyordu.

Daniel'ın boşta kalan eli, saçlarını başının arkasında sıkıca kavramış, onu hareket etmeye zorluyordu. "Şahane bir yer biliyorum." Dedi neşeli bir sesle onu tutup sürüklemeye başladığında. "Ah, ne kadar aptalım. Ben de sana sürpriz yapmak istemiştim ama orayı sen benden çok daha iyi biliyorsun."

Arya'nın ona direnmeye çalışan ayakları ve elleri aynı anda çılgınca bir yerlere tutunmaya çalışıyordu.

Arya'nın telefonu çaldığında, Daniel kurşun yemiş gibi durdu. "Şu münasebetsiz insanlar!" diye tısladı. Arya'yı yerde sürüklemeye devam ederek, tekrar bilgisayar masasına döndü, arayanın kim

olduğuna dahi bakmadan telefonu kavradı, yere attı ve üzerine sertçe bastı.”Bunu filmlerde her zaman görüyordum. Harika hissettiriyor…” Ve tekrar odadan çıkmak için yarım bir daire çizerek hareket etti. Arya, odasının kapısından geçerken parmaklarını kapı kirişine geçirdi ama Daniel’ın kuvvetine karşı hiçbir şansı yoktu. Ahşaba saplanan tırnakları, Daniel’ın acımasız çekişiyle kırılıp, yerlerinden çıktılar ve Arya, korku çığlıklarının arasına, acı çığlıklarını da ekledi. İstemsizce gözlerinden süzülmeye başlayan gözyaşları görünüşü bulanıklaştırıyor, Arya kör bir halde onunla mücadelesine devam ediyordu. Çıplak ayaklarını ve kanlar süzülen parmaklarını bulabildiği her deliğe saplamaya, ondan bir saniye olsun kurtulmaya çalışmaya devam etti.

Kalbinin atışını artık hissetmiyordu bile… Tek düşünebildiği Ali geri dönene kadar onun sözlerini yerine getirmesine engel olabilmekti. Her saniyenin onun için bir önemi vardı. Bu, tüm tırnaklarının bir daha çıkmamak üzere yerinden çıkacak olması demekse, Arya buna razıydı.

Daniel merdiven basamaklarından inerken, kasten onun başını basamaklara çarptırıyordu ve her gümlemenin ardından, durup yüzüne eğiliyor, “Ah, çok özür dilerim. Canın acıyor mu, sevgilim?” diye soruyordu. Arya’nın gözleri gözyaşlarından odağını kaybetmiş olsa da, seninin tınısından akan hazzı duyabiliyordu. Arya, korkuyordu! Sabit hat çalmaya başladığında, Daniel bir kez daha duraksadı. Ve kedi kendine Arya’nın duyamadığı bir şeyler mırıldanarak telefonluğa doğru ilerledi.

Arya’dan üç kat daha yaşlı olan antika telefonun tellerini kavradı ve sertçe çekerek, duvarda bulunan hattan kurtulmasını sağladı. “Sessizlik, iyidir!” diye mırıldandı yine kendi kendine. Ve Arya’yı da peşinden sürükleyerek tekrar hareket etti. Arya, holde bulunan kapıları teker teker geçip, merdivene ilerlediklerinde nereye gidiyor olduklarını anladı. Onu bodrum katında bulunan kilere götürüyordu. “Bu gece öleceksin!” dedi Daniel, alçak sesle

ve onun başını merdivenlerden inerken her basamakta çarptırmaya özellikle dikkat ederek. “Sana bir iğne yapacağım ve dört saat sonra kalp krizinden öleceksin. Aslında bu, sadece şüpheliler arasından beni elemek için, fakat artık bir önemi yok. Dışarıda oldukça hevesli, aceleci ve gürültücü bir ekip beni bekliyor. Senden müzeye bu gece getirilecek olan eserlerin yerleştirileceği depoların şifrelerini istiyorlar!” Tekrar aniden durdu. Arya’ya döndü ve yüzüne burunları birbirine değecek kadar eğilip. “Ama benim sikimde değil!” diye fısıldadı. Ve ardından sırıttı. “Pekâlâ, sanırım tam şu anda çılgınca gülmem gerekiyor. Ama seni düzecek olma düşüncesi o kadar heyecan verici ki, bunu yapabileceğimden bile emin değilim.”
Daniel tekrar doğruldu ve ardiye kapısından içeri girdi ve Arya’yı karanlığa doğru sürükledi. Bir şeye takıldığında vahşi bir küfür savurdu ve ardından bir gümbürtü koptu. Arya, karanlığın içinde hiçbir şey göremiyordu ama bedeninin üzerine düşen nesneler canını yakmaya yetmişti. Daniel, kendi kendine homurdanarak ışığı açtı. Kalın botlarını kendi ayakları yardımıyla ayağından çıkarıp, Arya’nın sıkıca kavradığı saçlarını bir saniye bile gevşetmeden boşta kalan eliyle, eğilip çoraplarını çıkardı. Çoraplarından birini, hızla Arya’nın ağzına tıkmadan önce genç kızın saçlarını dudakları arasından çekti ve Arya’nın nefes alacak kadar bile kısa bir anı olmadı. Midesi boğazına doğru tırmanır ve Arya istemsizce öğürmeye başlarken, Daniel onun karşı koyuşlarını kolayca bertaraf ederek, bedeninin üzerine oturup, genç kızın kollarını bacaklarıyla sıkıştırdı.
Arya, dizleriyle onun sırtına güçsüz darbelerle vurmaya başladı ve Daniel üzerinde hafifçe aşağıya kayarak onun bacak hareketlerini kolay bir hamleyle kısıtladı. “ Bir tahmin yürüt bakalım, ben senin şirin makasınla neler yapabilirim?” Arya, ağır bedeninin altında kıvranmaya devam ederken, Daniel cebinden makası çıkardı ve masum bir ifade takınarak dudaklarını büzdü. “Bir tahmininin yok mu?” kayıtsızca omuz silkti.” Her neyse… Zaten benim de fazla

vaktim yok. Ama tahmin ettiğin gibi elbiselerini bununla çıkarmaya çalışmayacağım. Onları parçalama zevkini kolayca kenara bırakamam." Genç kızın saçlarından birini tek eliyle kavradı ve kulak hizasında bir tutamı seri bir hareketle kesti. Arya'nın boğuk inlemeleri ve gözyaşları artarken, Daniel genç kızın saç tutamını havaya kaldırıp inceledi ve saç tutamını nazikçe arasında tutan parmaklarının tutuşunu gevşetti. Saçlar Arya'nın yüzüne süzülerek indi ve orada kaldı.

Arya saçlarının yüzünü kapamasını istemediği için yüzüne düşen her tutamın ardından başını sertçe sağa sola sallıyordu. Genç kız, nafile yere çırpınışlarına devam ederken Daniel, onun saçlarını yüzünde oldukça ciddi ve kendisini işine kaptırmış bir ifade ile kesmeye devam etti.

Ve sonunda nereye attığı bakmadan, makası omzunun üzerinden fırlattı. "Şimdi benimle boğuşmanı istiyorum." Dedi aniden değişen bir ruh haliyle gürleyerek. " Sonuna kadar savaş ve benden kurtulmaya çalış! Bunu istiyorsun," diye devam etti. Ses tonu sürekli olarak yükselip alçalıyordu ve Arya sanki birkaç kişiyle birden mücadele ediyormuş gibi hissediyordu.

Daniel, onun üzerinden kalktı ama bedeninden fazla uzaklaşmadan onun pijama üstünün eteklerine asıldı. Ağzına tıkılmış çoraptan kurtulmaya bile çalışmayan Arya, ondan kaçmak yerine ona istediğini vererek diziyle yüzüne sert bir darbe indirdi. Daniel'ın başı hızla sola savrulurken, "vavv" dedi coşkuyla, "Aferin sana, lütfen devam et!"

Arya korkuyla, öfkeyle ve tüm bedeni sızlarken tarifsiz bir acıyla ona saldırmaya devam etti. Daniel ne diz darbelerinden ne de güçsüz yumruklarından etkileniyordu. Arya gücünün sınırlarını zorlayarak ona saldırmaya devam ederken, Daniel, sanki Arya hiç hareket etmiyormuş gibi onun pijama üstünün düğmelerini koparak üzerinden çıkarmayı başarmıştı. Genç kızın pijamalarının altına hiçbir şey giymediği yarı çıplak onun karşısında kaldığında kafasına dank etti.

Mahrem yerlerini örtmeye çalışmak ve ona saldırmaya devam etmek arasında kısa bir süre bocalamanın ardından, keyifle ve gözlerine yerleşen karanlıkla onun hamlelerini dikkatle takip eden Daniel'ın yüzüne sert bir tekme salladı. Ve Daniel bundan etkilenmek yerine zevkle inleyerek onun üzerine atıldı. Ve Arya, tüm direnişine rağmen onun karşısında çırılçıplak kalarak, tüm savunmasını yitirdi. Ciğerlerini zorlayan, derin bir çığlık boğazını yırtıp geçti ve genç kız zedelenen noktalarından midesine doğru inen ve ardından öğürmesiyle yukarı tırmanan kanla karışık safra tadını aldı.
Daniel, onun kapamak için zorladığı bacaklarının arasına girdiğinde, Arya tüm mücadelesini kaybetmiş, külçe gibi ağırlaşan bedeni güçsüz bir halde zemine yığılmıştı. Boğazını yırtan hıçkırıkları aralıksız devam ederken ve o anda ölmeyi dilerken üzerindeki ağırlık aniden kalktı. Arya daha ne olduğunu anlayamadan Daniel, karşı duvara çarptı ve gürültüyle zemine düştü.

Bölüm 15

Çıkmayacaktı. Yıllar yıllar geçse gözleriyle görmek zorunda kaldığı o kare aklından çıkmayacaktı. Saniyenin en küçük parçasında beyninin tüm yüzeyine dağılmış, derinlerine inmiş ve kendisine sarsılmaz bir yer edinmişti. Ali biliyordu ki, uzun süre gözlerini her kapadığında bu kareyle karşılaşacaktı. Karşılaşacak, tıpkı o anda hissettiği gibi kalbi her seferinde güçlü bir darbe alan narin bir cam gibi dağılıp, parçalara ayrılacaktı. Her şeye ve her duruma karşı sarsılmayan bir bedensel dirayete sahipti. Sağlam bir kalbe, karşılaştığı güçlüklerle mücadele etmeye yetecek kadar güçlü ve hâkimiyet kurabildiği sinirlere sahipti. Arya konusunda değil! Ali'nin en zayıf noktası, en güvenilmez halkası… Hayallerinin, mutluluğunun, hüznünün, geçmişinin ve geleceğinin tek odak noktası… Ali'nin basit varlığına anlam katan tek şey…

En küçük hareketiyle başını döndüren, balköpüğünden oluşan bir şelaleyi andıran saçları, narin ve çıplak teninin üzerinde cansız bir halde kıvrılmıştı. Kimi tutamlar yerlerde, tırnaklarından zemine bulaşmış kanla karışarak yapışkan ve ıslak görünüyorlardı.
Arya'nın gözbebekleri irileşip, zümrüt yeşilleri siyaha boyamıştı. Kireç gibi bembeyaz kesilen yüzünde kabullenmiş ve umutsuzluk dolu bir ifade vardı. Yine de kendisini tehlikeye karşı korumak ister gibi bedeni içgüdüsel olarak bükülmüş, omuzları içe dönmüş ve kamburu çıkmıştı. Kulak hizasında ve biçimsiz kırpılan saçlarıyla oldukça savunmasız ve küçük görünüyordu. Sadece Ali'nin değil, kalbinin içinde bir parça iyilik olan her kişinin korumak isteyeceği kadar narin ve küçük… Ve Ali onu korumak için çok geç kalmıştı!
Arya'nın kaskatı kesilmiş bedeni ani rahatlamanın etkisiyle zangır zangır titremeye başladı. Dizlerini hızla karnına doğru çekti ve parmaklarındaki yaralara aldırmadan kollarını dizlerinin etrafına doladı. Ali'nin, Daniel'ı fırlattığı noktadan bir inleme duyuldu. Ama Ali, dönüp onu parçalara ayırmak ve Arya'ya uzanmak arasında bir saniye bile bocalamadı. Tuttuğu soluğunu dışarı verirken, bedeni genç kıza doğru atıldı. Dizleri sert bir darbeyle yerle bütünleşirken, elleri onu tutmak için genç kızın savunmasız bedenine uzandı. Ona zarar vermeden sağlam bir açıklık ararken, bilinçsizce ve soluk gibi bir sesle dudaklarından genç kızın ismi döküldü.
"Ali?" Arya'nın inançsız sesi, Ali'nin midesinde gümledi ve pimi çok daha önceden çekilen bomba aniden patlayarak kalbini parçalara ayırdı. Arya, Ali'yi ne kadar süredir bekliyordu? Fıldır fıldır dönen ve onun gözlerini yakalamaya çalışan gözlerinde umut ne zaman sönmüştü? Ya Çiçek hiç gelmeseydi ve Ali çok daha fazla geç kalmış olsaydı? Ali, bunu düşünmek bile istemiyordu.
"Baş belam?" dedi genç adam hızla, sanki yıllarca içinde yaşattığı adamla birlikte konuşuyormuş gibi çatallı çıkmıştı sesi.

Arya'nın korkuyla dönüp duran gözleri bir anda odağını buldu ve Ali'nin gözlerinin derinliklerine baktı. "Ali?" diye sordu tekrar.
"Buradayım,"
Ali bir anda üzerindeki paltoyu çıkardı ve dikkatle genç kızı omuzlarından tutarak, onu paltoya sıkıca sardı. Genç kızın kanla kaplanmış elleri sanki sonsuza kadar öyle kalacaklarmış gibi midesinin hemen üzerinde kıpırtısız duruyordu. Görüntü Ali'nin dişlerini sıkmasına neden oldu. Öfkesi ve endişesi aynı anda içinde bir balon gibi şişiyor ve Ali'nin bedenini içten dışa geriyordu. Arkalarından bir inleme daha yükseldi ve ikisi de sese kayıtsız kaldılar. Ali onun tırnaklarına zarar vermemeye dikkat ederek, paltosunun yakalarını birleştirdi ve seri hareketlerle iliklemeye başladı. "Seni buradan çıkaracağım, tavşanım!" sıkılı dişlerinin arasından çıkan ve katı bir öfkeyle kaplanmış sesi Arya'nın korku ve acıyla bulanıklaşan bilincinin açılmasına neden oldu. Onun sert hatlı yüzünün ardında beliren telaşı görmekte zorlanmadı.
"Onu içeri ben almadım!" diye fısıldadı aceleyle.
"Biliyorum!" dedi Ali,"Bunları daha sonra konuşacağız, tavşanım. Şimdi bir an önce buradan çıkmamız gerekiyor." Ali'nin içinde gitgide büyüyen endişesinin ellerinin seri ve kontrollü hareket etmesine engel değildi. O anda tek düşünebildiği, Daniel'ın birlikte olduğu ekip onlara ulaşmadan Arya'yı evden çıkarmak ve Ömer'e götürmekti. Daha sonrasına, onu en az kendisi gibi güvendiği babasının ellerine teslim ettikten sonra bakacaktı.
Genç kız, paltonun içindeki ellerini hafifçe oynattı. Ve sesinin istediği kadar güçlü çıkmasına uğraştı ama boğazı o kadar gerilmiş, o kadar şişmişti ki istese de bozuk radyo frekansından daha iyi çıkmıyordu. Ellerinin hareketi, midesinin üzerindeki tene kanla yapışmış olan saç tutamlarından birinin hareket etmesine ve genç kızı hafifçe gıdıklamasına neden oldu.
Aniden kırpılan saçlarının aklına düşmesi, istemsizce gözlerinin sulanmasına ve tutamadığı gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine neden oldu. Ali hızla başını kaldırıp, ona baktığında,

Arya tek omzunun kaldırıp bıraktı. Genç kızın titreyen dudaklarına, sessiz hıçkırıklarına ve kırpıştırıp durduğuna gözlerine baktı. Yüz ifadesinde bir değişiklik olmasa da, çelik sertliğinde bakışları saniye saniye yumuşadı, tek eli genç kızın yaşlarla ıslanmış yüzüne uzandı ve tersiyle gözyaşlarını usulca sildi.
"Güvendesin, bebeğim!" diye fısıldadı.
Arya'nın yüzü tırnaklarının etle birleştiği noktadan başlayan sızlamayla değil, saçlarının kaybına olan tarifsiz üzüntüsüyle buruştu. "Saçlarım," diye fısıldadı güçlükle.
Ali'nin eli, genç kızın yüzünde şekillendi," Biliyorum, tavşanım. Biliyorum. Çok özür dilerim." Ali, ciğerlerini havayla tıka basa dolduran bir nefes çekti içine "Ve onu sadece bunun için öldüreceğim!"
Ali'nin yüzünden amansız bir öfke geçti." Ama daha sonra!"
Arya'nın gözleri, Ali'nin omzunun üzerinde bir noktaya takıldı. Gözleri irice büyüdü ve dudakları aralandı ama hızla hareket eden Daniel'a karşı Ali'yi uyarmak için geç kalmıştı. Arya'nın çığlığı küçük ardiyenin tüm duvarlarını inletirken, Daniel seri bir hareketle Ali'ye doğru uzandı.
Ali, Arya'nın korkuyla yüzünün renginin attığını ve gözbebeklerinin irileştiğini fark ettiğinde genç kızın hemen yanında duran, kırık bir demir sehpa ayaklığına uzandı ve sıkıca kavradı ve aynı anda Arya, korku dolu bir çığlık attı. Daniel'a saldırmadan hemen önce, omzunda umursamadığı hafif bir sızı hissetti.
Ağır, demir ayaklık Daniel'ın dizleriyle bütünleştiği anda, genç adamın acı haykırışı ardiyenin dışına taştı. Daniel'ın eli sızlayan noktaya doğru uzanırken, Ali'nin ikinci darbesi genç adamın kulağının hemen üzerine indi. Dizleri bükülerek zemine külçe gibi yığılan Daniel, hem acıyla inliyor hem de kıkırdıyordu. Ali'nin sakin ama güçlü ve kontrolsüz her darbesiyle birlikte kıkırtıları hıçkırıklarına ve yalvarmalarına dönüştü. Daniel'ın güçlü sesi

sonunda iki metalin birbirine sürtünmesine benzer sinir bozucu bir ses gibi çıkmaya başlayana kadar nefes almak için bile ara vermeden ona vurmaya devam etti. Ali'ye sonsuzluk gibi gelen zaman, aslında sadece bir dakika kadar sürmüştü. Demiri elinden bırakıp, hızla Arya'ya döndü ve gözlerini kendisini görebileceği tüm kötülüklerden uzak tutmak ister gibi sıkıca kapayan genç kızı bir saniye bile duraksamadan kollarının arasına aldı. "Hastaneye gidene kadar idare edebilecek misin?" diye sordu ve sesine sızan korku dolu tını kendi kulaklarında çınladı. Arya'nın perişan görüntüsü ve tüm bedenine yayılıp, daha şimdiden kurumaya başlayan kanın görüntüsü Ali'nin korkularını körüklüyor ve onu evden dışarı çıkarmaktan başka hiçbir şeyi düşünemiyordu.
"İyiyim," dedi Arya soluk gibi bir sesle. Ali, onu ardiyeden dışarı çıkardı. Merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıkmaya başladı. Ve daha varlıklarını görmeden, diğerlerinin merdivenlerden hızla inen ayak seslerini duydu. Ali, öfkeyle ağız dolusu bir küfür savurdu. Geriye dönmesinin hiçbir anlamı yoktu.
Daha gözlerini yukarı yeni kaldırmıştı ki, kar maskesi takmış üç tane adamla karşı karşıya geldi. "Hey! Hey! Hey! Dostum… Bence gitmek için bu kadar acele etmemelisin!" Ali'nin tüm kasları tel gibi gerildi. Arya'nın bedeninden geçen ürperti ve bedenini Ali'ye daha çok yaslaması, onu çaresizliğin dipsiz kuyusuna doğru hızla çekiyordu. Arya'yı tek koluyla tutmaya devam ederken, kendisine sessizce küfürler savurmaya başladı. Ve artık yüz kaslarının alışmış olduğu maskeyi ifadesine katarak genç kızı ayaklarının üzerine usulca bıraktı ama onu tutmaya devam etti. Arya'nın hıçkırıklarını duymadan önce neredeyse tüm evi dolaşmıştı, ama evde Daniel'dan başka hiç kimseyi görememişti. Yine de bu, onları unutmuş olduğu gerçeğinin bir bahanesi değildi.
Ali hızla beline yerleştirmiş olduğu silahlardan birine uzandı ve onu karşısında bulunan ve susturucu takılmış silahlarını kendilerine doğrultmuş olan adamlardan birine doğrulttu

namlusunu. Bunun bir işe yaramayacağını elbette biliyordu ama silahlarının ikisini de onlara vermeyi göze alamazdı.
“Şimdi elindekini usulca bırakıyorsun!” dedi diğerlerinden bir basamak aşağıda olan ve Ali’nin silahını doğrulttuğu kişi. Sesi yüzüne taktığı maskenin altında kayboluyor ve boğuk çıkıyordu. Ali’nin Arya’yı saran kolu istemsizce gerildi ve onu daha sıkı kavrayıp, arkasına doğru çekiştirdi. Hareketi genç kızın sessizce inlemesine neden oldu. Ve Ali, silahını indirmeyeceğini belli edercesine başını iki yana salladı. Ali’nin avantajı; onların ne istediklerini biliyor olmasıydı ve habersiz oldukları bu durumun Ali’yi bir adım öne geçirmesiydi.
“Seni öldürebilirim! İnan bana, artık oyunlardan ve beklemekten o kadar sıkıldım ki, seni saniyeler içinde öldürüp, yine istediğimi alabilirim!” Bir basamak daha indi ve onlara bir adım daha yaklaşmış oldu. “Ama kimsenin canını yakmak istemediğim gerçeğine inanmanı istiyorum!” bir adım daha atıp, elinde tuttuğu silahın namlusunun ucu, Ali’nin neredeyse arkasında duran Arya’yı işaret etti. “ Beş saniyen var! Kızı bana gönderiyorsun ve inan şaka yapmıyorum.” Sesinden kararlık akıyordu ve Ali ‘nin tehdidi bir saniye bile görmezden gelmeyi düşünmek için zamanı yoktu. İçinden gelen itiraz kükremelerini ve boğazına tırmanan yutkunmayı bastırarak başını Arya’ya doğru eğdi ama gözlerini karşısında duran adamlardan ayırmadı. “Bana güven!” diye fısıldadı.
Onun korku dolu, titreyen zümrütleri kendi gözleriyle buluştuğunda neredeyse tüm iradesi yerle bir oluyordu. Kalbinin gümbürtüsü kulaklarını uğuldatıyor ve Arya ürkek adımlarla ekibin lideri olduğunu düşündüğü kişiye yaklaşırken, ciğerlerine tam bir nefes göndermekte güçlük çekiyordu. Lider, Ali’nin nazik olarak adlandırabileceği bir yumuşaklıkta Arya’nın kolunu kavradı ve onu kendisine çekti. “Aşağı!” dedi lider kaba bir sesle ve çenesiyle çıktıkları ardiyeyi işaret etti. Ali, gözlerini liderin tek koluyla sıkıca kavradığı ve şakağına silahını dayamış

olduğu Arya'dan ayırmadan, geri adımlar atarak basamaklardan indi ve onun adımlarını usul usul takip ettiler. Ali, Arya'yı bulduğu noktaya tekrar geri döndü ve adımları durdu.
Lider, Daniel'ın yerde kıvranıp duran bedenine tek ve hızlı bir bakış atıp, Ali'ye çevirdi başını. Ama Daniel'ın durumu hakkında bir yorumda bulunmadı.
"Derdiniz ne sizin?" diye tısladı Ali ve bir adım öne doğru adım attı. Diğer iki adam, Arya'yı tutan liderin tam arkasında, merdiven basamaklarına konuşlanmıştı. Yüzleri kar maskeleriyle örtülmüş, neredeyse gözlerini bile görmek imkânsızdı. Ali'nin attığı adım, arkada duran iki adamın tepkisel olarak silahlarını uyarı verircesien havaya kaldırmasına neden oldu.
Arya'yı tutan adamda tek bir hareket bile olmadı. Oldukça soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Yerde hala inleyen ve Ali ona vurmayı bıraktığından beri kesik kesik öksüren Danile'a çevirdi başını tekrar ve ne anlama geldiği belli olmayan bir hareketle başını iki yana salladı.
"Çok kısa zamanımız olduğu için doğrudan konuya gireceğim!" Ali, Arya'ya bakmamaya özen göstererek başını sert bir hareketle bir kez eğdi. Ama başını kaldırdığında Arya'ya bakma hatasına düştü. Daha o beynine emir vermeden korkmuş ve bir heykel kadar kıpırtısız duran yaralı Arya'ya doğru istemsizce bir adım daha attı. Arya'yı tutan adam, genç kızı kendi bedenine sertçe bastırıp, silahın namlusunu şakağına biraz daha bastırdı.
"Ben, dikkatli ol derim!" diye tısladı, Ali'nin liderleri olduğunu düşündüğü ve sürekli olarak konuşan kişi. Ali, ona sert bir bakış attı ama engel olamadığı adımları durdu. Bakışı liderden ayrılıp, Arya'nın korkuyla rengi atmış yüzünü ve titreyen gözlerini buldu. Onlar sessizce konuşmayı yıllar önce öğrenmişlerdi. Sessizce anlaşmayı, sessizce birbirlerinden kaçmayı, sessizce düşüncelerini ört bas etmeyi… Ali, ona sessizce güvende olduğunu söyledi.
Elleri onu çekip, kendi bedeninin içinde bir yere saklamak için sızlıyordu. Ama her hangi bir yanlış hareketinin onun hayatına

mâl olmasından ölesiye korkuyordu. Zorlukla, bünyesinde bulunan tüm iradesini kullanarak onun korkuyla titreyen gözlerinden ayırdı gözlerini. “Evet?” diye sordu renksiz bir tonla.
“Kızına zarar vermeyi istemedik! Önce bunu bilmeni istiyoruz…” maskenin altından gelen boğuk sesi tok ve kendinden emin çıkıyordu. Sanki aynı fabrika üretiminden çıkmış gibi, neredeyse aynı boylara ve yapıya sahip olan adamlara hızla göz gezdirdi. Ali, hepsini tek tek çıplak ellerle öldürmek isterken, anladığını belirtmek ister gibi tekrar başını eğdi. “ Pekâlâ, kızından istediğimiz sadece birkaç harf veya rakam! Bu gece müzeye gelecek olan eserlerin yerleştirileceği deponun şiflerini istiyoruz. Ona zarar vermeyi ise kesinlikle istemiyoruz. Eğer bizi rahat bırakır ve birkaç saat yanımızda kalıp, şifreyi bize verirseniz size zarar gelmeyeceğine söz veriyoruz!” kısa bir soluk çekti içine,” İyi niyetimizin bir göstergesi olarak da senin onunla birlikte kalmana izin vereceğiz. Farkında olmalısın ki, tam şu anda onu alıp götürebilir ve bir daha görmene asla müsaade etmeyebiliriz!”
Ali’nin yüzünde hiçbir ifade değişimi olmadı. Liderleri susup, Ali’den gelecek olan cevabı sessizce beklerken, Ali kıkırdamaya başladı ve bu tepkiye olan şaşkınlıklarıyla birbirlerine hızlı bakışlar fırlattılar.
Ali’nin soğuk gülüşü aniden başladığı gibi aniden durdu.
“Demek ondan şifreyi istiyorsunuz?” yine kendini durduramıyormuş gibi kesik kesik güldü. “ Ama ne yaparsanız yapın, ondan şifreleri asla öğrenemezsiniz!”
“Neden?” liderlerinin sesinde ona inanmadığını belli eden bir tını vardı. Ve olumsuz duruma tepkisel bir hareket olarak, namluyu genç kızın şakağına biraz daha sert bastırdı.
“Çünkü şifreleri bilmiyor! “ Ali, başını iki yana salladı alayla.
“Üzgünüm ama size asla yardımcı olamaz.”
“Annesi müzenin müdürü! Her gün o şifrelerle resmen oynaşıyor ve sen bana öz kızının bu şifreleri bilmediğini mi söylüyorsun? Ve

buna inanmamı mı bekliyorsun?" sinirli ve boğuk bir gülüş çıktı maskesinin örttüğü dudaklarından.
"Aynen öyle söylüyorum. Elemanınızın bunu bilmesi gerekiyordu!" başıyla Daniel'ı işaret etti. "Arya'nın şifrelerle ilgisi futbola olan ilgisi kadar… Ve inanın futboldan hiç hoşlanmaz."
Ali'nin sözleri üç kişinin birbirine bakmasına neden oldu ve Ali, onların ikinci bir planlarının olmadığını tahmin etti. Sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından tekrar birbirlerine baktılar ve liderleri sert bir küfür savurduktan hemen sonra, kaba bir tonla konuşmaya başladı. "O zaman geriye tek seçenek kalıyor! Annesini arıyorsun ve ondan bizim için şifreleri istiyorsun! Ve bu nazik ricanın kızı için ne kadar önemli olduğunu anlatmayı unutmuyorsun!" işlerin onların istediği gibi gitmeyeceğini fark ettiğinde, tavırları da sesi kadar hırçınlaşmıştı.
"Neden başka bir yol denemiyoruz?" diye sordu oldukça sakin bir sesle. Kendi istediği yol ayrımına gelmiş gibi görünüyordu ve elindeki bu fırsatı iyi değerlendirmesi gerektiğini biliyordu.
"Ne? Lanet olası başka hangi yolum var?" diye sordu lider dişlerinin arasından bir tıslamayla.
"Şifreleri biliyorum!" diye mırıldandı Ali.
Lider inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Kızın bilmediklerini bildiğini mi iddia ediyorsun?" kolu
Arya'nın bedenini biraz daha sıkarak bir adım öne attı. "O kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Ali, Arya onun elinde oyuncak bir bebek gibi sallanıp dururken, düşüncelerini toparlamakta güçlük çekiyordu. Dudakları aralandı, çenesi yana kaydı.
"Bana inanmayacak kadar aptal olmadığını düşünmeyi tercih ederim." Arkasından homurdanma ve inleme arasında bir ses geldi. Ama yine herkes sese kayıtsız kaldı. Bir kişi hariç! Lider gözlerini Daniel'a çevirdi. Eğer Ali, ona çok dikkatle bakıp, tepkilerini ölçmeye çalışmıyor olsaydı onun Daniel'a olan endişeli bakışını fark edemezdi. "Ailelerimiz çok iyi arkadaşlar ve biz de

çok sık bir araya gelir, birbirimize birçok konuda yardımda bulunur ve birbirimize güveniriz.” Ali’nin sesi liderin dikkatini yine kendi üzerine çekti. “Arya’nın annesine çok fazla yardımcı oldum bu konuda ama sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, Arya ülkeye döndüğünden beri çok kısa bir zaman geçti. Ayrıca söylediğim gibi… O, bu konularla oldukça ilgisiz! “ Ali’nin gözleri, liderin küçük deliklerin ardında kalan gözlerinden bir saniye ayrılmıyordu. “ En azından ben, olabilecek herhangi saldırıya karşı bir şaşırtma taktiği olarak, eserlerin aslında nakliye aracıyla değil ondan çok daha önce çift kabinli bir kamyonetle müzeye arka girişten getirileceğini biliyorum.” Ali’nin sözleri neredeyse hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar kendinden emin çıkıyordu.
“Sadece eserlerin konulacağı deponun değil, tüm depoların şifrelerini biliyorum. Ayrıca hepsinin olması gerektiği ısı ve nem derecelerini de biliyorum. “ Tek kaşını kaldırdı ve dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Sanırım bu, benim ondan çok daha fazla bilgi sahibi olduğumu size kanıtlamaya yeter!”
Lider bir süre yine sessiz kaldı ama bu defa diğer elemanlara bakma gereği de duymadı. Gazel’i arayıp, ortalığı bulandırmak yerine bilgiyi Ali’den almak çok daha zahmetsiz, tehlikesiz ve mantıklıydı. “Ve senin bizden istediğin bir şey var?”
Ali hafifçe gülümsedi. Liderin sesi, ona istediğini verecek kadar ılımlı çıkıyordu. Ağır ağır başını onaylarcasına salladı. “Elbette, tıpkı sizin de bizden olduğu gibi…”
“Ne istiyorsun?” ama Ali, liderin onun isteğini çoktan tahmin ettiğinden emindi.
“Arya’yı!” avantajlı tarafın kendisinde olduğunu bilen bir insanın rahatlığıyla başını usulca yana eğdi. “Onu bırakacaksınız! Ve ben, eserleri alana kadar sizinle olacağım!” kaşları derinleşerek bakışı yerde kıvranan ve doğrulmaya çalışan Daniel’ı buldu.” Ve onu,” dedi katı ve kararlı bir sesle. “Onu öldüreceğim.”tekrar onlara baktı. “Başka bir isteğim yok!”

“ Sen bizi gerçekten aptal sanıyorsun! Elimizde ki tek kozu mu bırakacağız? Komik misin?”
“Onu bırakacaksınız! Güvendiğim bir kişiyi arayıp, onu almasını söyleyeceğim. İç kanama tehlikesi var ve başının arkasında büyük bir şişlik var. Arya’nın güvende ve sağlıklı olduğuna emin olduğumda sizinle geleceğim, nereye isterseniz! Size eserlerin gerçek giriş saatini vereceğim, şifreleri vereceğim ve siz de artık her nasıl yapacaksanız, eserleri alıp toz olacaksınız. Her şey bu kadar basit işte!” Ali’nin sesi istemsizce kükrercesine çıktı.
Arya’nın itiraz etmek ister gibi dudakları aralandığında genç adamın bakışı onun gözleriyle buluştu ve başını hafifçe iki yana salladı.
“Seninle kalacağım! “dedi genç kız, korku dolu bir tonla. Ali, onun güçlükle ayakta tuttuğu bedenine baktı.
“Hayır.”Ali, bu defa sertçe başını iki yana salladı. “Sen gideceksin ve babanın seni iyi gözetim altına almasına izin vereceksin. Sen burada, tehlike altındayken ve gözlerimin önünde ölebileceğin ihtimali ortadayken gerçekten senin burada kalmana müsaade edeceğimi mi sanıyorsun? Ben iyi olacağım!
Rica ediyorum, bana bırak!” Arya’nın çenesi titrerken başını iki yana salladı. “Arya!” diye hırladı Ali,”
Söylediğimi yapacak mısın?”
“ Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?” diye araya girdi lider.
“Arya?” diye sordu Ali, aslında ona yalvarmak isterken renksiz bir tonla.
“Lanet olsun! Kesin kendi aranızda konuşmayı!”
“Arya, her şeyi berbat etmek ve ikimizin birden zarar görmesini ister misin?” Arya, gözlerinden yaşlar süzülürken başını iki yana salladı. “Güzel. Mirza, seni dışarıda bekliyor olacak. İnan bana her şey yoluna girecek!” Arya gözlerinde itiraz dolu bakışlar dolanırken, başını tekrar onaylarcasına salladı.
“Aferin, baş belam!”

Ali'nin gözleri kararlılıkla ve Arya'nın kalmak istemesinin endişesiyle tekrar lidere çevrildi. "Onu bırakacaksınız, hemen şimdi! Sağlığı iyi değil ve gittikçe daha da kötü oluyor!" Ali, arkasına uzandı ve belinden silahını çıkardı. Aynı anda karşısında bulunan adamlarda bir hareketlilik oldu ve öfkeli mırıldanmalar birbirine karıştı.
"Sakın aptalca bir işe kalkışmayı deneme!" dedi lider sakin bir sesle.
Ali dizlerini kırarak zemine doğru çöktü ve gevşekçe tuttuğu silahı hafifçe yere bırakıp, ellerini havaya kaldırdı." Beni aramaya ihtiyaç bile duymadınız! Bu, benim size gösterdiğim iyi niyet! Benim de size güvenmem için bir anlaşma yapmak zorundasınız!"
Ali tekrar doğruldu ve ellerini iki yanına saldı. "Benim yaşamımda ondan daha önemli, daha değerli hiçbir şey yok. Eseler de, değerleri de umurumda değil! Kayboluşlarının ardından yaşanacak kıyamet de umurumda değil! Onları alın, ister satın, isterseniz kıçınıza sokun! Her ne halt yapacaksanız onu yapın! Ama tüm bunlardan önce Arya'yı serbest bırakacaksınız! İnanın tam şu anda, hepinizin beynini çıplak elle parçalamak istiyorum ve eğer sizin burada harcadığınız vakitte ona bir şey olursa sonu her ne olursa olsun, sizi öldürürüm!"
"Sen önce kendi kıçını kurtarmaya bak!" Daniel, kapı gıcırtısı gibi kulak tırmalayan bir sesle araya girdi. Gözler, bir anda sırtını duvara dayamış olan ve güçlükle nefes alan Daniel'a çevrildi. Daniel, elinde tuttuğu enjektörü yamuk bir sırıtmayla havaya kaldırdı. " Canına okudum!" dedi gözlerini Ali'nin gözlerine dikip. "Hem de şu küçücük iğneyle," öksürürken aynı anda kıkırtılara boğuldu. "Senin şu lanet demirle yapamadığını, minicik bir iğneyle yaptım." Boşta kalan eli midesine doğru gitti ve elini inleyerek midesine bastırdı sanki acısını hafifletmek ister gibi," Gebereceksin, piç kusuru!"
Arya çığlık atmaya başladığında liderin onun belini kavrayan eli, hızla yukarı kalktı ve ağzının üzerine sıkıca kapandı. Lider eğilip,

Arya'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Arya, gözleri irice açılarak başını salladı.
"Ne demek istiyor?" diye soru Ali, Daniel'ın sözlerini kast etmek istediğini anlatmak için çenesini Daniel'a uzatarak.
Lider, başını Arya'nın başından uzaklaştırdı ve gözlerini Ali'ye dikti. "Beni tanıyor musun?" diye sordu genç adama. Ali'nin kaşları onun anlamsız sorusu üzerine derinleşirken başını iki yana salladı. "Hayır." Dedi ardından, yeni bir oyuna girdiğini içgüdüsel olarak hissederken.
Lider arkasında bulunan iki kişiyi başıyla işaret etti. "Ya onları?" diye sordu.
"Hayır."
"Güzel!" dedi lider ve bir anda aceleci bir tavırla konuşmaya başladı. " Ya onu?" diye sordu bu defa Daniel'ı işaret ederek.
"Tanıyorum," Liderin silahı kısa bir süre için Arya'nın şakağından ayrıldı ve namlusunun ucu Daniel'ı buldu. Hiç düşünmeden, silahı ateşledi ve namlunun ucundan süratle çıkan kurşun, Daniel'ın iki kaşının tam ortasında yer buldu. Ali'nin düşünceleri sanki ağır çekim bir filmin içinde hareket ediyorlarmış gibi ivme kaybediyorken, liderin Daniel'ı öldürmesinin nedenini kavramakta güçlük çekiyordu. Arya'nın olduğu yerde çırpınması, Ali'nin tüm dikkatini onun üzerinde tutmak istemesine neden oluyordu, ama onunla kararlaştırdıkları bir şey vardı. Ali, başını sertçe iki yana salladı. Düşünceleri bir belirip, bir kaybolmaya başlamıştı. Arya'yı güvende tutması gerekiyordu. Kafa yorması gereken tek şey buydu.
Gözlerini Daniel'ın donuk ve sonsuza kadar öyle kalacak cansız gözlerinden ayırıp, lidere çevirdi. "İşte, isteklerinden biri gerçekleşti. Onu tanıyordun ve onu tanıman bize zarar verirdi. Ama bizi tanımıyorsun! " dedi lider yine hızlı hızlı konuşmaya başlayarak. Ali, bir an için onun kelimelerini kaybetti ve gözlerini kırpıştırarak başını tekrar iki yana salladı. " Eserleri aldıktan hemen sonra, bu ülkeyi terk edeceğiz ve ne nasıl bir ulaşım

sağlayacağımızı ne de nereye gideceğimizi bilmiyorsun! Yani bize ulaşabilmen imkânsız! Size zarar vermeden bu işi bitirmek istiyoruz. Kız da güvence olarak bizimle kalıyor.” Ali, onun sözlerini takip etmekte güçlük çekerken, dikkati bir süreliğine hissizleşen ayak parmaklarına takıldı. Sadece birkaç saniye!
“Hayır!”dedi Ali, güçlü bir sesle onun sözlerinin anlamını tam olarak kavrayabildiğinde. Lider, Arya’nın dudaklarını eliyle sıkıca kapamış, onun çığlıklarını bastırmaya çalışıyordu. Arya, ayaklarında ve ellerinde bulunan ve hareket ettikçe tekrar tekrar açılan yaraları umursamadan çırpınmaya başladı.
“Arya’yı bırakın ve şifreler sizin olsun.” Ayak parmaklarındaki uyuşukluk, sanki ayağının üzerinde karınca sürüsü geziyormuş gibi ayaklarına ve oradan bileklerine doğru ağır ağır ilerliyordu. Ali’nin gözleri Arya’nın yüzüne kilitlendi.
Belki Ali bilmiyordu ama Arya onun neden hareketlerinin ağırlaştığını, neden bedeninin uyuşmaya başladığını çok iyi biliyordu. Panik genç kızın çırpınmalarına da, zorlukla onu ayakta tutan gücüne de bir son verdi ve Arya’nın bedeni cansızmış gibi liderin kollarına yığıldı.
Ali’nin paniği ise onun gerçekten bayıldığını fark etmesiyle bedenine adrenalin depolamasına ve düşüncelerinin daha tutarlı olup, hızlanmasına neden oldu. “ Tıbbi bir yardım alması gerekiyor!” diye kükredi Ali, “burada durup zaman kaybetmek ne sizin ne de bizim işimize yarayacak. Polise gidilmeyecek, ben sizin elinizdeyken kimse bunu göze alamaz! Arya, asla yapmaz! Onu bırakacaksınız!”
Lider bir küfür savurdu. Bu defa sessizlik içinde değil, silahlı eliyle başını tutarak ve sanki çok şiddetli bir baş ağrısı çekiyormuş gibi görünerek, uzun bir süre kendi düşünceleriyle savaştı ve önünde uzanan yolları tartıp, ölçerek sonunda bir karara vardı.
Michael’in zamanı azdı! Oldukça az ve lanet olsun ki, Daniel yine her şeyi mahvetmeyi başarmıştı.

Neden ona güvenmişti ki? Neden kendi planları doğrultusunda, bildikleri yoldan gitmemişlerdi ki? Eğer
Brando, eserleri istediği tarihte eline geçirmezse ekipten tek bir adamı bile hayatta bırakmazdı. Ve Ayrıca Michael kimseye zarar vermek de istemiyordu. Tüm bu karışıklık, Daniel'ın saçma sapan zevkleri yüzünden ortaya çıkmıştı. Ve ayrıca onu tam olarak tanımıyor olsa da Ali'nin sadece Arya'yı güvende tutmak istediğinin farkındaydı.
Ali, onu güvende tutmak için her şeyi yapabilecek bir adamın kararlılığına sahip biri gibi görünüyordu ve Michael'in onlarla işi bittiğinde, onlar bir tehdit oluşturmuyorlardı. "Eserlerin gelmesine ne kadar zaman var?" diye sordu öfke dolu bir sesle.
Ali başını iki yana salladı. "Tüm bilgiler, Arya'yı serbest bıraktığınızda…" Ali, tekrar tutarlı düşüncelerine ve mantığına kavuştuğu için sessizce derin bir nefes aldı ve biraz önce kendisine ne olduğunu düşünmeyi daha sonraya bıraktı.
Lider yine bir küfür savurdu ve başını onaylarcasına salladı. "Pekâlâ, kimi arayacaksan ara ve sadece on dakika içinde burada olsun! Daha fazla değil… Eğer on dakika içinde gelmezse ikinizle birden yola çıkacağız."
Ali onun sözlerini bitirmesini beklemeden, ikinci yeni hattının takılı olduğu telefonunu çıkardı ve Tunç'un numarasını tuşladı. "Hazır mısın?" diye sordu hat açılır açılmaz.
"Evet!" Tunç'un sesi öfkeyle kaynıyordu. "Bana önce bir şeyi izah et, lütfen! Daniel piçi gebereceksin derken ne söylemek istiyordu?"
"Buna vaktimiz yok! Sende duydun! Gel ve Arya'yı al, lanet olsun o burada böyle durdukça doğru düzgün düşünemiyorum."
"Ali, ne demek istedi?" Ali, Daniel'a demirle saldırmadan önce omzunda hissettiği hafif sızıyı hatırladı ve derin bir iç çekti. "Sanırım bana bir şey enjekte etti. Bilmiyorum. Düşüncelerim arada tutarsızlaşıyor ve ayaklarım tamamen uyuşmuş durumda."
"Çekirdek çıtlatmıyorsun be adam! Herif öleceğinden bahsetti."

“Gel ve Arya’yı al!”
Ali’nin dişlerinin arasından fısıldaması üzerine, Tunç bir küfür daha savurdu. “Kapının önündeyim. Benim hattımdan seni bir daha arayamam. Ama bizimkilerle konferans halindesin.”
“Harika! Şimdi o ramboları kim tutacak, Tunç!” diye gürledi Ali.
“Orasını sen düşün!”
“Hatta kal!” Ali dişlerini sıktı ve bir kalp atımlık zaman kadar düşüncelerini tekrar kaybetti. “Size söylüyorum gençlik!” dedi düz bir tonla. “Muhtemelen ilk plandan haberdarsınız! Lütfen, ben bir şey söylemeden hareket etmeye filan kalkmayın! Ne ekibin kaç kişiden oluştuğunu biliyoruz ne de ne kadar tehlikeli olduklarını. Ben, iyiyim! Sadece Arya’yı güvende tutun!” Ve telefonu kapadı. Tunç’la tekrar iletişime geçemeyecekti ama en azından onları dinleyen birilerinin olduğunu bilmek iyiydi. En azından tüm bu durum göz önüne alınırsa…
“Pekâlâ, sadece onu kapıya kadar götürmeniz yeterli olacak.” Lider, tek koluyla kavradığı Arya’ya neredeyse Ali’nin hayıflanmak olarak tanımlayacağı bir bakış attı ve başını salladı.
Kendi aralarında fısıldayarak konuşmaya başladıklarında Ali’nin gözleri, hırpalanmış Arya’nın bilinçsiz yüzüne takıldı. Ona uzanmak istiyordu. Elleri, tüm bedeni bunun için sızlıyor ve çığlık atıyordu. Ve Ali kendisini olduğu yerde zorlukla tuttukça çığlıklar öfkeli ve isyan dolu haykırışlara dönüşüyordu. Ali’nin beyninden sayısız düşünce aynı anda geçiyordu. Kalbinin ritmi bozuk atışlarının giderek hızlanmasının Arya’nın hala onların elinde savunmasız oluşundan mı yoksa Daniel’ın bedenine enjekte ettiği – artık her ne haltsa- sıvıdan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Arya’yı onların ellerinden çekip almak ve tüm herkesten uzakta bir yere götürmek istiyordu. Sadece kendilerinin olduğu bir dünyaya, onu tamamen güvende tutabileceği bir yere götürmek istiyordu.

Arya'nın gözleri titreşerek açıldı ve yüzü acıyla buruşurken hafifçe inledi. Bu Ali'nin kendisini olduğu yerde sabit tutması için kaslarını germek zorunda kalmasına neden oldu. Genç kız, liderin elinden diğer elemanlardan birinin kollarına geçerken, Arya'nın gözleri Ali'nin derin bakışlarıyla buluştu.
Arya saniyelik bir bilinç kaybının ardından, baktığı derin gözleri de bulunduğu yeri de hatırladı. "Ali!" diye fısıldadı, biri onu kollarıyla sıkıca kavramış merdivenlerden çıkarırken, Ali ona güven veren bir gülümseme gönderdi. Dudaklarını hareket ettirerek,'Ben iyiyim,' dedi ve başıyla gitmesini işaret etti.
Arya, çırpınmaya başladı ve onu taşıyan eleman balık gibi çırpınan bedenini tutmakta güçlük çekti.
"Sakin ol!" diye tısladı adam onu daha sıkı kavrayarak.
"Sana iğne yaptı!" diye bağırdı Arya boğazı yırtılırcasına, "Daniel, bana dört saat sonra kalp krizi geçirmemi sağlayacak bir iğne yapacağını söylemişti."Ali, Arya'nın görüş alanından kayboldu ve Arya'nın paniği kalp atışlarının yükselen artışıyla yarışa girdi.
"Gitmek istemiyorum! Yalvarırım gönderme beni! Babama gitmek zorundasın! Yalvarırım Ali…" tırnaklarının etini daha çok delmesine ve yaralarının açılmasına aldırmadan, parmakları karşısında duran adamın yakasına yapıştı."Bırak beni!" diye bağırdı telaşla. "Onu öldürecek! İğne onu öldürecek!" Arya'nın güçsüz parmakları yumruk oldu ve minik yumrukları adamın göğsüne inmeye başladı. Arya, ne sözlerinin ne de çırpınışlarının ona bir etki etmediğini fark ettiğinde, holde dış kapıya doğru ilerliyorlardı." Eğer ona bir şey olursa şifreleri öğrenemezsiniz," dedi kelimeleri bir nefeste tüketerek. Üzerinden kayıp düşecekmiş gibi aşağıya doğru çekilen paltoyu bilekleriyle sıkıştırdı. "Anlıyor musun beni?" adam onu duyuyormuş ya da umursuyormuş gibi görünmüyordu. Sanki mekanik bir robottu ve sadece girilen komutları yerine getiriyordu. "Beni dinlemelisin!" Arya, kısacık saniyelerinde korkuyla taktik değiştirip duruyordu ve son olarak yalvarmaya başladı. " Yalvarırım dinle beni! O ölürse hiçbir işinize

yaramaz. Annemi arayalım…” Adam bir anda onu tek kolunun altına alıp, boşta kalan eliyle kapıyı hafifçe araladı ve Arya’yı bir un çuvalı gibi dışarı fırlatıp, kapıyı kapattı. Arya’nın görüşü yaşlarla bulanıklaşırken, göğsünün derinliklerinden gelen bir hıçkırık boğazını yırtıp geçti. O tekrar dış kapıya yönelmişken ve ayaklarının üzerinde dengede durmaya çalışırken, büyük eller omuzlarını sıkıca kavradı.
Arya korkuyla güçlü bir çığlık attı ve sadece belirsiz bir siluet olarak gördüğü bedenden kendisini korumak için birkaç adım geriledi.
“Şişşt. Benim, Mirza.” diye fısıldadı Tunç, sanki onu ürkütmekten kaçınıyormuş gibi. Arya, sesini duyduğu anda Tunç’un paltosunun yakasına yapıştı.
“Oraya girmeliyiz! Tunç! Onu öldürecekler, ona iğne yaptılar. Tunç!”
Mirza, genç kızın sözlerini duymuyormuş gibi onu hızla kollarının arasına alıp, sırtını evin kapısına döndü ve yürümeye başladı.
“Beni duymadın mı?” diye bağırdı Arya, öfkeyle ve korkuyla.” Ona iğne yaptılar! Dört saati var! Onu oradan çıkarmalıyız.” Arya’nın sözlerini derin bir hıçkırık böldü.” Onu çıkarmalıyız!”
“Biliyorum, güzelim. Biliyorum.” Tunç, demir kapıyı açtı ve Arya ile birlikte dışarı çıkıp, tekrar kapattı. “Ama artık çok geç…”

Bölüm 16

Gazel, anahtarlığını çantasının aralayabildiği fermuar açıklığından içeri attı. Ellerinin üzerinde istediği hâkimiyeti kurmakta artık zorlansa da, aralık bıraktığı kapıyı kapamak zorundaydı.
Parmakları sert ahşabı zorlukla kavradı ve her gün kolaylıkla yaptığı bu önemsiz hareketin o an için ne kadar büyük bir çaba ve önem gerektirdiğinin farkına vardı.
Kilidin dilinin yuvasına oturduğu hafif sesi duyduktan sonra alnını kapıya dayadı ve hıçkırıklara boğuldu. Kapıyı kapatıp, yalnız

kalana kadar her şey olağan ve sakinmiş gibi görünmek durumunda olması bedeninin bir gergef gibi gerilmesine neden olmuştu. Artık yalnızdı. Dışarıda tutmak zorunda kaldığı tüm o hisler yalnızlığının farkına vardığı anda bedenine hücum etti. Eskisi kadar sağlam olmayan direnci onu yarı yolda bırakarak zemine, dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Canı yanıyordu. Öyle çok ki bu acıyı sadece derinlerinde değil, bedeninin tüm noktalarında hissediyordu. Dayak yemiş gibi bütün bedeni sancıyordu. Tüm o gergin anlar boyunca, onu sürekli zorlayan gözyaşları bir sel olup, yanaklarından bedenine akıyor, neredeyse gözlerini kör ediyordu. İçinde deprem oluyormuş gibi bedeni zangır zangır titriyor, hıçkırıkları giderek yükselip yaralı bir hayvanın iniltilerine dönüşüyordu.
İçindeki zehri atmaya yetmemişti ama dakikalarca yüksek sesle ağlamak, sonsuzluk boyunca orada kalacakmış gibi yığılıp kalan bedeninin hareket etmesini sağlamıştı. Ellerinden destek alıp, ayağa kalkarken gövdesi ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Yeni doğmuş bir ceylan gibi titreyen ayaklarına adım attırmak hiç bu kadar zor olmamıştı.
Ama sanki ağır çekim bir filmin içinde bir oyuncu gibi ağır ağır başını çevirip, portmantoda duran not kâğıdını gördüğünde kendisini bir anda kapağındaki aynaya bakarken buldu. Kendisine benzemeyen görüntüsüne sadece saniyenin onda biri kadar dikkat verip, titreyen ellerle notu eline aldı. Arya'ya ait olması gereken not, Ali'nin el yazısıyla yazılmıştı ve onu merak etmemesi gerektiğini söylüyordu. İngilizce olarak yazılmış olması bir anneyi şüphelendirmeye zaten yeterdi, ama Allah aşkına! Hangi anne kızının el yazısını tanımazdı? Pislik heriflerin Ali'ye yazdırdıkları not kâğıdının üzerine kapanan parmakları, harcadığı güçle boğumlarını beyazlatacak kadar sıkılmıştı.
Arya'nın yanında olmak istiyordu. Onu kendi gözleriyle görmek, ona dokunmak istiyordu. Onu, bir daha bırakmamak üzere kollarının arasına almak istiyordu. Senini duymuş olması bir şeyi

değiştirmiyordu. Onu görmek zorundaydı. Onunla telefonda konuşurken, dişlerini sıkıp gülümsemek zorunda olmak hayatında yaşadığı en güç anlardan biriydi.
Ömer, Arya adına tehlikenin geçtiğini, durumunun beklediklerinden çok daha iyi olduğunu söylemişti.
Bebeği şimdi sakinleştiricilerin etkisiyle derin bir uykudaydı ama bunu biliyor olmak yetmiyordu. Gazel, Ali'nin de yanında olmak istiyordu. Elinden gelse onun yaşamını tehdit eden o adamları elleriyle öldürmek istiyordu. Kalbinin bir yarısı ferahlamış ama diğer yarısı Ali için çırpınıp duruyordu. Kızı için yaptıklarından değil, kalbinde en az Arya kadar büyük bir yeri olduğundan…
Gazel o anda tüm bu olan bitenden bihaber olan Şirin'i aramak istiyordu. O anda onu anlayabilecek tek kişiyi… Ve öğrendiğinde neler hissedeceğini bildiği tek kişiyi… Onun yanında da olmak istiyordu ama kendi evinin içine hapsolmuştu. O akşam öğrenene kadar, peşinde olan ve onun her adımını takip eden adamdan bihaberdi. Onlara ne kadar yakın olduklarını, ne kadar büyük bir tehlike içinde olduklarını asla fark etmemişti.
İnsan bazen bakıyor ama göremediği, gözden kaçırdığı o kadar çok şey oluyordu ki… Eğer daha dikkatli olabilseydi, tüm bu cehennemin içine düşmeden önce o adamı fark eder- tıpkı o gece nereye bakacağını bildiği için fark ettiği gibi- kimseyi tehlikeye atmadan bu işten yakalarını sıyırabilirlerdi. Gazel, ciğerlerinin ihtiyacı olduğu havayı içine çekmeye çalışarak notu elinden bıraktı. Adımları onu, tam olarak neler yaşandığını bilmese de, kızı ve Ali'nin tehlikede olduğu anların yaşandığı ardiyeye götürdü.
Ona haber gelene kadar evden çıkamayacaktı. Arya hastanede tek başına ve savunmasızdı, ama o evde kalmak zorundaydı. Ali o pislik heriflerle çevrelenmiş durumdaydı ve hayatı tehlikedeydi ama o, evde kalmak zorundaydı.
Ali'nin ona söylemiş olduğu her şeyi harfiyen yerine getirmiş olması da, elinden gelenini en iyisini yapıp, hızlı hareket etmiş

olması da bir şeyi değiştirmiyordu. Suçluluk duygusu, vicdan azabı ve korkularıyla baş başa kalmıştı.
Gazel, karanlık ardiyenin ışıklarını yaktı. Nasıl bir şey beklediğini bilmiyordu ama beklediği kesinlikle ardiyenin hatırladığı kadar düzenli görünmesi değildi. Dudakları mırıldanmaya başladı. Önce kelimelerinin bir sesi yoktu. Ardından fısıltı ve telaşlı bir hal almaya başladı ve daha sonra yüksek sesle, ardiyenin duvarlarını inletecek kadar bildiği tüm duaları neredeyse soluk almadan, Ali için okumaya başladı.
***
Bir saat önce…
“Neden içeriye dalıp, Ali’yi almadığınızı merak ediyorum!”
Mirza’nın bedeni, huzursuz eden ölüm sessizliğini bozan bu ses üzerine gerildi. Gözlerini önlerinde park halinde bulunan ve bekledikleri sokak kadar karanlık görünen aracın üzerinden ayırmadı. Demir’in sorusu üzerine, birbirine bastırılmış dudaklarını aralamak için zamana ihtiyacı vardı. Arya’yı hastaneye götürürken, ondan duymak zorunda kaldığı kelimelerin daha kaba ve daha yalın bir şekilde dile getirilişi kelimelerin anlamında bir değişiklik yaratmıyordu.
Sanki kendisi delice bunu istemiyormuş gibi! Sanki kendisi hiçbir şey yapmadan oturup beklemekten hoşlanıyormuş gibi! Sanki kardeşi için ödü patlamıyormuş gibi! Sanki gözlerinde endişe, hiddet ve korkuyla biriken yaşları zorlukla tutmuyormuş gibi! Dişlerini sıktı ama tahmin ettiğinden daha sakin bir sesle cevap verdi. “Ali, onların elinde! Bu sana herhangi bir şey ifade ediyor mu?”
Demir’in dudaklarından olumsuz homurtular yükseldi ve Mirza söylediklerini duyamadığı için memnundu. O anda kimseyle tartışacak durumda değildi. Küçük bir çocuğa laf anlatır gibi o anda kendisinden beklenmeyecek bir sabırla tekrar konuşmaya başladı.” Ekip oldukça kalabalık! Ali’nin yanında üç kişi, Ömer Amca ve Gazel Teyzeyi takip eden iki kişi ve nerede olduklarını

bilmediğimiz ama ekibin sürekli olarak iletişime geçtiği kişiler… Ali'yi tehlikeye atamayız!" Arya'ya onlarca kez tekrar etmek zorunda kaldıkları cümleleri yine kuruyor olmasına inanamıyordu. " onlara müdahale etmek için çok geç kaldık! Adamlar kendi elemanlarını düşünmeden gözden çıkarabiliyorlar ki Ali için saniye bile düşünmezler. Eğer Ali, bizi beklemiş olsaydı belki her şey daha farklı olabilirdi ama artık bunun için gerçekten çok geç!"
"Adam zaten ölümle burun buruna! Ne kadar vakit kaldı? Yarım saat mi? Bir mi? O piçin söylediklerine ne kadar inanabilirsin ki?" Mirza, başını aniden ona çevirdiğinde, Demir susmak zorunda kaldı. " Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi alçak ama öfkeden titreyen bir sesle.
"Ve oturup, bekliyorsunuz! Sen kendin söyledin; adamın gözlerini bağlamışlar! Nereye gittiğinden bile haberi yok, bilinci gidip geliyor! Ne kadar tutarlı bir bilgi alabilirsiniz ki?"
Mirza, gözlerini tekrar önlerindeki arabaya dikti. "Ali'yi hafife alma! Takip etmemizi istemedi. Tam olarak planlarından emin olmak istiyor!
"Ali'yi asla hafife almam ama-"
"Yeter! Koca karılar gibi dırdır edip duracaksan, şimdi gitmen çok daha iyi olacak!" Mirza'nın sesi ne öfkeliydi ne de ona uyarı veren herhangi bir tonlama barındırıyordu. Eğer Demir'in yerinde bir başkası olsaydı çoktan kapıyı çarpıp çıkmıştı ama Demir bir başkası değildi.
Bunun yerine öne doğru eğildi ve gözlerini kısıp önlerindeki araca dikkatle baktı. "Bir hareketlilik var!" ***

Kulakları uğuldatan rahatsız edici sessizliğin içinde daha da sinir bozucu olan tek ses, Adem'in çekip durduğu ve taşların birbirine her çarpışında 'Tık tık' sesleri çıkaran tespihiydi. Arabanın içindeki diğer iki adam bundan rahatsızlık duyuyorduysa bile, bunun hakkında tek bir kelime etmiyorlardı. Adem'in bir şekilde

hareket etmesi gerekiyordu. Buna mecburdu! Eğer hareket etmezse kalbi bu gerginliğini ve korkusunu daha fazla kaldıramaz, onu yarı yolda bırakırdı. Belki de oğlunun tehlikede olan kalbinden çok daha önce…
İlk defa çığlık atmak istiyordu. İlk defa yüksek sesle haykırmak istiyordu. Ve Lanet olsun ki ilk defa birilerine yalvarmak istiyordu. Hiç birini yapmamış olması bir şeyi değiştirmiyordu. Oğlunu istiyordu. Onu geri almak ve tıpkı küçük bir çocukken onu tüm tehlikelere karşı koruduğu gibi korumak istiyordu. Elinden gelse onu o anda odasına hapsedip, tüm tehlikeler ortadan kalkana kadar orada tutmak istiyordu. Eşek kadar herif olması bir şeyi değiştirmiyordu…
Adem korkusuz bir adam olmamıştı hiçbir zaman. Hayatta hep korkulacak ve endişe edilecek bir şeyler vardı. Ama böylesi bir korkunun da kıyısından bile geçmemişti. Yaşamı tek düze de olmamıştı, tehlikeler ve ölümün soğuk nefesi bir zamanlar hep enselerinde gezinmişti. Oğluna da kendisinden geçtiğini düşündüğü sağlam sinirlere sahip olması ve soğukkanlılığı onu ayakta tutmuş ve doğru düzgün kararlar verip, öyle hareket etmesini sağlamıştı. Ama o anda tüm bunları yitirmek üzereydi. Yaşlandığından değil… Kimsenin başına gelmesini istemediği ve hiç yaşamamış olmayı dilediği kaybetme korkusundan! Ödü patlıyordu ve hattın diğer ucundan oğlunun sesini her duyduğunda irkilmemek için kendisini zor tutuyordu. İrkilmemek ve acı dolu bakışlarını telefona dikmemek için!
‘Allah’ım!’ diye haykırdı iç sesi. Şirin’e ne diyecekti? Ona nasıl anlatacaktı?
“Arya’nın yanında kalmalıydın!” diye tısladı. Sesi kendi kulağında resmen patladı. Son yarım saattir, sesine yapışıp kalan bastıramadığı hiddet, acı ve telaştan bir türlü kurtulamamıştı. Adem, Ömer’e peşindeki adamı nasıl atlattığını sorma zahmetine bile katlanmadı. Üzerine geçirdiği genç işi kıyafetlere bir bakış atması zaten her şeyi anlatıyordu. “Kızını nasıl yapayalnız

bırakabildiğini anlayamıyorum!" Gazel eve dönmek zorunda kaldığı için, Arya o anda hastanede yalnız kalmıştı. Ömer, polis takibine karışmamak için genç kızın giriş işlemlerini bile yapmamıştı. Birkaç doktorun dışında Arya'nın hastanede olduğunu bilen hiç kimse yoktu. Ve Ömer'e öfkelenmekten kendisini alamıyordu. Sonuçta o anda oturup beklemekten başka hiçbir şey yapamıyorlardı. Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!
"O, iyi." Dedi Ömer. Yüzünün atmış rengine ve delirmiş gibi dönüp duran gözlerinin aksine sesi oldukça sakin çıkmıştı. " Tüm tetkiklerini yaptık. İç kanama tehlikesi de dâhil, beklediğimiz gibi büyük bir zarar görmemiş! Ufak tefek morluklarının dışında sadece…" Adem, dikiz aynasından gözlerini dikip ona öfkeyle baktığı için yüzünden geçen azap dolu ifadeyi yakaladı. " Parmakları… Ama bir iki hafta sonra, iyi bir bakımla hiçbir şeyi kalmayacaktır."
Sözler Ömer'in dudaklarından soğukkanlılıkla ve herhangi bir hastasından bahsediyormuş gibi çıkıyor olsa da, Arya'yı gördüğü anda yaşadığı hisleri asla unutmayacaktı. Meslek hayatı boyunca ilk defa donup kalmıştı. Ne kelimelerini bulabilmiş, ne de yıllarca biriktirdiği engin bilgi ve tecrübelerinden faydalanabilmişti. Sadece dehşet, acı ve boğazını sıkan korku içinde kızına bakakalmıştı. Ona bir ömür gelen birkaç saniye içinde zaman tam anlamıyla durmuş, Ömer'in zehir gibi çalışan beyni boş bir çöp tenekesine dönüşmüştü. Övündüğü ve onu iyi bir cerrah yapan tüm o nitelikleri o anda hiçbir işe yaramıyordu. Ta ki genç kız fısıldayana kadar… Fısıltısı Ömer'in donup kalan bedenini çözüp, olanca hızıyla hareket etmesini sağlamıştı.
Daha Arya, hastaneye gelmeden bile aklında Ali'nin yanına gitmek vardı. Arya yaşıyordu ve artık güvende olacaktı. Ama Ali için aynı şeyi söylemek oldukça güçtü. Tüm ayarlamalarını yapmıştı ve Ali için hazırda tuttukları bir ambulans, içinde en deneyimli doktorlar ve iyi bir kardiyolog ile birlikte ondan gelecek telefonu bekliyorlardı.

Arya beklediği ve korktuğu kadar ağır bir darbe almamıştı. Parmaklarındaki ciddi yaralanmaların ve ruhuna aldığı yaraların haricinde korkulacak bir durumu yoktu. Ama gecenin sonunda normal bir durumda gerekli olmadığı halde ona kuvvetli bir sakinleştirici yapmak zorunda kalmıştı. Çünkü kızı ona asla unutmayacağı şeylerin arasına bir yenisini daha eklemişti. Onun Ali'ye olan bağlılığını, derin aşkını ve gözlerindeki feri çekip almaya çalışan delice bir korkuyu…
Arya, çıldırmış gibiydi. Kendi bedeninde oluşan yaralar da, bu yaraların ona verdiği acı da umurunda değil gibi görünüyordu. Sanki kalbine çöreklenen korkudan ve acıdan başka hiçbir şeyi hissetmiyormuş gibiydi. Ömer'e yalvarmış, onu tehdit etmiş, onu ikna etmeye çalışmış ve bunların dışında, dili sadece 'Ali' kelimesini kıvırmıştı. Korku kızının aklını alıp götürmüştü. Ömer anlamıştı ki, Ali'yi kaybettiğinde… Kızını da kaybedecekti. Bu açık gerçeği ve kızının Ali'ye olan yoğun aşkını daha önce fark etmemiş olmasına şaşırıyordu. Ali'yi anlamak kolay olmuştu ama Arya'yı asla tahmin edememişti. Ya Arya çok iyi bir oyuncuydu ya da Ömer artık işe yaramaz bir ihtiyardan başka bir şey değildi.
Ama kızını orada, güvendiği birkaç doktorun eline bırakıp, Ali için koşturması bu nedenlerin hiç birisi değildi. Ali'nin kalbindeki yeri en az Arya'nın yeri kadar büyük ve sağlamdı. Ve o anda düşünmek istediği tek şey; Ali'nin tehlikede olan hayatıydı. Hem de birçok yönden…
"Yine de yanında kalmalıydın!" diye ısrarını sürdürdü Adem.
"Uyandığında yapayalnız olacak,"
"Bunun için memnun olacağından emin olabilirsin,"
Adem, hızla başını kaldırıp dikiz aynasından ona baktı ve birebir aynı ifadeleri yansıtan gözleri kesişti. Adem'in dudağı gece boyunca ilk defa hafifçe yukarı kıvrıldı," Sen öyle diyorsan dünürüm…"
"Doğruyu söylüyor, kamyonet müzenin arka tarafında kalan otoparka girdi ve görebildiğim kadarıyla içeriye koliler taşıdılar…"

Aracın içine bindiği andan beri sessizliğini koruyan Deryal, hoparlörü açık olan telefona doğru eğildi ve sessiz olmalarını ister gibi istemsizce bir elini havaya kaldırdı. Aslında buna gerek bile yoktu, çünkü Ömer ve Adem de onun gibi telefona doğru eğilmişlerdi.
Adem'in ve Deryal'in başı aynı anda Ömer'e döndü ve içlerinde İngilizce bilen tek kişi olan Ömer, duyduklarını hızla tercüme etti. Ve ardından tüm konuşmaları kısık bir sesle onlara tekrarlamaya devam etti.
"Pekâlâ, ekranların bağlantılarını kurun ve depoları takibe başlayın! Müzede sadece güvenlik elemanı kalana kadar beklemek zorundayız,"
Ömer, sözleri tercüme ederken aynı anda telefonunu çıkardı ve Gazel'in numarasını tuşladı. "Ömer?"
Ömer, karısının kalbinden kopup gelen bir acıyla adını söyleyişini ve onu yatıştırma isteğini bastırmak zorunda kaldı. "Bir an önce çıkmanız gerekiyor, siz çıkana kadar bekleyecekler ve Ali'nin çok fazla zamanının kaldığı söylenemez,"
"Tamam. Eserler doğrudan depoya indiriliyor,"
"Tamam." Ömer, kısa bir süre duraksadı." Sevgilim, lütfen dikkatli ol!"
" Sen de!"
Ömer kendi telefonunu kapatıp, sanki daha iyi duyacakmış gibi gözlerini diğer telefona dikti. Nefes alışların seslerinin bile en alt seviyede tutulduğu aracın içinde, hava akımının içinde hareket eden en küçük cismin bile sesini duymamak mümkün değildi. Ali'nin artık peltekleşen sesi ise bomba etkisi yaratmıştı.
"Beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım,"
"Bu mümkün değil! Şifreler?"
Eğer Ali'nin zamanı olsaydı, yaşamla ölüm arasındaki dengenin yaşam tarafında kalmaya çalışmasaydı, üçü de elemana alaylı ve ukala bir cevap vereceğinden emindi. Ali sekiz haneli rakamlardan oluşan şifreyi tereddüt etmeden söyledi.

“Emin misin?”
“Ne? Bana güvenmiyor musun?” Ali’nin ses tonu bir şekilde gücenmiş gibi çıkmayı başarmıştı. “Belki inanmayacaksın ama sana güveniyorum! Sadece zehrin beyninle ne kadar oynadığından emin olamıyorum.”
“Yeterince oynuyor! Şahane vakit geçirdiğimizi söyleyebilirim. Ama şifreler doğru! Alın ve siktirip gidin!” “Siz Türkler…”
“Aynen! Biz Türkler birçoğunun olmak isteyip de olamayacağı çok şeyiz!”
Ali’nin sözlerinin sonunda kaybolan kelimelerini duymakta güçlük çekiyorlardı. Ve hala daha nerede olduğunu öğrenebilmiş değillerdi. Öğrenebilecekler miydi?
Ali’nin derin iç çekişi duyuldu. “Gençlik! Üzgünüm ama bir evin bodrumunda olduğunu tahmin etmekten başka, nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok! İş size düşüyor… Masa, duvarlar ve duvarlardan birine neden asılı olduğunu anlamakta güçlük geçtiğim bir perdeden başka size verebilecek bir şeyim yok!”
Adem’in dudaklarından yürek parçalayan ve sadece acısını yansıtan bir küfür döküldü. “Hangi akla hizmet ederek onu dinledik ki!” kükreyişi tüm aracın içini sarstı ve bir elini sertçe direksiyona vurup,
Deryal’e çevirdi telaşla dolan
bakışlarını,” Telefon takibi?” Deryal,
yutkundu.” Eleman daha ofise bile
ulaşamadı!” Ardından bir küfür de
Ömer’in dudaklarından savruldu.
“Kendi kendine konuşup durdukça senin bir şeyler çevirdiğin hissine kapılıyorum.” Ali ile konuşan elemanın sesi şüpheli çıkıyordu.
Ali kıkırdadı. “ Ekibimle iletişim halinde kalmaya çalışıyorum!”

Uzun süren bir sessizliğin ardından elamanın gür kahkahası duyuldu. “Dikkat et! Sana inanabilirim ve tehdit oluşturduğunu anlarsam seni uzaklara postalayabilirim!”
“Yüzüme dikkatle bak lütfen! Sence bu masum yüz ne kadar tehlikeli olabilir ki? Ama bunun dışında… Lanet olsun! Aptal mısın? Hareket bile edemiyorum!”
Liderin derin iç çekişi duyuldu. “Ben de buna güveniyorum… Masum yüzüne değil!”
Ve Adem içinde tuttuğunu fark etmediği soluğu sertçe dışarı verdi. “Deli çocuk!” diye mırıldandı. “Beni dikkatle dinle!” dedi eleman fısıltı kadar alçak sesle. Duydukları patırtı elemanın sözlerinin yarıda kalmasına neden olmuş gibi görünüyordu.
“Harekete geçiyoruz!” diye araya girdi bir başka elemanın alçak sesi,”Güvenlikle işiniz bittiğinde sadece iki kere çaldırıp kapatacaksınız!”
Ali’nin hafif gülüşü üçünün de doğrulup, birbirine bakmasına neden oldu. “Gençlik! Beynimin içinde istilacı bir böcek sürüsü var ve bazen kopukluk yaşıyorum ama benim yerime siz karar verin. Duvarda asılı olan perdenin altından birileri fırladı. Ve anladığım kadarıyla kıyafetlerinden zemine dökülen şeyler toprak! Sizce de müzenin yanında bir binada olabilir miyim?”
Adem hiç düşünmeden motoru çalıştırdı ve arabayı vitese takıp gaza bastı.
“Binayı tahmin etmek güç değil!” diye mırıldandı Ömer, ardından ambulans şoförünü aramak için telefonunun ekranını açtı.
***
Ali’nin yine kendi kendine konuşması üzerine, liderin dudaklarından öfkeli bir homurtu yükseldi.
“Sinirlerimi bozuyorsun!” diye tısladı.
Lider yine kendi bağladığı gözlerini açtığından beri yanından bir saniye ayrılmamıştı. Ali başını kaldırdı
ve dudakları yamuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Senin çalman gereken eserlerin yok mu?” Lider, Ali’nin gülüş olarak

adlandırdığı garip bir ses çıkardı. “Arkadaşlığımdan pek etkilenmiş gibi görünmüyorsun?”
Ali, “Aksine…” dedi alaylı bir tonla. Harfler dudaklarından çıkarken dişleri sürekli birbirine çarpıyor ve şiştiğini hissettiği dili yüzünden istediği vurguyu yapmasına engel oluyordu. “Çok etkilendim! Başka şartlar altında tanışmış olsaydık aramızdaki ilişki çok daha farklı olabilirdi!”
Lider bu defa açıkça güldü. “Ne diyordum...?”
“Ne diyordun?”
Ali fark etmişti ki, konuşmak zihninin uzun süre kayıp gitmesine engel oluyordu ve zihni yerinde kalacaksa tüm gece konuşmayı planlıyordu. Tabii hala uyuşmaya devam dudakları ve dili isin verirse! “Kısa bir süre sonra konuşma yetini kaybedeceksin!”
Harika! Ali’nin tüm gece konuşma planları daha pratiğe geçmeden teoride kalmıştı. “Ve bunun dışında yaşadığın bilinç kayıpları tamamen yok olacak ve istediğinden çok daha fazla berrak bir zihne sahip olacaksın. Zehir iki ayrı hayvanın zehrinin karışımından oluşuyor. Bir deniz yılanı ve Keşiş Örümceği zehrinin karışımı… Yılanın zehri direkt kalbini hedef alırken, örümceğin zehri bu süreci yavaşlatmak için kullanılmıştır. Ve Çinliler de bu karışımın üzerinde oynayıp, zehri istedikleri noktaya taşımışlardır-“
“Kimya ve Biyoloji dersleri için gerçekten teşekkür ederim ama bunun bana ne gibi bir faydası olacağını sanıyorsun?” Ali, onun neden bunları anlatıp durduğunu gerçekten anlamıyordu.
“Lanet olsun! Ben bir cani değilim! Evet, öldürdüğüm elemanın bizi şaşırtmasına izin vermiş olabilirim ama inan bir cani değilim. Biz sadece istekleri yerine getiren profesyonel hırsızlarız” lider başını iki yana salladı. “Başka bir şey değil! Sana, bana öğretilenleri anlatıyorum çünkü daha sonra neler olacağını bilmiyorum. Bu boklar hakkında bildiğim hiçbir şey yok. Eğer kurtulacak kadar şanslıysan- ki en azından bir kişi senin

durumundan haberdar- bunları bilmelisin ki, iyi olman için bilinçli olarak hareket etsinler!
“Tanrı aşkına konuşma güçlüğü çekmeye başladım!”
“Pekâlâ, bunları senin için bir kâğıda yazacağım!” aceleyle hareket edip odada bulunan masaya ulaştı ve diğer elemanın ona olan bakışlarına aldırmadan masada bulunan çantalardan birinin fermuarını sertçe açtı. Bir kâğıt kalemle geri döndü ve Ali’nin oturduğu sandalyeye ayağını koyarak, kırdığı dizinin üzerine dayadığı kâğıdın üzerine yazmaya başladı.” Sana ne kadar faydası olur inan bilmiyorum. Belki de hiçbir işe yaramaz bilgilerden başka bir şey değil! Örümcek zehri yüzünden kusabilirisin,” diye konuşmaya başladı bir yandan yazmaya devam ederken,” cildinde kabarmalar ve doku çürümesi de olabilir… “bir an için başını kaldırıp Ali’ye baktı. “Kabarmalar çoktan oluşmaya başladı bile! Ve son derece acı çekeceksin!”
“Bunu duyduğum iyi oldu! “ dedi Ali alayla. Belki de sesine istediği tonu katamamıştı çünkü konuşmak artık gerçekten oldukça güçtü.
“Ama eğer ölürsen, ölümünün tek sorumlusu geçireceğin kalp krizi olacak! Bu da benim tahminime göre yaşayabileceğin bu semptomlar sadece güçlü zehirlerin kıramadıkları yansımaları ve bunlardan fazla zarar görmeyeceksin... Yani eğer yaşayabileceğin olumsuz her hangi bir şeyde heyecanlanmamaya çalış ki bu kalbini tetiklemesin! Anlatmak istediğim en önemli nokta buydu! Bunların bedeninden atmanın bir yolu var mı bilmiyorum. Ama kalbin tehlikeye girdiği anda iyi bir müdahale ile hayatta kalabilirsin! ”
“Çok naziksin!”
Lider maskeyle örtülü yüzünü ona eğdi ve minik deliklerin ardından ona sertçe baktı. “İnan bana, gerçekten nazik olmaya çalışıyorum.” Başını inanamazca iki yana sallarken doğruldu ve gözlerinde sabırsız parıltılar belirdi.” Ayrılmadan önce sana telefonunu geri vereceğim. Konuşamayacaksın belki ama senin için yerini belirten ve durumunun önemini bildiren bir mesaj

yazacağım. Ve sana sadece tek bir tuşa basmak kalacak…" tekrar yüzüne eğildi." Bunun biz ayrıldıktan sonra yapacağına inanmak istiyorum. "Ali dudaklarını araladı ama ani bir uyuşma dudak kaslarını etkisiz hale getirdi. Ve aralayıp aralamadığından emin olduğu dudaklarını kapayıp, başını onaylarcasına salladı.
"Bunun benim için ne kadar riskli olduğunun farkında mısın?"
Ali sadece gözlerini kırpıştırdı. Oturduğu sandalyede ecelini bekleyen biri gibi görünmeyi başararak arkasına yaslandı. Hissediyordu. Ayaklarını yürümekten yoksun bırakan karıncalanma ve ardından gelen uyuşukluk tüm bedenine hızla yayılıyordu. Bedenine yayılan uyuşukluğun aksine, zihni berraklaşıyor Ali sanki her şeyi iki kat daha net görebiliyordu. Bu iyi bir şey gibi görünebilirdi ama gözlerinin her hareketi midesinin alt üst olmasına ve onda kusma isteği uyanmasına neden oluyordu.
Gözlerini sertçe kapadı.
"Hey!" diye sordu lider. Ali istemsizce gözlerini açtı. Lider, onu omzundan sıkıca kavramıştı ama Ali hiçbir şey hissetmiyordu. Tahminine göre lider onun sandalyeden kayıp düşmemesi için tutuyordu.
Bulantı tekrar başladı ve gözlerini kapadı.
"Lanet olsun!" diye tısladı lider. Ali onun kendisiyle neden bu kadar ilgilendiğinden emin değildi. Cani olmadığını söylediği halde Ali'nin tek bir hücresi bile ona inanmıyordu. Lider olarak adlandırdığı adam her şey olabilirdi çünkü bir saniye bile düşünmeden kendi elemanlarından birini öldürmüştü. Bunun üzerinde daha sonra da düşünmemişti. Daniel'ın, onun için diğerlerinden farklı anlamı olduğuna emindi çünkü ardiyeye ilk girdiğinde gözlerindeki endişe dolu bakışı net olarak görmüştü. Ama endişesi liderin onu öldürmesine engel olamamıştı. Lider her şey olabilirdi. Ama Ali'ye neden yardım ettiği tam bir muammaydı. Ve Ali bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

“Biraz daha hızlı!” Ali, onun telaşla ve hızla söylediği kelimelerin zihninin içinde hızla ayrıştırıldığını hissediyordu. Sanki matematik işlemi çözer gibi sesinin katmanlarını, yaptığı vurgulamaları ve dilinin harflerin üzerindeki hareket hızını bile ölçüyormuş gibi hissediyordu. Bu onun normal anlarda ne kadar yavaş, basit ve zayıf algısı olduğunu fark etmesine yol açtı. Ama bunun için gocunmadı çünkü her normal insan onunla aynı konumdaydı. Belki de zehir beyninin çalışmayan noktalarını da hareket ettiriyordu. Kim bilir…

Ali yorulmuştu. Zehrin bedenine verdiği zararın ve enerji kaybının dışında tüm bu olanlardan yorulmuştu. Artık bitsin istiyordu. Babası bir çılgınlık yapıp, içeriye dalmadan ve her şeyi bir anda alt üst etmeden bu iş bitsin istiyordu. Onun deliye döndüğünden emindi. Onun ve diğerlerinin… Ve Ali’nin kararını kendi kendilerine sürekli olarak öfkeyle sorguluyor olduklarına da emindi. Ali’nin çevresinde dolanıp duran ekibe neden dokunulmasını istemediğini anlamadıklarında da emindi. Bünyelerinde bu duruma kayıtsız kalacak tek bir hücrenin olmadığını da biliyordu. Ama onlar gidene kadar beklemek zorundaydılar!

Ali odaya getirildiğinden beri – arada bir kayıp giden zihnini bir kenara bırakırsa- birçok ayak sesinin aynı anda dolandığını duymuştu. En azından bir tanesinin Gazel’in, diğerinin de Ömer’in takibinde olduğunu biliyordu.

Her ne kadar cani olmadıklarını söylemiş olsalar da, istediklerini alamadıklarında bu adamların ne kadar daha tehlikeli olabileceklerinden emin değildi. Her şeyde önce Arya, babasının yanındaydı. Ali öleceğini bile bilse, onun en ufak bir risk altına girmesine izin vermezdi. Bunun için adamların istediklerini alıp, bir an önce gitmeleri gerekiyordu. En az diğerleri kadar öfke ve hiddet doluydu ama öfke ve hiddetini bastırmak için mantıksız adımlar atmak istemiyordu. Arya ancak onlar gittiğinde gerçekten olabilecekti ve Ali ancak o zaman rahat bir nefes alabilecekti.

“Evvet!”Ali gözlerini açıp, coşkulu sesin sahibini bulmaya çalıştı.”
Eserler depoda,” sadece gözlerini oynatarak- çünkü başını çevirmesi midesinin yukarıya çıkıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordumasa başında dikkatle ekrana bakan elemana baktı.
‘Az kaldı’ dedi içinden ve gözlerini tekrar kapadı. Adamların, tüm bu saçmalık bittikten sonra onu öldürmek gibi bir planları olmadığından emin olmuştu. Aynı şey onlar hakkındaki düşünceleri için geçerli değildi. Ama o anda elinden gelen hiçbir şey yoktu. Ali’yi tehdit eden tek şey; hız konusunda ivme kazanan kalbiydi. Sanki kendi kendiyle yarışıyormuş gibi her saniye atış hızını artıyor ve artışla birlikte dayanılmaz bir yanma ve acı hissediyordu. Ala daha ne kadar hızlanacağını ve daha ne kadar yanacağını merak ediyordu.
Kalbinin atışını görmezden gelip, çevresinde olan bitene odaklanmak büyük bir çaba gerektiriyordu. Çünkü bedeninin her miliminde bunu hissediyordu. Sanki bütünüyle bir kalp olmuştu ve nefesini kesecek kadar hızlı atıyordu. En son ne zaman böylesine uçuşa geçtiğini hatırlamaya çalıştı. Çünkü bir an için acı, yanma ve kalp atışını geriye ittiğinde böyle bir hissi anımsar gibi oluyordu. Sonra içten içe güldü. Eğer dudaklarını hareket ettirebilseydi gülümserdi de… Arya’ya sahip olacağını anladığı ve bunun sadece birkaç saniye sonra olacağını fark ettiğinde, bedeni zehre verdiği tepkinin neredeyse aynısını o anda da göstermişti. Ali’nin bedeni için, Arya’nın etkisi öldürücü bir zehir kadar kuvvetliydi.
Baş belası! Öyle tatlı olanından falan değil, bildiğin baş belası!
Ve Ali, belasına tapıyordu.
Ali tekrar bedenini dinlemeye başladı. Buna engel olamıyordu. İçinde köklü değişimler ve sarsıntılar oluyormuş gibi hissediyordu. Kalbinin aksine damarlarında akan kan, yoğun bir kıvam halindeydi sanki ve sanki akışı ağırlaşmış, saniyeler sonra tamamen katılaşacak ve hareketine son verecekmiş gibiydi. Ali ölmeyi planlamamıştı. Öyle kitaplarda ve filmlerde olduğu gibi

sevdiği kadını kurtarmak için ölmek filan istemiyordu. O, Arya ile yaşamak istiyordu. Bunu hak etmişti ve sonuna kadar da almaya kararlıydı. Yani hala da ölmeye niyeti yoktu. Önünde uzanıp giden tüm 'KÜÇÜK!' sorunlara rağmen, ölmeye niyeti yoktu.
Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlamadığı anların birinde yolun sonuna geldiğini sandığı olmuştu ama o anda, kalbi kaburgalarını yarıp geçmek için mücadelesine devam ederken bile öleceğini düşünmüyordu. Yer tespitini yapmışlardı ve bir şekilde nerede olduğundan emindi. Ramboların onu dinlediğini biliyordu ve durumunun ne kadar mühim olduğunun farkındaydılar... Eh! Duaları yabana atacak insanlar değillerdi ama işlerini de kaderin ellerine bırakmazlardı. Elbette Allah'ın onun için başka planları yoksa!
"Şifreler onaylandı!" coşkulu ses kulaklarını yırtarcasına tırmaladı.
'Elbette!' diye düşündü Ali, Azrail sıkı bir dost gibi kolunu omzuna dolamışken onları kandırmak gibi bir aptallık yapmayacağı gün gibi ortadaydı. Bu derecede ciddi bir soygunda, bu derece aptal adamların, kendilerine profesyonel diyorlardı!- ne işi vardı, anlamıyordu.
Dakikalar sonra küçücük odanın içinde, havaya ağır gelen bir hareketlilik oldu. Mırıltılar, tebrikler, rahatlamayla çekilen gürültülü nefesler birbirine karıştı.
"İşte buradasınız!" dediğini duydu liderin. Kulaklarının aşina olduğu sesiyle birlikte maskeli görüntüsü zihninde belirdi.
Emirler, gülüşmeler ve hareketlilik yine birbirine karıştı. Ali bu kargaşanın içinde gözlerini açmak istemiyordu. Pekâlâ, ölümle burun buruna gelmiş olabilirdi. Ama ölürken bile çizdirmek istemediği bir karizması vardı. Lanet olsun! Midesi onu zorluyordu ve nefes almakta güçlük çektiği için- ki rahatlatan bir nefes alabilecek olsa bile içerideki ağır hava, küf, ter ve nefes kokuları da yardımcı olmayacaktımide bulantısını bastırmakta güçlük çekiyordu.

“Hey!”lider onun göğsünü dürttü. Bu bilinçli bir hareketti, çünkü gövdesinin diğer tüm noktalarında neredeyse his kalmamıştı. Ali, gözlerini açtı ve tekrar kapamayı diledi. Ama liderin sözlerine devam etmesi için açık tutmaya devam etti. Lider eline daha önce ondan aldığı kendi telefonunu tutuşturdu. Ve yine ikinci bir tanesinin arama gereği bile duymamışlardı. “Biz çıktıktan hemen sonra! Yapabilirsin! Ters giden başka bir durum öz konusu olmazsa tek bir tuş için yeterli gücü bulabilirsin…” birkaç saniye duraksadı.” Tanrım! Daha önce kadavralar bile gördüm ama senin kadar berbat görüneni yoktu!” Ali konuşabilseydi muhtemelen ona cevabını verirdi. Görünen o ki çizdirecek kadar bile karizması kalmamıştı. Bir kez gözlerini açıp kapadı. Ve dakikalar içinde odada yankılandığını hissettiği kalbinin gürültüsüyle baş başa kaldı.

Ama kalbinin sinir bozucu sesiyle uzun süre yalnız kalmadı. Merdivenlerden inen ayak seslerini duyabiliyordu. Ali gözlerini açmak isterdi ama artık bu mümkün değildi. Mide bulantısı inanılmaz bir hal almıştı ve tek yapabildiği midesini yerinde tutmaya çalışmaktı.

“Burada!” ses Ali’nin beynine balyozla vurulmuş etkisi yarattı. Ve onun ardından merdivenlerden birçok ayak sesi gelmeye başladı. Bağrışmalar, yine gürültüler ve emirler odanın içinde bir anda patladı. Tüm ayaklarından çıkan sesler Ali’nin beyninde patlıyormuş gibiydi.

“Oksijen tüpü!” Ömer’in endişeyle dolu yüksek perdeden sesiyle birlikte gözleri hızla açıldı. Mide bulantısına aldırmadan kendisini onun endişeli yeşil gözlerine bakarken buldu. Lanet olsun! Onun burada ne işi vardı? Arya’nın yanında kalması gerekiyordu.

“Bakma öyle!” dedi Ömer, bir yandan elleri hızla hareket ederken,” O, iyi… Ve eğer gelmeseydim, beni ne kadar çok sevdiğini unutup hayatı boyunca kendisinden mahrum bırakırdı.” Ömer, gözlerini kaldırıp kendisine garip bir bakış attı ve Ali, onun gözlerinden

geçen dehşet ifadesini yakaladı. Ne kadar kötü göründüğünü düşünmek istemiyordu.
Ali, sertçe yutkundu ve gözlerini kapadı. Arya'nın iyi olduğuna inanmak istiyordu. Bundan başka çaresi de yoktu.
"Diğerleri yukarıdalar, bize mani olmamak aşağı inmediler." Ali ne başını sallayabildi ne de gözlerini açabildi.
Ömer'in aynı gün içinde ikinci kez nutku tutulmuştu. Elleri hareket ediyor, Ali için çırpınıyordu ama geleceğe dair hiçbir tahmini yoktu. Derisi kabarmış genç adamın kalbinin atışını daha onun yüzüne eğilmeden de duymuştu. Daha önce ne böyle bir şey duymuş ne de görmüştü. Onun umudunu ayakta tutan tek şey, bilinçle ve ona öfkeyle bakan gözleriydi.
Bedenini kayışlarla bağladıkları ve sedyeye yatırdıkları Ali'yi hızla odadan çıkardılar. Alev almış bedeninin yakınında duran her sağlık görevlisi kısa bir şok anı yaşıyordu. Karakışın ortasında sadece soygun için kullanılan kişiliksiz ve buz gibi binaya ve üzerlerindeki kalın giysilere rağmen Ali'nin ısısı bedeninden taşıyor ve insanlara değiyordu. Ve Ali artık hiçbir tepki vermiyordu. Gözlerini bile aralamıyordu.
Ömer yine yaşam ile ölüm arasındaki o ince çizginin üzerindeydi. Ama bu defa sınır kendileri için çizilmişti. Sedyenin yanında kesilen nefesine aldırmadan son hızla merdivenleri çıkıyordu. Zaman o anda gün dilimini haber veren bir kavram olmaktan ve dünya üzerindeki dördüncü boyut olmaktan çıkmıştı. Zaman o anda Ali ve onu hayatta tutmak için tüm birikimlerini ortaya koyan ekiple savaşa girmiş bir düşmandan başka bir şey değildi. Tıpkı Ali'nin bedenini keyfini süren zehir gibi… Ömer nefes nefese binadan dışarı fırladı. Adımları durmaksızın binanın hemen çıkışında bekleyen ambulansa ilerlerken önce Deryal'i gördü. Bir elini beline koymuş sanki kendi bedeninden destek almak ister gibi, diğerini sertçe ağzının üzerine bastırmış sanki ağzından çıkacak canhıraş haykırışı hapsetmek ister gibi… Daha sonra kolunu sıkıca kavramış ve onu olduğu yerde tutmaya çalışan

Demir'in hemen yanında, dudakları aralıksız kıpırdanıp duran Mirza'yı gördü.
Ömer bakmak istemiyordu ama Adem'in yanından geçerken onu görmemek imkansızdı. Ömer daha önce onun gözlerinde parlayan neşeli ışıltının söndüğünü hiç görmemişti. Karşılaştığı durum ne olursa olsun o muzip, ne kadar yaşlanırsa yaşlansın onu hala bir çocuk gibi kılan parıltı sağlam yerini her zaman korurdu. O gün değil! Titreyen dudakları şokla aralanmış, iri gövdesi her an yere yığılacakmış gibi garip bir açıyla eğilmiş ve yüz ifadesi… Kaybetme korkusu, panik ve dehşetin karman çorman ettiği ifadesi…
Ömer'in adımları ambulansa varana kadar hiç durmadı. Ali'nin ardından kendisi de ambulansa bindi ve onu daha deneyimli ellere bırakmadan önce başucuna gidip, Ali'nin ifadesini kaybetmiş olan yüzüne eğildi.
"Beni duyduğunu biliyorum!" Ömer, daha önce hiç ağlamamıştı. Bir zamanlar karısına bir daha ulaşamayacağını bildiği o anlarda bile çılgın gibi ağlamak istemiş ama yapamamıştı. Kızının tehlikede olduğunu öğrendiğinde de ağlayamamıştı. Ama o anda tutamadığı gözyaşları Ali'nin çıplak bedeninin üzerine aralıksız dökülüyordu. "Sakın gideyim deme! Yemin ederim… Yemin ederim, Arya'yı giydiği her şey moda olan, yakışıklı, ukala, muhteşem bir vücuda sahip, entelektüel ve karizmatik bir adamla evlendiririm. İnan bana bunu yaparım!" Ömer, tehdidinin yerine ulaştığını bir şekilde bilerek doğruldu ve onu emin ellere bıraktı. Ali onun sözlerini duymuştu. Eğer cevap verebilseydi ona bunun imkânsız olduğunu, çünkü bu dünya üzerinde bu tanımlamaya kendisinden daha uygun kimsenin olmadığını söylerdi. ***
Ömer kızının gözlerinden akan yaşları bir kez daha elinin tersiyle sildi. "Gerçekten…"diye fısıldadı. "Sana söz veriyorum o, iyi olacak!"
Gazel aradığında Ömer, Ali'nin ameliyatından henüz çıkmış, onu yoğun bakım ünitesinde özel bir odaya almışlardı. Gazel, Arya'yı durduramadığını genç kızın kıyafetlerini kendi kendine giymeye

çalıştığını ve bağırıp durduğunu söylediğinde, koridorda bekleyen arkadaşlarına kısa sürede döneceğini söyleyerek ayrılmıştı.
“Ama neden bu hastanede değil! Bana yalan söylüyorsunuz! “ panik dolu gözlerini Ömer’in canını acıtacak bir yakarışla ona dikmişti.
Ömer derin bir nefes çekti içine, Arya ikinci kez sakinleştiricinin etkisi altına girerek gevşemişti ama savaşını bırakmamıştı. “Çünkü müzeye en yakın hastaneye gitmek zorundaydık!”Ömer’in bir dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Hem onu tehdit ettim! İnana bana eskisinden çok daha iyi olarak çıkacak karşına…”
Arya’nın artık donuk bakmaya başlayan gözleri yine onun gözlerini buldu.” Ne söyledin?” Ömer, Ali’ye söylediği sözlerin aynısını bir kez daha tekrarladı.
“Eğer sana cevap verebilseydi bunun imkânsız olduğunu söylerdi.”
“Neden?”
“Çünkü bu dünya üzerinde bu tanımlamaya kendisinden daha uygun kimsenin olmadığını söylerdi.”

Bölüm 17

Zhenjiang limanında, mütevazı bir tekneden inen sekiz adamın keyfi oldukça yerindeydi. Kasaları koruma görevini devralan diğer dört elemanın yüzlerinde beliren hoşnutsuzluk çizgileri de görmezden gelinirse, her şey harika gidiyordu. Şakalaşmalar, açık saçık espriler, kadın üzerine yapılmış tüm yorumların bir tekrarı ve buna eklenen yeni ve parlak yorumlar…
Michael’in yüzünde ise hüzünlü bir gülümseme vardı. Sonunda eserleri kurtardığı için mutlu, ama bunun sonunda kardeşini kaybettiği için bir parça da üzgündü. En azından ölümünden kendisi sorumlu olmasaydı üzüntüsü çok daha az olabilirdi. Bu, onu gıdıklayan tuhaf bir histi.
Kasaların yükleneceği kamyoneti beklerken – ki çoktan limana varmış olması gerekiyordu- sıkıntıyla ensesine masaj yaptı.

Kardeşini kendi elleriyle öldürmüştü. Ölümü hak etmiş olması bunun verdiği suçluluğu hafifletmiyordu. Daniel sınırı aşmıştı ve tüm planın dışına çıkarak her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Michael, kendisinin de sınırın dışına az da olsa taştığını inkâr etmiyordu. Bir adamın yaşaması için büyük bir riske girmişti. Ama en azından o ne yaptığını biliyordu. Riske girmeden önce başına gelebilecek her hangi bir şey için o kısa ve karmaşık anda kendi gidiş yolunu oluşturmuştu. Yine de limana ayak basana kadar onu yiyip bitiren geriye bakma dürtüsünden kurtulamamıştı.
Ölüp ölmediğinden emin olamıyordu ama sonuçta o elinden geleni yapmıştı. Michael hafifçe gülümsedi. Ali'ye cani olmadığını söylediğinde gözlerinde beliren parlaklığın ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu. İsyankâr bakışı Ali'nin yüzeye vurduğu tek tepkiydi. Ali, ona bir saniye bile inanmamıştı. Haklıydı da…
Mihael, aldığı her işte önüne çıkan tüm engelleri ortadan kaldırmak için bir saniye bile düşünmemişti. Ali'yi kaderine de mahkûm edebilirdi. Ama geçmişten bir anda beynine hücum eden sancılı kareler, onun Ali için mücadele etmesine neden olmuştu. Ekibi ona tuhaf bakışlar fırlatıp, onu anlamaya çalışırken o, Ali'ye zehrin bildiği zararlarını anlatmaya devam ediyordu.
Başka bir zamanda, benzer bir durumda alınan bir kararın borcunu Ali'yi kullanarak ödemek istemişti. İçin rahatlamış mıydı? Hayır. Vicdan azabı ölene kadar onu rahat bırakmayacaktı. Bir an için sevdiği kadını koruyan ve ölümle aşkı arasında seçim yapmak için bir saniye bile bocalamayan Ali'ye imrenmişti.
Michael yakalandıklarında Marienne'ı harcamak için bir saniye düşünmemişti. Büyük bir balık oltalarına takılmıştı ve iyi bir planla hayatlarının sonuna kadar rahat yaşamamak için hiçbir nedenleri yoktu. Tabii balığın sahibi işin sonunda olup biteni kavramamış olsaydı…
Onun Mari'si, Michael'i tüm benliği ve aşkıyla savunurken ve suçu kendi üzerine almaya kalkarken, Michael, onu bir dakika içinde

ölüme göndermişti. Ölmeden önce kendi gözlerine diktiği gözlerinde derin bir hayal kırıklığı vardı. Michael, bu bakışı unutmayacaktı. Ödlek herifin tekiydi ve bu ödlekliği yüzünden tek aşkını kaybetmişti.
Ve Ali'nin, Arya için mücadelesine yardım etmek istemişti. Eserlerden vazgeçemezdi ama yaşaması için küçük bir katkıda bulunmak istemişti. O elinden geleni yapmıştı.
Sonunda bekledikleri kamyonet yanlarına ulaştı ve hızla Mr. Brando'nun şehir içindeki evine ilerlediler. İtalyan bir adamın bu şehri böylesine sevmesi garipti. Ama aslında şaşırmamak gerekiyordu. Mr. Brando'nun ev dediği yer bir tapınaktan farksızdı ve tarih ve tarihi objelere olan düşkünlüğüyle birçok tapınak ve tarihsel yapının ayakta kaldığı bu şehirde kendisini mutlu hissediyor olmalıydı.
Mr. Brando'nun tüm mal varlığına ve evinin tapınak görünümünde olmasına rağmen, yine de mütevazı sayılan konutunun bahçesine girdiklerinde, evin dışına taşan kahkahayı duyduklarında bir an ekibin elemanlarıyla bakıştılar. Mr. Brando deli gibi gülüyordu. Yanlarında, korumadan çok turistik amaçlı şehri ziyaret eden yabancılar gibi görünen iri yarı adamlar çevrelerinde çember oluşturmaya başladı. Onları dar bir alana sıkıştırıp, tek tek içeri girmelerini sağladılar.
Michael'in ensesi karıncalandı. Bir şeyler dönüyordu. Ama her ne olursa olsun hakları olan parayı almadan eserleri onlara vermeyecekti. Bunun sonunda ölmesi gerekiyorsa bile o paradan vazgeçmeyecekti. Yıpranmış mermer taşlarından oluşan merdiven basamaklarını çıkarken içinden bir ürperti geçti. Mr. Brando hala gülüyordu. Onun kahkahasının dışında evin içinden yükselen tek ses televizyondan gelen anlamsız gürültüydü. Korumalar dışarıda sakladıkları silahlarını tek tek ellerine alıp, onları daha da sıkıştırarak, boğucu bir hava yarattılar. Bir şeyler dönüyordu.

Antrede beklerken ekibinin gergin bakışlarına soğukkanlılıkla cevap verdi.
Sanki cevaplar ondaymış gibi soru dolu bakışlar onun gözleriyle kesişip duruyordu.
Sonunda herif gülmeyi kesti ve korumalarından biri yanlarına gelerek içeri girmelerine izin verdi. Kalabalık ekip, tıka basa tarihi – ve yasal olarak elde edilmiş- eserlerle dolu odaya giriş yaptılar. Brando, hepsinin yüzlerini tek tek inceledi ve sonunda genişçe sırıttı.
“Sizin adınıza endişe etmeye başlamıştım.”
Kırklı yaşlarının sonunda olan Brando, kendisinden bile daha genç görünüyordu. Üzerinde simsiyah İtalyan takımları, parıldayan rugan ayakkabıları, bembeyaz dişleri ve alanına hâkim duruşuyla insanı tedirgin eden bir havası vardı. Şakaklarında kırlaşmış siyah saçları, karakteristik ve sert yüz hatları ve – muhtemelen kurbanlarının üzerinde yaptığı egzersizlerle- atletik bir bedene sahipti.
“Ufak sorunlar dışında her şey istediğimiz gibi sonlandı.” Michael, güven verircesine gülümsedi. Ardından kasaları tutan adamlarına başıyla öne çıkmalarını işaret etti.
“İstedikleriniz,” dedi çenesini havaya kaldırarak.
“Öyle mi?” Michael’in duruşu bir anda dikleşti. Brando’nun sesinde bastırılmış bir hiddet, ölümün çağrısı ve koyu bir alay vardı.
“Kontrol edebilirsiniz,” dedi Michael temkinli bir ton kullanmaya çalışarak. Ters giden bir şeyler vardı. Her şeyden önce tarihi eserlere olan düşkünlüğünü bildiği ve hatta onlarla orgazm bile olabileceğini düşündüğü adamın eserlere karşı olan kayıtsızlığı iyi değildi.
Brando derin bir iç çekti. Tahtına oturmuş bir kral gibi- ki çalışma masasının ardındaki koltuk bir kral tahtını andırıyordu- sandalyesinde arkaya yaslandı. Dirseklerini sandalyenin kollarına

yerleştirdi ve parmaklarını açarak havada birleştirdi. Birini diğerinin üzerine attığı ayağı sallanmaya başladı.
“Kontrol etmeden önce size çok ilgimi çeken bir haberi izletmek istiyorum,” aldatıcı bir gülümseme tüm yüzünü kapladı,” Mahsuru var mı?”
Michael, emin olamayarak başını iki yana salladı. Tanrı aşkına ne haberinden bahsediyordu bu adam?
Brando, çenesiyle bir işaret yaptı ve tüm duvarı kaplayan bir ekranda dünya haberleri yayınlanmaya başladı. Önceden kaydedilmiş olan haberler can sıkıcı bir yavaşlıkla ilerlerken bir anda Türkiye’de bir müzede sergilenen ve tüm dünyanın ilgisini çeken eserlerin haberi ekranda belirdi. Michael kurşun yemiş gibi irkildi ve bir adım geri attı.
“İmkânsız,” diye fısıldadı. Ekibi de kendi şaşkınlığını paylaşırken, tedirginlik ve kuşkuları da korkuya dönüşüyordu. “İmkânsız!” dedi Michael daha yüksek sesle ve gözlerini zorlukla Gazel’in gülen yüzünden alıp, Brando’ya çevirdi. Gözleri ekrandan ayrılmadan hemen önce, ekranda beş gün öncesine ait olan tarihi gördü. Eserler çoktan sergilenmiş, depolara kaldırılmış ve başka bir müzeye gönderilmek için harekete geçilmişti. “Sakıncası yoksa… İmkânsız olan şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim?”
Brando başını yana eğmiş dehşet uyandıran siyah gözlerini kendi gözlerine dikmişti.
“Onları depolardan aldık! Eserler bizim yanımızda. “Tüm bedeni titrerken omuz silkti.” Belki de olayı büyütmemek için sahte eserler sergilemiş olabilirler,” Bir eli gerginlikle saçlarının arasından geçti. Brando, bir çene hareketi daha yaptı. Korumalarından ikisi kasaları tutan elemanların yanlarında bittiler ve sandık kilitlerini kırıp, zarar görmemeleri için dikkatle muhafaza edilen eserleri çıkardılar. İki eser de Brando’nun ölüm saçan gözleri eserlerin üzerinde şöyle bir dolaştı ve ani kahkahası Michael’in tüylerini diken diken etti.

“Görünen o ki; Olayı büyütmemek için sahte eserleri size vermişler.”
Michael’in gözleri kapandı. Ölüm anının geldiğini ve ne zaman öleceğini bilmek üzerine bir sürü söz vardı ama hiç birini hatırlamıyordu. “Zeki piç!” diye tısladı. Ali’nin tuzağına düşmüştü. Nasıl? Nasıl olmuştu da eserlerin çalınacağından haberi olmuştu? Muhtemelen bunu hiçbir zaman bilemeyecekti.
Daha gözlerini yeni aralamıştı ki, Brando’nun alayla iki yana salladığı başını gördü. Havayı yaran bir ‘Vınlama’ sesinin ardından alnına saplanan kurşunla bedeni arkaya savruldu. Ve daha yere düşmeden ruhu hızla bedeninden ayrıldı. ***
Gazel, Şirin’in acıyla donuklaşmış gözlerinin içine bakıyordu. Neler hissettiğini biliyordu. Ama bunu bilmek, sayısız teselli sözünü boş yere tüketmekle aynı değerdeydi. O Ali’yi görmek istiyordu. Yaşadığına emin olmak ve ona dokunmak istiyordu. Ve Ömer’in söylediğine göre bu kesinlikle Ali’ye zarar verirdi.
“Bu tam da Ali’den beklenebilecek bir şeydi!” diye fısıldadı Şirin. Yoğun bakım ünitesinin bulunduğu katta ve koridorda bekleme sandalyelerinin üzerinde oturuyorlardı.
Gazel, hüzünle gülümsedi. “Onları insanlara reklam ve tanıtım yapmak amacıyla müzenin ilan panosunun hemen yanında sergiliyorduk.”Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.”Onları nasıl hatırladı bilemiyorum. Ben dahi unutmuştum. Eserlerin bir benzerini istediğimizde sanatçının bu kadar iyi iş çıkaracağını tahmin bile etmemiştim ama neredeyse gerçekleri kadar inandırıcıydılar, asıl eserler müzeye dört saat sonra giriş yapmışlardı.” Bir anda Şirin’in nefesi tıkandı ve gözyaşlarına boğularak, kollarını Gazel’in boynuna doladı. “Ömer, onun iyi olduğunu söyledi! “ diye fısıldadı. Gazel buna inanmak istiyordu. Ali’nin yoğun bakım ünitesine alınmasının üzerinden altı gün geçmişti ve Ömer, onun iyi olduğu konusunda ısrar ediyor ama Ali’yi görmelerine de engel oluyordu.

“O zaman neden göremiyoruz?” Başını Gazel’in boynuna gömdüğü için sesi boğuk çıkıyordu ve yine de o seste barınan derin acı Gazel’in kalbini ağrıtıyordu. “Bir şey var, ama o, bize söylemiyor!” diye diretti Şirin düşmanca bir tonla.
Gazel’in buna verebilecek bir cevabı yoktu.

***

“Herkesin düşmanlığını kazandım!” Ömer, baygın bakışlarını kendi yüzüne diken Ali’ye genişçe gülümsedi.” Ve baban olacak o adam, beni dövebilmek için en ufak bir hatamı kolluyor.”
Ali’nin dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kalktı. Konuşmak için yutkunmak zorunda kaldı, çünkü hala boğazında inecek gibi görünmeyen bir şişlik vardı. “Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm.” Ali’nin boşta kalan eli yine istemsizce burnunun ucundaki borulara gitti. Kendisini iyi hissediyordu. Hatta beklediği gibi aylarca yatağa bağlı kalacak filan da değildi. Zehirler ameliyat sırasında verilen narkozun etkisini öyle kırmıştı ki, Ali neredeyse tüm ameliyatına tanık olmuştu.
Göğsünü parçaladıklarını hissetmemişti bile ama tüm yapılan işlemlerden haberdar olmuştu. Her nefes alışında sızlayan göğsü ona geçirdiği o zorlu saatlerini hatırlatıyordu. Ali bir an için sıkıca sarıldığı hayattan kopacağını bile düşünmüştü. Ama Ömer tüm bu zaman boyunca ameliyata müdahale etmese de Ali’ye sürekli güven verici sözler fısıldayıp duymuştu. Ali, onun yaptıklarını asla unutmayacaktı. Ameliyatın ortasında gözlerini bir anda açtığında onun yaşadığı şoku da unutmayacaktı.
Zehrin bünyesindeki etkisi geçtikten sonra da günlerce uyumuştu. Ömer, onun yerine zorlu bir karar alıp, yüzündeki kızarıklık ve şişlikler geçene kadar onun yanına kimseyi getirmeyecekti. Arya da dâhil! Ali bu kararından memnun olmuştu çünkü aynaya baktığında bambaşka birinin, insan denemeyecek kadar garip bir yaratığın suratına bakıyor gibi hissetmişti. Ona kalan tek şey, baygın bakışlı gözlerinin rengiydi.

Ömer, onun raporlarını okurken eliyle 'Önemsiz' der gibi bir işaret yaptı. Gözlükleri burnunun ucuna düşmüş, arada bir kaşlarını çatıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Sonunda Ali'nin keskin bakışlarını hissetmiş gibi başını bir anda kaldırdı ve yeşil gözlerinde eğlence pırıltılarıyla bakışlarına karşılık verdi. "Bir şey mi var?" Ali, ona bakmaya devam etti ve Ömer pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Onu eve götürdük," sesine yerleşen şefkat tınısı Ali'nin gülümsemesine neden oldu. "Ve benimle konuşmuyor!" Ali nedenini tahmin ettiği için buna pek şaşırmadı. Ömer bir an için kararsız göründü. Sanki kendi düşünceleri ve değerleriyle savaşıyormuş gibi bocalaması yüzünde net bir şekilde yerini aldı. Sonunda omuzları çöktü ve bir sandalye çekip, yatağın hemen yanına oturdu.
"Bak! Bunu, o benim kızım olduğu için söylemiyorum. Sadece senin ona verdiğin değeri biliyorum. "Kederle yutkundu ve aynı keder gözlerinin yüzeyine çıktı. "Sadece Adem'i arıyor ve senden bir haber olup olmadığını soruyor… Ne Gazel ile ne de bir başkası ile tek kelime etmiyor. Sanki seni görene kadar oruç tutacakmış gibi yemiyor ve bilgisayar masasının arkasındaki o lanet olası sandalyeden kalkmıyor! Tırnaklarına bakım yapmamıza izin vermiyor…" susup başını iki yana salladı. "Sen bilinçsiz olduğun için senin adına karar vermiştim ve sen de bu kararımdan memnun olmuştun. Ama artık karar senin!" "Ne kadar kötü?" diye sordu Ali, kısık bir sesle.
"İlk günden çok daha iyi ama yine de… Berbat görünüyorsun!" Ali gözlerini devirdi." Teşekkür ederim," dedi incelikli bir alayla. "Rica ederim. Ama karar vermeden önce birkaç güne kadar yüzünün yine eski ifadesini kazanacağını bilmeni isterim."
Ali'nin göz kapakları gözlerinin üzerine örtüldü. "Onu görmek istiyorum." Bunu istiyordu. Onu kollarının arasından bıraktığı andan beri hiç görmemişti ve aklına her düştüğünde, gözlerinin önünde tek bir sahne beliriyordu. Savunmasız bir Arya ve onun

çıplak bacakları arasındaki Daniel. Ali irkildi ve sert nefes alışı göğsündeki yaranın sızlamasına neden oldu.
“Ben de öyle tahmin etmiştim. Ve onu göreceğine göre ailene de izin vermelisin! Yemin ederim, artık sözlerimin hiç biri üzerinde ehemmiyeti yok!” Ömer, bir anda ayağa fırladı ve tek kaşını kaldırarak onun onayını almak istedi.
Ali gönülsüzce başını salladı. Aynada ne gördüğünü biliyordu. Ama Arya’yı görmek istiyorsa bazı şeylerden ödün vermek zorundaydı. Ve onu görmek istiyordu. Hayır. İstemekten öte, onun da Arya’yı görmeye ve iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.
Ömer, Arya’yı almak için gittiğinde, anne ve babasına Ali’yi görebileceklerini söylemiş ve onlar da dakikalar içinde yoğun bakım ünitesindeki büyük camekânın arkasında belirmişlerdi. Yüzlerinde belirecek olan şok tepkilerini bekliyordu ama… Annesinin onu gördüğü anda bayılır gibi sendelemesini de beklemiyordu. Her zaman alaycı bakışlarla dünyaya kendi bakış açısından bakan babası, boğulur gibi yutkunmuştu. Bu Ali’nin beklemediği bir şeydi işte! Aynaya bir daha bakmak istememiş olmakla belki de hata yapmıştı. Eğer sesini ona ulaştırabilseydi, annesini teselli etmek isterdi ama bu konuda babasına güveniyordu. Annesinin zangır zangır titreyen eli, onunla iletişime geçebilmek için önündeki düğmeye basmakta zorlanınca babası onun elini nazikçe kavradı ve düğmeye bastı.
“Selam,” dedi Adem güçlü bir sesle. Ali içten bir gülümsemeyle ve baş sallamayla karşılık verdi. Dudaklarında beliren gülümseme babasına yeni bir enerji vermiş gibi Adem, genişçe sırıttı. “Eh, Allah’ın sopası yokmuş! O kadar kendini beğenmiştin ki, yüzün Çarşamba pazarına dönmüş,”
Şirin, kocasının sözleri ardından dirseğini onun kaburgalarına geçirdi ve Ali gülmeye çalışırken bir anda inlemeye başladı. Babası onun güvenini boşa çıkarmamıştı. Ali’nin berbat görünümüyle

alay eden sözleri annesinin cesaretini yerine getirmiş gibi gülümsemesi daha içten, gözleri daha parlaktı.
“Ona aldırış etmediğine eminim!” diye hızla konuşmaya başladı Şirin,” Ve bunun cezasını çekeceğinden emin ol! Sana hazırladığım perhiz listesini bu akşamdan itibaren ona da uygulamaya başlıyorum.”
Adem’in gözleri gerçek bir endişeyle büyüdü ve hızla düğmeye basıp, tatlı bir sesle konuşmaya başladı.” Benim sevgili yavrum, ne kadar da sevimli görünüyorsun. Agucu gucu…” tırnağını cama sürttü sanki gıdığını okşarmış gibi. Ve dudakları yapay bir gülümsemeyle kulaklarına kadar uzandı. Ali çekeceği sancı yüzünden gülüşünü bastırmak isterken, onları daha önce kabul etmediği için içinde bir nokta sızlamaya başladı. Babası annesine döndü ve “Nasıl? İyi miydim?” diye sordu ve annesinden bir dirsek daha yedi. Babası tekrar Ali’ye döndü.
“Yemin ederim, bu kadından yediğim dayağı hayatım boyunca hiç kimseden yemedim!”
Ali’nin bir eli onu zorlayan göğsüne gitti ve ardından onlara gitmeleri için eliyle işaret etti. Ne annesi ne de babası onun isteğine aldırış etmiyor gibi görünüyordu. Aynı anda içeriye bir hemşire girdi, tansiyon aletini bileğine bağladı, başını hafifçe eğerek aletin ekranına baktı ve sonucu Ali’nin dosyasına kaydetti. “Bir şey rica edebilir miyim?” dedi Ali, yüzünde annesi ve babasının hala atışıyor olmalarının verdiği ve silemediği bir sırıtma vardı.
“Elbette,” dedi hemşire nazik bir tonla.
“Orada dikilip duran iki kişiye, eğer beni öldürmek istemiyorlarsa gitmelerini iletir misin? Kalp krizini atlattıktan sonra gülerken ölmek istemediğimi de eklerseniz sevinirim.”
Ali daha anne ve babasının ardından gözlerini yeni kapamıştı ki, birinin boğazını gürültüyle temizlediğini duydu. Bir iniltiyle

omuzları çöktü ve tek gözünü açıp, parlak camın arkasında durmuş, kaş çatmasıyla insanı tehdit edebilen tek adama baktı. “Keyfin yerinde bakıyorum,” dedi Tunç sert bir vurguyla. Ali sözlerine karşılık bir kez başını eğdi. Tunç’un bir eli pantolonunun cebinde, günlerdir aynı kıyafetlerle geziyormuş gibi buruşmuş takım elbisesinin ceketini cebindeki koluna asmış, ıslak parmağını elektrik prizine sokmuş gibi saçları yukarı doğru dikleşmiş ve karmakarışık görünüyordu. Yorgun çizgilerin eklendiği yüzünü yukarı doğru kaldırdı ve gözleri onu dikkatle süzdü. “Elbette şu anda başını şişirmeyeceğim ama daha sonra,“çenesini ona doğru hafifçe uzattı” sen tamamen iyileştiğinde görüşülecek hesabımız var!” Ali yine onun sözlerini başıyla onayladı. Hesabın ne olduğunu çok iyi biliyordu ve hayatta olduğu sürece onun tarafından azarlanıp durmak ve Ali’nin kayıtsız kalacağı sözlerini öfkeyle sarf etmesine izin vermek sorun değildi.
Tunç derin bir nefes aldı. Parmağını düğmenin üzerine basılı tuttuğu için derin soluğunu net bir şekilde duymuştu. Ardından Tunç’un yüzü afallamış bir hal aldı ve gözlerini kırpıştırdı. “Ama Allah aşkına, sen bu kızlarla nasıl uğraşıyorsun?” gözleri irice açıldı ve Ali, onu yıllardır ilk defa böyle şaşkına dönmüş gördü. “Dansçı kızlardan bahsediyorum! Hepsi bir arada konuşuyorlar ve birbirilerini kesinlikle kaldırabilecek kadar olgun ve güçlü bir yapıya sahip değiller! Nazikçe dinlemeye çalışıyorum ama hepsini bir arada anlayabilmem mümkün değil- inan ben bile o kadar zekâya sahip değilim, bağırdığımda ise ağlıyorlar! Desibele vurduğumuzda Dolunay’a açık ara fark atabileceklerinden de eminim… Allah’a şükür!” Ali’nin göğsü sancıyordu. Neden normal bir ailesi ve normal arkadaşları yoktu ki? Kesinlikle onu gülerken öldürmeye çalışıyorlardı. Gülerken gözleri sulandı ve kenarından bir damla yaş yanağına süzüldü. Tunç nereden bakılırsa bakılsın sahte bir kederle başını salladı ve yine iç çekti. “Benim adıma bu kadar üzüldüğüne göre umarım yakında kıçını yaydığın o yataktan kalkar ve işinin başına dönersin. Hayatta kaldığına o kadar

mutluyum ki! Bu kızlara daha ne kadar katlanabilirdim bilmiyorum.” Tek kaşını kaldırdı.” İnan bana hayranlığımı kazanıyorsun!”
Ardından yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “ Eğer tarafımdan bir yumruk daha yemek istemiyorsan bir an önce iyileşsen iyi olur, çünkü karımın üzüntüden evde ruh gibi dolanmasına dayanamıyorum!”
Ali kendi iradesi dışında gelişmiş olsa dahi ona değer veren insanları endişeye boğmaktan nefret etti. O anda kendisine benzeyen tek parçası gözleriydi ve gözlerine akın eden öfke ve hüznü gizlemek için başını eğdi. Elbette onlar kan bağı olmadan iyi bir aile gibi birbirlerine değer vermeyi başarabilen insanlardandı ve birçok durumun üstesinden düşünmeye bile gereksinim duymadan birlikte gelmişlerdi. Yine de bu, kendisini suçlu hissetmesine engel değildi. Ama eğer terazinin diğer ucunda Arya varsa Ali için başka herhangi bir şeyin değeri kalmıyordu.
Tunç’un uzun süren sessizliği üzerine, yüzüne bir gülümseme astı ve başını kaldırdı. Bakışları titrek ve buğulu yeşil gözlere saplandı ve orada kilitli kaldı. Ağlamaktan şişmiş ve kenarları çerçeve gibi kızararak netleşmiş göz çevrelerinde beliren siyah karaltılar farkında olmaksızın kaşlarının derinleşmesine neden oldu. Rengi atmış yüzünde kocaman olmuş iki yeşil göz, bir kez bile kırpılmadan ona bakıyordu. Ali’nin onu fark ettiğine dair dışarıya verdiği tek tepki kaşlarının bu küçük hareketinden başka bir şey değildi.
Ama içinde, tam da göğsünün oralarda bir hareketlilik baş göstermişti. Önce küçük bir kıpırtı ardından her saniye artışına devam eden bir gümbürtü… Ali dışarıya ses gitmediği için memnundu. Kalp atışlarını takip eden makinedeki hareketlilik yüz kızartıcı bir şekilde artıyordu. Arya hala ona bakıyordu. Öyle dikkatle bakıyordu ki, sanki karşısında durduğuna, yaşadığına gerçekten emin olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bir mucizeye

bakar gibi bakıyordu. Ne yani? Onu gerçekten bırakıp gidebileceğini mi düşünmüştü?
Ali'nin sadece gözleri hareket etti. Bakışları kısa saçlarını tamamen örten siyah bereyi, aralık dudaklarını, paltosunun açık yakasından görünen pijamalarını dikkatle süzdü. Sanki sadece paltosunu alıp çıkmış gibi bir hali vardı. Ali, hafifçe gülümsedi. Ve dudaklarının hareketi Arya'yı tetiklemiş gibi genç kız havada tuttuğu parmaklarıyla telaşla düğmeye basmaya çalıştı. Aynı anda yüzü acıyla buruştu ve Ali'nin dişleri birbirini ezdi. Aptal! Orada, Arya'nın hemen yanında olduğunu unutmuş olduğu Tunç, Arya'yı hafifçe omuzlarından kavrayarak onu geriye doğru çekti ve onun için düğmeye bastı.
"Seni seviyorum!" diye fısıldadı Arya. Ali'nin derin iç çekişi canını yaktı ama umursamadı.
"Bir de bana sor!" dedi anlayabilmesi için dudaklarını belirgin bir şekilde hareket ettirerek. Özlemi o kadar büyük ve yakıcıydı ki, çektiği bütün sıkıntılar sanki o anda geriye itilmiş ve kocaman bir özlem balonu Ali'nin tüm benliğini doldurmuştu. Ali onu istiyordu. Hemen yanı başında… Boşta kalan elini havaya kaldırdı ve işaret parmağını hafifçe kıvırarak yanına gelmesini istediğini belirtti. Arya, umutsuzca başını iki yana salladı. "Babam izin vermiyor. Enfeksiyon kapma riskin çok yüksekmiş!" Arya yaralı parmaklarını havaya kaldırdı ve Ali'nin hasarlı kalbine kör bir bıçak sapladı. Daha kararlı bir tutumla tekrar onu yanına çağırdı ve Tunç, başını iki yana sallayarak dışarı çıktı.
***
Öldüğünü sanmıştı. Öldüğünü ve herkesin bunu kendisinden gizlediğini sanmıştı. Arya, Ali'yi gördüğü anda gözlerini kapayıp fısıldayarak Allah'a şükretmişti. Ve gözlerini araladığında babasının bahsettiği kabarıklık ve kızarıklığı fark etmişti. Fark etmiş ve kalbinin orta yerinde bir delik açılmıştı. Ali'nin gözleri, beyaz hastane örtüsünün üzerinde bir noktaya kilitlenmişken

yüzünden geçen şok ifadesini görmediği için memnun olmuştu. Ali başını kaldırmadan kendisini toparlayabilecek kadar fırsatı bulabildiğine de şükretti. Yaşıyordu! Bundan daha değerli hiçbir şey yoktu! Bundan daha kıymetli bir hediye yoktu.
Sakinleştirici ilaçların etkisi altından çıktığında, gerilere itilmiş ve onu oymak için bekleyen tüm o hisler bir anda bedenine hücum etmiş ve Arya'nın tüm bünyesini tüketmişti. Arya'nın yaşamaya devam edebilmesi için onun yaşadığını bilmeye ihtiyacı vardı ve babası onu görmesine asla müsaade etmemişti. Nedenini o anda anlamamıştı ama bunu Ali için yaptığını, onun yüzünü görene kadar fark etmemişti.
Kısa süre hastanede kaldıktan hemen sonra babası onu taburcu etmiş ve resmen delirmesi için onu odasına kapatmıştı. Sorularına cevap veriyor, Ali'nin durumu hakkında bilgi veriyor ve ona inanması için ayrıntılarıylahatta bilmediği tıp terimleri de kullanıyordu- her şeyi en ince ayrıntısına kadar da anlatıyordu. Ama Arya artık ona inanmaktan vazgeçmişti. Odasının içinde, tüm o korkunç saatlerin başladığı noktada, bilgisayar masasının önündeki sandalyesinde oturuyor ve ekranda bulunan fotoğrafa bakıyordu. Dakikalarca, saatlerce… Günlerce…
Ali dünyadaki tek varlık oymuş gibi Arya'ya bakıyordu. Ayakları çarşafın üzerinde birbirine dolanmış, kolu Arya'nın belini sıkıca kavramış onu kendisine çekiyor ve Arya homurdanarak fotoğraflarını çekmeye çalışıyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken, Arya fotoğrafı çekmesinin ardından yaşanılanları hatırladıkça bir yandan kıkırdıyor, bir yandan hıçkırıyor ve sonra göğsüne saplanan acıyla birlikte soluğu kesiliyordu. Midesinde olduğunu tahmin ettiği ve umutsuzluğa düştüğü her an daha da artan deliği kapamak için bedeni bükülüyor ve acı bir nebze olsun hafiflemiyordu. Ali'ye ihtiyacı vardı. Arya bu şekilde yaşayamazdı. Onu uzaktan yaşayabilirdi, ama onun varlığından yoksun bir dünyada yaşayamazdı.

Arkasında bulunan kapı rüzgâr sesi gibi bir ses çıkararak açıldı ve Tunç da tıpkı rüzgâr gibi içeri girdi. “Ömer Amca, ‘Ne halleri varsa görsünler’ dedi” diye iletti. Dudaklarında bastıramadığı bir gülümseme ile tek kaşını havaya kaldırdı.
“Teşekkürler,” diye mırıldandı Arya, gözlerinin içi gülerken.
“Rica ederim.” Tunç, hemşirenin gelip kapıları onun için açmasının ardından görüşme odasından çıktı ve Arya’nın sabırsız adımları daha o beynine emir vermeden aralık kapıdan içeri süzülmek için hareket etti. Hemşire ona bir önlük, dudaklarının üzerine bir maske ve beresini çıkarıp başına bir bone geçirdi ama ellerine eldivenleri geçirecekken yaralar ve morluklarla dolu tırnaklarını fark ederek, başını kaldırıp genç kıza baktı. “Eğer gerçekten çok gerekliyse…” genç kız omuz silkti. Son istediği şey Ali’ye zarar vermek olurdu. Hemşire başını iki yana salladı ve eldivenleri tekrar yerine koydu.
Arya, babasının daha önce oturduğu sandalyeye doğru ilerlerken, Ali gözlerini kırpmadan onu izliyordu. Ali’nin yüzünde geniş bir sırıtma belirdi ve genç kız oturduğunda, kuruyarak çatlamış dudaklarını yaladı. “ Oğlan çocuğu gibi görünüyorsun!”
Gözyaşları Arya’nın geri itmesine rağmen savaşı kazandı ve yanaklarından aşağıya yuvarlanan seri damlalar birbirini takip etti. Dudakları daha onları durduramadan ciddi ifadesini bozarak yukarı doğru kıvrıldı,” Sen de kızarmış tavuğa benziyorsun,”
Ali’nin kaşları havaya kalktı ve şaşkın bir ifade ile gözleri irileşti. “Baban daha çok hindiye benzediğimi düşünüyor…”
Arya yine gülerken ağlamayı başardı ve uzaklık ona fazla geldiğinde ayaklarının üzerine zıplayıp, iki adımda Ali’nin yatağının yanında bitti. Ali’nin gözleri yine onu takip ederek onu baştan ayağı süzdü. “Modacını mı değiştirdin?” diye sordu alayla.
Arya, üzerindeki kıyafetlere baktı. Babası kapıdan içeri girip, onu Ali ile görüştüreceğini söylediğinde üzerini giyinmeyi düşünmemişti bile. Pamuklu pijamalarının üzerine annesinin

yardımıyla bir palto geçirmiş ve babası da kafasına beresini takmıştı. Arya'nın tek düşündüğü kırpılmış saçlarını Ali'den saklama isteğiydi. Ama asıl bombası karakışın ortasında botlarını giyme zahmetine bile girmeden pofuduk terlikleriyle kendisini bahçenin yürüme yolu üzerinde bulmasıydı. Babası tek kaşını kaldırmış terliklerini incelerken, Arya geriye dönmek için bile zaman kaybetmek istememişti.
"Çok mu belli oluyor?"
Ali'nin gözleri tekrar gözleriyle buluştu ve Arya bakışlarının derinliğinde kayboldu. "İlgi uyandırıcı," Ali'nin yüz ifadesi bir anda değişti ve gözleri kayarak kapandı. "Tavşanım, buraya gel!" dedi dişlerini sıkarak. Arya yutkundu ama tereddüt etmeden Ali'nin hemen yanında, örtüyle örtülmüş bedenine santimler kala durdu. Gözlerini açan genç adam, bir elini ona doğru uzattı, "Ellerini görmek istiyorum." Ali'nin yüz ifadesi okunmuyordu ama gözlerindeki karanlık bakış bu defa Arya'nın tereddüt etmesine neden oldu. "Lütfen," diye fısıldadı Ali, çaresiz bir tonla. Arya, ellerinden birini onun açık avucuna bıraktı ve Ali'nin nefes alışları ağırlaşırken genç adam dikkatle ellerini inceledi. Ardından usul usul elini dudaklarına doğru çekti ve elinin üzerine dudaklarını değdirdi.
"Lanet olsun, Arya!" gözlerini kaldırıp genç kıza hiddetle baktı. "Duyduğuma göre kendini öldürmeye çalışıyormuşsun?"
Arya, elini hızla çekti. "Öyle bir şey yapmıyorum!"
"Yemek yemeden, ellerinin tedavisini yarım bırakarak, kimseyle konuşmayarak… Bu bana pek de mantıklı hareketler bütünü gibi görünmedi!"
"Seni görmeye ihtiyacım vardı!"
"Benim de sana ihtiyacım var! Her dakika, her saniye… Her an! Ve bunun için, seninle yaşayabilmek için iyileşmeye çabalıyorum. En kısa sürede!" hafifçe öne doğru uzandı, hareketiyle çektiği acı gözlerinde hızla yerini aldı ama Ali dişlerini ve dudaklarını

sıkarak verdiği ilk solukta dışarı kaçacak inlemeyi boğdu. Genç kızın paltosunun yakasına asıldı ve onu kendisine doğru çekip yüzlerinin arasındaki mesafeyi hızla kapadı.” Benim de sana ihtiyacım var!” diye fısıldadı. Elini yakasından çekti ama Arya geriye çekilmek için hiçbir harekette bulunmadı. Genç adam önce yüzünden maskeyi çenesinin altına kaydırdı, ardından başındaki boneyi çıkarıp, parmaklarını kısa saçlarının arasına daldırırken Arya, uzanıp onun burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. “Allah aşkına Arya, kendine ne yaptın böyle? Neredeyse eşit derecede berbat görünüyoruz!”
“Çok korktum!” dedi genç kız titrek bir fısıltıyla. “Ali, çok korktum! Öldün sandım ve benden gizlediklerini düşündüm! Seni görmem için neden izin vermediklerini bir türlü anlayamadım”
Ali, onun başını hafifçe geriye doğru itti, “Neden olduğu belli değil mi?”
“Yüzünün ne hale geldiği umurumda değil! Yaşadığını bilmek zorundaydım. Sözler umurumda değildi. Görmek zorundaydım. Kendini benden gizlemeye hiç hakkın yoktu! Neler yaşadığımı biliyor musun? Neler çektiğimi biliyor musun? Neler hissettiğimi biliyor musun?” Ali, onu bir anda kendisine çekti ve dudaklarını öperek genç kızın telaşlı ve acıyla boğuk çıkan sözlerini yarıda kesti.
“Özür dilerim, tavşanım. Sadece seni düşünüyordum! Yaşadığımı bilmenin yeterli olacağını düşündüm. Beni görüp üzülmeni istemedim-”
“Lanet olsun, Alim. Öldüğünü sandım ve yanına gelmeye çalışıyordum!”
Ali başının arkasına hafifçe baskı yaparak burnunu burnuna, dudaklarını dudaklarına sürttü. “ O kadar bekledim… O kadar sabır gösterdim ki! Seni hak ettim. Ve hak ettiğimi yaşamadan hiçbir yere gitmeye niyetim yok!” tüy kadar hafif bir dokunuşla

dudaklarını birleştirdi. “Senin için yaşıyorum, baş belam! Sen de benim için ölmeye çalışıyorsun…”
Arya soluğunu dışarı verirken adını fısıldadı, uzanıp genç adamın dudaklarından öptü ve geriye çekildi.
“Üzgünüm,” diye fısıldadı. Ali kadar güçlü ve dirayetli olabilmeyi dilerdi.
“Üzülme! Tek derdinin düğünümüzde tırnaklarına süreceğin ojenin rengi konusunda kararsızlık olmasını istiyorum! Beni anlıyor musun?” Arya, başını onaylarcasına salladı.
“ Şimdi eve gidiyorsun ve tedavinin tekrar başlamasına izin veriyorsun! Midenin patlayacağını düşünene kadar tıka basa yemek yiyorsun! Ve ayrıca bilgisayarının başından kalkıp, doğru düzgün dinlenmek için yatağına uzanıyorsun!” Arya tekrar onaylarcasına başını sallarken, Ali’nin kaşları derinleşerek ortada birleşti. “Sahi?
Bilgisayarın başında neden o kadar vakit geçiriyorsun?”
Arya bedenini sandalyeye bırakırken, omuzlarını silkti. “Bize bakıyordum. İkimize…” Ali’nin merak dolu bakışlarını fark ettiğinde Arya, ona çektikleri fotoğrafı anlattı.
Sözlerinin ardından Ali’nin yoğun bakışları onun gözlerinde takılı kaldı. Ve sonra tuhaf bir şey oldu. Arya’nın kalbinde titrek atışlara neden olan ve içine endişe tohumları serpen bir şey… Ömer, yoğun bakım odasına dalıp, Arya’yı azarlayana ve artık gitmesi gerektiğini söyleyene kadar tek kelime etmeyen iki gencin bedenleri arasında bir mesafe olmamasına karşın sanki gittikçe birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Ali’nin gözlerinin arzuyla karardığı andan sonra yerini alan donuk bakışları ve düz bir çizgi halini alan dudaklarını birbirine bastırması – sanki dudaklarından çıkacak sözleri zorlukla tutuyormuş gibi- Arya’nın paniğe kapılmasına neden oldu.
Bir an için Ali, sanki odanın dışına çıkmış Arya’dan çok çok uzaklara gitmiş gibi genç adamın nefes alışları ve bağlı olduğu

makinenin rahatsız edici sesinden başka tek ses yükselmemişti havaya. Arya, yoğun bakım odasından çıkarken arkasını dönüp bakmıştı ama Ali, ona bakmıyordu. Odağını kaybetmiş gözleri dehşete düşmüş gibi irice açılmış, kızarıklığına rağmen beti benzi atmış ve Ali sanki yine olduğu yerden çok uzaklarda onu huzursuz eden düşüncelerinin arasında kaybolmuş gibiydi…

Bölüm 18

Batan güneşin kızıl ışınları arkalarında, heybetle yükselen yapının pencere camlarına vuruyordu. En küçük harekette, göz yanılsamasıyla camlar tutuşmuş, alev diller hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Yapıyı çevreleyen çam ağaçlarının iğnelerini, ilkbaharın tatlı, ılık esintisi ince damarlı dallardan ayırmaya zorluyor, ardından avuçlarına alıp kendi rotasına katıyordu. Rüzgar topladığı tüm kokuları da birbirine harmanlıyor, ciğerlere enfes bir karışım sunuyordu. Çam kokusu, Arnavut taşlarıyla döşenmiş yürüme yolunun kenarlarındaki renk renk ve farklı kokulardan oluşan çiçeklerin kokusu, geniş çardağın etrafını çevreleyen güllerin kokusu, toprağın ve güneşin kokusu… Birbiriyle yarışırcasına göğe yükselen gökdelenlerin, plazaların ve binaların arasında doğadan çalınmış küçük bir cennet gibi alabildiğine yeşil olan ve ortasındaki yapıyı çevreleyen bahçe, kendilerini evlerinde gibi hisseden kuşların da uğrak yeriydi. Onlar ilkbahara hoş geldin şarkılarını söylemek için bir ötüş tuttururken, rüzgar onlarla yarışır gibi uğultusuyla seslerini bastırmaya çalışıyordu. Tüm bu doğa karmaşasının arasında içten bir kahkaha havaya yükseldi ve kuşlar ürkerek kondukları dallardan uçuştular. Ali, genç kızın dizine koyduğu başını hızla kaldırdı ve ayaklarını aşağıya sallandırarak oturur pozisyona geçti. Genç adamın yüzündeki afallamış ifade, Arya'nın elindeki kitabı yüzüne kapatmasına ve kahkahasının artmasına neden oldu. "Hala şaka yaptığını düşünüyorum," dedi Ali inanamazca. Genç kızın yüzüne kapadığı kitap yüzünden de, ellerinden de bir anda çekilerek, Ali'nin elleri arasında yer buldu. Genç adam hızla

kitabın son sayfasını açtı ve kaşları şaşkınlıkla yukarıya kalktı.”Gerçekten bitmiş.” Dedi hayal kırıklığı dolu bir tonla. Arya, onun ses tonu üzerine omzuna pat pat vurdu ve,” Zamanla atlatırsın!” dedi bilmiş bir tonla. Ali kitabı oturdukları banka sertçe bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Bunun için aşk kitapları okumuyorum. Adamın, kadını neden bırakıp gittiğini anlayabilmiş değilim!”
Eski ifadesini tamamen kazanmış- hatta çok daha yakışıklı görünüyordu- yüzünü genç kıza kaldırdı.
Soru dolu bakışları Arya’nın gözlerinin derinliklerinde cevapları arıyormuş gibi bir süre orada asılı kaldı. “ En azından mücadele edebilirdi! Eğer onun için savaşma cesaretini göze alamıyorsa, zaten kendi kendine söylenip durduğu aşkına inanmak çok güç!”
Kitabı ona okumaya başladığından beri ilk defa bir yorumda bulunuyordu ve genç kız onun yaşadığı öfkenin ciddiyetini fark ettiğinde- Ali tam o anda pembe diziler ve Arya’nın kendisini kötü yola ittiğine dair şüpheleri hakkında sert bir yorumda bulunuyordu- ona daha fazla işkence etmek istemedi. Kayıtsızca bir omzunu kaldırıp bıraktı. “Belki serinin ikinci kitabında onun için mücadele ediyordur,” Ali başını hızla ona çevirirken, göz bebekleri irileşti. Suçlayıcı bir ifade yüzünün çizgilerinde yerlerini alırken, gözleri hafifçe kısıldı. “Düzenbazın tekisin!” dedi alçak bir sesle. Ardından Arya daha ne olduğunu anlamadan, kendisini Ali’nin omuzu üzerinde, baş aşağı salınırken buldu. Poposuna yediği şaplak, canını acıtmasa da çığlık atmasına neden oldu.”Şimdi beni kandırdığın için özür dile ki, seni havuzun serin sularına atmayayım,”
Arya ellerini onun beline yerleştirdi ve başını kaldırarak gittikleri yöne baktı. Havuzun bulunduğu yere doğru ilerlediklerini fark ettiğinde gözleri dehşetle açıldı. “Hayır. Tabii ki, öyle bir şey yapmazsın!” “Duygularımla oynadın! Özür dileme ve gerçekten yapıp yapamayacağımı gör…”
“Ali!”

“Tavşanım?”
“Dikişlerin açılacak, kendini böyle zorlamamalısın!”
“Lütfen, artık bana yaralı evcil hayvan muamelesi yapmaktan vazgeçer misiniz? Ne kadar iyi durumda olduğumu sen de en az benim kadar biliyorsun… Dikişlerimin izi bile kalmadı, zımba gibiyim!” Ali haklıydı. Hastaneden çıkmadan yüzü, çıktıktan sonra tüm bedeni birkaç hafta içinde formuna kavuşmuştu. Ali kalp doktorunun ve ayrıca babasının söylediği tüm uyarıları dikkate almış ve kendisine zarar verecek her hangi bir durumda asla bulunmamıştı. Annesinin ve Arya’nın kendisine bakmasına izin vermişti ve ancak iyileştiğinde evden çıkıp, işine ve hayatına kaldığı yerden - hem de son hızladevam etmişti. Arya’yı kollarında taşırken nefes alışlarında bile değişiklik olmamıştı.
“Pekâlâ, bunu sen istedin!” Arya elini usulca, Ali’nin eşofmanının bel kısmından içeri soktu ve aşağıya doğru kaydırdı. Ve Ali çektiği sert soluğunun ardından, kurşun yemiş gibi donup kaldı. Ve soluğu işte o zaman ilk defa aksadı. Ağır ağır Arya’yı omuzlarından indirdi. Arya, o gözlerini kaçırmadan önce yüzünde beliren huzursuzluk dolu ifadeyi yakalamıştı. “Gerçekten düzenbazsın!” diye mırıldandı gergin bir sesle. Ama artık ne neşe, ne eğlence ne de o şakacı Ali kalmıştı.
Arya, biraz önce Ali’nin kitabın sonunu olduğunu düşündüğü anda yaşadığı hayal kırıklığının kat be kat fazlasının bünyesine dolduğunu hissetti. Dudaklarını, en azından gülümsemeye benzer bir şey yapabilmek için geriye çekerek ona bakmaya devam etti. İfadesini sabit tutmakta zorlansa da yine de bir şekilde başarılı olmuştu.
İşte yine olmuştu. Arya ağzından fırlayıp gidecek olan hıçkırığı ve boğazına tırmanan yumruyu geri itmek için sertçe yutkundu.
“Bazen olabiliyorum,” dedi zorlukla neşeli çıkması için uğraştığı bir sesle. Ali huysuz bir çocuk gibi bir elini saçlarının arasından geçirdi. Hala Arya’ya bakmayı reddediyordu. Ve görünmez bir el, genç kızın göğsünden içeri daldı ve kalbini avucu arasına alıp sıktı.

Orada ne yapacaklarını bilemiyormuş gibi dikilip dururken, genç kız elleriyle başına vurma isteğiyle doldu. Kafası boş bir kazana dönmüştü ve kelimelerini bulabilmek için kepçesini kaç kere daldırırsa daldırsın boşlukla karşılaşıyordu.
Gerginlik, ılık ilkbahar havasının onlara kattığı neşeyi yavaş yavaş emiyor ve güçlenerek, aralarında vızıldamaya başlıyordu.
“Annen…” diye mırıldandı genç kız bir anda. Ali gözleri parlayarak başını ona çevirdi. Yüzünde yaşadığı bocalamanın ardında kalan izler vardı. “ …yanlarından ayrıldığın için çok üzgün,”
Ali neredeyse özlem dolu bir iç çekti. Hafifçe gülümseyerek, elini genç kızın eline uzattı ve parmaklarını parmakları arasından geçirdi. “Evimi özledim,” omuz silkti,” evimizi…”
Ve evimiz dediği büyük yapıya doğru Arya’yı da yönlendirerek ilerledi. Sözleri daha önce Arya’yı mutluluktan havalara uçurabilirdi ama artık inancı gittikçe azalıyordu. Ona ne olduğunu bilmiyordu ama Ali, Arya’ya dokunmaktan kaçınıyordu. Ya da onunla birlikte olmaktan… Onu alnından öpüyordu, parmaklarından öpüyordu, hatta ‘ileri!’ giderek yanaklarından öpüyordu ama cinsel bir uyarı olabilecek her hangi bir harekette bulunmuyordu. Ali, artık Arya’yı istemiyordu.
Ama düğün hazırlıklarına da son hızla devam ediyordu. Ali’nin istediği daha önce görülmemiş, duyulmamış bir düğün gerçekleştirmekti. Ve Arya’nın, onun bunu yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Hazırlığın her aşamasında heyecanını ve mutluluğunu gizlemiyor, her ayrıntıyla tek tek ilgileniyor, yeni açılacak olan kulübün düğüne yetiştirebilmek için gecelerini bile bazen orada geçiriyordu Her ayrıntı için Arya’nın onayını alıyor, onun fikirlerini soruyor ama her fırsatta da ondan kaçıyordu.
Ali onu evin içine çekti, kapıyı kapattı ve genç kızın elini serbest bıraktı. “Duş alıp, geliyorum. Kulübe geçerken seni eve bırakırım.” Başka bir deyişle Arya’nın orada kalmasını istemiyordu.
“Arabamla geldim.” Dedi genç kız güçlükle.

Korku tohumları genç kızın kalbine ekilmiş, her gün geçtikçe kök salmaya devam ediyordu. Ali'ye uzanmak ve onun kendinden uzaklaşıp durmasına engel olmak istiyordu. Ama bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Lanet olsun! İki hafta sonra evleneceklerdi ve Ali artık bu evliliği sadece omuzlarına aldığı bir yük olarak görüyordu. Arya başka bir şey düşünemiyordu. Çenesine değen parmaklarla birlikte irkildi ve dalıp gittiği uzaklardan dönüp, odağını bularak Ali'nin onu endişe ve dikkatle izleyen gözleriyle buluştu. "İyi misin?" diye sordu Ali gerçek bir kaygıyla.

Arya hafifçe gülümsedi. "Sen duşunu al. Ben eve geçiyorum."

Ali, yüzüne eğildi. Ondan önce kokusu burnuna doldu ve ciğerlerini doldurarak genç kızın karnının altında titremeye yol açtı. Genç adamın dudakları hafifçe alnına değdi ve Arya'nın gözleri kayarak kapandı. Ali, ona 'Gitme' demedi. "Yarın görüşürüz,"dedi geriye çekildiğinde. Arya sadece başını salladı ve gözlerine dolan yaşları ondan saklamak için hızla arkasını dönüp dışarı çıktı. Ardında dakikalarca siyaha çalmış gözlerini kapıya dikmiş, yumrukları boğumları beyazlayana kadar sıkılmış, öylece dikilen bir adam bırakmıştı.

Arya'nın koşar adımları arabasının yanında son buldu. Görmeyen gözlerle sürücü tarafının kapısını açtı ve yine görmeyen gözlerle motoru çalıştırıp, gaza bastı. Ve park alanından süratle çıktı.

Ne hastaneden çıktıktan sonra, ne de evine döndükten sonra, Ali bir kez bile yanında kalmasını teklif etmemişti. Önceden, onlar birbirlerinden kendi gerçeklerini saklamaya çalıştığı anlarda bile Ali, sormaya bile gereksinim duymadan Arya'yı evine götürürdü. Ve Amerika'ya dönene adar neredeyse her gün onda kalırdı.

O zamanda yakınlıklarına rağmen arada belirgin bir mesafe vardı. Sanki ikisi de kendi tarafında bir sınır çizmiş ve bu sınırı geçmemeye ant içmiş gibi hareketlerine ve sözlerine her zaman dikkat ederlerdi. Şimdi durum tamamen farklıydı. Arya'nın ona karşı çizdiği bir sınır yoktu ve tüm bunları aştıklarını sanıyordu.

Ama görünüşe göre Ali bambaşka, Arya'nın anlayamadığı bir sınır çizgisi çekmişti. Allah aşkına! Evleniyorlardı.
Ali, sabahın kör saatinde onu arayıp eve gelmesini istediğinde, Arya bir şekilde umutlanmıştı. Ali'nin evine dönmesinin üzerinden iki gün geçmişti ve onun artık kendisini toparladığını düşünmeye başlamıştı. Ama o sadece kırılanın yerine sipariş ettiği cam arabayı göstermek için aramıştı. Arya'ya söz verdiği gibi daha büyük ve daha gösterişlisini yaptırmıştı ve Arya parıldayan arabayı gördüğünde çenesini kapaması için uzun dakikalar geçmesi gerekmişti.
Arya, hastanende çıktığı andan beri onu bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Tırnakları iyileşene kadar ona yardımı dokunduğu söylenemezdi- hatta bir keresinde Ali, kararlı tavrıyla genç kıza yemeğini yedirmişti- ama yanında olmaya ihtiyacı vardı.
Ali egzersiz yaparken, yürüyüşlere çıktığında, iyileşme aşamasının her anında yanında olmuştu. Ve Ali, o kadar hızlı iyileşmişti ki, artık kimseye ihtiyacı olmamasına rağmen Arya, ona kitap okumaya, onunla birlikte yüzmeye ve koşmaya devam etmişti.
Genç kız kırmızı ışığın yandığını son anda fark etti ve sertçe frene bastı. Bedeni sarsılarak hıçkırırken, başını direksiyona bıraktı. Parmakları, boğumları beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıca kavramıştı ev sanki üzerini kaplayan maddeyle kaynaşmıştı. Belki de o kadar sık yanında olmamalı ve ona nefes alacak alan bırakmalıydı. Belki de artık Arya'ya ulaşmıştı ve tüm o engeller aradan kalkınca çabalayacağı bir şey kalmamış, Arya onun gözünde cazibesini kaybetmişti. Belki de çok güzel olduğunu söyleyip durmasına rağmen saçları o kadar berbattı ki, Ali'ye çekici gelmiyordu. Belki de artık onun başına açtığı büyük belalar uğraşmaktan ve hayatını tehlikeye atmaktan bıkmış ve Arya'dan soğumuştu. Belki de… Arya belki de ne olduğunu bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı. Ali, artık onunla birlikte olmak istemiyordu.

Klakson sesleri ile başını kaldırdı ve yeşil ışığın yandığını fark ederek gaza bastı. Eve gitmek istemiyordu. Babası da annesi de evdeydi. Annesini atlatabilirdi ama babası inatçı ihtiyarın tekiydi. Sonunda ilk dönüşten döndü ve gidebileceğini düşündüğü yere doğru sürmeye devam etti.
"Senin gelinlik provan yok muydu?" Hayat, Arya'nın içeri girebilmesi için kapıyı ardına kadar açarken, meraklı ve kaygılı gözleri yüzünde dolanıyordu.
"Yarına ertelendi," Hayat'ın yanından geçerken yanaklarından öptü ve onun yönlendirmesini beklemeden her zaman oturdukları ve saatlerin nasıl geçtiğini fark etmedikleri yere, mutfağa doğru ilerledi. Hayat ile bu kadar yakın bir dostluk kurabileceklerini hiç tahmin etmemişti ama Hayat insanın içine işleyen bir yapıya sahipti. Onun duru ve alçak sesiyle rahatlayabilir, derin bir çukurun içine düşmüş gibi hissediyor olsanız da Hayat'ın hayata baktığı pencereden baktığınızda her şeyde bir yücelik görebilirdiniz… Ve o gülümsediğinde mutlaka kendinizi gülümsemek zorunda hissederdiniz… Arya mutfağa adım attığında kısa bir an duraksadı. Daha öğlen olmamıştı ama sabahın erken saatleri de değildi ama kahvaltılıklar ve yarısı yenmiş yiyeceklerle dolu iki kişilik servis masanın üzerinde duruyordu. Arya bir anda arkasını döndü. "Huysuz kocanın evde olmadığını ümit ediyorum?" kaşları sorarcasına yukarı kalktı.
Hayat dudaklarını yeni aralamıştı ki, ardından gür bir ses onun yerine cevap verdi. " Şansına küs!" Arya neredeyse inleyecekken, sesin sahibi koca gövdesiyle birlikte mutfağa adım attı. Hayat'ın yanından geçip, Arya'ya doğru ilerledi. Yüzünde mutlu, hatta aptal bir ifade vardı. Arya'yı şaşkına çevirerek yanağından bir makas aldı ve yarım kalmış çay fincanına doğru ilerlerken, "Ne haber, güzellik?" diye sordu.
Arya ayakta dikilmeye devam ederken, sadece başını çevirip ona baktı. Kravatı henüz bağlanmamış yakasından aşağıya sallanıyor, gömleğinin etekleri pantolonunu üzerinden sarkıyor ve henüz

taranmamış saçları nemli görünüyordu. “Ateşe mi var?” diye sordu Hayat’a dönüp. Hayat’ın dudakları titrerken başını iki yana salladı ve telaşla Arya’ya bir fincan çay doldurdu.
“Otursana,” diye mırıldandı genç kadın kendisi de yerine geçerken. Arya da onun yanındaki yerini aldı ve gözlerini kalçasını tezgâha dayanmış keyifle çayını yudumlayan Tunç’a dikti. “Senin gibi bir işkoliğin bu saatte evde ne işi var?”
Tunç’un dudakları gizemli bir gülümsemeyle şekillendi, Hayat’a hızlı bir bakış atıp tekrar Arya2ya dikti gözlerini,” Benim gibi bir işkoliğin bile büyük zaafları vardır!”
Arya kafası karışık bir halde, çayla kendini boğmaya çalışıyormuş gibi aralıksız yudumlar alan Hayat’a çevirdi bakışlarını. Tepeden tırnağa, hatta saç diplerine kadar kızarmıştı. Arya, aynı anda onun arkadan sıkıca bağlanmış saçlarındaki nemi ve aceleyle giyildiği için yanlış iliklenmiş düğmelerini fark etti. “Ah!” dedi genç kız da kulaklarına kadar kızararak.”Yanlış zamanda geldim,” boğazını temizledi. “Sanırım?” Hayat fincanını masaya gürültüyle koydu ve bir anda ayağa fırladı. “Mirza da gidiyordu zaten!” “Hayır. Çayımı bitirmedim.” Genç adam kol saatine baktı ve hayıflanır gibi iç çekti.”Zaten yeterince geç kaldım.”
Hayat, Tunç’un tam önünde durdu. Narin parmakları kravatına uzandı ve dikkatini kravatı bağlamaya yoğunlaştırdı. Ve Tunç, gözlerini genç kadına dikti. Tunç’un gözlerinin bir anda laciverte çalması, dudaklarının aralanması ve bakışlarındaki yoğunluk iki kadının da kızarmasına yol açtı. Arya kesinlikle yanlış zamanda gelmişti.
Tunç’un telefonu uzayıp giden sessizliği bozdu. Genç adam hala gözlerini dikmiş karısına bakarken, cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve ekrana şöyle bir bakıp aramayı cevapladı. “Evet, Pelin?” Tunç’un kaşları hafifçe derinleşti. Bir eli karısının yanağında şekillenirken, hafifçe dudağını yaladı. “Hım… Peki, o zaman yüksek müsaadenizle yukarı kata çıkıp ceketimi alabilir miyim,

Pelin Hanım?" Tunç başını iki yana sallayarak telefonu kapadı ve cebine attı.
Bakışları suçlarcasına karısının yüzünde dolaştı. "Tüm bunlar senin suçun!" Başparmağı Hayat'ın yüzünü hafifçe okşadı."
Evimden kovuluyorum, asistanım tarafından azarlanıyorum…" Hayat kıkırdarken, Tunç kendine acıyan bir ifade ile mutfaktan çıktı.
"Sorun ne?" Hayat henüz yerini almıştı ki, kaygı dolu bakışları Arya'nın gözlerinin içine dikildi. "O kadar mı belli ediyorum."
Arya'nın omuzları genç kadının sorusuyla birlikte çöktü ve canının yanmasını engellemek istiyormuş gibi karnını içe doğru çekerek, sırtını kamburlaştırdı. Biraz önce Tunç ve Hayat ile birlikte ağırlaşıp, elektriklenen hava tamamen dağılıp, kasvetli bir hal aldı.
"Tatlım, gözlerin balon gibi şişmiş!"anlayış dolu bir gülümseme genç kadının dudaklarında şekillendi." Muhtemelen Mirza da çayı bahane ediyordu. Asıl amacı perişan görünüşünün altında yatan nedeni öğrenmekti. Ama kafasına silah dayasak dahi bunu kabul etmez!"
Arya burukça gülümsedi." Anlaşamıyormuşuz gibi görünebiliriz ama beni önemsiyor…"
"Kesinlikle!" diye onayladı Hayat başını hafifçe sallarken. Ve sonra yine iç çekti."Allah aşkına ben
merakımdan ölmeden önce ne olduğunu söyler misin? Gerçekten endişeleniyorum."
"Ne olduğunu bende bilmiyorum ama…"Arya yutkundu ve dakikalarca sessiz kaldı. Hayat, sabırla onun konuşmasını beklerken, Arya'nın dili bir türlü kelimeleri kıvırıp, serbest bırakamıyordu. Sonunda," Sanırım Ali artık beni istemiyor!" dedi fısıltı kadar alçak bir sesle.
İkinci kere Tunç, Hayat daha konuşamadan lafa girdi." Saçmalık!"
"Sen bizi mi dinliyordun?" diye çıkıştı Hayat, ona yaklaşan kocasına dehşete düşmüş gibi bakarak. "Hayır! Tamamen

tesadüf… Seni öpmek için geldim!" karısının yüzüne eğildi, dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu ve ardından Arya'ya ilerledi. Genç kızın kulağını küçük bir çocuğu azarlar gibi hafifçe çekti." Ayrıca!" dedi o otoriter sesini kullanarak," Herif seninle evleniyor diye İstanbul'u ayağa kaldırıyor! Bir ara ramazan davulcularından tutup, mahalle mahalle dolaştırıp, evleneceğinizi ilan etmesinden ürktüm. Ve sen, o adamın seni istemediğini mi düşünüyorsun?" başını sertçe iki yana salladı." Tamamen, saçmalık!"
Ceketinin yakasına parmağını taktı ve ikisini de omzuna astı." Lütfen, her ne sorununuz varsa konuşmayı deneyin! İnan çok daha aydınlatıcı ve belirleyici olur." Eğilerek selam verdi ve hızla yanlarından ayrıldı.
"Mirza'ya bir konuda hak veriyorum. Ama gerçekten neden böyle düşündüğünü duymak istiyorum." Dedi Hayat, Tunç'un ardından. Arya cesaretini toplamak için çayını içmeye başladı ve Hayat, bu anlarda onu sabırla bekledi. Yine! Sonunda Arya tüm endişelerini ve Ali'nin ona karşı olan davranışlarını açık bir dille ve ayrıntılarıyla anlatmayı başardı.
Hayat, genç kızın sözleri biter bitmez başını iki yana sallamaya başladı." Ali'nin davranışlarının seninle… Daha doğrusu seni istemediği ile alakalı olduğunu sanmıyorum. Buna inanmak gerçekten çok güç! Arya o, seni seviyor. Yıllardır…" tekrar başını iki yana salladı. "Belki kendi içinde çözümlemesi gereken sorunları olabilir. Mirza'nın da dediği gibi… Konuşmalısınız yoksa yine aynı hataya düşeceksiniz." Hayat'la konuşmak insanda terapi etkisi yaratıyordu. O kadar sakin ve hayata bakan pencereleri o kadar olumluydu ki, Arya'nın endişelerini tamamen yok etmese de sudan çıkmış balık gibi çırpınan ruhuna dinginlik getirmişti. En azından eve dönüş yolunda gözleri kuru ve düşünceleri daha olumluydu. Fakat karanlık dünyanın onların bulunduğu kısmı esir aldığında aynı şeyi söyleyemezdi. Arya'nın içinde parlayan umut ışığı karanlığa karışmış, genç kız endişe yumağına dönüşmüştü.

Belki de çok fazla düşünüyordu ve her şeyi kendi kendine büyütüyordu. Ama Ali evdeydi ve Arya'yı çağırmak için oldukça hevessiz görünmüştü.
Akşamüzeri uğramış, düğünü organize eden şirketin masa seçimlerini yapmaları için ona verdikleri katalogları getirmişti. Ali kendi beğendiklerini işaretlemiş ve aynı şeyi Arya'dan da istemişti. Böylelikle ortak bir karara varabileceklerini söylemişti. Seçtiği yol öylesine soğuk, öylesine resmiydi ve öylesine Ali'ye aykırıydı ki… Arya, düşüncelerinin onun bu hareketiyle doğrulandığını hissetmişti.
Elinde tuttuğu katalogları odanın bir ucuna fırlattı. Yatağında doğruldu ve dişlerini sıkarak fısıldadı." Çok beklersin!" Hayır. O, bu kataloglara beraber bakmak istiyordu. Onunla tartışmak, ona çok zevkli ya da zevksiz olduğunu söylemek ya da her ne yapacaklarsa birlikte, onun yanında, onun bulunduğu odada hatta onunla aynı koltukta ya da artık lanet olası her nerede oturuyorsa yanında oturup, öyle seçmek istiyordu.
Öfkesi içinde bir balon gibi şişerken, cesaretini körükledi. Ayaklarını yataktan sarkıtıp, ayağa fırladı. Giysi dolabının önünde durduğunda daha kapağını açmadan ne giyeceğine karar vermişti. Amerika'da bir kez giydiği ve bir daha giymeye cesaret edemediği siyah mini eteği dolaptan çıkarıp, yatağın üzerine fırlattı. Üzerine giymek için derin yakası olan krem rengi bir bluz çıkardı ve eteğin üzerine fırlattı. Son olarak yüksek topuklu ayakkabılarını da çıkarıp, kıyafetlerinin üzerine hışımla fırlattı. Esintili bir bahar akşamıydı ama çorap giymeye tenezzül etmedi.
Elbette böyle bir kıyafetle evden çıkmaya çalışırsa babasının gözleri yuvalarından fırlayacağı için üzerine kırık beyaz baharlık bir pardösü giymeyi unutmayacaktı. Yarım saat sonra anne ve babasının alçak sesle sohbet ettikleri salonun girişinde duruyordu.
"Bu saatte nereye gidiyorsun?" diye sordu babası. Sesinin tonu düzdü ama kuşkulu bakışları genç kızı tepeden tırnağa süzüyordu.

Arya elindeki katalog dergilerini havaya kaldırdı ve genişçe gülümsedi. “Bunları Ali’nin kafasında paralamaya!”
Ömer’in kaşları hafifçe havalandı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.” Biz seni tutmayalım o zaman,”Dedi keyifle arkasına yaslanırken.
Annesinin gözleri babasına kızgın oklar fırlatırken, dudakları söyleyeceklerini ağzında tutmak için büzüldü. Arya, babasına şeytanca bir bakış fırlatıp,”Sizi seviyorum!” dedi arkasını dönerken. Kapıdan çıkarken annesinin, “Önce aralarındaki sorunun ne olduğunu öğrenmemiz gerekmiyor muydu?” diye sorduğunu duydu.
“O dergilerin çözemeyeceği bir sorun düşünemiyorum. Oldukça kalınlar!” Arya, arabasına bindiğinde hala gülüyordu.
Ali’nin evinin kapısının önüne geldiğinde, huzursuzluk dolu bir his onu ensesinden kıskıvrak yakaladı. Bir an için parmağı kapı zilinin üzerinde öylece kalakaldı. Zihni doğru ve yanlışı ayırt edebilecek kadar berrak değildi. Ve yaptığının doğru olup olmadığını düşünmek için tam zamanını seçmişti. Arya her şeyin iyiye gitmesini istiyordu ama ya gitmezse?
Zili çalmaktan son anda vazgeçti. Güneş Hanım çoktan çıkmış olmalıydı ve belki de Ali uyuyordu. Genç kız, fikrini değiştirmeden önce çantasını kurcaladı ve Ali’nin evinin anahtarlarını çıkarıp, kapıyı usulca açtı. Eğer uyuyorsa geldiği gibi sessizce geri dönecekti. Pardösüsünü, çantasını ve katalogları portmantoya bırakıp, doğrudan Ali’nin yatak odasına ilerledi.
Evin tüm ışıkları kapalıydı ama üst kata çıktığında Ali’nin yatak odasının aralık kapısından sızan ışık koridoru cılız bir ışıkla aydınlatıyordu. Arya duraksamadan odaya ilerledi, aralık kapıdan içeri adım attı ve olduğu yerde kalakaldı. Ali kendi kendine gülüyordu. Gardırobunun, Arya’nın eski – Ali’nin çaldığıeşyalarına ait olan kısmın biraz ötesinde bağdaş kurmuş oturuyordu.
Arya’nın fotoğrafları çevresinde bir havuz oluşturmuş, her yana saçılmış neredeyse tüm zemini kaplamıştı.

Üzerinde sadece eşofman altı vardı. Saçları nemliydi. Ve gülümseyen, yarı çıplak Ali, Arya'nın ağzının kurumasına, midesinin yumruk yemiş gibi hissetmesine neden oldu. Hızlanan soluğunu Ali'ye duyurmamak için nefesini tuttu. Fotoğrafların içinde kendisini öylesine kaybetmişti ki, Arya'nın geldiğini fark etmemişti. Boğuk gülüşü önce genç kızın derisinin altına işledi ve bir el gibi bedenini hafifçe okşadı. Ve genç kız başını iki yana sallayarak kasıklarını sızlatan tüm hislerinden kurtulmaya çalıştı. Ali bir kez daha güldü ve merakı Arya'nın kurtarıcısı oldu.
"Bu kadar komik olan ne?"
Ali başını hızla ona çevirdi ve yüzünün afallamış hali, Arya'yı garip bir haz duygusuyla doldurdu. Genç kızın ona doğru attığı adımın ardından Ali'nin bakışları onun bedeninde dolaştı. Arya, onun kayıtsızlığına inanabilir ve kahrolabilirdi ama maskesini takmadan önce sertçe yutkunduğunu ve bakışlarının ağırlaştığını yakalamıştı. Hayır. Göstermeye çalıştığı kadar kayıtsız değildi.
Ali, ağır ağır ayağa kalktı. Bir doksanlık heybetiyle genç kızın birkaç adım uzağında durdu ve soru dolu bakışlarını genç kızın gözlerine dikti. "Tavşanım?" dedi çatallı bir sesle ve boğazını temizledi. Sanki ant içmiş gibi sadece gözlerine bakıyordu.
Arya onun merakını görmezden geldi." Neye gülüyordun?" diye sordu bir kez daha inatla.
Ali'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sana!" dedi keyifli bir tonla.
Arya gözlerin kırpıştırdı."Bana mı?"
"Buraya gel ve göstereyim," diye mırıldandı Ali ve zeminde fotoğraflardan arda kalan boşluklara dikkatle bastı ve genç kıza elini uzatıp, onu odanın diğer ucuna götürdü. Ardından kalçasını pencere pervazına dayayıp, elindeki fotoğrafı genç kıza uzattı.
Arya merakla fotoğrafı eline aldı ve sırtı kadraja dönük, gizlice çekilmiş kendi bedeniyle karşılaştı. Genç kız daha iyi görebilmek için fotoğrafı kendisine yaklaşırken, kaşları derinleşti. "Orada ne yapıyorum?" diye sordu kendi kendine. Bir grup öğrenciyle

birlikte ayakta dikiliyorlardı. Ve Arya'nın sol eli hafifçe yukarıya, öğretmeninin sırtına doğru uzanmıştı. "Öğretmeninin saçına sakız yapıştırıyorsun!" Arya hızla başını çevirip, dudakları kulaklarına varana kadar sırıtan Ali'ye baktı ve çenesi aşağıya düştü. Ardından o anı tamamen hatırlayarak başını geriye atıp, bir kahkaha attı."Hatırlıyorum." dedi hala gülerken. "Bir hafta önce saçlarımı çekerek,'Bunları toplasanız daha iyi olmaz mı, Arya Hanım?' demişti. Ve saçımı gerçekten canımı yakacak kadar sert çekmişti. " Arya'nın yaptığı berbat taklit üzerine Ali kıkırdadı. "Biliyorum," diye fısıldadı ardından.

Arya hafifçe gülerken başını iki yana salladı." Bilmene imkân yok!" Ali'nin derin iç çekişi ve yoğunlaşmış bakışlarını onun yüzünde gezdirmesi, Arya'nın omurgasında titredi. Sana dair her şeyi biliyorum, baş belam! Her şeyi!" fotoğrafı tekrar eline aldı ve parmağını öğretmenin başının hizasına doğru uzattı." Burada saçları oldukça kısa ama bir hafta öncesinde beline kadar geliyordu." Eğlence ve tatmin parıltıları dolu gözlerini genç kızın gözlerine dikti." İlk defa babamdan borç istemiştim. Onu takip ettim ve her sabah gittiği salona yüklü bir bahşiş ödeyerek saçlarımı düzelttirdim. Ve sonra…"elini havaya kaldırıp, başparmağı ve işaret parmağını birleştirdi," …küçücük bir ricada bulundum. "Bir omzunu kaldırıp bıraktı." Ricamı kırmaya gönülleri el vermedi!"

Arya'nın ağzı şaşkınlıkla açık kaldı ve kıkırdarken," İnan, çok üzüldüm," dedi.

Ali başını yere eğdi ve bakışları bir süre çıplak ayaklarına takılı kaldı. Arya fotoğrafa bakıyormuş gibi görünse de tüm dikkati Ali'nin üzerindeydi. Genç adam başını hafif, çok hafif çevirerek ona baktı. Arya, onun bedenindeki kasılmayı, karnının üzerinde gerilen kaslarını net bir şekilde görebiliyordu. Tenindeki gerginlik bir el gibi Arya'ya çarptığında, genç kızın bir dudağı hafifçe yana kaydı. Belki de Arya tamamen yanılıyordu. Kalbi bu umut dolu düşünceyle atış hızını artırırken, Ali bir anda doğruldu.

“İçecek bir şeyler getireyim,” dedi neredeyse fısıltı kadar alçak sesle.
Hızlı adımlarla yine fotoğraflara basmamaya özen göstererek ilerledi. Giysi dolabının önünde durdu ve hızla üzerine bir tişört geçirdi. Kollarının yukarı kaldırdığında bedeninin aldığı form, Arya’nın ayakkabısının içine doğru erimesine neden oldu. “Sen de bu arada pijamalarını giy istersen… Yerlerini biliyorsun!” dedi Ali, gırtlaktan gelen kalın sesinde anlaşılmaz bir şeyler vardı. Ali odadan süratle çıkarken, Arya’nın acı ve hayal kırıklığı dolu bakışları onun ardından uzun bir süre açık kapıya asılı kaldı.
Ali bir şarap şişesi, iki kadeh ve kataloglarla geri döndüğünde, Arya çocuksu pijamalarını giymiş, fotoğrafları toplayıp albüme geri koymuştu. Genç kız, diğer pencerenin önündeki kadife kaplı kanepeye oturmuş, fotoğrafların kalanına bakıyordu. Önce Ali’nin çıplak ayakları görüş alanına girdi, ardından havaya kaldırdığı kataloglar,” Hiç birini beğenmedin mi? Yoksa bakmadın mı?” diye sordu genç adam merak dolu bir tınıyla.
Arya başını kaldırıp, ona baktı.” Birlikte karar vermenin çok daha iyi olacağını düşündüm.” Ne kadar uğraşırsa uğraşsın senine yapışıp kalan kırgın tonu gideremeyişti.
Ali’nin gözlerinde anlayış dolu bir ifade ve dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi.” Haklısın!” dedi içtenlikle,” Düşünemedim,”
“En azından aramızdan biri düşünmeyi becerebiliyor!”
“Aman Allah’ım! Müstakbel karımın dili ne kadar uzun böyle?”
“Daha çeyreğini bile görmedin!”
“Bittim ben!”
Arya kıkırdarken, Ali zemine bıraktığı şişeden kadehlere usulca şarap doldurdu ve Arya’nın kadehini uzattıktan sonra kendisininkini havaya kaldırdı. “Müstakbel karımın, ömrümü azaltacak olan pabuç kadar diline!”
Uzun saatler boyu kataloglara bakabilir ve bir tanesini birlikte seçebilirlerdi ama Arya bunu istemedi. Arya’nın gizlice çekilmiş

fotoğraflarına baktılar, üzerine yorumlarda bulundular ve bol bol kahkaha attılar.
Biliyordu. Ali'nin, onun kadehini hiç boş bırakmamasının nedenini de, kendi kadehini yalnızca iki kere doldurmasının nedenini de biliyordu. Arya sarhoş olunca ne güler, ne ağlar ne sinirlenir ne de çenesi açılırdı. Arya sarhoş olunca ölü gibi uyurdu. Ve elbette Ali, bunu çok iyi biliyordu. Ve Ali içmiyordu, çünkü içince sarhoşluğun etkisiyle Arya'ya dokunmaktan korkuyordu.
Arya uyuduğunu bile hatırlamıyordu ama gözlerini açtığında, kendisini battal boy yatağın içinde çarşaflara dolanmış bir halde buldu. Komedinin üzerindeki saate baktı; 04:12. Gözleri odayı hafifçe taradı ve fazla uzaklaşmasına gerek kalmadan, Ali'yi dün gece oturdukları kanepede uyurken buldu. Başparmağı şakağına, dirseği kanepenin koluna dayanmış, usulca nefes alıp vererek uyuyordu. Arya uyku sersemliğini, Ali'yi kanepenin üzerinde uyurken görmenin kalbine sapladığı acı ve öfke hançeriyle çabucak attı. Yataktan hışımla çıktı ve saniyeler içinde kararını vermiş olarak kıyafetlerini giydi. Bir not kâğıdı ve bir kalem bularak, Ali'ye 'uzun' bir not yazıp bıraktı. Ve arkasına bir kez bile bakmadan odadan hızla çıktı. Yoğun arzuyla kararmış bir çift gözün tüm hareketlerini sessizce izlediğinden habersiz, merdiven basamaklarına sertçe basarak giriş katına indi.
Portmantoda asılı olan pardösüsünü giydi, çantasını aldı ve kapıyı açtı. Dışarı çıkmak için ilk adımını attığında, güçlü bir kol beline dolandı ve onu sertçe kendisine çekti. Arya'nın kalbi havada üç burgu atıp, yere çakılırken soluğu aksadı. Ali'nin dudakları kulağına değdiğinde sesinden önce, ılık nefesi okşadı tenini."Nereye gittiğini sanıyorsun?" Ali'nin alçak sesi, genç kızın derisinin altına sızdı ve içinin ürpermesine yol açtı. Ali, boşta kalan eliyle kapıyı itti ve sertçe kapanmasına nende oldu. Genç kız yutkundu ve konuşabilmek için sertçe boğazını temizledi."

Eve!” dedi ne kadar uğraşırsa uğraşsın içindeki zamansız anlarda çıkan kurbağanın sesiyle.
“Hımm” Ali’nin sesinde endişe ve eğlence karışımı bir ton vardı.
“Bana saçma bir not bırakarak mı?” diye sordu genç adam usulca. Sesinin tonundaki bir şey- kırgınlık, acı ve öfke karışımı gibi bir şeyArya’nın gözlerinin kapanmasına neden oldu. Kaskatı kesilmiş bedeniyle Ali’nin kolları arasında duruyordu.
“Senin için saçma olabilir, evet.”
“Saçmalığın ötesinde!”
“Orası senin sorunun!”
“Beni terk ediyorsun?” Ali’nin dalgalanan sesinde gücenmiş ve afallamış bir tını vardı.
“Sen cesaret edemediğine göre…”Arya’nın titreyen sesi cümlesinin sonuna doğru yok oldu.
Ali’nin kolları genç kızı biraz daha sıktı ve Arya, onun bedeninden geçen titremeyi fark ederek gözlerini açtı. “Lanet olsun, Arya! Seni terk etmeyi düşündüğümü de nereden çıkardın? Öyle bir şeye cesaret edersem, bu defa ayakta kalamam! Sen gidersen de kalamam. Bu defa sonum olursun!” “Fakat-“
“Fakat…”Ali onun sözünü yarıda keserek, avucunda buruşturduğu not kâğıdını açtı.”…ben ödlek herifin tekiyim, değil mi?” Arya, bir an için ona itiraz etme isteğiyle dolup taştı ama dudaklarını aralamadan Ali yüksek sesle notu okumaya başladı.” Oyunlar oynamak yerine benimle konuşmayı deneyebilirdin! İnan, seni anlardım. Nedenini bilmiyorum. Belki beni artık sevmiyorsun, belki de saçlarım o kadar kötü oldu ki, sana artık güzel gelmiyorum. Belki de başına açtığım belalardan ve benim yüzümden hayatını tehlikeye attığın için benden soğudun! Ama artık beni öpmek bile istemiyorsun. Beni istemiyorsun!
Sanırım bana, seni benimle evlenme mecburiyetinden kurtarmak düşüyor…”
Ali’nin dudaklarından garip bir ses yükseldi ve not kâğıdı parmaklarının arasından süzülüp, zemine usulca indi. Genç kızın

bedenine dayanmış olan bedeni bir heykel kadar sertti. Ama kesinlikle soğuk değildi, Arya'nın bedenini tepeden tırnağa yakacak kadar yüksek olan ısısı aralarından havaya yükseliyordu. Parmakları Arya'nın karnının üzerinde yelpaze gibi açıldı ve genç kızı kendi bedenine, aslında daha çok sertliğine bastırdı. "Seni istemiyorum, öyle mi?" diye sordu neredeyse hırlar gibi. Arya allak bullak olmuş zihninin bir hizaya sokamadan, Ali ondan beklenmeyecek ve genç kızı şoka sokan bir harekette bulunarak, boşta kalan eliyle onun çantasını alıp, yere attı," Seni istemiyorum, öyle mi?" diye fısıldadı boğukça ve neredeyse acı çeker gibi. Arya'nın elini büyük avucu içine aldı ve bedenlerinin arasına getirerek, sertliğinin üzerine bastırdı. Genç adamın dudakları sıkı sıkıya kapalı olsa da, göğsünden derin bir inleme yükseldi. Yoğun bir arzu dalgası Arya'nın omurgasında titrerken, Ali elini bıraktı ve iki eli birden omuzlarına doğru usulca hareket etti. Genç kızı kendisine çevirdi ve Arya onun bakışları karşısında geri adım atma isteğiyle doldu. Ve bu isteğine zorlukla engel oldu.
Ali, gürültüyle yutkundu."Daha öncesini saymıyorum bile, ama hastanede yanıma geldiğin ilk andan beri istiyorum seni." Dedi neredeyse boğulur gibi… Ve sanki bundan utanç duyuyormuş gibi… Ali'nin parmakları saçlarının arasına daldı ve Arya emin olamayarak onun elinin titrediğini düşündü. Ali'nin parmakları genç kızın omuzlarına inen buklelerinden birini nazikçe aşağıya çekti ve ardından bırakıp, yaylanmasını rüyada gibi takip etti."Onlar için eriyebilirdim. Durup saatlerce bıkmadan, usanmadan beline doğru kıvrılışını, en ufak hareketinde savrulmasını izleyebilirdim. Ama şimdi… "yine sertçe yutkundu"…şimdi beni büyülüyorlar! Onlar hareket edip durdukça kasıklarımdaki zonklamadan başım dönüyor!" yine o utanç dolu tını sesine gelip yerleşmişti. Elleri olduğu yerde yaprak gibi titreyen Arya'nın omuzlarına gitti tekrar ve pardösünün kayasından içeri daldı. "Düzenbazın tekisin!" diye fısıldadı. Gözlerindeki bakışta, sesindeki ton kadar suçlayıcıydı. Ve

pardösüsünü çıkarmak için omuzlarından aşağıya hafifçe ittirdi. “Bu halde gelip, yatak odasından içeri dalıyorsun ve bana düşünmek için bir gram akıl bırakmıyorsun! Yaşadığım bocalamanın en ufak zerresini kendi içinde tatsaydın, benim için ağlayabilirdin. Çünkü ben istedim! “Pardösüyü aşağıya itti ve kollarından çıkardı. Pardösü Arya’nın ayaklarının dibine yığıldı. Ve genç kızın arkasına, eteğinin fermuarına uzandı.” Allah aşkına bana bu eteği daha önce giymediğin söyle!”Sıcak ve hızlanmış solukları Arya’nın tenine çarpıyor ve genç kız her defasında ürperiyordu.” Ya da söyleme! Belki buna katlanamayabilirim…” Ali fermuarını indirirken dudakları Arya’nın dudaklarına sataşıp, geri çekildi ve Arya’nın kalbi bir an için durma noktasına geldi. Genç kız, başını silkeleyerek kalan bir parça aklına hızla tutundu.” Ali?”diye sordu fısıltıyla,”Ne yapıyorsun?” titreyen sesine engel olmak istedi ama bunu yapmak istemek kadar kolay değildi.
“Sana, seni ne kadar isteğimi göstermeye çalışıyorum! Yazdığın notun ne kadar saçma olduğunu anlatmaya çalışıyorum.” Ve parmaklarını eteği aşağıya itmek için kemer kısmına asıldı.
“Konuşmalıyız!” dedi genç kız soluğunu dışarı verirken. Ya o anda konuşacaktı. Ya da kendisini Ali’yi içine çeken fırtınaya bırakacaktı. “Tam üç ay!” Ali eteğini aşağıya çekti ama Arya konuşmaya devam ediyordu.”Üç ay boyunca beni bir kere bile öpmedin!”
“Biliyorum,”
“Yanında kalmamı istemedin…”Ali onun bluzunun eteklerinden tuttu ve genç kız boğuk bir sesle konuşmaya devam ederken, usulca yukarı çekip genç kızın kafasından çıkardı.”Ve evimize adımını dahi atmadın!” Ali kazağı yere fırlattı.” Çünkü evde yalnızdın!” diye homurdandı belli belirsiz bir sesle. Arya ne sözlerinin ne de kıyafetlerinin çıkarılıp, yarı çıplak kaldığının farkındaydı.
“Neden?” diye sordu sonunda. Düğüm düğüm olmuş boğazından çıkan sesi sanki kendisine ait değildi. “Sonra…”diye fısıldadı Ali ve

Arya bir adım geri çekildi. Aynı anda sadece iç çamaşırlarıyla kaldığını fark etti ama umursamadı. “Şimdi!” diye diretti gözyaşları gözlerini zorlarken.
Ali ona uzandı ve genç kızı belinden tutarak yine kendisine çekti. Ve Arya o anda yüzündeki acı dolu ifadeyi yakaladı. Gözlerinde belirgin bir endişe vardı. Ve bu bakışlar korkuyla Arya’nın yüzünde ağır ağır dolandı. Ali karmakarışık görünüyordu. Bedenlerini birbirine bastırdı ve genç kızın yüzünü avuçları arasına alıp, alnını alnına dayadı.” Ali?” diye sordu Arya, onun yüzündeki ifadeye karşılık,” Ne oldu sana?”
Ali dişlerinin arasından sert bir nefes çekti içine,”Çok istiyorum seni!” dedi fısıltıyla. Fısıltısı sanki işkence görüyormuş gibi acı içinde ve utanç dolu çıkıyordu. “Konuşmayalım!” diye devam etti yine aynı tonla.”Tavşanım, lütfen! Konuşursam düşünürüm. Düşünürsem yine aklımı oynatırım. Kendimden nefret ederim.” Ali dudaklarının onun dudaklarına sürttü ve sanki bunu zorlukla yapıyormuş gibi geri çekildi.”Biliyorum. Bunu beni yapmam lazım… Ama yalvarırım unuttur bana! Her şeyi unuttur bana…” yine ona eğilerek siyaha çalmış gözlerini gözlerine dikti.” Beni istiyor musun? Şimdi? Bunu bilmek zorundayım.”
Arya, ona onlarca şey söylemek istiyordu. Bir o kadar şeyi de sormak istiyordu ama dudaklarında sadece kırık dökük bir fısıltıyla,”Evet.” Çıktı.
“Teşekkür ederim.” Ve Ali, Arya’nın dudaklarını dudaklarıyla esir aldı.
Arya’nın soruları, endişe, korku ve şüpheleri de Ali’nin onu özlemle saran dudakları arasında yok oldu.
Onun ellerin kalçasına doğru uzanır ve Arya’yı nefes almaya gerek duymadan öpmeye devam ederken,
Arya kendisini ait olduğu yerdeymiş gibi hissetti. Ali onun ait olduğu yerdi. Teni, gözleri, dudakları…
Ali, onun tamamlanmamış, yarım kalan parçasıydı. Havaya yükseldiğini hissettiği anda, bacaklarını Ali’nin beline doladı. Ve

artık her nereye götürüyorsa, onun kendisini taşımasına izin verdi. Eğer cehenneme gidiyor olsaydı da, Arya'nın sesi çıkmazdı. Ali'nin onu düşürmeyeceğinden emindi ama parmakları omuzlarına öylesine saplanmıştı ki, sanki bir daha saplandıkları yerden çıkmayacaklarmış gibiydi.
Alçak iniltileri, Ali'nin dudakları üzerinde fısıldadığı sözleri geçtikleri yerlerde duvarlara, havaya yayılıyor ve sanki iz bırakıyordu. Ali, kısa bir duraklamanın ardından genç kızın sutyenini çıkardı ve Arya'nın onun nereye düştüğünden bile haberi yoktu. Ali'nin arzu dolu, boğuk fısıltıları dili genç kızın ağzının içine dalıp, diline sataştığında son buldu. Ve Arya vakit kaybetmeden onun oyununa katılıp, genç adamın dilini sertçe emdi. Ali, boğazının gerisinden gelen bir inlemeyle birlikte başını geriye çekti, ağırlaşmış bakışlarının üzerine göz kapakları bir an için örtüldü ve Arya'nın bel kemiğinden yukarı bir titremeye yol açarak tuttuğu soluğunu dışarı verdi.
Gözlerini açtığında yoğun duyguların birbirini kovaladığı bakışları, Arya'yı dokunuşlarının verdiği etkiden daha çok sarstı. Ve Ali, onu bir yatağın üzerine usulca bıraktı. Arya ancak o anda Ali'nin yatak odasına geldiklerini fark etti. Merdivenleri çıktıklarını bile hatırlamıyordu. Ali kıyafetlerinden kurtulurken, Arya gözlerini bile kırpmadan tüm bedenini baştan ayağa süzdü ve onun kendisine ait olduğunu bilmesi içindeki küçük kadının çenesini gururla havaya kaldırmasına neden oldu. Ali yatağa tırmanıp, yanına uzandığında kaşlarının ortası hafifçe derinleşti."Şaşırdın mı?" diye sordu. Arya hafifçe omuz silkti. "Nasıl geldiğimin bile farkında değilim," diye fısıldadı bir parça utanç dolu bir tonla. Ali dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Parmakları genç kızın karnının üzerinde daire çizerken, kendi odasına kısa bir bakış atıp, gözlerini hareket edip duran parmaklarının üzerinde sabitledi." Bu oda, bu eşyalar, bu yatak… Tıpkı benim gibi her gün hayali kurulan kadını bekliyordu."

Arya'nın konuşmak için aralanan dudaklarına atıldığında, genç kız zaten ne söyleyeceğini unutmuştu. Ali, alt dudağını yakalayarak kendi dudakları arasına aldı. Hafifçe ısırdı, emdi ve sonra tamamen genç kızın dudaklarını esir aldı. Ve onu şehvetle uzun uzun öptü. Öpüşleri, dokunuşları o kadar baskıcı, o kadar sahiplenici ve yoğundu ki, Arya'nın aklını bulundukları odadan uzaklara gönderiyordu. Yine de bulanık, yoğun ve renkli dünyasının içinde ondaki zorlukla bastırılmış gücü hissetmişti. Ali'nin dudakları gırtlağından yükselen sert bir inlemeyle önce çenesine indi. Ardından genç kızın tenini kavuran öpüşleri boynuna ve oradan göğüslerine indi. Ve Arya'nın sırtı onun tatlı bir eziyet veren dişlerini hissettiğinde yukarı doğru kavislendi. Soluğu kesilirken kasıklarındaki sızlamayı bastırmak için bacaklarını birbirine kapadı.

Ali'nin dudakları duraksamadan işkencesine devam ederken ve karnına doğru yer değiştirirken, parmakları genç kızın sıkıca kapanmış bacaklarının arasına doğru içini sarsan okşayışlarla ilerledi ve zorlamasına gerek olmadan genç kız bacaklarını hafifçe araladı. Ali, uyluklarından yukarı doğru usulca ilerlerken Arya'nın bedeni ne istediğini bilerek ve doyuma çabuk ulaşma isteğiyle titremeye başladı. Ali çamaşırının üzerinden onu hafifçe okşarken, Arya başını geriye atarak dudaklarından kendisine ait olmadığını düşündüğü bir inleme kaçırdı dudaklarından. Ali göbek deliğinde diliyle oyalanırken, Arya renkli dünyasından çıkıp, kızıl bir bulutun içine daldı. Ali'nin parmakları çamaşırından sıkıca kavradı ve genç kızın bacaklarından aşağıya nazikçe çekip çıkardı. Ve bedeninin üzerinde yükselerek, Arya gözlerini açana kadar orada kaldı. Arya gözlerini açıp baktığında Ali'nin acı çeken yüz ifadesiyle karşılaştı. Ona ne olduğunu bilmiyordu ama yardım etmek ihtiyacı içinde yanıp tutuşurken, elin ona uzatıp yanağına dokundu.

Ali başını onun eline bırakarak, gözlerini kapadı ve garip bir sesle yutkundu."Özür dilerim," diye fısıldadı. Arya anlamıyordu. Kalbi

gümbürderken ve damlarındaki yoğun haz beynini bir jöle gibi titretirken, onu anlamakta zorluk çekiyordu.“ Ne için?” diye soru kırık bir fısıltıyla. Ali genç kızın uyluğunda olan elini hafifçe ittirdi ve iri bedenini araladığı bacaklarının arasına yerleştirip, ellerini genç kızın koltuk altlarından geçirip yüzünü avuçları arasına aldı. Ve alnını alnına dayamadan önce Arya, onun kendisini tuttuğu için gerilen yüz kaslarını, şişen damarlarını ve sertleşen yüz hatlarını fark etti. “Eğer başka türlüsü olabilseydi, inan onu yapardım!” dedi genç adam dudaklarına doğru boğukça. Ve Ali usulca içine girerken, Arya onun tüm bu anlaşılmaz hallerinin nedenini kavradı. Yine de onu içinde hissetmenin verdiği hazla gözleri kayarak kapandı ve başını arkaya atıp ona iyi gelecek sözleri yutmak zorunda kaldı.
“Aç gözlerini,” dedi Ali, boğuk ve sert bir tonla. Arya öylesine yoğun bir hazzın içine düşmüştü ki, isteğini zorlukla yerine getirebildi. Gözlerini açtığında, kendini Ali’nin kararmış gözlerinin içine bakarken buldu. Genç adamın şakağında bir damar pıt pıt atarken, genç kızın elleri omuzlarından yukarı çıkıp, tıpkı onun gibi yüzünü avuçları arasına aldı. Ali, içinde hareket etmeden önce kalçasını çevirdi. Ve Arya’nın gözleri içe doğru döndü. Arya gözlerini açık tutma mücadelesine devam ederken, Ali içinde hareket etmeye başladı. Önce usulca, Arya’nın çıldırmasına neden olacak bir yavaşlıkla ardından hızını her saniye daha da artırarak. “Aç gözlerini, lütfen!” dedi Ali aksamış nefes alışlarının arsından. Arya yine gözlerini açtı. “Seni seviyorum.” Dedi Ali garip, kalınlaşmış bir sesle. “Anlıyor musun, beni?” göz kapakları gözlerinin üzerine örtülürken Ali buna engel oldu ve dişlerini sıktı.”Seni seviyorum. Seni istiyorum, çünkü seni seviyorum.” Harcadığı enerji ve konuşmaya çalışması yüzünden soluğu kesildi ve inatla devam etti.” Bendeki değerin hiçbir şeyle ölçülemez! Seni-“ Arya’nın bedeni onun sertçe kalçasını öne doğru itmesiyle yukarı doğru yükseldi. Arya, onun yüzünü kendi yüzüne çekti ve dudaklarını dudaklarıyla örttü. Sert, alan ve çok şey anlatan derin

bir öpücükle dudaklarını birleştirdi.” Yeter!” dedi sertçe.” Sen, o değilsin!” Ali, durdu ve alnını genç kızın alnına dayadı.” Sen, Daniel değilsin!” dedi Arya telaşla ve kelimeleri birbirine karıştırarak.” Senin beni neden istediğini biliyorum. Nasıl kendini onunla bir tutabilirsin? Nasıl?”

Bölüm 19

Örtülerin arasından dışarı fırlayıp birbirine dolanmış iki çift ayağın üzerine yumuşak bir dokunuşla değen gün ışığı, aralık perdeden içeri süzülüyor ve gittikçe yükseliyordu. Ayakların sahibi, sıcak ve uykuyla gevşemiş bedenlerin hangisinin nerede başladığını hangisinin nerede bittiğini anlamak güçtü. Karmaşık bukleler kadının başının tepesinde toplanmış, adamın yüzü bu karmaşanın içinde gömülmüştü ve bilinçsizliğin içinde boynunu yalayıp geçen düzenli soluklarla birlikte narin bedene sarılmış kolları hafifçe kasılıp gevşiyordu. Sanki kollarının arasında tuttuğu kıymetli hediyesinin orada olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi…
Kadının zarif elleri adamın göğsüne dayanmış, göğüs kafesinin her yükselişinde parmaklar hafifçe kıpırdıyordu. Kadının, adamın bacakları arasında kalan bir bacağı hafifçe kıpırdadı ve huzurlu sessizliğin içinde gırtlaktan yükselen bilinçsiz bir inleme havaya yükseldi. Eğer Ali uyanık olsaydı, kendinden çıkan bu ani ses üzerine alaylı bir yorumda bulunurdu ama asla utanmazdı.
Dakikalar sonra huzurlu ve insanın içini gıdıklayan kokularla dolu sessizliğin içinde, Ali’nin telefonundan yükselen gürültülü melodi masalımsı havayı bir anda dağıttı. Aynı anda dudaklar boğuk ve bilinçsiz mırıltılarla kıpırdandı. Bedenler itiraz ederek sanki iç içe geçmek istiyorlarmış gibi daha çok sarmalandı.
İnatçı ses, gürültü yapmaya devam ederken bir çekiç vazifesi görerek bilinçsiz zihinlere aralıksız darbeler yapmaya devam etti. Sonunda Ali’nin algısı zorlukla açıldı ve göz kapakları hafifçe aralandı. Gözleri odağını bulduğunda gördüğü tek şey, burnunu

gıdıklayan kıvrım kıvrım balköpüğü rengi saç telleriydi. Birkaç saat önce okşadığı, parmaklarını ve ellerini doladığı yumuşak saç telleri… Sadece birkaç saniye içinde gökyüzü ağarırken yaşananlar zihnine doluştu ve Ali'nin midesi kasılırken dudakları kasları gerildi. Bedeni zihninde hızla ve tek tek patlayan görüntülerle ani bir kasılma yaşarken, genç kızın saçlarının arasına uzun bir soluk bıraktı.

Telefonun sesi zihninin hatıralarını dağıtıp, Ali'yi tamamen uyandırdığında genç kadının üzerinden uzanıp telefonunu sıkıca kavradı. Arya'nın dudaklarının bilinçsiz dokunuşu teninde iz bırakır ve titretirken, Ali gülerek geriye çekildi. Başını eğip baktığında buğulu yeşil gözlerin yorgunluğuna rağmen muzip parıltılarıyla karşılaştı. Ali burnunun ucuna hızlı bir öpücük kondurdu ve dikkatini aralıksız çalan telefonunun ekranına verdi. Hafif bir şaşkınlıkla kaşları yukarı kavislenirken, "Zeynep Hanım?" dedi boğuk bir fısıltıyla. Zeynep Hanım, Arya'nın gelinliğini tasarlayan modacıydı ve Ali'nin, onun kendisini neden aradığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Arya yüzünü buruşturup inlerken, Ali boğazını temizledi ve yatak başlığına yaslanarak telefona cevap verdi.

"İyi günler, Zeynep Hanım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadın, sitemkâr tonuyla Arya'ya ulaşamadığını, provasına geç kaldığını ve onun yerine üzülerek- Ali'ye göre üzüntülüden çok öfkeliydi- bir başkasını almak zorunda kaldığını ve Arya'nın provasını iki saat sonraya ertelediğini haber vermek için aradığını belirtti.

"Sizi zor durumda bıraktığımız için üzgünüz, ama tamamen benim hatam!" diye kesti Ali, onun sözlerini zaman zaman sesine yerleşen tepeden bakan bir tonla. Arya sessizce inleyerek, yüzünü yastığa gömdü ve Ali gülüşünü bastırdı.

Zeynep Hanım, hızla geri adım atarak özürlerini diledi ve kalan günlerinde bir saatlik bir farkın bile gelinliğin düğüne yetişmesi açısından çok önemli olduğunu belirten tek taraflı bir monolog

tutturdu. Ali sonunda ona tek kelimelik kısa ve soğuk cevaplar vererek telefonu kapatmaya zorladı.
Arya tek gözünü açıp, suçlu bir çocuk gibi asılmış bir yüzle kendisine bakarken Ali'nin göğsünde neşeli bir titreme oldu. Karışık bukleleri başının tepesine toplanmış, gergin yüz hatları ve suçlu bakışlarıyla o kadar sevimli görünüyordu ki, Ali'nin haylaz yanı onunla uğraşma isteğiyle doldu. İşaret parmağı genç kızın buklelerinden birine uzandı ve parmağına doladı. Hattın diğer ucunda hitap edeceği bir Zeynep Hanım yoktu, ama Ali çapkın bir gülümseme ve genç kıza derin bakışlar atarak konuşmaya devam etti.
"Benim dayanılmaz cazibemin karşı konulmazlığı hakkında söylediklerinize harfiyen katılıyorum…" dedi sesine bile yakışmayan alçak gönüllü bir tonla. Elbette Zeynep Hanım'la aralarında böyle bir konuşma geçebilecek bir samimiyetleri yoktu ama Arya bunu o anda kavrayamayacak kadar öfkelenmişti bile. Yastığın içine gömülmüş ve ani bir öfkeyle kızarmış yüzü bir anda Ali'nin yüz hizasına geldi. Ve arkaya doğru hızla düşüşe geçti. Arya o kadar ani hareket etmişti ki, bozulan dengesine hâkim olamadan yataktan aşağıya kaydı ve Ali tuttuğu kahkahası göğsünde patlarken, hızla genç kızın belini kavrayıp onu yatağa geri çekti.
"Onu boğacağım!" diye hırladı Arya, telefona uzanırken. "Dişlerini söküp tek tek yutturacağım!" Ali gülerken iki büklüm oldu ve Arya, telefonu kulağına dayayıp kavgacı bir tonla," Zeynep Hanım?" dedi. Sarf ettiği çaba ve öfkeyle dişlerinin arasından kesik kesik soluyordu.
Ali doğruldu. Karşısında çırılçıplak duran kadının öfkeyle farklı bir ayartıcılığa bürünen yüzüne baktı ve hüzünle başını iki yana salladı." Sen yataktan uçarken telefonu kapamıştık." Diye bildirdi. Ardından telaşsızca yastıkların üzerine kaydı. Dirseğini yastığa, başını dirseğine dayayıp, telefonu sertçe komedine bırakan kadına arzuyla için için yanan bakışlarla baktı.

Arya'nın göğüs kafesi sık aralıklarla yükselip alçalıyor, dolgun ve diri göğüsleri Ali'nin dikkatini onlara çekiyordu. Arya'nın dudakları sinirle büzüldü. "Öyle olsun!" dedi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Arkasını dönüp yataktan fırladı.
"Nereye?" diye sordu Ali, ister istemez boğuklaşan bir tonla.
Arya, ona dönmedi bile," Moda evine… Genellikle sözlerimin arkasında dururum!" öfkeli homurtusu ve sıkılı yumruklarıyla daha tehditkâr görünebilirdi. Eğer çıplak olmasaydı…
Ali'nin arzusu içinde bir dağ gibi yükselirken, kanının ağırlaştığını hissediyordu. Yine de o, azametle odayı geçerken yerinden kalkıp onu durdurarak bu manzarayı bölmek istemiyordu. Tabi bir yere kadar…
Arya kapıya ulaştı."Tavşanım?" diye seslendi Ali. Sesinde kahkaha kokuyordu.
Arya sertçe başını çevirdi."Ne?" diye sordu kabaca. Gözleri kıskançlık aleviyle yanıyordu.
"Çıplaksın, baş belam! Lütfen, İstanbul trafiğiyle boğuşan insanlara biraz merhamet et!"
Arya'nın ifadesi boşaldı. Başı kendi bedenini kontrol etmek için hafifçe eğildi ve göğsünden utanç dolu bir inilti yükseldi. Ali tahmininde yanılmamıştı. Arya doğrudan evden çıkıp, Zeynep Hanım'ın dişlerini dökmeye gidiyordu. Tepeden tırnağa kızaran Arya, Ali'nin tutkuyla koyulaşan gözleriyle buluştu ve saniyelik bir kararsızlık anından hemen sonra yatağa geri döndü ve bedenini örtülerin altına sakladı. Ali'nin eli, manzarasını kapayan örtüye uzanıp aşağıya çekti. Ve onu kollarına çekerken "Ben merhamet istemiyorum!" dedi. Arzudan kalınlaşmış sesi ve teninden aşağıya kayan parmakları Arya'nın içinin ürpermesine neden oldu.
"Ayrıca…" diye mırıldandı Ali, başının tepesine dudaklarını değdirirken,"… Onun dişlerini dökmek için daha iki saatin var."
"Neden?" diye sordu Arya hırçın bir sesle.
"Sen geç kaldığın için bir başkasını almış,"

Arya'nın dudaklarından fırlayıp giden sert küfür, Ali'nin gözlerinin irileşmesine ve bedeninin sessiz bir kahkahayla sarsılmasına neden oldu. Ve kollarının arasındaki beden katılaştı.
"Özür dilerim." Dedi Arya çabucak, yakalamayı beceremediği kaba sözü için tüm bedeni utanç içinde yanıyordu.
"Ben de…" diye mırıldandı Ali.
Arya şaşkınca başını geriye çekip şaşkın, sevimli yüzünü görüş alanına soktuğunda, Ali ciddi anlamda onu yemek istedi."Sen neden özür diliyorsun?" diye sordu genç kız.
"Görüşmemiz çoktan bittiği halde bitmemiş gibi davrandığım için,"
Beş dakika içinde Arya'nın yüz ifadesi ikinci kez boşaldı. Çok geçmeden bir eli hızla yukarı kalktı ve havayı yararak Ali'nin koluna sertçe indi. "Seni kalleş!" Ali bir yandan gülüp bir yandan inlerken, Arya onu çimdikledi." Kadının günahına girecektin!"
Arya homurdanmaya devam ederken, Ali bir anda onu bedeninin altına hapsetti ve kollarıyla onu sıkıca sararak beden hareketlerini kısıtladı. "Şu anda girmek istediğim tek yer var!"
Bedeninin altındaki narin ve duyarlı beden ürperdi. Ali ona baktı. Saatler önce bir mezarın içinde sıkışıp kalan ve can havliyle çırpınan ruhunu kurtaran kadına. Ali'nin sözleri ve bariz niyetiyle, zaten öfkeyle pembeleşmiş yüzüne sanki bedenindeki tüm kan hızla toplanmaya devam ediyordu. Ali başını eğerek, burnunu buklelerinin arasına gömdü ve derince bir iç çekti. Sanki ciğerlerinin ihtiyacı olan şey oksijen değil de, onun öz kokusuydu. Başını tekrar kaldırdı. Bakışları önce beklenti ve arzuyla parıldayan gözlerine takıldı. Ali'nin tüm sabah doymak nedir bilmeyen iştahı yüzünden şişmiş ve berelenmiş dudaklarına baktı. Minik burnuna ve ısınan yanaklarına… Onun hala utanıyor oluşunu aklı almıyordu.
Ali ona her şeyi unutturması için yalvarmıştı. Arya unutturmuştu. Adını bile! Tecrübesizdi ama içgüdülerinin yönlendirdiği kadın Ali'yi sudan çıkmış balığa çevirmişti. Aklındaki tüm

olumsuzlukları kulağına fısıldadığı yatıştırıcı, aşk dolu ve kimi zaman müstehcen sözlerle silip süpürmüştü. Sonunda Ali'yi kopma noktasına getirmişti. Ali, onu ters çevirmiş ve tüm kontrolü- aslında tamamen kontrolünü kaybetmişti- ele almıştı. Onun gözlerinde hala merak kırıntıları görebiliyordu. Arzusunun parıldayan iki zümrüt gibi aydınlattığı gözlerinde, tüm o ışıltının arasındaki bastırılamayan merakı okuyabiliyordu. Arya anlamıyordu. Ali'nin geri çekilmesinin ve kendini ondan uzak tutmasının nedenini anlamıyordu. Bir gece önce Ali değil bedenlerini bir araya getirip edepsiz sözler söylemek, masum bir öpücüğe bile cesaret edemezdi.

Çünkü zihni tek bir görüntüye zincirlenmiş, ruhunu da esir almıştı. Biliyordu. Cinsel birleşmelerinin aralarındaki bağı kuvvetlendirdiğini ve aşklarını taçlandırdığını biliyordu. Ama yaşanılan onca şeyin ardından onu gördüğünde aklında beliren ilk hayali, Arya'nın üzerine abanan bedeniydi. Zihninin diğer tarafında onu sonsuza dek rahatsız edip, kalbini karartacak diğer görüntü de kendi hayalinin tam yanında tüm çirkinliğiyle ürkütücü ve net bir şekilde belirmişti. Ali yan yana duran kareler arasında bir fark görememişti. Kendi hisleri ve Daniel'ın hisleri umurunda değildi. Ali eğer yapabilseydi onu diriltip tekrar öldürmek isterdi. Ve tekrar… Tekrar… Arya'ya uzamasının yanı sıra, bu zulmü de kendisine yaşattığı için ona veremediği cezası yüzünden elleri sızlıyordu. İkisi arasındaki hedef, istek ve arzu aynıydı. Karelerin arasında sadece görünmeyen hislerin ve niyetlerin farkı vardı.

Ali iki kareyi aynı anda incelerken dehşete düşmüş ve kendisinden tiksinmişti. Sonrasında Arya'yı üzdüğünün ve onu, kendi bocalamasının içine çektiğinin de farkındaydı. Nasıl olmasındı ki? Arya'nın her gün bir acı çizgisi eklediği ve giderek paniklemesinin yansıdığı yüzüne kondurduğu gülümsemeler ya yapmacık duruyor, ya da hüzünle dolup taşıyordu.

Ali, ona herhangi bir şekilde acı vermekten nefret ederek, ona dokunmayı binlerce kez aklından geçirmişti ama her seferinde zihninde beliren iki kare onun elini kolunu bağlıyordu. Çünkü Ali'nin Arya'ya verdiği değer üç ay boyunca kendisini cezalandıracak kadar büyüktü. Onun için cayır cayır yanacak ama asla ona uzanmayacak. Ona sadece aşkını, şefkatini ve bağlılığını sunacaktı. Çünkü Ali o hastane odasında ne istediğini biliyordu. Saf, aklını dumanlandıran katıksız bir şehvet ve onun bedenine duyduğu açlık…

Ve bu defa daha zordu. Önceleri ona karşı kayıtsızmış gibi davranıp, duygularını bastırabiliyordu, çünkü hayalleri ve gerçekliğin hissettirdikleri arasında uçumlar vardı. Ne yaşayacağını biliyorken ve onun tadını bir kez almışken, bir bağımlı gibi Arya'ya olan ihtiyacıyla delirecek gibi oluyordu ama bunu hak ettiğini de biliyordu.

Kendisine verdiği cezaya- bir şekilde Arya'ya da- ona adını verdiği gün son verecekti. Ama Ali'nin riske girmekten bile ürktüğü tek şey; Arya'nın onu terk etmesiydi. Ali, onun yüzünün ve kalbini delen soru dolu bakışlarının santimler uzağında derin düşüncelere dalmışken, Arya sabırla ama giderek hızlanan soluklarıyla onu bekliyordu.

Ali sonunda maskesini çıkarmış, her şekilde çırılçıplak karşısında duruyordu. Ama yine de kendisine sakladığı bir şey vardı. Eğer Arya, ona olan düşkünlüğünün gerçek boyutunu bilseydi ürker miydi? Muhtemelen. Çünkü kendi hisleri bazen Ali'yi bile korkutuyordu. Bunun sapkınlıktan bir farkı yoksa da Ali, kendisine bile bunu itiraf etmekten kaçınıyordu. En basit örneğiyle; Onun koluna taktığı çanta bile Ali için değerliydi, çünkü onun çantasıydı.

Kavisli kaşları derinleşerek ortasında minik bir yumru oluşturdu. Bıkkın nefes alışıyla göğüsleri, Ali'nin sert göğsüne yaslanarak ezildi ve Ali dişlerini sıktı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu genç kadın soluğunu dışarı verirken. Temkinli

bakışlarında belirgin bir ürkeklik vardı. Ali ona doğrunun bir kısmından küçük ve anlamsız bir parça sundu. “Çanta!”
Arya’nın kaşları tekrar yukarı tırmandı ve gözleri irileşti.” Çanta?”
Arya güldü. Gülüşü genç adamın etrafında bir sis gibi dolandı ve teninde titredi.
“Hı hı” diye mırıldandı Ali.
Genç kız başını inanamazca iki yana salladı. Ali’nin yüzündeki tuhaf ifadeyi, gözlerini kırpmadan ona dikkatle bakarken geçirdiği değişimi saniye saniye izlemeseydi, onun gerçekten bir çantayı düşündüğüne inanabilirdi. Hayır. Ali çok daha derinlerde kaybolmuştu. Yine de onu sıkıştırarak, bir gece önceki o yabancı adama dönüşmesini istemiyordu. “Bazen gerçekten saçmalayabiliyorsun!” Ali’nin o bilindik, kendini beğenmiş ifadesi hızla yüzünde yer buldu.” Kim demiş mükemmel insanlar saçmalayamaz diye?”
“Şaşılacak derecede ukalasın!” Arya gözlerini devirdi.” Gerçekten…”
Ali yüzüne eğildi. Konuşurken dudakları genç kızın dudaklarını süpürdü.”Bana yakışmadığını söyleyebilir misin?” Arya ona cevap verecekti ama dudakları oldukça meşguldü. Oldukça!
***
“Ali!”
“Hım?” Ali arabanın alarm düğmesine bastı ve uzanıp parmaklarını genç kızın parmakları arasından geçirdi.
“Bunu gerçekten yapmayacaksın, değil mi?” diye sordu Arya, neredeyse yalvaran bir tonla. Ve ardından homurdanmaya devam etti. Moda evinin kapısından içeri girerken Arya, uğursuzluklar ve gelinliklerle ilgili kendini kaybetmiş bir halde bir söylev tutturmuşken, Ali gözlerini devirdi. Adımları bir anda durdu, kenetli parmaklarına asılarak onu kendisine çekti.
Girdikleri salonda, bir grup insan oturmuş dergilere bakıyordu. Birkaç insan da salona açılan kapılardan elleri kolları dolu girip çıkıyor, süratle başka bir kapıya yöneliyordu. Ali boşta kalan eliyle

ona uzandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve yüzüne eğilip kimseyi umursamadan genç kızı usul usul öptü. “Sus artık!” diye fısıldadı dudaklarını onunkilerden zorlukla kopardığında,”Görmemi istemiyorsan, görmem!”
Arya göğsünü şişiren tüm nefesi sertçe dışarı verdi. “Teşekkürler,” dedi titrek bir sesle. Allak bullak olmuş yüzünü diğer tarafa çevirdiğinde salonda bulunan insanları fark etti. Bebeni irkildi, bir süre öylece dikildi. Ali’nin elini son gücüyle sıkarak ona döndü tekrar,” Bunu sana ödeteceğim!” diye tısladı ant içer gibi.
Ali hafifçe güldü. “Göster bana dünümü!” Ali’nin sözleri ve bakışları karşısında daha fazla kızgınlığını koruyamayan Arya’nın dudaklarından sinirli bir gülüş fırladı. Bir üst kata çıkarken homurdanma sırası Ali’ye gelmişti. Batıl inançları olan insanlar hakkında söylenip duruyordu. Neden Arya’nın gelinliğini göremiyordu ki?
Zeynep Hanım beyaz bir tene, kırmızı saçlara ve kusursuz yüz hatlarına sahip bir modacıydı. Tepeden tırnağa ışıldayan kadının bedeni de neredeyse kusursuzdu. Onları selamladıktan hemen sonra, onaylamayan bakışları Arya’yı baştan aşağı süzdü. Arya’nın üzerinde Ali’nin bir tişörtü, yol üzerinde bir mağazadan aldıkları soluk renkli kot pantolonu ve ayaklarında bir gece önce giydiği topuklu ayakkabılar vardı.
Arya, kenetleri ellerini yine tüm gücüyle sıktı ve diğer yanına salınmış olan yumruğu da aynı anda kasılıp duruyordu. Ali'nin merak ettiği şey; Arya, Zeynep Hanım’a mı yoksa Ali’ye mi yumruk atmak istiyordu. Muhtemelen her ikisine de!
Evden çıkmadan önce kıyafeti konusunda küçük bir tartışma yaşamışlar ve elbette kazanan taraf Ali olmuştu. Arya’yı o etek bile sayılmayacak kumaş parçasıyla dışarıya çıkarmaktansa, elinden olmayı tercih ederdi.
Zeynep Hanım’ın yönlendirmesiyle prova odalarından birinden içeri girdiler ve Arya, Ali’yi anında kapı dışarı etti. Ali hayıflanır gibi iç çeker ve Arya’ya en ikna edici bakışlarını fırlatırken, odada

bulunan diğer kızlar iç çekişlerle birlikte onlara kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı. Ama Arya'nın kararında hiçbir değişiklik olmadı. Sonunda prova odasının kapısının hemen önünde bulunan koltuklardan birine oturdu ve eline dergilerden birini alarak, ilgisizce sayfalarını çevirmeye başladı. Sadece bir dakika sonra koridorun başından gelen ayak sesleri ile gayri ihtiyari gözlerini kaldırıp baktı. Ve yine ilgisizce koridoru telefonla konuşarak geçen adamı süzdü ve tekrar bakışı dergiye yöneldi.
Kendine güvenen ağır adımlarıyla koridoru geçen adam, tüm dikkatini kısık sesle konuştuğu telefona vermişti. Adam boru paça, dar bir pantolonun üzerine, iki düğmesini açıkta bıraktığı ve bedenine oturan buz mavisi bir gömlek giymişti. Gömleğin etekleri pantolonun içine sıkıştırılmış, uçlarından biri pervasızca dışarı sarkıyordu. Bedenine yapışan gömleğinin üzerinden bile belli olan sıkı karın kaslarının üzerinde kemer tokası keskin ışıkta parıldıyordu. Esmer suratının ortasında resmen tüm ilgiyi toplayan gri gözleri geçtiği koridorda oda kapılarının üzerinde yazan numaraları okuyordu. Genç adam, Arya'nın kapısının önünde durdu. Telefonu kapadı ve hafifçe tıklayarak içeri daldı.
***

"Arya Hanım?"
Arya platformun üzerinde, birkaç potluğun dışında sadece üzerine işlenecek taşlarını bekleyen gelinliğine, karşısında bulunan boy aynasından heyecanla bakıyordu. Bu kadar güzel olmasını beklemediği gibi, kataloglarda gördüğü kadar güzel durmayacağından da için için endişeleniyordu. Alt kısımları açık kalan kollarına kanat şekli verilmişti ve bileğinden omzuna kadar dantelle işlenmişti. İnce bir ayrıntıyla omzundan göğsüne doğru inen danteller, örümcek ağı gibi satenin üzerine örülmüştü. Gelinliğin kuyruğu o kadar uzundu ki, Arya bütün gece dans etmeyi planladığı için huysuzluk ederek, gelinlikte köklü bir değişim yaptırmıştı. Aslında gelinlik dizlerinin biraz üzerinde

biten sade ve saten bir elbiseden oluşuyordu. Ve Arya'nın isteğiyle kuyruğu daha sonra çıkarılmak üzere belinden tutturulmuştu. Ayrıntı öyle bir gizlenmişti ki, kimse kuyruğu çıkarmadan gelinliğin iki parçadan oluştuğunu anlayamazdı.
Tok ses kulaklarına çalınınca bir rüyadan uyanır gibi irkildi ve gözleri aynadan sesin sahibiyle buluştu. "Bir hafta içinde güzelliğinize güzellik katmanın sırrını öğrenebilir miyim?" adımları ağır ağır genç kızın bulunduğu platforma ilerledi.
Arya'nın yüzünü kendini beğenmiş bir ifade kapladı. "Hiç boşuna uğraşmayın, Uğur Bey. Benden laf alamazsınız. Yaptığım turşu suyu toniğini size asla itiraf etmeyeceğim."
Uğur Bey kıkırdarken, platforma çıktı. Hiç vakit kaybetmeden eleştirel ve dikkatli gözlerle genç kızın üzerindeki gelinliği süzdü. Çok geçmeden bir kaş çatışın ardından dudaklarından bir, 'cık cık' sesi yükseldi. "Peki, bu göbek ne?" diye çıkıştı hafif sert bir tonla." Hani dikkat edeceğinize söz vermiştiniz?" Elini hafifçe genç kızın göbeğinin üzerine yerleştirdi ve Arya gözlerinde suçlu bakışlarla ona bakarken, genç adam başını iki yana salladı. "Burada bir potluk oluşturmuş!" içeride bulunan yardımcı kızlara bir bakış attı ve kızlar sözsüz isteğini yerine getirmek için hızla seğirttiler.
Uğur göbeğinin üzerinde teklifsizce parmaklarını gezdirirken, prova odasının kapısı bir anda açıldı.
Arya'nın gözleri aynaya doğru kalktı.
"Baş bela-" enerjisi odayı bir anda hâkimiyeti altına alan Ali'nin sözleri de adımları da dondu. Saniyeler içinde ağırlaşan bakışlarından geçen yoğun duyguların karşısında, Arya'nın içinde bir yerlerde derin bir sarsılma oldu.
"Söz vermiştin,"Ali kararmış bakışlarıyla onu tepeden tırnağa süzerken, yine de kırgınlıkla fısıldamayı başarabilmişti. Ali'nin gözleri gelinliğin eteklerinden tekrar yukarı çıktı ve tek bir noktada takılıp kalarak, yüz kaslarının her biri ayrı oynadı. "Ali Bey-"

“Sen! Hemen şimdi ben kırıp, vücudundaki boşluklara sokmadan önce parmaklarını karımın üzerinden çekiyorsun!”
Arya’nın gözleri yuvalarından çıktı, Uğur yanmış gibi elini hızla geriye çekti. Ali’nin sesi o kadar sakindi ki, insanın tepeden tırnağa ürpermesine yol açıyordu. Ne gözlerini Arya’dan çekmiş, ne de sözleri dışında Uğur’a doğrudan hitap eden bir başka harekette bulunmuştu. Yine de Uğur, bir kaç adım geriye çekilip, hızla platformdan indi.
Ve sonra biraz önce o tehdidi savuran kendisi değilmiş gibi Ali’nin dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ağır adımları Arya’ya doğru ilerlerken, ürkmüş bakışlarıyla onu izleyen Uğur’un hemen önünden o yokmuşçasına geçip gitti. Genç kızın bedenini arkasında durup, çenesini omzuna, bir elini biraz önce sanki izini silmek istermiş gibi Uğur’un elinin bulunduğu göbeğinin üzerine sabitledi.
“Ali,” diye fısıldadı genç kız başını yana eğerek. “Buna gerek yoktu!”öfkeli, şaşkın ve tamamen afallamıştı.
Ali genç kız hiç konuşmamış gibi yine onu tepeden tırnağa, kor gibi yanan bakışlarıyla süzdü. “Bu haksızlık!” dedi alçak sesle. Sesinin tüm katmanlarından ona duyduğu hayranlığı akıyordu. Bakışları genç kızın huzursuz bakışlarında sabitlendi. “Benim gibi bir adamı gölgede bırakmak sana hiç yakışıyor mu?”
Arya, Ali’nin biraz önce yaptığı çıkışı unutmak niyetinde değildi. Çenesini havaya kaldırdı, bakışları bir an parıldadı ve dudağının bir kenarı hafifçe yana kaydı.
“Başıma ne kadar kötü bir şey gelecek?” diye sordu Ali, tek gözünü her an bir şey bekliyormuş gibi ürkekçe kısıp. Arkalarında bir kapı kapandı ama ikisi de bunun farkında değildi. “Bu bakışı tanıyorum!” diye bitirdi Ali sözlerini.
Arya, onu haklı çıkararak beline uzandı ve gizli çengeli açıp, etek görünümlü kuyruğunun ayaklarının dibine düşmesine neden oldu. Altından çıkan saten elbise Ali’nin nefesini boğazında tıkadı. Tıpkı

biraz önce, onu ilk gördüğünde nefessiz bıraktığı gibi… “Bittim ben!”
“Hak ettin!” dedi genç kız. Başını göğsüne yaslayıp, elini genç adamın karnının üzerinde sabitlenmiş elinin üzerine bastırdı.
Ali hafifçe eğildi ve dudakları kulağına sürtündü. “Gelinliğini Zeynep Hanım’ın dikeceğini sanıyordum?” Arya, Ali’nin tüm o kayıtsız hallerinin, sakin sesinin ve beğenisini sunan sözlerinin altında yatan katıksız öfkeyi sezdi ve bedeni ürperdi.
“Uğur, onun meşgul olduğu anlarda provalara giriyor,” dedi sesine hâkim olmaya çalışarak.
“Ve karıma her seferinde dokunuyor?” Ali, başını kaldırıp bir anda sertleşen yüz ifadesini açığa çıkardı. Genç kızın verebildiği tek karşılık başını iki yana sallamak oldu. Ali’nin gözleri kayarak kapandı ve başını sertçe sallayarak bu konuyu kapattığını belirtti.
“Bundan sonra provalarını Zeynep Hanım’la yapmanı rica edersem çok mu şey istemiş olurum?” diye sordu yine de.
Ali her ne kadar onayını ister gibi bir hitap kullanmış olsa da, Arya bunun Ali için oldukça önemli olduğunu ve bir şekilde Uğur’un bir daha provalara girmesine engel olacağını fark etti. “ Nasıl istersen,” diye mırıldandı.
Ali’nin kavisli kaşları bir anda yukarı tırmandı.”İtaatkâr tavşan?” diye sordu alayla.
Arya hafifçe dizlerini kırdı ve başını eğdi.” Siz nasıl isterseniz efendi Ali Bey!”
Ali başını arkaya atarak gürültülü bir kahkaha patlattı.
“Kahretsin! Sana hiç yakışmıyor…” ***
“Ne yapmayı düşünüyorsun?”
Ali şerit değiştirdi ve Arya’nın evine doğru ilerlerken hemen yanında koltuğa yayılmış olan genç kıza yandan bir bakış attı.
“Kendim yapmayı?” Arya gülerek doğruldu. “Sen ciddi misin?”
“Elbette! Yarın mobilyalar gelecek ve bu gece yarım kalan boyanın bitmesi gerekiyor.”

“Ben de geleceğim.” Arya’nın sesi Ali’nin itiraz etmesine karşı çoktan inatçı bir tını kazanmıştı.
“Saçmalama, tavşanım. Yorgunluktan ölüyorsun!”
“Haftaya olan provamı Uğur Bey’le yapmaya karar verdiğimi söylersem düşüncelerinde bir değişiklik olur mu?”
Ali’nin keskin bakışı karşısında sinmemek için tüm iradesini kullandı. Ve Ali bıkkınlıkla iç çekip, Allah’a yalvarır gibi başını yukarıya kaldırıp mırıldandığında, zaferine sırıttı.
Arya kulübe daha önce de gelmişti ama neredeyse bitmiş halini kısa zamanda hiç görmemişti. Oymalı sütunlardan oluşan uzun giriş alanını geçerken, kendisini tarih öncesi bir zamanda yürüyormuş gibi hissetmişti. Büyük yapının iki yanında çan gibi uzanan ve kuleleri andıran karşılıklı çatılara bakmak için kafasını kaldırdı ve beğeni dolu bir ıslık tutturdu. Çatılara uzanan geniş daireler özel davetler için hazırlanmıştı ve birbirinden farklı tasarımlarla döşenmiş salonlar insana kendisini özel hissettiriyordu. Ana kulübün oluştuğu salonun tavanları yerden oldukça yüksekti ve kubbe gibi tasarlanan tavan devasa camlardan oluşuyordu. Başının tepesinde tepsi gibi yusyuvarlak duran ay ve camlardan kırılarak yansıyan ay ışığı Arya’nın yine bir masal diyarındaymış gibi hissetmesine neden oldu. Dans alanının etrafında kalabalık grupları ağırlayabilecek kare masaları çevrelemiş rahat ve yarım daire şeklinde koltuklar vardı. Büyük bar kısmı da yine yarım daire şeklindeydi ve içki şişelerinin ve bardakların dizildiği raflar üçgen şeklindeydi.
Arya, Ali’nin merak dolu bakışlarına karşılık tutulan dilini çözmek için kendisini zorladı ve heyecanla beğenisini dile getirdi. Ve sonunda genç kızı yarım kalan boyasını bitirmek için geldikleri ofis odasına götürdü.
“Bu oda ne için?” diye sordu genç kız, boş ofisin kapısından girerken.
“Aslında senin gelecekteki ofisin ama şimdilik düğün gecesi kaçmak isteyeceğimiz bir sığınak!” Arya hızla arkasını

döndüğünde Ali'nin sert göğsüne çarptı ve şaşkın bakışlarını yukarı kaldırdı. Ali gülerek onu omuzlarından kavrayarak sordu, "Ne?"
"Benim mi?"
Genç adam eğilip alnına dudaklarını değdirdi. "Onca yıl okudun, baş belam. Benim de bir ekonomiste ihtiyacım olacak."Başını geriye çekip gözlerini yüz hatlarında dolaştırdı. "Ben karıma her gün biraz daha aşık olmaya ve onu daha fazla nasıl mutlu edeceğime yoğunlaşırken, birinin paramızın kontrolünü ele alması gerekiyor, değil mi?"
Arya kulakları tırmalayan bir sevinç çığlığıyla, Ali'nin kucağına zıpladı. Kollarını boynuna dolayıp, genç adamın nefes almasına fırsat vermeden derin bir öpücük için dudaklarını birleştirdi. Ali inleyerek başını geriye çekti ve genç kızı ofisin içine taşıdı. Bir eli genç kızın kalçasında, diğeri saçlarının arasına dalmış ofisin ortasında durdu." Bu kadar sevineceğini bilseydim, her köşeye senin için bir ofis yaptırırdım." Arya uzanıp onun çenesini dişledi. "Bir tane kâfi…" ve heyecanla onun kucağından inmek için kıpırdandı. Ali isteksizce onu ayaklarının üzerine bırakırken, Arya'nın irileşmiş gözleri boş ofisi alıcı gözüyle inceliyordu.
Ali bir an odadan çıkıp tekrar geri döndüğünde elinde iki tane iş tulumu vardı. Birini Arya'ya uzatıp," Tembellik yok!" dedi. Arya, heyecanla kendi tulumuna uzanıp aldı ama giyinmek için bir harekette bulunmadı.
Gözlerini, spor ceketini çıkarmış pantolonunu kemerine uzanan Ali'den alamamıştı. Genç adam giyinirken bir anda hareketsiz duran kızı fark etti ve başını kaldırıp muzipçe baktı. "Ne?"
Arya, iç çekip başını iki yana salladı ve kotunu çıkarma gereği duymadan tulumu kıyafetlerinin üzerine geçirdi. "Hayallerimin katili!" diye mırıldandı Ali, ama çoktan boya kovalarının ve fırçalarının bir arada toplandığı köşeye doğru hareket etmişti.
Ali önce genç kıza fırçayı nasıl kullanması gerektiğini öğretti ve ardından bir süre işlerine odaklandıkları için aralarında derin bir

sessizlik oluştu. Arya yaptığı işe kendisini öyle bir kaptırmıştı ki, Ali'nin ofisten çıkıp taşınabilir bir müzik sistemini getirdiğini, yabancı müzik yayını yapan bir radyo frekansı açana kadar fark etmedi.
Aniden ofisin içinde patlayan ses, Arya'nın sıçramasına ve boya fırçasını elinden düşürmesine yol açtı. Ali gülerek ona doğru ilerledi ve genç kızın sitem dolu bakışları arasında fırçasını yerden alıp, ona uzattı. Arya fırçayı aldıktan hemen sonra içindeki haylaz çocuğun hareket etmesine engel olamadan fırçayı Ali'nin yüzüne uzattı ve burnunun ucuna değdirdi. Şarap rengi Ali'nin burnuna koca bir iz bıraktı ve Ali'nin gözleri dehşetle irileşti.
"Yaramaz bir tavşanın korkması gerektiği anlar hangi anlardır biliyor musun?" tehditkâr bir ifade Ali'nin tüm yüzünü kararttı.
Arya kayıtsızca omuz silkti, arkasını döndü ve boya yapmaya devam etti. "Hangi anlarmış?"
"Tamamen güvende olduğunu sandığı anlar…"
Arya omzunun üzerinde ona bir bakış attı ve o anda bunu yaptığına pişman oldu. Ali'nin fırçası ve kendi yüzü arasında sadece santimler vardı. "Yapmayacaksın!" dedi Arya sinirle gülerek.
"Yapacağım!" ve Arya'nın yanaklarını kendi fırçasıyla boyadı. Hem de hiç acımadan! Fırçasını geriye çektiğinde dudaklarında masum bir gülümseme belirdi. "Bu renk seni açtı!" dedi oldukça ciddi bir tonla.
Arya, boyanın serinliği ve verdiği yapışkansı hisse yüzünü buruşturdu. Ama bu ifadesi uzun sürmedi. Yeşillerin içinde bir anda haylaz yıldızlar belirdi ve genç adamın yüzünden aşağıya kaydı. Ali uzun kollu tulumunun üst düğmelerini kapamayarak, kollarını beline bağlamış ve tulumu sadece pantolon olarak kullanmıştı.
Ali, onun hedefe kilitlenmiş bakışlarını ve gözünde parlayıp sönen ışığı fark etti. Yeşiller boynundan aşağıya süzülüp göğsüne doğru indi. Arya'nın fırçayı sıkıca kavramış eli hızla havaya kalktı, ama

Ali fırça göğsüne darbe yapmadan genç kızın bileğini parmakları arasında kavradı. “Yaramaz tavşan!” diye fısıldadı. Ani bir hareketle genç kızın bedenini çevirip, sırtını göğsüne yasladı. “Adaletsiz davranıyorsun!” dedi Arya suçlayıcı bir tonla.”Benden daha güçlüsün…”
“Kesinlikle ve bunun için gayet memnunum.” Ali’nin parmakları hala genç kızın bileğinde, elini hafifçe karnına bastırmıştı. Kendi fırçasını bırakıp, telaşsız bir tutumla Arya’nın fırçasını da elinden aldı ve diğerinin yanına bıraktı.
Ve dans etmeye başladı. Arya’nın soluğu beklenmedik dansla sıklaşırken, güçlü kollar tamamen bedenine dolandı. Genç kız ancak o anda müziğin ritmini ve yüz kızartan melodisini fark etti. Giderek yükselen yavaş ritmi, kadının buğulu sesi, melodisi ve sözleri cinselliği çağrıştırıyordu. Ali de öyle! Dokunuşları, kulağının üzerinde kıpırdanarak alçak sesle şarkıyı mırıldanan dudakları, bedenine yapışmış bedenini müzikle uyumlu hareketleri…
Arya, onunla onlarca kere dans etmişti. Ve Ali’nin kendine has tarzına hayranlık duyuyordu. Genç adam ritmi yakalarken ve Arya’yı yönlendirirken, genç kızın midesi sanki tortop oluyor, kasıklarında kasılmalar oluyordu. Evet. Daha önce de dans etmişlerdi. Ama böyle değil! Bedenin bedenine bastırmış, bir eli Arya’nın karnına yumuşak bir baskı yaparken,” Sürprizlerle dolusun!” dedi genç kız. Nefes alışları o kadar hızlanmıştı ki, sözleri soluyor gibi çıkmıştı dudaklarından. Ali’nin yumuşak gülüşü, genç kızın teninin üzerinde ılık nefesiyle birlikte gezindi. Ritim hızlandı. Ali, onun bedenini yine kıvrak ve zarif bir hareketle çevirerek, yüz yüze gelmelerini sağladı. Beklenti, arzu ve heyecan genç kızın aklını esir alırken, kalbi davul gibi gümbürdüyordu. Ali, onu yine kendisine çekti. Bir ayağını aralık bacaklarının arasına soktu ve Arya gürültüyle bir nefes çekti.

Ali yüzüne eğilirken ve kalbinin gürültüsü müziği bile bastıracak kadar artmışken, Ali alçak sesle küfür ederek durdu. Dudakları arasında bir santim bile yoktu.” Şimdi?” diye sordu kalınlaşmış bir sesle,”Telefona cevap verecek misin, yoksa duymamış gibi mi yapalım?”
Arya gözlerini kırpıştırdı.” Telefon?”
“Senin telefonun! Beynimi deliyor!” Ali’nin gözlerinden akranlık bir gölge geçti. Ve bakışı Arya’yı tepeden tırnağa ürpertti. Ali’nin kaşlarından biri kusursuz bir kavisle havalandı.” Evet?” diye sordu ardından. Ve bir hile yaparak kalçasını hafifçe kıpırdattı. Arya kendisini bir rüyanın içinde gibi hissederken, beyni ansızın biri tarafından çimdiklenmiş gibi onun kendisiyle oynadığının farkına vardı. Kötücül bir bakış attı ama sesine hâkim olmak o kadar kolay değildi.” Babam olmalı…” ve gürültüyle boğazını temizledi.
Ali’nin bakışlarında derin bir saygı ve hayranlık belirirken, genç kızı hızla serbest bıraktı. “O zaman cevap vermelisin!” dedi boğuk bir fısıltıyla.
Arya’nın tahmin ettiği gibi babası aramıştı. Onların ofisi boyadıklarını öğrendiğinde Ali’nin maddi durumu ve Arya’yı şimdiden ağır işlerde çalıştırmasıyla ilgili alaylı bir yorum yaparak genç kızı kahkahalara boğdu. Arya telefonu kapatıp, Ali’ye döndüğünde dikkatini tekrar yaptığı işe verdiğini gördü.
Genç kız, onu süzdü. Geniş omuzlarına, dik sırtına, ince beline ve sıkı poposuna baktı. Derin bir iç çekti ve o da fırçasını almak için ilerledi. Dakikalar sonra aklına takılan bir soruyla uzayıp giden sessizliği bozdu.” Bana bir ofis ayırmaya ne zaman karar verdin?”
“Yeni bir kulüp açmaya karar verdiğim zaman,”Ali hiç düşünmeden cevap vermişti.
Arya’nın elinin hareketi önce yavaşladı, ardından durdu. “O zaman ben Amerika’da yaşıyordum.” “Biliyorum.” Ali hala boya yapmaya devam ediyordu. “Ve seni getirtebilmek için bir nedene ihtiyacım vardı.” Arya kalbinin göğsüne sığmayacak büyüdüğünü hissederken hızla ona döndü. Omzunun üzerinden

bakan Ali'nin bakışlarıyla buluştu." Gelir miydin?"diye sordu Ali usulca. Arya'nın cevabı kısa ve netti. "Hiç düşünmeden!"

Bölüm 20 (Final)

"Biraz sakin olur musun?"
Ali başını hızla çevirdi. Henüz tıraşlanmış yüzünde çocuksu, heyecanlı bir gülümseme belirdi. Tunç birkaç saat boyunca yaptığı gibi dudaklarını bastırdı. Elbette bu hallerine karşı zihninden geçen her alaylı kelime daha sonra Ali'nin karşısına çıkacaktı. Ama o gün değil! Adam sanki yıldızları gözlerinde toplamış gibi kahverengilerinin içi ışıl ışıldı ve sanki güneş onun yüzünde doğmaya karar vermiş gibi yüzü parlıyordu.
"Pekâlâ,"dedi Ali ve evinin içinde bulunan tüm havayı ciğerlerine çekmek istiyormuş gibi dudaklarını aralayarak derin bir nefes aldı." Ben, üzerimi değiştirmeye gidiyorum."
Yine de Tunç'un dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Ali gözlerini devirdikten hemen sonra merdivenleri ikişer ikişer tırmandı. Tunç, ellerini gri takımının ceplerine sokup, büyük pencerelere doğru ilerlerken yüzüne yayılan geniş gülümsemeye engel olamamıştı.
İlkbahar mevsimine henüz girmiş olmalarına rağmen yazın ortasındaymış gibi yakıcı bir sıcak vardı. Alt kattan gelen ani bir gümbürtüyle omzunun üzerinden arkaya baktı ve tekrar pencerelere döndü. Yeşilin ağrılıklı olduğu bir renk cümbüşüne dönen bahçeye gözlerini dikip, tembel bakışlarını bahçenin her ayrıntısında telaşsızca oyalarken alt kattan bir gümbürtü daha koptu. Çatılan kaşlarıyla birlikte yüzüne ciddi ve bir parça da sinirli bir ifade yerleşti.
Topukları üzerinde dönüp alt kata gitmek için hareket ettiğinde, ağız dolusu bir küfür savuran Ali merdivenlerin başında belirdi. Pantolonunu giymiş, gömleğinin düğmelerini ilikleyememiş bir halde merdivenlerden inmeye ve küfür etmeye devam etti.

“Ben hallederim,” dedi Tunç sakin bir sesle. Ali tam önünden geçerken başını iki yana salladı ve hiç duraksamadan alt kata inmeye devam etti.
“Rüzgâr gibi geçti!” diye alayla mırıldandı Tunç arkasından ve Ali’nin öldürücü bakışlarından nasibini aldı.
Arya’ya hazırladığı sürpriz için çalışan elemanların çıkardıkları gürültü, Ali’nin gürlemesiyle kısa süre için durdu. Tunç, kendisine şaşırarak irkildi. Pekâlâ, onun da iş yerinde fırtına gibi estiği zamanlar olmuştu ama Ali her zaman sakin ve soğukkanlı olan adamdı. Tunç, kesinlikle Ali’nin gazabına uğrayan işçilerin yerinde olmak istemezdi.
Ali tekrar yukarıya çıkarken, o hala bıraktığı yerde elleri ceplerinde duruyordu.” Biraz sakin!” diye homurdandı.” Yemin ediyorum, o kuaföre bir kez daha gitmektense ringde nakavt olmaya razıyım!” Ali sırıttı. Ve yine hiç duraksamadan merdivenleri çıkmaya devam etti.”Bugün ben ne istersem onu yapacaksın!” omzunun üzerinden arkaya pis bir gülümsemeyle baktı.” Öyle söylemiştin.” Ve omuz silkip tekrar ilerledi.
Tunç ansızın güldü. Herifin kendine özel kuaförü vardı ve sabahın erken saatlerinden beri baştan yaratılıyormuş gibi özel bir bakıma tabii tutulmuştu. Elbette damadın özel bir bakıma ihtiyacı vardı ama Tunç kalıbını basardı ki, Arya ondan önce tüm hazırlıklarını bitirmişti.
Ve Tunç, Ali’ye inanamıyordu. Uzun yıllar boyu kayıtsız ve neşeli ifadesine alışmışken, tüm duygularını içinde yaşayan bu adamın heyecanı görülmeye değerdi. Eh. Tunç’a bugüne dair çok şey vermişti ama bu Ali’nin umurunda değil gibi görünüyordu. Tüm heyecanı, hevesi, öfkesi, yüzüne yansıyan ve kendinden taşan kocaman mutluluğu… Hepsini yaşamaktan büyük bir haz duyuyormuş gibi görünüyordu. Adam aşıktı. Hem de fena halde!
Dışarıdan – ve çok yakından- gelen klakson sesleri dikkatini dağıttı ve adımları sesin geldiği yöne doğru hızla ilerledi. Pencereden baktığında göz bebekleri şaşkınlıkla irileşti ve başını

arkaya atarak gür kahkahasıyla salonu inletti. Onlarca… Onlarca araba arka arkaya dizilmiş, Ali'nin otoparkından taşıyorlardı. Hepsinin üzerinde de Ali'nin düğün arabasının kaputuna konuşlanmış bembeyaz ve sevimli tavşan figüründen vardı. Ve abartılarak tavşanı yemek istiyormuş gibi görünen aslan, tavşanın hemen arkasında dilini çıkarmış pis bir sırıtışla ama göğsü kabararak dikiliyordu.
Tunç bir kahkaha daha attı. Klakson sesleri hiç durmuyor, sürücüleri ve yeni yetme gençler gibi camlardan sarkıp tezahüratlar yapan yolcuları ortalığı inletiyordu. Bazılarını tanıyordu. Ali'nin futbol takımından arkadaşlarıydı ama geri kalanını gözü bile ısırmıyordu. Bu, Tunç'un hayatında gördüğü en kalabalık düğün konvoyuydu. "Deli bunlar!"
Tunç hemen yanında duran Ali'ye çevirdi başını ve güldü. Ardından genç damadı baştan ayağı süzdü. Klasik siyah bir damatlığının içinde yumuşak gri rengi yeleği, nasıl bağladığından emin olamadığı geniş kravatı, kar beyazı gömleği ve ceketinin yakasına iliştirdiği Arya'nın gelin buketini oluşturan güllerden tek bir beyaz goncayla şık görünüyordu.
Tunç'un kaşları abartılı bir şaşkınlıkla havaya kalktı."Senin gibi bir adamın sade bir damatlık giyeceği aklımın ucundan dahi geçmezdi!"
Ali gözlerini devirdi."Ne bekliyordun? Payetli bir pantolon ve şeffaf bir gömlek mi?" Tunç'un ciddi bakışlarına karşılık bir kahkaha patlattı. "Gelinimi gölgede bırakmak istemedim!"
Tunç, onun omzunu ittirip yürümeye zorlarken kıkırdıyordu."
Lanet olsun! Düşündüm de harika görünürdün."
"Elbette! Ben giydiğim her şeyi taşımak konusunda mükemmelim!"
"Ukala piç! En azından şarap rengi bir ceket bekliyordum!"
"Bunun için senin değil, benim giydiğim her şey moda oluyor…"
Tunç homurdanırken, evden dışarı çıktılar ve kalabalığın coşkulu tezahüratları daha da arttı. Ali onlara başını iki yana sallayıp,

gülerek karşılık verirken, Tunç'un adımları hızlandı ve gelin arabasının yolcu kapısında durup kapıyı Ali için açtı.
"Gözlerimi yaşartıyorsun! Yapma böyle, makyajım akacak!"
Yakınında bulunan insanlar kahkahalarıyla ortalığı inlettiler ve Ali gelin arabasına hızla yerleşti. Daha otoyola bile çıkmadan konvoy bütün trafiği felç etti. Tunç Arya'ya söylediğinde şaka yapmıyordu. Herif evleniyor diye İstanbul'u ayağa kaldırmıştı. Ve günün sürprizi; konvoyun başını Ali'nin babası Adem'in kırmızı spor arabası çekiyordu.
***
"Nasılım?"Arya dönüp belki ellinci kez aynaya baktı." Saçlarım bozulmadı değil mi? Ya makyajım? Bu işlemeler fazla gibi mi duruyor?" Tekrar karşısında duran arkadaşlarına döndü." Belki de pastel renkleri olan buketi seçmeliydim!" gözleri camdan dışarı kaydı kısa bir an için ve tekrar arkadaşlarına döndü." Nerede kaldı bunlar?"
Hayat kıkırdarken bir adım öne çıktı ve nazikçe elini tutup havaya kaldırdı."İstediğimiz sorudan başlayabilir miyiz?" diye sordu alayla.
"Ben son sorudan başlamak istiyorum; Gelmek üzerelermiş!"
Arya'nın lise arkadaşlarından Melike, hafifçe kaşlarını çatıp başını yana eğdi." Uğur, 'zaten bir kilometre öteden geldiğimizi anlarsınız' dedi.
Ne demek istediğini anlamadım!"
Arya boşta kalan elini göğsüne götürdü ve derin nefesler almaya çalıştı. Heyecandan ölüyordu. Kendi elinin üzerindeki baskıyı hissettiğinde, bakışları Hayat'a kaydı. Üzerinde saks mavisi, kol boyu dirseklerinde biten, göğsünün hemen altında geniş kemeri ve kemerinin üzerinde gül kabartması olan bir elbise giymişti. Geniş yakasından başlayan dantel işlemeleri kemere kadar olan kısmı ve kollarını kaplıyordu. Kemerden aşağıya giderek bollaşan eteklerinin üzerindeki şifon elbiseye ayrı bir hava katmıştı. Hayat, muhteşem görünüyordu.

“Bu güne kadar gördüğüm en güzel gelinsin! Biraz sakinleşmen gerekiyor yoksa kulüp yerine hastaneye gideceğiz!” Arya’nın bakışlarını yakaladığında,” Babanı biliyorsun!” diye ikaz etti ve elini serbest bıraktı.
Arya bir elini havaya kaldırıp yüzünün hemen ötesinde sallamaya başladı. Bir faydası olmuyordu ama en azından bekleyip durmaktan iyiydi. “Allah’ım! Ömrüm boyunca bu günü hayal ettim ve şimdi kalp krizinin eşiğindeyim!”
“Ali’nin de senden farkı olmadığını söylememin bir faydası olur mu?”
Arya’nın gözbebekleri irileşti ve doğal bir pembeliğin hâkimiyeti altına aldığı yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.” Heyecanlı mıymış?” diye sordu Hayat’ın sözlerine karşılık. Sanki metrelerce koşmuş gibi nefes nefese çıktı sesi.
“Deli gibi!”
Dışarıdan kopan gümbürtü üçünün de dikkatlerini pencereye çekti. Arya gelinliğinin kuyruğunu tutarak ve küçük adımlarla pencereye koştururken, Melike üzerindeki pantolon ve düztaban ayakkabılarıyla çoktan tek sıçrayışta pencerenin önünde dikilmişti. “Aman Allah’ım!” dedi ve ardından coşkulu bir çığlık attı.” Uğur bana küçük bir konvoy demişti!” Arya, Melike’nin omzu üzerinden aşağıya baktı ve kelimenin tam anlamıyla çenesi aşağıya düştü.
“Uğur’un küçük kelimesinin anlamını tekrar bir kontrol etmesi gerekiyor,” diye mırıldandı Hayat. Sesinin tınısından yaşadığı şaşkınlık anlaşılıyordu. Arya’nın evinin önünde sanki büyük bir araba pazarı kurulmuş ve hepsinin de klaksonlarında bir sorun varmış gibi görünüyordu. Karşı komşular ve çevrelerindeki evlerden insanları merakla başlarını pencereden dışarı çıkarmışlar bu coşkulu kalabalığı izliyordu.
“Gitme vakti!” dedi Hayat neşeyle. “Hazır mısın?” diye sordu ardından.

Arya geceyi aydınlatacak bir gülümsemeyle ona çevirdi yüzünü. “Yıllardır!” İki kadın sözleri üzerine kahkaha atarken, Arya çoktan aşağıya inmek için harekete geçmişti bile. “Deli kız! Ayakkabıların!” diye bağırdı Melike ardından.
***
Deryal’in başı dönüyordu. Ömer’in geniş salonunda, koltuklardan birine oturmuş ve ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi görünen ve iki ileri bir geri mehter yürüyüşü yapan Ömer’i izlemekten bitap düşmüştü. Her ağzını açtığında hemen yanındaki koltukta oturan ve ona tatlı tatlı gülümseyen karısı ayakkabısının ucuyla onun ayağını dürtüyordu. Ve başını kaldırıp baktığında uyarıcı bakışlarıyla karşılaşıyordu.
Aslında Ömer’i anlıyordu. Gerçekten anlıyordu. Ali her ne kadar onların içinden, kendi evlatları gibi gördükleri biri olsa da kız vermek sadece dile kolay geliyordu. Deryal, bu deneyimi yaşamıştı ve Gürkan ile Melek’in evlilik aşamalarında onlara baya sorun çıkarmıştı. Ama sonuçta yine de kızını Gürkan’a vermişti. Gürkan’dan hoşlanmadığından değil!
Gazel, Burcu’nun yanına kadar geldi ve eğilip kulağına bir şeyler mırıldandı. Ve Deryal eline geçen bu fırsatı kaçırmadı.”Yakınlarda bir yerde yangın tüpü var mı?”
“Ne?” birkaç ağız birden aynı soruyu yöneltirken, tüm başlar kafa karışıklığı ile ona çevrildi. Deryal, kayıtsızca arkasına yaslandı ve kaşlarını çatıp, gözlüklerinin üzerinden bakan Ömer’e dikti gözlerini. “O kadar hızlı yürüyorsun ki, zavallı başımın dönmesini hatırın için görmezden geliyorum ama değerli halından birazdan dumanlar çıkacak!”
Ömer gözlerini devirdi.” En azından ben kendi kendime yangın çıkarıp düğünü erteletmeyi planlamıyorum!” kaşlarını havaya kaldırdı.” Belki hızla ölen beyin hücrelerin hatırlamana engel oluyordur.”

“Aman Allah’ım!” diye soludu Burcu Deryal’in aklından geçenleri yıllar sonra öğrenmenin verdiği şaşkınlıkla ve Gazel’in gözleri irice açıldı.
Deryal içten içe gülerken, Ömer dolanıp durmayı bırakmış ve kendisini külçe gibi koltuklardan birine bırakmıştı. Onun ‘Bunak’ imasını görmezden gelerek,” Elbette hatırlıyorum. Ama en azından bir şeyler planlamak, kendi kendinin kuyruğunu yakalamaya çalışmaktan çok daha tatmin edici!” dedi. “Şimdi sen-“ dışarıdan gelen klakson sesleri ve bir arabanın lastiklerinden çıkan sinir bozucu çığlıkla Ömer’in sözleri yarıda kaldı. Arkasına uzanıp, tülü hafifçe araladığında ağzı şaşkınlıkla açıldı. Deryal hafifçe güldü. Çoktan yerinden kalkıp, pencereye ilerlemişti bile.
“Tüm İstanbul’u buraya toplamışlar gibi görünüyor.”
Ömer, homurdanarak ayağa fırladı ve kasıla kasıla bahçeden geçen Adem’i karşılamak için sert adımlarla giriş kapısına ilerledi. Arkasından bastırılmış kahkahalar yükselirken o homurdanmaya devam ediyordu.
Ömer kapıyı hışımla açtı ve Adem ile burun buruna geldi. Adem’in yüzünde öyle büyük bir gülümseme vardı ki Ömer yüzüne bir tane patlatmak istiyordu.
“Kızımı almaya geldim!”
“Onu fark ettik. “Ömer, başıyla bahçenin hemen dışında gürültü yapmaya devam eden konvoyu işaret
etti. “Belki Yeni Zelanda’nın en güney noktası duymamıştır! Oraya da haber yollasaydınız,” Adem, kollarını göğsüne kavuşturup omzunu kapı çerçevesine dayadı.”Elimden geleni ardıma koymadım!” Ömer kısa bir an için tam karşıya, bahçeyi emin adımlarla ve tüm özgüveniyle geçmekte olan Ali’ye baktı. Adımları emindi ama gözlerindeki sabırsız bakışı kaçırmak imkânsızdı. Onun ardından Tunç’un koluna girmiş olan Şirin de bahçeye adım attı.

“Evet? Nerede benim kızım?” diye sordu Adem. Sesinin katmanlarından, Ömer’in düştüğü duruma duyduğu memnuniyetin tınısı akıyordu.
Ömer bir kolunu öne doğru uzatıp, Adem’in giriş yolunu tıkamış gibi göründü.”Bence bu adamı fazla kızdırmak istemezsin!”
Adem kollarını çözdü. Başını geriye atarak gür ve mutlu bir kahkaha attı. “En sevdiğim dünür tipi!” dedi ve gülüşünü bastıramayan Ömer’e sıkıca sarıldı.
Ali hemen önünde birbirlerine sarılan kocaman adamlara gülümser bir yüzle bakarken, merdivenlerden gelen sesle başını aniden yukarı kaldırdı. Ve onu her gördüğünde kalbi deli bir titreme nöbetine tutulmuşken, kesilen nefesi yüzünden başı döndü. Yoktu! Ondan daha güzel hiçbir şey yoktu. Ondan daha güzel hiç kimse yoktu.
Arya gelinliğinin eteklerini tutup, dizlerine kadar çekerek çıplak ayak merdivenleri iniyordu. Ve lise arkadaşlarından biri olan Melike onun topuklu ayakkabılarıyla peşinden koşuyordu. Minik tavşanı sanki hızlı olmamaları için ayaklarına yalvarıyormuş gibi acıklı bir ifadeyle ayaklarına bakıyordu. Ali’nin dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Arya’nın kendi ailelerinin yanında kucağına zıplamayacağını umuyordu. Gelini başını kaldırıp baktığında önce kalabalığı fark etti ve hafif bir şaşkınlıkla gözleri irileşti. Ali’nin beklediği gibi onun kucağına atlamak için geliyordu. Düşüncesi bile karın kaslarını titretip, midesinin altında bando mızıka çalmaya yeterken Ali, tüm geceyi nasıl geçireceğini bilemiyordu.
Sonunda tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu fark ettiğinde adımları sakin bir ritim kazanmayı başardı. Hayat, bir anda yanında bitip eline gelin buketini uzattı ve Arya eteklerini bırakıp titreyen ellerle buketi sıkıca kavradı. Öyle heyecanlı görünüyordu ki, Ali onu bir an önce kendisine çekip tüm heyecanını unutturarak gülkurusu bir rujla hafifçe renklendirilmiş dudaklarına yapışmak istiyordu. Ali bir iç çekişi bastırdı. Ellerini

sürekli onun üzerine tutmak isterken kendisine sakin olmasını hatırlatmak güç olacaktı.
Gelini tam karşılarında durdu ve gözlerini Ali'ye dikti. Kısacık saçları kalın saç tutamları ile tek tek ayrılmış, belirli noktalarda kıvrılıp, küçük daireler oluşturularak başının tepesine tutturulmuştu. Arya duvak takmamıştı. Bunun yerine zıt renkler kullanılarak tasarlanıp, ortanca ve güllerden oluşan gelin buketinin aranjmanındaki beyaz güllerden bir kaçı küçük dairelerin üzerinde saçına tutturulmuştu. Gelinliğinde kullanılan değerli taşlar buketindeki çiçeklerin üzerine de yerleştirilmişti ve Arya ışıl ışıl görünüyordu. Yüzünde neredeyse yok denecek kadar hafif bir makyaj vardı ve küçük bir bukle Ali'nin içini titreterek yanağına doğru kıvrılıyordu. Ali yutkundu. Gelini öyle güzel görünüyordu ki…
Ali ona sadece baktı. Yaşadığı ve serbest bıraktığı tüm duyguların gözlerinden yansımasına izin vererek baktı. Arya'nın yanakları utançla bir anda pembeleşirken Ali'nin kulakları uğultuların arasında sesler yakaladı. Etrafındaki insanların konuştuğunun bile farkında değildi. Ta ki Arya dudaklarını kıpırdatıp onlara cevap verene kadar… Ali sonunda dayanamadı ve bir elini genç kıza doğru uzattı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Arya'nın pembeliği kulaklarına doğru tırmanırken birkaç adımda genç adamın yanına ilerledi ve elini sıkıca tutarak onun kendisini çekiştirip götürmesine izin verdi.
"Ayakkabılarım!" diye ciyakladı Arya, bahçeye adım attıklarında. Arkalarında bir kahkaha tufanı kopar ve espriler havada uçuşurken, Melike hemen yanlarında bitip ayakkabıları ve küçük çantasını eline tutuşturdu ve Arya çıplak ayak hemen bahçe kapısının önündeki gelin arabasına doğru koşturdu. Onlar bahçe kapısından çıktığı anda gürültücü ve coşkun kalabalık kulakları sağır edecek bir tempoya tırmandılar ve Ali sanki Arya'yı kaçırıyormuş gibi hızla arabaya bindirdi ve arabanın etrafından dolaşarak yolcu koltuğuna bindi.

“Çıldırmış bunlar!” dedi Arya motoru çalıştıran Ali’ye gözlerini dikerek.” Sana inanamıyorum!” gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve yaşadığı heyecan yüzüne bir tazelik getirmişti.
Ali vitesi takıp, gazı köklerken sırıtarak ona döndü.” Yemin ederim bu defa benim suçum yok!” ve konvoyun onları ayırdığı boşluktan neredeyse uçarak ilerledi.
Arya, ondan görünümü hakkında birkaç söz bekliyordu ama Ali sanki birilerinden kaçıyormuş gibi göründüğü için hafif bir hayal kırıklığıyla sessiz kalmayı tercih etti. Dakikalarca ilerleyip gürültücü konvoyun sesi arkalarında kaldığında Ali arabayı bir sokak arasında çekti ve motoru çalışır durumda bırakıp park etti. Ve hızla Arya’ya döndü. “Rujun yanında mı?”
Arya şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak ona baktı. “Evet. Neden?”
Ali cevabı beklemediği bir şekilde verdi. Ona doğru uzanıp genç kızı kendisine çekti ve onu öyle bir öptü ki, Arya düğünü es geçip direkt evlerine gitmek için içinde kocaman bir istek duydu. Ali sonunda zorlukla ve nefes nefese dudaklarını ayırdığında, derin bakışlarını onun kaybolmuş bakışlarına dikti. “Öyle güzelsin ki, bu geceyi sana dokunup durmadan nasıl atlatacağım bilemiyorum!” Ali’nin boğuk ama haşin sesi genç kızın tüm bedeninde dolanıp, ürpermesine neden oldu.
“Bir de bana sor!” diye mırıldandı zorlukla. Ve Ali yaklaşan konvoyu fark ettiğinde ona hızlı bir öpücük daha vererek saklandıkları sokaktan çıkıp, konvoyun önüne geçti.
Konvoy çılgındı. Ya da konvoyu oluşturan insanlar çılgındı. Tüm trafiği felç ettikleri gibi kimi şoförler sık sık gelin arabasının önünü kesip, önlerindeki arabaların ilerlemesine izin veriyor ve arada kalan boşlukta artistik hareketlerle onlara görülmeye değer bir şov sunuyorlardı. Sonunda biraz gecikmeli olarak da olsa kulübe varabilmişlerdi ve magazincileri zorlukla geçerek, dev meşalelerle aydınlatılmış yoldan, kendi elleriyle boyadıkları ofise doğru hızla ilerlediler.
***

“Sana söylüyorum, biz bu çocuğu yaparken ters bir hareket yapmış olmalıyız!” Adem’in sözleri üzerine, oturdukları masanın çevresinde bulunan insanlardan kahkahalar yükselirken, Şirin genç bir kız gibi kızarmayı başardı. Düğünün neredeyse sonlarına yaklaşmışlardı. Gelin ve damat pastalarını kesmişler, ilk danslarını yapmışlar, Ali’nin şov kızları davetlilere mükemmel bir dans şovu hazırlayarak insanların ağızlarını açık bırakmışlardı. Davetlilerin büyük bir kısmı dağılmış, geriye Ali’nin ve Arya’nın birkaç arkadaşından başka kimse kalmamıştı.
Düğün öyle kusursuz ve aslında öyle ihtişamlıydı ki, Adem’in bile beklemesine rağmen kimi zaman ağzı açık kalmıştı. Servis kusursuzdu, yemekler kusursuzdu, içki servisi kusursuzdu, düğünün ateş ve gül temasına uyarlanan masalar ve tarihi bir izlenim veren dekorasyon kusursuzdu. İnsanlar – ve ayaklarının su topladığını düşündüğü gelin ve damat- çılgın gibi dans etmişler ve hala etmeye devam ediyorlardı. Al, ‘SİS’ grubunu bir kez daha sahne almaya ikna etmiş ve davetliler o andan sonra kayış atmışlardı. Adem ancak böyle isim bulabilmişti.
“Adem!” diye uyarırcasına tısladı Şirin, “Bazen beni deli ediyorsun.”
“Ve ben, bazen hayatta yaptığım en iyi şeyin seni deli etmek olduğuna inanıyorum!” eliyle hafifçe etrafı işaret etti.” Bu çocuk bildiğin ukala ve gösteriş budalası! Hiç bana çekmemiş!”
Adem, gözlerin manalı manalı kendi üzerine dikildiğini fark ettiğinde,”Ne?” diye sordu ve keyifle arkasına yaslandı.” Ben gayet alçak gönüllü bir adamım.”
“Ne demezsin…” diye mırıldandı Deryal,”Hayatımda gördüğüm en alçak gönüllü adamlardan biri olduğun için gelin almaya minicik bir konvoyla gittin!”
Adem sırıttı. Gözleri bir arkadaşıyla dans eden Arya’nın üzerindeydi ve tam ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken, kaşlarını çatarak sırtını dikleştirdi. Kasları her an ayağa fırlamak için gerilmişken, gözleri hızla Ali’yi taradı. “Kahretsin!” diye

mırıldandı. Ali, beklediği gibi bütün bir dans alanını azametle geçip, karısının üzerine doğru eğilen sarhoş gence doğru ilerliyordu. Yakasının iki yanından sarkan çözülmüş kravatı hızından dolayı uçuyor, serseri bir çocuk gibi gömleğinin eteklerinin kimi yeri pantolonunun kemerinden sarkıyor ve yüzündeki karanlık ifade ile ürkütücü görünüyordu. Büyük ihtimalle karısını taciz eden sarhoş genci boğacaktı. Eh. Haklıydı!
“Orada neler oluyor?” dedi Ömer ve bir anda ayağa fırladı.
Adem ve Deryal arkalarına yaslanıp, kollarını kavuşturdular.
“Büyük ihtimalle… Uf!” dedi Adem bir anda.
“Bence kafatası çatladı!”dedi Deryal, bir tespite bulunur gibi sesinin tonu düz ve heyecansızdı. Yüzünü buruşturmuş, Ali’nin kafa attığı gencin yerde yuvarlanmasını izliyordu.”İşte düğün şimdi tam anlamıyla bir düğün oldu!”
“Bir şey yapmayacak mıyız? Kavga çıkacak, gencin arkadaşları toplanıyor gibi görünüyor” dedi Ömer elleri belinde, endişeli bakışları arkadaşlarının pisten çıkarmaya çalıştığı Arya’nın üzerinde kısa bir an durup, tekrar Ali’ye çevrildi.
“Otur ve arkana yaslan!” dedi Adem ve başını yana doğru uzatıp, ‘dans alanına ne zaman girdiğini bile fark etmediği Tunç’a baktı. Adamın biri gerçek bir uçan tekmeyle omzunu hedef almış ve tekme istediği yere isabet etmişti.
“Bu acıtmıştır,” diye mırıldandı Deryal.
Ve Ömer şokla açılmış gözlerini bu yaşlı iki bunağa dikti. “O herif Arya’nın liseden arkadaşıydı ve bir dövüş salonu var! Ve ayrıca uzak doğu sporlarının birçoğundan haberdar! Muhtemelen diğerleri de onun öğrencileri! Bir şey yapmayacak mıyız?”
Onu duymuş gibi bile görünmüyorlardı. Eşleri ayağa kalkmış endişeyle açılmış iri gözlerle ve haykırışlarla dans alanındaki kavgayı izlerken, Ömer kendisini sandalyesine bıraktı ve o da diğerleri gibi dans alanındaki kavgayı izlemeye başladı. Ve iki bunağın yorumlarına katlanmak zorunda kaldı.

“Muhtemelen Mirza iki gün işe gidemeyecek ve bu, onu deliye çevirecek!”
“Aferin evlat! Sıkı kroşe!”
“Şuradaki Demir mi?”
“Evet. Balyoz gibi yumrukları var!”
Ali’nin arkadaşlarının da karışmasıyla artık kimin kime vurduğunun belli olmadığı arbede, sonunda polisin gelmesiyle son buldu ve Ömer rahatlamayla derin bir iç çekti.
***
“Sana unutulmaz bir düğün olacağını söylemiştim!”
Arya elindeki pamuğu Ali’nin yarılmış kaşının üzerine sertçe bastırdı. Ali inleme ve gülme arası bir ses çıkardıktan sonra kaşlarını çatarak genç kadına baktı. “Haksız mıyım?” diye sordu ardından sevimli bir ifade ile.
“ Hayallerimin de ötesinde bir düğün oldu!” Arya’nın bastırdığı dudakları yukarı kıvrıldı.” Neredeyse dayak yiyeceğinizi sandım!” ve Ali’nin göğsüne minik bir yumruk attı.
“ Şimdi alındım işte!” diye lafa girdi düğün arabasını kullanan Demir ve dikiz aynasından Arya’ya gücenmiş bir bakış attı.”Biraz eğlenmenin kime zararı var ki?”
“Siz buna eğlence mi diyorsunuz?” Arya başını iki yana sallayıp, tekrar başını koltuğun başlığına dayamış Ali’nin yarasını temizleme işine devam etti.
“Enerji boşaltımı?” Demir tekrar aynaya baktı ve Arya sonunda sert ifadesini daha fazla koruyamadan kıkırdamaya başladı.
Ali’nin derin iç geçirişiyle gözlerini ona dikti.
“Piç herif, seni öpmeye çalışıyordu!
“Sarhoştu!”
“Umurumda değil! Onunla dans etmene neden izin verdiğimi bile bilmiyorum.” Sert bir bakışla Arya’nın gözlerinin derinliklerine baktı.” Sanırım sana HAYIR diyebilmeyi öğrenmem gerekiyor!”
Arya uzanıp, genç adamın dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.”Bana da öyle geliyor,” diye mırıldandı alayla.

***

“Gitti tavşanım!”

Arya hala Demir’in bindiği taksiye doğru el salladığını fark ettiğinde yüzü kızararak elini indirdi ve mutlu bir iç geçirdi. Daha ne olduğunu anlayamadan kendisini önce havada, ardından Ali’nin kolları arasında buldu. Çığlığının ardından ona kötücül bir bakış attı. “Ödümü kopardın!”

Ali eve doğru ilerlerken,” Bu gece daha neler kopacak merak ediyorum,” dedi, eğilip genç kızın burnuna burnunu sürttü. “Sana bir sürprizim var!”

Arya’nın kolları genç adamın boynuna usulca dolanırken ve başını göğsüne yaslarken,”Hayattaki en büyük sürprizimi senin bana aşık olduğunu anladığımda aldım! İsteğim, hediyem ve sürprizim sesin! “ diye fısıldadı. Başını geriye çekip saçları, üstü başı darmadağın olmuş ve bir serseri gibi görünen Ali’nin ciddi ifadeli yüzüne baktı.”Daha fazlasına ihtiyacım yok!”

Ali’nin adımları önce yavaşladı, ardından durdu. Kollarında tuttuğu kadının içinden taşan tüm duygularının yansıdığı yüzüne uzun saniyeler boyu baktı. Kıvrak ve hızlı bir hareketle Arya’nın pozisyonunu değiştirdi. Elleri kalçalarında, yüzünü genç kızın boynuna gömmüş onu bir süre öylece tuttu ve sadece dudaklarını kadifemsi derisine bastırıp, derin nefesler aldı. Arya’nın sivri topukları kalçasına batıyor, kolları sanki onu korumak istermiş gibi ona sıkıca dolanmış ve çenesini başının tepesine yerleştirmişti.

Sözlerinin yüreğine eklediği hisler boğazında bir yumru oluşturmuş, konuşmasına izin vermemişti. Ama zaten gerek de duymuyordu. Başını tekrar geriye çekip, ileriye doğru ağır adımlar attı. Zira sadece sözleriyle bile bedenini uyuşturabilen bu kadının onun üzerindeki etkisiyle adım atmanın bile nasıl olduğunu unutması an meselesiydi.

Uzun yürüme yolunu sessizce geçtiler. Ve sessizlik Ali’ye konuşma yetisini tekrar geri kazanma şansı verdi. Yine de konuşmadan

önce boğazını temizlemeye ihtiyaç duydu. “Bu senin dileğin,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.
Arya uzanıp, onun çenesini dişleyerek Ali’nin içinde bir yerlerde var olduğundan bile haberi olmadığı bir düğmeye bastı ve kasları gerildi. “Lanet olsun, tavşanım!” eğilip dış kapıyı açmaya çalışırken,” Seni kapıya dayamama engel olmak istiyorsan, birkaç dakika uslu dur!” dedi neredeyse hırlarcasına. İçeriye girip, kapıyı ayağıyla kapadı.
Arya arsızca sırıttı, başını onaylarcasına sallamış olsa da kendisini durduramadan, bir eli Ali’nin gömleğinin açık yakasından içeri daldı. Ve Ali ani bir hareketle onun sırtını duvara dayayıp, bedenini ona sertçe bastırarak, dudaklarını birleştirdi. “Acı. Bana. Tavşanım!”başını geriye çekti ve sanki engel olamıyormuş gibi tekrar onu öpmeye devam etti. Bir eli Arya’nın kalçasına kadar tırmanan eteğinin altına doğru hareket ederken,” Biraz merhamet!” diye fısıldadı dudaklarının üzerinde. Tekrar başını geriye çekti ve Arya’nın kaybolmuş görüntüsü karşısında inledi. Anında kızaran dudakları, dağınık saçları ve mest olmuş ifadesiyle seksi ve ayartıcıydı. Onu duvardan ayırıp, tekrar ama bu defa süratli adımlarla ilerledi. Arya’nın başlatmış olduğu şehvet oyununa onun kaldığı yerden devam ederek, genç kızın duyarları noktalarından hafifçe parmaklarını gezdiriyordu.
Arya, girdiği yoğun arzu sisinin arasında onun yukarıya değil, alt kata indiğini fark etti. Sırtını dikleştirip şaşkınlıkla yüzünü ona kaldırdı.” Neden aşağıya iniyoruz?” diye sordu. Ali cevap vermeden inmeye devam etti.”Ali?” diye sordu Arya isyan eder gibi bir sesle.
“Sabırlı ol biraz!” ve Ali büyük havuza açılan kapıları iterek, genç kızın daha önce hayalini kurduğu bir dünyaya adım attı.
Arya’nın gördükleri karşısında nefesi kesildi ve bir süre de ciğerlerine nasıl enfes göndereceğini hatırlayamadı. Kıpırdandığının bile farkında olmadan, kendisini usulca ayaklarının üzerine bırakılmış buldu.

“Bir keresinde şezlonglardan birine uzanmış ve gözlerini kapatıp, hayal kurmaya başlamıştın…” Arya gözlerine dolan yaşları geri itmeye çalışırken, tüm kelimelerini kaybetmiş gibi söyleyecek tek sözü kalmamıştı. Ali boğuk ve alçak bir sesle konuşmasına devam ederken, o gözlerinin gördüklerine inanmak için kendisini çimdiklemek istiyordu. “Havuzun yerine burada bir göl var, demiştin. İçinde nilüferler yüzüyor, yüksek dağlardan inen su, kayaların ardından usul usul akıp, insana tatlı bir huzur veriyor, demiştin.” Ali hıçkırmaya başlayan Arya’nın arkasında durdu ve kollarını beline dolayıp, onu sıkıca göğsüne bastırdı.” Göl onu çevreleyen ağaçların arasında öyle güzel saklanmış ki, tüm dünyadan uzak, saklı bir cennet gibi… Sadece ben biliyorum. Pekâlâ, tamam sen de bilebilirsin. Sadece ikimiz biliyoruz.” Ali, onun şımarık tavrının birebir taklidini yaptı ve Arya hıçkırırken kıkırdamaya başladı.” Gölün çevresinde rengârenk çiçekler var ve kuş sesleri tüm alana yayılmış… Çimenlere uzanıp başını kaldırdığında yıldızlar sana göz kırpıyor…” Ali bir an durdu. “Çimenlere uzanıp sırtını ağrıtmaya gönlüm razı gelemediğinden, fazladan bir yatağımız var!”

Ali, Arya’nın hayalinin birebir aynısını dekore ettirmeyi başarmıştı. Arya hala gördüklerine inanamıyordu. Cinsini bilmediği bir kuş, yapay ağaçların arasından göle doğru kanat çırptı ve suyun üzerinde süzülerek geçerek karşıdaki bir ağaca kondu. “Aman Allah’ım!” diye fısıldadı Arya,” Ben… Ali, ben…” Arya daha fazla bir şey söyleyemedi. Havuzun bir üst katında bulunan teras artık yerinde yoktu.

Devasa bir cam vardı ve yıldızlar onlara göz kırpıyorlardı. Ali tüm bunları hangi zamana sığdırmıştı?

“Sen, bir gün gelip de havuza inmek isteyeceksin ve sürprizim bozulacak diye gerçekten korkuyordum.” Arya, onun kolları arasından döndü ve boğuk bir hıçkırıkla ellerini göğsüne koyarak dudaklarına uzandı. “Sen iste…” dedi Ali dudakları dudaklarıyla dans ederken,” Sadece iste!” elleri genç kızın saten elbisesinin

fermuarına gitti ve telaşla açarak, dudaklarından bir saniye ayrılmadan, nefes almaya gerek duymadan elbisesini omuzlarından indirerek çıkardı. Ellerinin altında çıplak ve kadife teni kaldığında şaşkınlıkla başını geriye çekti.” Edepsiz!” dedi onun iç çamaşırı giymediğini fark ettiğinde.
Sesi iki metre engelli koşmuş gibi nefes nefese ve heyecanlı çıkmıştı.
“Sevgili kocamı boş uğraşlar için yormak istemem, efendi Ali Bey!” Arya önce dizlerini kırdı ve ardından tam bir teslimiyet içinde bir adım atarak bedenlerini birleştirdi. Ali’nin boğuk gülüşü tüm alanda yankılandı.
Genç kızı kolları arasına alıp, uzun birkaç adımda göl görünümlü havuzun yanında bitti. Genç kızın çığlıkları arasında onu fırlatıp, suya attı. Ali gömleğinin düğmelerini açarken, Arya suyun yüzeyine çıktı ve genç adama su fırlattı. “ Çok fenasın!”
Ali hafifçe güldü ve gömleğini çıkarıp, kenara fırlattı. “Biraz serinlemeye ihtiyacın var gibi görünüyordu,
yoksa ikimizi de yakacaktın.” Pantolonunun
fermuarına uzandı. “Devam et!” “Ne?” diye sordu
Arya olduğu yerde hafifçe hareket ederken.
“Yüz!”
“Efendi Ali Bey, nasıl isterlerse…” Arya yüzmeye başladığında Ali, bu ‘Efendi Ali Bey,’ zırvasına alıştığını fark etti. Tüm kıyafetlerini çıkardığında uzun saniyeler boyu karısının çıplak bedeninin suyun içinde hareket edişini izleyerek kendisine hem göz ziyafeti çekti hem de ilkence etti. Sonunda Arya’nın tek bir bakışıyla kendisini havuzda, onun hemen yanında buldu.
Şakalaştılar, birbirlerini kovaladılar, öpüştüler ve ardından suyun içinde birbirlerine dokunurken kendilerini tamamen kaybettiler. Arya ne zaman suyun dışına çıktıklarını hatırlamıyordu ama Ali’nin kucağında, ortamda yabancı duran geniş yatağa doğru ilerlerken, dudaklarını Ali’nin dudaklarından çekti. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Ne için?” diye sordu Ali ve Arya tahmin etmediği halde tepeden tırnağa kızardı. Ali, onu yatağa yatırıp, yanına uzanmadan kısa bir süre önce Arya, onun ıslak bedenine kısa bir bakış atma şansını yakaladı ve soluğu içinde hapsoldu.
“Çok güzlesin!” diye fısıldadı Arya, Ali hemen yanına uzanıp, onu kolları arasına aldığında.
“Bunu benim söylemem gerekiyordu!”
“Ama çok güzelsin!” Arya’nın bir eli usulca yüzüne uzandı ve Ali’nin kusursuz bulduğu hatlarında dolaştı. Parmak uçlarındaki nemli tenden yayılan sıcaklık genç kızın dersinin altına sızıyor hızla tüm bedenini esareti altına alıyordu. Ali’nin göz kapakları kayarak kapandı ve dişlerinin arasından usulca derin bir soluk çekti.
Tekrar gözlerini açtığında, tıpkı Arya gibi genç kızın yüzüne uzanarak hatlarını parmak uçlarıyla gezindi. “Sana baktıkça içim acıyor,” dedi boğuk bir fısıltıyla. Parmakları dudaklarının çerçevesini takip etti,”Bir gün nefes almayı tamamen unutmaktan korkuyorum.”
Arya muzipçe sırıttı,” Sana suni teneffüs yaparım, merak etme!”dedi.
Ali güldü. “Romantizmin içine ettin, farkında mısın?”
Arya kendine güvenen bir bakışla ve tek kaşını kaldırarak ellerini aşağıya, Ali’nin midesine doğru indirerek Ali’nin boğazının gerisinden inlemesine neden oldu. Genç adam, bir anda onun ellerini tek avucunda tutup, başının üzerine kaldırdı ve onu çevirip, bedenini bedeni üzerine bastırdı. “Oyunbaz tavşan!” diye fısıldadı dudaklarına saldırmadan hemen önce…
Islak ve tanıdık tenler birbirine sürtündükçe arada çıkan kıvılcım, büyük bir yangına dönüştü. Eller, diller ve dudaklar tekrar tekrar keşfe çıkarken, aldıkları kesik kesik soluklar, inlemeler ve kokular birbirine karışıp, yapay ormanın içine süzüldü. Zirveye tırmanmak için aceleleri yoktu. İç içe geçmek ve tek bir beden

olmak isteyen bedenler birbirlerine doyamayacaklarmış gibi aralarında hava geçecek bir boşluğa izin vermiyordu.
Bir yerden sonra tamamen bulundukları yerden uzaklaşıp, kendini Arya adlı bir dünyada kaybeden genç adam, ciğerlerinde kalan tüm havayı dışarı solurken fısıldadı,
“Arya…”
Sonsöz

Aynanın önünde homurdanarak, gece elbisesini üzerine giyinen kadın fermuarını çekemediğinde, smokinini çoktan giyinmiş olan genç adam, onun arkasında durdu ve gülüşünü bastırarak, fermuarını çekmesine yardım etti.
“Sakın gülmeye cesaret etme!” diye tısladı Arya.
“Asla öyle bir şey yapmam!” Ve Ali göğsüne tırmanan kahkahayı dudaklarından kaçırınca öksürükle boğmaya çalıştı.
Küpesini takmaya uğraşan Arya, ona dönüp ölümcül bir bakış attı.”Bir kez daha bu davetlerden birini aynı gün içinde ikinci kez kabul edersen… Başına geleceklerden ben sorumlu değilim!”
Ali ağırbaşlılıkla başını eğdi,” Tavşanım, nasıl isterlerse!”
Arya sonunda Barbie bebeklerden gelen davete gitmek için baştan aşağıya hazır bir halde doğruldu ve Ali’ye döndüğünde onun yüzündeki yumuşak gülümsemeyle omuzları çöktü.” Çok yüz veriyorsun,” diye mırıldandı. “Her tatil günümüzü önce futbol karşılaşmalarıyla ardından da bir davetten öbür davete giderek harcıyoruz!”
Ali iki uzun adımda yanına ulaşıp, ellerini karısının beline doladı. Başını eğip, alnına bir öpücük kondurdu. “Geçen hafta Alper ‘le farkına varamadan iki maç birden yaptığım için tüm sorumluluğu üzerime almak zorunda kalıp, ikinci bir Barbie davetini geri çeviremedim.” Ali tatlı tatlı bakıp, omuz silkti ve Arya hafifçe gülerek alnını onun göğsüne dayadı.” Hem Asya, öyle gözlerini kırpıştırıp yalvarır gibi bakarken, nasıl kabul etmezdim ki?” geriye çekilerek kolunu karısına uzattı.

Arya inanamazlıkla başını iki yana sallayıp, elini koluna uzattı ve parmakları dirseğini sıkıca kavradı.
Gerçek bir davete gider gibi merdivenleri ağır ağır indiler ve geniş salona geldiklerinde, prenses
elbisesi giymiş olan Asya ve onun Barbie bebekleri, onları heyecanla karşıladılar. Ve babasının birebir aynısı bir smokin giymiş olan Alper kız işi oyunlar hakkında homurdanırken, ellerini ceplerine sokmuş çatık kaşlarla nefis yiyeceklerin donandığı masaya bakıyordu.
Babası ve annesini fark ettiğinde başını hızla onlara çevirdi, babasıyla göz göze geldi ve aralarındaki sırrı saklayacağını belli eder gibi tek tük dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle sırıtıp, göz kırptı. Babası da ona ciddiyetle karşılık vererek göz kırptı ve Asya'nın yönlendirmesiyle onlara ayrılmış masalardan birine geçip, havadan sudan sohbet ettiler.

3 saat önce…
"Baba," diye fısıldadı Alper. Ali hızla başını oğluna çevirdi." Bir kez daha anlatır mısın?"
Ali inlememek için kendisini zor tuttu. "Henüz bıkmadın mı?" diye sordu ve başını inanamazca iki yana salladı.
"Hayır. Bıkmadım. Kaç tane çocuğun annesi gerçek bir kahraman olabilir ki?"
Ali, Alper'in sözleri ardından ciddiyetle başını salladı." Çok haklısın!"
Kucağında Asya ile mutfağa giren Arya, Ali'ye anlamlı bir bakış attı ve dudaklarında 'Oh olsun sana!'der gibi geniş bir gülümseme belirdi.
Arya, Asya'yı hemen karşılarına oturttu ve yanındaki yerini alarak, anlattığı için sızlanıp durduğu hikâyeyi hevesle beklemeye başladı. Ve bu sırada Ali hikâyeyi anlatırken ikizlerin ağzına birkaç lokma tıkıştırmayı umuyordu.

Ali evliklerinin ilk anlarında çok fazla çocukları olsun istemişti ve ikizleri olacağı için havalara uçmuştu. Arya'nın doktoruyla birlikte hareket edip, her ihtiyacını karşılamış ve bu dönem boyunca işleri Tunç'un üzerine yıkarak onun yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı. Arya daha ağzını açmadan neye ihtiyacı varsa elinde buluyordu ve zorlu hamilelik dönemini onun desteğiyle atlatmaya çalışıyordu. Ali'nin çok çocuk isteği Arya'nın doğum sancıları çekmesiyle son buldu. Arya, ondan daha fazla özür dileyen ve ondan daha fazla acı çeken bir adam göremeyeceğinden emindi. Doğumdan sonra uzun bir zaman Arya'ya dokunmaktan çekinmiş ve Arya, onun üzerindeki gücünü kullana kadar da buna devam etmişti. Ali, Arya tekrar çocuk isteyene kadar aldığı kararı kendine saklamıştı ve sonunda bunun bir daha asla olmayacağını kesin bir dille söyleyerek konuyu noktalamıştı. Arya hala çocuk istiyordu ama daha ağzını açamadan Ali'nin yüreği ağzına gelmiş görüntüsüyle çenesini kapamak zorunda kalıyordu.
"Çocukları seviyorum ama seni bir daha öyle acı çekerken görürsem, ölürüm. Gerçekten!" ve sonunda Arya, bu isteğini derinliklere gömmek zorunda kalmıştı.
"Çok yakışıklı babanıza aşık olan büyücü kadın, bana büyü yaparak onunla evlenmemi sağlamak istedi." Sanki ilk defa dinliyormuş gibi ikizler heyecanla öne doğru eğildiler ve coşkulu bir hayret nidası dudaklarından fırladı. Ve Ali burada durup, Selin'e sessiz bir özür gönderdi." Büyünün etkisi altında olan ben, tüm ihtişamımla-"
"Baba? İhtişam ne demek?" diye sözünü kesti Asya merakla.
"Göz alıcılık," Asya'ya sorarcasına baktı." Devam edebilir miyim?" Asya, heyecanla gülümseyip başını salladı." Ben tüm göz alıcılığımla kötü kadınla evlenmek için saatlerin geçmesini beklerken, anneniz iki gözü iki çeşme ağlıyordu-"
"Annem mi ağlıyordu, çeşme mi? Hem çeşmeler nasıl ağlar ki?" Ali kendi kendine kıkırdarken oğlunun saçlarını karıştırdı.

“Çeşmeler ağlamaz! Sadece bir benzetme.” Alper’in başı yana eğildi ve düşünür gibi gözleri uzak bir noktaya daldı. Ali, onun durumu kavraması için kısa süre bekledi ve gözlerindeki parlamayı fark ettiğinde devam etti.”Anneniz bana o kadar aşık o kadar aşıktı ki, sonunda dayanamadı ve savaşçı kıyafetlerini giyip beni kendi düğünümden kaçırdı. Ben hala büyünün etkisi altında olduğum için annenize itiraz ediyordum ve o beni bağlamak zorunda kalmıştı-“
“Anne? Gerçekten babamı bağladın mı?” Arya onlarca kere karşılaştığı bu soruya bir kez daha başını sallayarak cevap verdi.
“Vay be! “dedi Alper, yumruklarını sıkıp havaya sallayarak.” Annem gerçek, cesur bir kahraman!” hikâyeye devam etmesi için gözlerini tekrar babasına diktiğinde Ali, kurumuş boğazını dinlendirmek için bir bardak su içti. Başını kaldırıp, Arya’ya baktı. Bu kısım Arya’nın en sevdiği kısımdı ve yeşillerinin derinliklerinde yıldızlar parlamaya başlamıştı.
“Ve sonra ben annenizin gözlerinin içine baktım! Ve kimsenin kimseyi benim onu sevdiğim kadar sevemeyeceğini hatırladım. Bu sevgim öyle büyüktü ki, kötü kadının yaptığı büyüyü kırdı ve… Mutlu son!”
Tüm bölümlerde yanımda olan, heyecanlı, samimi ve içten yorumlarıyla destekleyen, beğenilerini sunan arkadaşlarım, sizlere ancak teşekkürlerimi sunabiliyorum Her ne kadar yazıları kendim için yazmış olsam da yorumlarınız kimi yerde yön verdi, kimi yerde fikir verdi… Birlikte büyüttüğümüz bir
çocuk gibi görmekten kendimi alamıyorum…
Seviliyorsunuz ve sevgiler… Son